

BARNABAS BARTL

GERMANY

III.

MONEY

GERMANY Money – finanční převrat

(You Know What...)

Barnabas Bartl

ZPRÁVA O STAVU KORPORACE JMÉNEM SVĚT

KE KONCI BĚŽNÉHO ROKU,

A VÝHLÍDKA DO ROKU 2055

... dnešní vzdělanci, i těch nejobecnějších oborů, jsou tak specializovaně zaměřeni, že přes detail nevidí celek...

Vydalo Nakladatelství Bartolšic Luděk-SaBelon
Vydání manuskript 2016, kniha
© Ing. Luděk Bartolšic
ISBN 978-80-906061-5-9
barnabasbartl1@gmail.com

www.alfredjustitz.com

Připomenutí předchozího děje...

... Malíř Alfred Justitz nedobrovolně zanechává svou milovanou ženu osamocenou v bytě ve Spálené ulici, číslo popisné 155. Příchozí nacismus tuto krásnou židovskou ženu v zoufalství, přivádí k sebezavraždění se. Aby vše kolem nabralo na obrátkách, přichází neodmyslitelná náhoda. Náhodný nájemce stejného bytu, student germanistiky na Univerzitě Karlově, právě nachází tajnou schránku se sdělením v podobě hromady ještě tajemnějších *lejster*. Po Alfredovi? Dobrodružství pro Hermanna, studenta původem ze Sudet, začíná odchodem z republiky, spolu se skopčáky, na poslední chvíli do rodícího se v bolestech nového Německa. Německa plného problémů, tajemství a nevyřízených dluhů i vztahů. Peripetie podle scénáře na Wágnerovu notu jej přivádí postupně do měst na řece Rýnu. Poklad po Nibelunzích?... vlastně mýtem převtělený poklad po židech, zamotává hlavu Hermannovi, i posléze spřízněnému mstiteli Benjaminu Chomickimu. Vyobcovanému Američanovi, agentu izraelského Mosadu a vojáku několika dalších armád. Příčina a následek, zadefinovává hybnost, fyzikální jednotku, pohánějící celý osudový příběh našich pár hrdinů krok za krokem. Špión Benjamin Ch., právě teď, v rozhodující chvíli, nechtě vtahuje do příběhu nezainteresovaného svědka. Náhodného kupce předmětného obrazu Alfreda Justitze. Obraz na kusu hadru s cypřišem ze středověku.

Ten vlastně stojí na samém začátku stopování, pomalu se právě zašmodrchávajících fatálních osudů našich; Hermanna, špiona Benjamin Ch., smolaře Barnabáše i dalších. Ti další z nich, záhy přicházejí o život. Tajemně. Pro ten obraz? co stojí zřejmě za to! Ale, za tolik životů? Obraz od židovského malíře Alfreda Justitze, ... právě jej využívá i nyní špion Ben jako návnadu, když? Klade past, a vábničkou?... je právě obraz s výjevem jednoho ze ztracených židovských rodů z počátku lidstva! Když je konečně prodán. Někdo právě přes internet obraz koupil. Past sklapá. Jen vyvolený muž může tušit, co je ve věci. Na koho má starý špion políčeno! Mormoni v Americe? Ukazuje se, všechny indície špionovi Benovi však napovídají, že nejspíše ne. I když si dílo u malíře někdy v roce 1905 v Karlsruhe, prokazatelně zadali. Klec sklapává naprázdno. Uvízl v ní bezvýznamný, náhodný milovník Justitzova díla. Nezbývá, než Barnabáše, tak se ten lapený nešťastník jmenuje, do děje pomalu vpravit. Zsvěcení začíná, úkol na sebe bere nejzkušenější. Právě náš hlavní, neochvějný hrdina s pořádným *chochmesem*, Benjamin Ch.. Využívá vyprovokovaného incidentu na náměstí Republiky. A má jej, představil se mu jako Barnabáš. Je třeba si jej koupit. Zděděné bohatství ve švýcarských bankách našeho nešťastníka přivádí již skoro k šílenství v momentě, když? Když v tom mu zazvoní mobilní telefon. Tady policie! Po návratu z Ameriky, se ještě na Ruzyni po telefonu dovídá, že dveře jeho smíchovského bytu jsou vylomeny plastickou trhavinou, a Justitzův obraz *“Jáko b, Ráche l, Lea a Zilpe s malým Josefem“* na stěně nevisí. *Bratrstvo endemické orchideje*, plné nenávistných

nacistů z různých tajemných konců světa, si právě u nás dává dostaveníčko. Právě teď...

Příběh pokračuje:...

..... škrabálek z prestižních hamburských novin se dodnes neozval. Autorizace díla, je nejspíše pro něj španělskou vesnicí, nejspíše bezvýznamnou věcí. Tak jsem šel skutečnosti vstříc, a nestačil se divit!...

Jen tak jsem do éteru vyťukal jeho jméno, a odezva? Ohromující...

Celou tu dobu si onen škrabálek vede *blogovou* administraci na své, vidím že velmi žádané stránce. Jak se říká na vlastní triko, nebo na cizí účet. Nestačí odpovídat, vlastní redakce jej nezajímá, píše a píše, povídku za povídkou, *bloguje*, glosuje. Zásadně na pokračování,... jak my spisovatelé rádi říkáme, s nedotaženým koncem. Končí obyčejně v tom nejlepším, profík, rád napíná. Nejdříve si je *naštosuje*. Pak teprve odpovídá, uděluje rady v živé elektronické komunikaci snad každému, kdo se namane. Každý hlas se počítá. Dopisuje si s nenormálním počtem sdílejících, místnost je k prasknutí přečpaná, tak situaci řeší hromadnými *spamy*. Potýčka trvá. Tvářím se jako jeden z jejich světa. Potýká se s neuvěřitelným počtem, vesměs kladných ohlasů, posuzuji podle získaných *lajků*! Není divu, že se mně neozývá na můj osobní mail, přece nemá čas! Ale co autorizace? Otevřel si prostě živnost, pomyslím. Na

můj, a především na Benův účet?... nemůže psát přece v první osobě, tím si Benův život přivlastňuje,... píše však dobře, přesně,... však strojeně, jako na moravské svatbě. Zatím, co Ben byl povahy rozervané, nekaširované. Pravdou je, že se na mne v textu často odvolává. Nechám jej být, pomyslím. Jářku. Nebýt jisté reakce, jednoho blogera na druhém konci drátu: "... neslyšel, také volání Jonáše z velrybího břicha? Ten tvůj inspirativní spasitel?". Ta slova zjevně patřila zprostředkovaně mně. Sednul jsem, a do Hamburku začal psát žádost o vysvětlení. V polovině věty jsem se zasek. Vlastně do dnes nevím, o co bych měl toho škrabálka z novin žádat?...

Prozřel jsem. Rychle po letech přepočítávám, půl hrnku vroucí vody, by to lidstvo stálo,... další *metadata* k ničemu? Říkám si znovu po letech. Vše jsem vymazal, tehdy i teď. Raději si postavím na čaj, stejně se blíží pátá!...

Snad po měsíci se v těch krámech po starém Benjaminu Ch. zase prohrabuji, nedá mně to. V ruce mám snad stokrát popřekládanou novinovou stránku. Nejspíše v ní byl uložen onen zlatý americký dukát z roku 1933. Čtu z anglicky psaných, avšak novinách vydaných v Libanonu. Nejspíše zakoupených přímo v Beirútě:... *The Daily Star, Lebanon*. Noviny vydané k sobotnímu dni 20.10. 2013. Ten starý špion tudíž musel být v Beirútě ještě jednou v roce 2013, dnešní poznání faktu, z něj však nikdy nevylezlo. Tajil to? Je za tím jistě prozaitčtější důvod, domyslím. Ve stáří muž prostě bilancuje, a vrací se na stará místa, pomyslím. Z

nostalgie? Nebo, také chybuj, a vrátí se na místo činu, poklesku, dřívějšího prohřešku? Zapochybuj...

Tím to pro mne, jako problém mělo skončit, kdyby! Kdybych se nezačetl do článku na vytržené straně novin označené pořadovou číslicí 5:... "*Stocks rise, dollar falls as Fed seen as staying course*". Nenamáhal bych se s překladem toho projevu fundovaného redaktůrka z východního břehu v Levantě, kdyby! Kdybych se poslední dobou nedotkl podvkráté problému v článku navozeném. Tyto noviny prozradily starce, za prvé,... že v Beirútě v ten den byl. A prokazatelně, podle datumu na cáru novin, pak následně, v příští dny, nejspíše papírové náležitosti k různorodým transakcím uložil do schránky v německé bance u nás na rohu, naproti mostu Legíí...

A, pak ty nešťastné *lajky*, co se na škrabálka tentokráté z hamburských novin sesypaly. Hojně, jako konfety na bále. Tak byl redaktůrek s mojíím příběhem, potažmo Benovým životním výkonem, během přes překážky na hrozně dlouhou trať, na *netu* úspěšný. Ono, to spolu totiž souvisí! V těch anglicky psaných libanonských novinách aktuálně informovali o situaci extraligových akcií internetových *vyhledávačů*, jak si vedou na burze. Zase, nenamáhal bych se, mávnul bych nad tím vším rukou, kdyby! Kdybych nevladnil, tedy díky Benovi, akcie firmy Google, Inc.. V tom roce 2013 na podzim dosáhly jejich akcie, podle těchto bejrútských novin, cenu 1000 dolarů za kus! Poprvé v historii některý z *vyhledávačů* dosáhl této mety. Přesto si stěžují samotní *bossové* ony korporace, dlící nad zeměkoulí,... stěžují si v nich na nízkou cenu za *lajk*, či *klik* od reklamních agentůr, a stěžují si do dnes,... ale není divu, že *luzní*, čili obyčejní

spotřebitelé na reklamu již skoro nedají. A také at' se nediví, že vnucovat světu něco, co jedinec vlastně k životu nepotřebuje nejde do nekonečna,... ne tak na rozum. A to ještě ten jeden *klik*, či *lajk* stojí každý kvartál o 20% více. Na páté straně novin, tam píšou následující! Ta práce s hrubým překladem článku?... se mně tedy nakonec vyplatila...

Před chvílí jsem se vrátil, zaskočil jsem kvůli tomu do města, zjistit kolik stojí jedna taková akcie dnes, když jsem je v roce 2015 v zimě, za Benovy peníze podotýkám, pořídil za 600 dolarů kus,... a dividendou skoro procent šest? Doma jsem se zhrozil, rozhodl jsem se jich zbavit, rychle než prodělám. Dosud jsem je nechal ležet, nevšímal jsem si jich. Snad kynou jsem si po celou dobu říkal, když roste všechno, a tiskárny amerického *Fedu* stále ještě tisknou a tisknou,... si celou tu dobu povídám. To starý špion Ben, mně říkal docela něco jiného, když mně radil, jak naložit s penězi,... tedy pokud se kdy k nějakým dostanu. Dělal si ze mne srandu, často. To již dávno musel vědět, že mne brzy štědře obdaruje! Jednou mne hnál, jak se dostat přes peníze do politiky prostřednictvím medialního byznysu,... a na to zase, abych vše vrazil do jednoho. Vsadil na jednu kartu, do zbrojařů! Prý bude nějaký čas horko. A bylo, netrvalo to dlouho, dokonce chvíli se svět zmítal nad propastí. Tehdy nevěděl, ten svět, co sám se sebou. To, ale už Ben tušit nejspíše nemohl. Tedy tušit ano, přece mně to poradil. To byla jeho poslední rada. To se na druhý den vydal na tu anoncovanou cestu. Svou poslední pouť pod horu Matterhorn, do Švýcar. Pravděpodobně již nebyl mezi námi, když akcie

Lockheed Martin, Raytheon, General Dynamics, i Northrop Grumman letěly před očima nahoru! Já jsem však dal na ty staré Bejrútské noviny, ne na slova Benova, a dost velký obnos jsem vrazil do toho Googlu! Jak to dopadlo již víte! Nevíte však, Vážený čtenáři,... že špion Ben měl v sobě jakousi posedlost silou, nebo co? Jen si vezměte! Když vyprávěl o těch praktikách, co pro ně byly běžným prostředkem k dosažení cíle. Dosažení příznání nějakého prašivce, tak mně bylo mnohdy tísně při duši. Když bych já se mněl přiklonit, tedy jen pod donucením, na některou stranu?... tak bych se dal k těm pacifistům. Přece ještě dnes, a to již je, jak dlouho po té?... můžete číst v čerstvých novinách, o vyšetřovacích metodách Izraelských složek používajících násilí, běžně,... při dosahování cílů, pro splnění úlohy! Ne, nemohl jsem reflektovat na Benovy rady. A dobře jsem udělal. Po celou tu dobu, co jsem starce Bena znal, jsem věděl, že slepě ve všem na jeho rady dát nemůžu. A udělal jsem opravdu dobře. Sice jsem tehdy na akcích prodělal, ne však tak strašně, jak by se mohlo zdát. Ono totiž toho strachu, měl každý akorát tak dost. A netrvalo dlouho,... a těm zbrojařům odzvonilo. Ty jejich akcie nikdo nekupoval. To byly vlády již tak zadlužené, a teď ještě toto? Další výdaje! I Benevi komplici, ti se zase začali nenápadně stahovat ze scény, a spolu s nimi, i zbrojaři se začali po jednom vytrácet. Svět, jakoby se rázem obrátil naruby. K lepšímu,... a jestřábi kapitáloví i vojenští, se odebrali pro změnu směrem k *šípku*...

A teď ten náhodný, zažloutlý článek v libanonských novinách mne po letech vrátil do reality. Poohlédl jsem se zádumčivě pár roků po zpátku,... v jakém stádiu se

svět právě nachází?... a rozhodl jsem se podle toho. Pozastavil jsem se cestou z města ještě jednou,... to jsem se ohlédl za sebe. Zavzpomínal na Bena, a doma se následně podíval do zrcadla, jestli tam snad nezahlednu za sebou starého Benjaminu Ch. – Mefistotela. Jestli jsem s ním nepodepsal tehdy jakousi podivnou smlouvu? Přece mám fabriku na dukáty po tom starci. Sám mě také doprovázel nevábým prostředím těch nevšedních peněz,... ne tak půvabnými zákoutími vzešlými snad právě z pekelného podsvětí. A více, věrně mě sloužil. Do poslední chvíle. Jen čím za to vše zaplatím? Zatřepal jsem hlavou, oklepal se,... poohlédli se ještě jednou. Tentokrát po informacích. Snad nakažen peklem. Kolik by to hodilo dnes. Po tolika letech?...

A, přitom se říká, že nic není staršího než včerejší noviny...

A, jak mně pomohly...

S tím starým tvrzením o starých novinách, se od včerejška více neztotožňuji...

Zbavím se jich. Akcií. Ta dividenda z nich nestojí za řeč, si povídám, a jdu je obratem ruky definitivně prodat. Nevím však jestli mám letět rovnou do Mountain View do Ameriky, do jejich podniku, nebo to mám střílet na některé burze tady. Kde to vyjde nejvýhodněji? Nebudu s tím dělat žádný povyk, říkám. Důležité je, že jsem se rozhodl! Žádný povyk,... naopak, jdu a zbavím se jich potichu, nikdo o tom nemusí vědět,... tím nejkratším možným způsobem, tedy krátkým procesem!...

Těch nadhodnocených akcí jsem se skutečně obratem ruky zbavil. Snad díky vyjevené starcově prozřetelnosti. Dal jsem na radu starce se zkušeností prohnáného špiona. Ty akcie pokrokové firmy jsem přece jen dal pryč...

Dalších deset let budu muset počkat, abych usoudil, že s prozřetelností to nemělo co dělat. Prosté Benovo logické posouzení vývinu světa. Zpětně se potvrdila Benova slova. Odborný svět, však na to bude pořebovat dalších deset let, aby si dal všech pět dohromady...

Zdali Ben, či jeho analytici? Těžko říct, kdo v těchto otázkách u nich hrál prim? O subordinaci, Ben zásadně nemluvil. Jisté však je, že nenápadné indície možného tržního vývoje na stole měli. On, i jeho analytici. Věděli moc dobře, že skutečný progress není dán počtem přihlášených patentů u *USPTO*¹. Ti hoši z Benova analytického znali dobře Maxwellovy rovnice,... to je patrné. I, že se elektro-magnetické vlny šíří prostorem spolu s potřebnou informací, znala celá Benova kancelář. Navíc znali dávno i fakt, že se takové vlny neohýbají kolem země, ale odrážejí se,... třeba od družice. To sám pán Marconi ovšemže netušil, obyčejně to tak bývá,... když pár dnů před Silvestrem roku 1901 podal u amerického patentního úřadu pod pořadovým číslem 12039 patent pojednávající o šíření se signálu, jen tak vzduchem. Patent na jehož vlně se nese skutečný progress, a takový se denně na stole onoho úřadu neobjevuje...

¹United States Patent and Trademark Office – americký patentový úřad...

V těch následujících deseti letech, dnes,... se sesype na *USPTO*(*United States Patent and Trademark Office*) takové množství bezpřívlastkových patentů, že mně postačí v budoucnu málo k tomu,... soudu Benovu, i soudům, co vynesli jeho hoši z analytického, bezvýhradně uvěřit...

V seznamu na stole měli jeho hoši červeně zatržené pořadové číslo 6343263. Číslo patentu, u pořad stejně pojmenovaného amerického úřadu, popisujícího součinnost *operačního systému s jádrem procesoru*. Autorem díla, pro Google Inc. pracující šéf vývoje. Tento patent, *co vert je*, proto ten rozruch kolem! Technicky smrtelníkoví nepředstavitelná věc, nicméně jednoduše pochopitelná v jednom,... šéf vývoje měl osobní zkušenost s podobnou záležitostí u konkurujícího hegemonu v oboru. Soudce Postner měl rozhodnout jestli *Android* předmětný patent porušuje,... a soudil i další spory ve věci samé! Jako by si lezli do zelí, navzájem. Naši konkurenti. Jako by se pletli pod nohama, jeden druhému. Jako by bylo na zemi, v oboru příliš husto. I jinak husto bylo,... právě tehdy pod mořem,... to Rusové výkonými sonary poslední generace typu *Balzam*² slídili nad americkými skleněnými vlákny s vojenskými *metadaty* na dně oceánu, a zrovna přitom pletli, stejnými sonary, obří vorvaně. Ztrácely orientaci a končily nemohoucně na mělčině. Krutá daň za přenos pitomých vojenských *dat*. Daň zatím platí někdo jiný, z vedlejšího produktu, z

² Systém zaměřující, a do map zakreslující protivníkovy kabely s vojenskými *metadaty*...

pofiderního růstu. Platí zatím nezúčastnění;... zbylé evropské medvědy jsme vyhnali vysoko do hor, vorvaně svými sonary přivádíme k šílenství, a zakládáme trpký život našim brzkým potomkům? Proč?... v čím zájmu. V zájmu aktuálních vlastníků kabelů na dně, ležících napříč oceány!...

I v tom oboru se klucí od Bena z analytického vyznali,... i jak takový kabel, částečně ze skla, napíchnout a vytěžovat. A následek dnes?... všude přetaktizováno,... Benovou špionážní mluvou. Sám rád praktikoval filozofii ve svých úvahách. Řešení nacházel stěží...

Jen ve vzduchu?... jen si vezměte, Vážený čtenáři,... již se u nás nedá v klidu ani dívat na pitomou televizi,... pořád do toho leze německý signál. Ve vzduchu je k nehnutí. Frekvence jsou rozebrány,... a nejrychlejší přenos *metadat*, jaký jen může být, tedy *7G modu*, si dávno mezi sebou posílají na nosných frekvencích v pásmech 1 až 100 GHz, jen si vezměte,... v technologii *NX*,... a pro překonanou techniku *LTE-A*³ chtějí operátoři lézt i do pásma 700,... a právě tady nám vysílají televize! No, co si už myslí? Řekněte sám, Vážený čtenáři,... kvůli těm jejich pitomým *metadatům* příchozích od všech těch *vehiklů*, se jeden nemůže ani v klidu podívat na televizi,... *furt* do toho lezou Němci, a slyšel jsem, že i my do toho lezeme Němcům, také! Pak se světe div, že se stále o něco soudíme! Jak říkám, bez dobrého právníka se dnes nepohneš. Tak, co? že?... ale zase, kdo to má stále platit? Obraty, či *palmáre* advokátních

³ Technologie přenosů *metadat* budou stále nejslabším článkem, omezeno možnostmi „*think trustu*“.

kanceláři jsou dnes nehorázné. Svět poslední dobou nedělá nic jiného, jen se soudí, ale kdo bude dělat? Jen se vše přeprořádá, jeden druhému, a zase zpátky. Jak trhnout na blbosti druhého, jak ho oškubat,... a advokáti si mnou ruce. Co, já,... kvůli pitomé televizi se soudit nebudu,... když akorát nehraje, tak ji vypínám,... ale co ty transakce peněz, a burzy s frekvencemi na *metadata*? A, co teprve burzy akciové?... tady všude jsou zapotřebí právníci. Jen se stále cosi překupuje, sem a zase zpátky!... a dobrá smlouva dělá dobré přátele, že?... tak na co toliko právníků...

A že, co se stále překupuje?... se ptáte?... no,... všechno, co se dá, podle dobrého židovského:... *“jedno co, hlavně, že je co prodávat!”*. A vezměte si to,... ty cenné papíry dnes již vůbec nenesou,... věk zlatonosných slepic je dávno *over!* A, tomu podobné tvrzení pronesl Ben již kdy,... a dnes vše dochází konečně i mně. No burziáni, jako by měli dlouhé vedení, nebo ještě stále věří,... nejspíše jsou věřící bigotně. Přece ani nevím, kdy naposledy jsem potkal v mém okolí nějakého jejich mandanta, aby na burze něco trhnul. Jen stále platí a platí, poplatky. Tuhle jsem byl u zubaře, a ten říkal to samé,... že ho také ohnuli! Po telefonu se jim to prý podařilo,... říkal. Zapoměl jsem v tu chvíli na syndrom bílého pláště, či vystrašenost z pohledu na zubařské křeslo,... a vzpomněl si na starého Bena, jak se sám jednou připltl k takovému *“džusování”* před týmovým atakem na klienta po telefonu. Takové *“džusování”* propracované psychology do manuálu nezbytně předchází podobnému lámání, třeba právě zubařů po telefonu. Ben to tehdy viděl na vlastní oči.

Nachomejtl se náhodou u toho. Hned vedle zdravotní pojišťovny měli tehdy *vykuci* svůj *typing pool* pronajatý,... a Ben měl co dělat, aby jim vyklouznul, aby jej také nezapojili. Málem starce Bena vtáhli do svého přesvědčovacího procesu. Jen si představte. Opravdu, tak mně to Ben říkal. Tehdy nevím, ale dnes to ty *vykuky* stojí čím dále víc práce, někoho tzv. zlomit. Vyzádit z něj nějaký ten naspořený obnos. Ono víte, totiž úspory, třeba našich zubařů, jsou na trhu nejcenější. Obvykle za nimi stojí celoživotní dřina, těch vytrhaných zubů. Jinak to nestojí za nic. Tedy ty kšefty! Totiž dnes, již ty makléřské firmy prý žijí jen ze 3% marže na transakci. Soused mně, Vážený čtenáři, včera to číslo o které ho investiční *burziáni* nedávno také natáhli, prozradil. A, on je shodou okolností zubař, také. Takový divný kapitalismus, nemyslíte?... No co, je to tak, nebo snad ne?... Jakoby *Ponziho schéma*, nám opanovalo již náš celý globalizovaný svět, včetně institucí zodpovědných za jakýsi pořádek, řád, či co?...

Bez právníka se brzy nehneš z místa!...

Jako by dnes neplatilo, že dobré smlouvy dělají dobré přátele!... nač pak těch prohnaných advokátů a jejich právních klíčků?... jaké pak tajnosti s tajemnými účty a nastrčenými prokuristy?... Ubohost. Ubohé pouťové čáry, nebo jaké?...

A při složitějším případě, jen si vezměte,... si dnes advokát bere dvacet procent z vysouzeného profitu, jen to švihne. A, to je jiný kšeft, než lámat tuhle souseda zubaře kvůli 3% pitomé provize, a co jim to dalo práce...

To takový byznys s *metadaty*, na těch se dá dnes jinak trhnout. A to na tom participují všichni. Nejen právníci, ti

to musí právně ošetřit, to je jasné. Přece jen jde kolikrát o pěkně citlivá data. Tedy zase, jak která? Na frekvenční burze se nejvíce platí za data z *apps*⁴ komunikace na platformách,... ty mají svůj punc ryzosti,... z těch totiž o tobě vyčtou, i kdy jsi byl na velké straně. Ty stojí na burze nejvíce,... to se platí za kilo čehosi, tisíce. Zatím, co pošta *mail-ovaná* je pomalu *over*. Jak říkám, ty zprávy jsou málo, dle nich, aktuální. Také za ně málo platí. Jak říkám, jak v *C&K mocnářství*⁵, si připadám. Špicl na tě číhá dnes již za každým rohem. Starý Ben správně tvrdil, že řemeslo špiona bude mít, čím dál větší perspektivu. Jen se s pokrokem kamsi přesunulo. A také, že si nedají pokoj nikdy, a jakmile se na ně zapomene, po špičkách se vracejí! Takový špion z ulice dnes sedí za jakousi anonymní platformou,... dodávám sám s odstupem doby. Sám bych na to nepřišel, přiznávám,... a Benovy myšlenky o úloze novodobého špiona jsem do kupy dát tehdy nedokázal. A když, tak okrajově. Až to rušení signálu při sledování televize mně začalo vrtat znovu hlavou. To, jak ti *němčouři* do toho éteru *furt* lezli, a my zase jim. Jak o tom docela zasvěceně psali několikrát v jejich novinách. Řekne se starý případ, dávno uzavřená a odložená věc. Až, tak uzavřená zase být nemůže dodnes, odložena to jo, ale uzavřena ne. Jen si vezměte, když se taková věc dostane do právních učebnic, jako případ precedentní? Povím vám, Vážený

⁴ Nejedná se o nic jiného, než o obyčejné aplikace všeho druhu, s rozmanitostí v řádu milionů...

⁵ Císařství Rakouska a Uherska našlo spolu s Vilémem II. záminku k rozpoutání poslední *třicetileté* války. Mluví se zde o prvních vinných pro válečné zločiny...

čtenáři, to ti musel být šikovnej ten student. Rakušan. Šikovnej a odvážnej. On si tenkrátetroufnul na datové kolosy své doby, a celou tu kauzu sám otevřel. Stačilo mu jen, snad semestrové doplnění právního povědomí si na Universitě v Santa Kláře,... a hlavně zjištění, že tam vůbec nerozumí, nebo rozumí a nedbají ústavního práva na ochranu osobnosti občana Evropy. Spěšně se tehdy vrátil zpět do Vídně. Ano, byl mladým Vídeňákem od, jak tě živ. Zažaloval hlavního *metadatového kolosa* u soudu v Irsku, tam má do dnes hegemon ze Silicon Valley ústředí pro Evropu. Prý, aby nemusel platit daně. Měl jen jedno přání, onen hrdina své doby z Vídně. A jeho excelentní znalost práva v oblasti osobních svobod,... mu nakonec dopomohla soubor dat na něj kýmsi veden, získat. Ještě byl uložený, naštěstí, v jedné bedně jako vrata s jinými *metadaty* připraven na převoz lodí. Prý čínským rejdařem přes oceán do Ameriky. Jde o náklady, aby to abonentům na síti vyšlo levněji. Tzv. sdílená přeprava, systému *UBER*⁶. Myslím, že by se s ním, s tím mladým Vídeňákem, ani nebavili, kdyby? Kdyby právě nezaváděli své *IPO akcie*⁷ na světové burze! Tedy se právě chtěli kapitalizovat, učinit sbírku mezi doposud věřícími. A ty *metadata* v bedně jako vrata?... v době pokroku!... se ptáte, Vážený čtenáři?... Ano, v bedně veliké jako svět. Ono, totiž ty vysílací frekvence byly všude, a ne tak přes oceán, tak přecpány, že jsme si již i pitomou televizi s těmi Němci navzájem rušili. A s tím odvážným studentem práva, jak to tehdy

⁶ Globální systém sdílení jakýchkoliv služeb s atributem láce!...

⁷ Akcie předložené na burze pro první veřejnou nabídku...

dopadlo? Tak to opravdu nevím, ale počítám, že mu zcela jistě také dali nabídku, co se neodmítá. Kdo?... *Oni*. Také jej nejspíše navštívili reprezentanti jejich kalifornského právního závodu ve Vídni, o tom noviny ještě reportovaly,... tam však stopa na delší dobu zkončila. Jestli nakonec sám zaklepal?... a bylo mu otevřeno? Nevím. Však v té době ještě *establishment* měl přitažlivost neskutečnou. A, jak to dopadlo celkově?... Myslím, že celkem dobře. Jen si vezměte, že tu osobní složku studentovi z Vídně nakonec dali. Obsahovala 1222 stran strojopisu, a obsahovala, i vymazané zprávy a statusy, i GPS údaje, kde se kdy připojil na výhradně jejich síť. Jedným dechem také všechno to nedorozumění svedli na techniku. Ta to sice snese, ale co renomé firmy! Na to nemysleli?... Prý došlo k jakémusi přenosovému šumu! Tvrdil *Chief Technology Officery* pro Evropu. Prý komunikační *Skype translator*, jako poslední výkřik vývoje *A.I.-umělé inteligence* nedomyslel právě vyhodnocovanou komunikaci, sice překládal *on-line* ze světového jazyka do jiného, celkem plynule, to jo,... ale moc věcí domýšlel, a konečně předjímal situace mýlně! Ten stroj. A ten šéf? Vlastně *chief*?... ve svém projevu přiznal, že na co poslední dobou sáhnou, to nefunguje. Však nepřiznal, že v jejich vědeckém rameni firmy je právě k tomu dni více exekutivních šéfů než pracujících výzkumníků... Takto se chtěli oni hlavní sběrači dat ze slunné Kalifornie v zastoupení vykroutit. Tím sice řečeno vše bylo,... i to, že na jejich síti jsou jejich, i ta naše *data*. A vlastně, jinými slovy, že si s tím mohou dělat co chtějí. Ale! Spustila se lavina dotazů. O svá *data* se následně začal

ucházet kde, kdo. „*Tak to tedy ne!*...“ Tak se, vlastně na náš spotřebitelský nátlak, přestaly přes oceán vypravovat bedny s *metadata* na jedné lodi s levným zbožím z Číny. A, dokonce jedno takové *datové centrum*⁸ vystavěné následně jedním z takových datových hegemonů předali demonstrativně pod správu T-Systems, patřícímu Deutsche Telecom, a ten je zase pod správou Spolkové vlády. A, to je co říci. A, ta *metadata* ze svého původního centra začali přepravovat trochu sofistikovaněji. Ale, jak? To nevím... Ale, myslím, že právě tehdy již započal pozvolný proces přebírání skutečné moci reálnou masou spotřebitelů...

Jó, taková *metadata*? Jenomže pozor. Dnes si je nazývají po svém. Novou surovinou, a hýčkají ji. I nový obor, *datovou vědu*, etablovali. *Oni*;... onen establishment, a doktory těch podivných věd tam, si přímo hýčkají. Ne, železo nebo měď,... ale *metadata* jsou odedneška strategickou surovinou. Však pozor, pod přísným doledem spotřebitele samotného. Úsilím přesně ošetřeným společenskou smlouvou s ujištěním jednoho každého hegemonu, že ta jeho data nebudou nikdy namířena proti spotřebiteli samotnému. Tak jsi ujištěn, tím dokumentem i Ty,... dnes, Vážený čtenáři...

Přesto si dejte pozor, Vážený čtenáři, spotřebiteli. Víte, jak si je hnětou, a štouchají do nich, do těch dat o nás,... paličkami. Jenomže pozor, když se šťourá do lidského lejna, tak pořádně smrdí. Tento *žvást* jsem zase

⁸ Barák velký jako svět plný *racku*, a přívodem vvn elektriky. Právě tolik to sežere elektriky...

zaslechl čerstvě v *knajpě* na Lower East Side, ve čtvrti s veteší, kam si chodí ulevit i chlapíci z Wall Str....

Ale, čeho se to pořád bojeje, mně do hlavy nejde? Neřeknu starý mocnář za C&K, ten šel sám pouze na tu jeho velkou stranu,... ale čeho se bojí ti dnešní mocipáni?...

Víte, vídal jsem podobné *manýry* i dříve, všude kolem sebe, ale nebylo to ještě zdaleka, tak hrozné. To špehování,... ale i to překupování čehokoliv sem, a zase tam, pro tu pitomou provizi, co dnes již nestojí snad ani za tu námahu. I *syntetické CDO*⁹ zdaleka již tolik netáhnou. Získat dnes expozici na portfolio?... není žádný problém. A získat povolení *ISDA* přes nějakou banku, aby jsi mohl také kšeftovat ve *swap's default* režimu, je bezproblémové. Vlastně se nikomu nějak nechce, apatie, či co?... ještě ti to povolení od asociace soukromníků vnucují, a to se tam zajdeš jen pozeptat. Zda-li by to bylo možné? Ne, pomalu nikdo do toho neleze. Ale, není divu po těch zkušenostech. Banky se dávno rizika zbavily, hodily to na nás na investory, spekulanty. A takový balíček, s takovou tzv. *tranš* rizikovosti *senior* ti *ratingovka* ohodnotí, na přání banky samozřejmě, na rizikovost *junior*. A pak, když se u nich doptáš účetního sedícího právě na *pozici senior*, proč

⁹Burzovní instrument vysoké rizikovosti, koupíš na úvěr cosi a čekáš, jak to dopadne ke dni splatnosti, ano prostá spekulace, poker. A syntetická, tedy uměle povýšená spekulace o emoce, samozřejmě uměle vyvolávané na trhu. Nic více, nic méně, ale jak říkám, žádná věda v tom není, tak co pořád ti *nobelisti* v tom hledaj?

podvádějí?... tak se diví,... “*ty jsi snad spadnul z Marsu, vždyť by to ocenění tvé tranše zmákla stejně tak dobře konkurenční ratingovka!... a já bych na prémiech utřel?... tak to tedy ne...*”

Jaksi se nám to celé zacyklilo. Ty velký prachy kupící se na pravých stranách pomyslných účetních rozvah oněch vybraných korporací s pořádným příběhem, a pak to tištění šustivých peněz na vládní dluhy?... a konečně *Ponziho* poznatek zapředený do světového byznysu s takovou vehemencí... No nevím, nakolik měl starý Benjamin Chomický, ten špion s nejasným pozadím pravdu. Když říkával, že se nemám ničeho bát, že vše nakonec dopadne dobře. Sice se myšlenkově skrýval za záda svého velkého *sného* souputníka Aldouse H., co si nakonec svého “*Pulitzera*” ani nevyzvednul,... však ta jeho kniha, co tolikrát obletěla svět v batohu astronauta, co tehdy letěl na Mars, stále plna naděje obíha, již svět reálný, do dnešních dnů...

Posudťe sami,... to třeba moje banka tady na rohu, naproti mostu Legií,... šla právě tehdy také do jiných rukou,... jen si vezměte, moje *schrána* s tajnosmi po špionovi Benjaminovi Ch., co mně ji podaroval, tak ta se nehla z místa,... a renomovaná advokátní kancelář, *zahraniční právník a partner* shrábla, také svých patnáct procent, ale nebylo to ještě těch dnešních dvacet. Ale, faktem je, že je dnes již v rukou třetích, takže. Jmenovat toho třetího majitele banky z ciziny nemůžu, ani jej neznám. Spadá pod smluvní obchodní tajemství, a to je dodnes neprůstředné. Jak říkám, nic se nezměnilo,... a má *schrána*?... stále leží ve stejném sklepení stejného

baráku, přestože ve třetích rukou s aktuálním firemním štítem *ExpBank* nad vchodem! Faktem však je, že i ta nová banka drží slovo. Tajemství ujednáno mezi nimi a Benem kdysi, drží do dnes, to je pravda...

Míti právníka, nejen v Americe je nutností,... jde o lukrativní obor na výsluní, žel nejspíše hájící obory právě na výspě. Takový kontrast, jedni na výsluní hájí ty na výspě! Tedy prý. Tedy soudě z toho, že stejný soudce dal za pravdu jednomu ze dvou,... v právní věci kolem patentu pod č. 7469381...

Ano, takovouto ohromnou řadou ty nápady *ITC*¹⁰ oborů narůstají. Žel strmou řadou číselnou. Rozmanitá, z dále nicneříkající čísla měli již, i Benovi hoši z analytického na stole,... věřte, nevěřte, také. Stačilo jim vlastně málo, trochu znalostí ze *stochastiky*¹¹ a tendenční přímku protáhnout,... pak vynést soud:...

Zdali vůbec, patent č. 12039¹² registrovaný u *USPTO*, se bude, či může opakovat?...

Těch dlouho jedinečných *blue chips akcií* jsem se včera šťastně zbavil. Neprodělal jsem. Neprodělal jsem, také jsem ani nechápal, proč? Prostě jsem po letech dal na rady starce Benjamina Ch., ale to se píše teprve rok 2023,... a bude mně ještě dalších deset let trvat než na to přijdu...

Jak říkal Ben. Několikrátě mně to zopakoval. Tvrdil, že jsem moc mladý, abych to pochopil. Ale, stále nevím, co mám chápat...

¹⁰ Informační a komunikační technologie.

¹¹ Praxe spojující pravděpodobnost a statistiku, jakýsi doplněk zdravého selského rozumu.

¹² Marconim popsán způsob šíření signálu.

Tak jsem ten e-mail škrabálkovi do hamburských novin neodeslal. Další nepotřebná data, jsem si na poslední chvíli uvědomil...

Vlastně, nakolik jsme dnes prozíreli? My všichni,... já, ty, vy, Vážený čtenáři. Otázka k zamyšlení se: Ano nepotřebná uložistě dat. V Benově úvaze se otvírala vrátka naděje,... propukla však euforie, euforie *internetu věcí*. To Benovi se zase otvírala kudlička v kapse, když ta dvě slova později porovnal se slovem vztažným. Slůvkem, užitečnost. Ben tenkrát, my jsme prozíreli dnes. Prozíreli jsme a zjišťujeme, že nevíme co s tím, kam s tím vším? *Úložistě dat*, a ke každému tomu skladu vedou kabely z jejich vlastní atomové elektrárny. Ono to nadšení před deseti lety jsme začali správně. Položili jsme kabely, a pak teprve otázku: Jaké, a kde takový *internet věcí* přinese hodnoty,... lépe, užité hodnoty? Za co, bude možno vybírat drobný peníz? *Teamy* daly hlavy dohromady a napadly je spásně dvě možnosti. Reklama a úspory. Dnes se, stále ještě stejné *teamy*, chytají pro změnu za hlavu. Právě máme na *internet věcí*, a to není ještě ani polovina třetí dekády první stovky ze třetího milénia, připojeno odhadem,... pohledem dnešních statistik, ty běží také po této síti,... dvacet šest miliard kusů různých *vehiklů* a tisíce informací z každého jednoho, nepřetržitě k dispozici. Tedy z každého jednoho *vehiklu*. Další a další připojujeme, a nová *uložistě dat* nestačíme budovat. Faktem je, že se zaměstnaností je to sice horší než dříve, ale ještě to není úplná katastrofa. Prý díky těm

novým *uložišním dat*, co je jich třeba stále více. Pak ještě sklady na *dreky* plynoucí z poptávky za reklamou je třeba stále stavět. To je zase práce naší všemocné kampaně, nepřetržitě plynoucí sítí. Proto ta nezaměstnanost, co ještě jde. Po těžkém řemesle je naopak sháňka, však vystudovaným se do toho nechce, také komu by se chtělo. Ať si do toho jdou sami, ozývá se stále hlasitěji. Ale, kdo? A to se píše teprve rok 2023...

Mladí nezaměstnaní, přitom slušně vzdělaní Španělé a Italové i Němci. U těch posledních to ještě také jde, ale co mladí Španělé a ti Italové? Těch naopak přibývá,... je jich více než půlka bez práce, a bude jich ještě více. Tím více bude i těch, co stále ještě obrážejí ty *iventy*, jako potulný komparz. Tuláctví? kdysi považované řemeslo znovu ožívá. Zahálka to dávno není. Ano, mládí jde na zkušenou do světa. A těch událostí všude, přece potředueme vzbudit zájem, reklama a tolik žádaný komparz. Ano, mladí komparzisté, kavalíři, levní, dnes všudepřítomní lidé bez práce. Potkáváme je všude. Jsou k vidění na Frieze nebo Fiac v Paříži, tam jsme s Ív jednou také byli, netoulali jsme se, jen tak se podívat,... a již tenkrát je tam bylo k nevíře...

Jeden jim dá za pravdu, že to ještě jde, ale když se na druhou stranu poohlédnete zpět, Vážení,... tak to jde, žel však z kopce. Se vším? Jen zvažte. Španělé se jim postavili již tehdy. Komu jim? No přece jim, mocným. A demokratické volby, sledovaly volby další a další,... a nic. Bodejť by jo, to se "*celoevropská centralbank*" mohla přetřhnout. Zadlužující státní papíry zvané *bondy* nakupovala skoro zadarmo od všech sousedů

nespokojeného Španělska. Jen je samotné nechala, vždy v pravý čas na holičkách. Ti vzdělanci povětšinou bez práce, volící intuitivně lepší zítřky zůstali v tom náhlém bezvětrí sami. Bez peněz. Opakovaně. Neměli totiž rázem, jako na povel, ani na starobní důchody pro své seniory, co je mají na starost dodnes,... a když tak dostanou zápujčku na pořádně drahou péči. Tak totiž pracuje trh s penězi. Ano, politicky, v zájmu nás, všech... Takže to vlastně ještě jde. Kéž by to alespoň takto vydrželo hodně dlouho. Ale, co potom? Co po nás? Co po nás,... ale co po nich?... Když těch různých *vehiklů* na síti je tolik, a každý jeden *vehikl* chrlí informaci za informací v podobě sms zpráv. Co dnes víme? Že tři odeslané zprávy v sms podobě spotřebují tolik elektriky, co potřebujete k přivedení jednoho litru vody do varu. A ti Španělé? Ti, na druhou stranu šetří kde mohou...

Ano litr vody,... čistota vody. Tam kde se ty podmořské proudy v oceánech setkávají,... pro změnu,... tam se hromadí nejen sloje plastických hmot, ale plavou tam dnes již i celé notebooky plné nepotřebných dat. Lodě tento hnůj, co smrdí na dálku zeširoka obplouvají,... a byť si jistý, že když vyhodíš svou poštu v plastové lahvi do oceánu v San Francisku, tak za šest let si ji můžeš na jistém místě v severním Pacifiku vyzvednout; když ji vyhodíš do toho stejného oceánu v Indii, tak ji tam máš za pět let: *Tak se podle toho chovej!* Vyzývá nenápadný plakát na rohu starého omláceného domu kdes ve vnitrozemí, jako by se nám vysmíval, ten plakát, adresa poštovny v Pacifiku zadána souřadnicemi (*135-155 západní šířky a 35-42 severní délky*), údaje z *GPS-ky* by byly zbytečně přesné,... podepsán odborný *team*...

Již tehdy starý Benjamin Ch. vzpomněl příhodu, co se stala ještě deset let předtím:... to jiný starý muž mu ji zase povídal. Kapitán nákladní zaoceánské plavby ve službách čínského obchodního rejdaře. Také on se vracel domů kolem té obří zapáchající oceánské stoky; sem tam se uvolnil a spadl i jemu obří plechový kontejner dolů do oceánu, a nic se nedělo, nikomu nechyběl. Takto si váží věcí, si prý tehdy povzdychnul starý kapitán, když...? když se jednou *shejbnul*, že jej vrátí zpět na loď, tak vytáhl s tím i *iPad*. Stkvělo se na něm, jako logo, duhové nakousnuté jablko. Ještě nový stroj, tedy nový, právě dorazil. Po šesti letech. Hodí se? Zaváhal. Jako by měl přehled, co je na skládce nového, náš starý kapitán. Šest let je tomu, co jej někdo odhodil do moře, podle reglementu stroje, tedy připnul někde ze San Franciska! To odpovídá, šest let potřebuje místní Ponny Express, aby dopravil takovou věc na zdejší mořskou poštovnu k vyzvednutí. Pověděl tehdy prý starý kapitán staříkovi Benovi u piva. A pravost razítka na reglementu té šikovné mašinky potvrdil i úřední záznam. Špatně, ale díky plastovému obalu stále čitelný úřední doklad: *Superior Court of California, Case n. CGC 03427...*, a poslední tři čísla již k přečtení nebyla, dosvědčil tehdy námořní kapitán v čínských službách. Ben, nakouknul do tehdy ještě nepřívětivé sítě, nebo to za něj udělali klucí z analytického?... nevím. Však zapamatoval jsem si důvod, kvůli čemu ten vlekoucí se proces *Westley vs. Apple*,... před desetiletími běžel?... Doba použitelnosti té šikovné mašinky se sluchádky byla kratší, než se říkalo v marketinku. V kuloárech se dokonce říkalo, že rok úplně stačí, na takový krám. Rok

životnosti. Ale to se proslýchalo u skoro všech výrobních korporací. To prý stačí! Je na čase koupit nový, ať se kšefty točí, podpořily názor další. Tentokráte korporace obchodní. To bylo něco na Bena, to neměli říkat! S nostalgií, a zároveň se smutkem v očích se podíval na svůj obnošený zažloutlý *Parker*...

Ten vylovený iPad, co starý kapitán tehdy vytáhl poblíž obří oceánské skládky na palubu spolu s tím plechovým kontejnerem, byl bez baterie, tedy bez elektriky. Rozhodnutí dovolaného vrchního soudu již neznám. Nedozvěděl se ho ani starý Ben, nebo mně tím nechtěl zatěžovat, měli jsme přece jiné tehdy na práci. Však doporučení Světu korporací dal,... prý ať to pošlu dál: *“Vyrábějte své produkty na obyčejné monočlánky, ať se dají kdykoliv vyměnit, ať jeden nemusí kvůli pitomé baterii, vyhazovat rovnou celý iPad! Taková věc může sloužit přece roky rokocí”*. V tom jsem si vzpomněl na Benovy švýcarky z války, co na ně nedál dopustit...

Ano, myslím, že právě o to v procesu šlo, tedy podle Benových slov. A může za to jen jediný savec, přemnožený, a nevidí si na špičku nosu, tvrdil tehdy u píva Benovi starý kapitán. A pověděl mu více, Ben mně to přec časem řekl. Prý za těmi mořskými krysami táhnou i z míst, tisíc kilometrů vzdálených ostrovů, mořští krokodýlové. Tunové monstra, co tamní krysy žerou po stovkách. Viděl to prý ten starý mořský vlk ve službách čínského rejdaře na vlastní oči. A viděl prý také, jak se takový krokodýl zakousl do tučného mrože, nebo co to bylo? Zarazil se prý tehdy starý kapitán kontejnerové nákladní lodě. Mořský ještěr se do toho zoufalého obřího tvora zakousl, a že se mu od přírody

špatně kouše, tak předvedl před kapitánem cirkusový kousek-*piruetu smrti*. Tak se tomu dnes odborně říká. Krokodýl se začal bleskově vrtět kolem své osy, až kus z toho vystrašeného tvora vyrval...

Však, kdo ví?... jestli Ben, nebo alespoň ten starý mořský vlk co mu to povídal, se vůbec konce kdy dobral?...

Další bojovně laděné, odborné *teamy* upozorňují nejen na čistotu vody, ale i na nebezpečí výskytu mořských krys uzpůsobených pro život v těch transoceánských skládkách, a že jejich biologické *palivové články* jedou na organické *benzenové* jádro, jako i ten *fytoplankton* to dělá...

Tak to má být, to je přece demokracie, připustit i jiný názor. Je jen otázné, zda-li má takový názor nějakou váhu...

A také, že se ty stejné oceány zvedly o metr a Holansko plánuje zvyšování hrází rovnou o metry dva,... se v jednom z pod tribuny ozývá. Takže s tou úsporou na síti nevím. Nejsm si jist...

Čím jsem si jist, že když ty sítě vymýšlejí, také si i vymyslí za co vyberou? Za co jim, i ten luzný, právě ten drobný peníz zaplatí. Jak nuzným vytáhnout z kapsy odměnu, získanou dříve za práci fortelnou? Prostě dát tomu svému nesmyslu pečeť užitečnosti? Pak by to mohlo chvíli fungovat. Sice je to prefabrikovaná myšlenka,... nebo je rovnou zadlužíme? Přece jim na to můžeme půjčit, ozývá se ze záhrobí!...

Půjčit! Zadlužit? Raději by měl dnešní vědec jinak uvažovat. A také lépe počítat. Přece židovská lichva byla

po staletí perzekuována. Studem se červenal, pokud mne paměť neklame lichvář. Dnes se červenáme my, všichni dlužníci. Dnešní věřitel, vlastně středověký lichvář, má nad hlavou svatozář. Stejnou svatozář, co židovské neřesti nemohla přijít na jméno. Pokrok nezastavíš. Objektivní progress musíme podpořit. Ale je třeba si být navzájem pravdomluvnými. Povahu pravdy je třeba vyložit více objektivně. Alespoň stejně tak, jak objektivní je progress. A dnešní progress je zahalen do profesní aureoly zvané *IT*¹³, třeba servery? Ty se vkládají do *racků*, neboli stojanů ve skladech-úložistiích, skládkách?... a ty se přehřívají, je třeba je chladit. To se musí, jinak by se přehřály. Potud vpořádku, kdyby? Kdyby byly k užitku, tedy k něčemu. Celá třetina těchto strojů šlape zjevně naprázdno. Říkáme jim, a to každému třetímu serveru, říkáme *zombie*. A další, nejspíše ještě více jich jede zbytečně...

Samotné korporace své vlastní servery vyměňují každých pár let za nové. Prý jsou již zastaralé, přestože doposud jely na 20% svých možností. Ano, máte pravdu, někdo dokáže dané možnosti využít více, jiný ještě méně. Však jedni, i druzí musí za pár let kupovat nové z principu,... říká se tomu inovace, čili pokrok,... neboli lichvářova objednávka, k zajištění trvalého růstu za každou cenu. A ta cena? Uznávaná studie provedena ještě kdysi analytiky týmu mého dávného přítele, Benjamin Chomickiho. A tomu bych věřil skoro ve všem,... přece na sklonku jeho života jsme se stali bližným jeden druhému. Již tehdy běželo naprázdno 20

¹³ Informační technologie.

tisíc *vehikulů* pojmenovaných jako *zombie*, je to tam psáno černé na bílém. Strojů, co jen, a jen podporovaly spotřebu naší zeměkoule. To byla jejich jediná úloha. Již tehdy těchto chytrých mašin bylo na 40 milionů kusů. A co jich je dnes, v roce 2023?... když tenkrát, jak se uvádí ve zprávě, nazvěme ji pracovně „Benova zpráva“ okamžitě spotřebovávaly, tito *zombíci*, elektriky z několika atomek. Čili atomových elektráren... Zbytečně!...

Děkuji pěkně, a nashledanou v *První světové*...

Když mně Benjamin Ch. povyprávěl o *IT zombie's*;... a pak mně sdělil, tu tak háklivou informaci o tom mořském vlkovi; kapitánu z kontejnerové nákladní lodi čínského rejdaře, co vytáhnul z oceánu iPad pohozený jen tak do moře někde z červeného mostu přes záliv San Franciska, kvůli nefunkční baterii,... kuriozně se dotýkající přímo soudního procesu *Westley vs. Apple*,... tak jsem mu na oplátku povyprávěl o jiné praktice jistého konglomerátu moci pro formování veřejné mínky. Benovi tehdy,... a vám, Vážený čtenáři tu dávnou story povyprávím teď:...

To vrcholila ona zlomová ekonomická a vlastně všeobecná krize, psal se rok osm třetího milénia. V prognostáku jsem dostal mimo jiné úkol, systematicky sledovat, co se děje na síti! Pravidelně jsem otvíral stránky amerických novin. Dějiny se píší v Silicon Valley, mně šéfové vtloukali obden do hlavy, tak jsem denně otvíral stránky elektronických novin "*San Francisco Chronicle*", a v nich všechno, kde je zmínka o San José, a pak zejména, co dělají akcie Appelu. Mnohé z mé mravečí práce kolem pádů tamních firem, i povstání

mnohých bank z mrtvých, že jsem nic v mé výroční zprávě nezatajil, nebudu opakovat...

Následně mně tam poslali, jako největšího odborníka na Silicon Valley z celého ústavu. Choromyslných?...

To ale bylo, ještě před tou mou nešťastnou cestou spolu se šéfem na konferenci v Londýnské City, tehdy si tam šéf trhnul pořádnou ostudu, a já jsem konečně shlédl tu španělským grandem zvěčněnou krasavici s vosím pasem a neskutečně jemnou bílou kůží v tamní galerii. To bylo však, jak říkám, trochu později. Tolik jen pro naši orientaci v čase. Takto jsem se tedy, čistou náhodou, dostal do toho světa zázraků, zmítajícího se právě v problémech. Náhodou, díky tomu, že jsem se stal největším odborníkem v ústavu na danou oblast; přiznávám, díky novinám *“San Francisco Chronicle”*, tehdy zcela zdarma na síti k mání...

Šéfa jsem měl náročného, v jednom po mně chtěl, ať si vybrousím jazyk na univerzitě v Barclays, že to budu mít kousek přes most, přes záliv...

Do školy jsem přes ten nekonečný most jezdil denně. Jejich jazykový kurz jsem sice studoval intenzivně, však mnohem intenzivněji jsem v těch novinách studoval kurzy akcí. Došlo mně, že bych na nich moh také něco trhnout. Zbohatnout, tedy když už jsem tam. Padla mně do oka startující firma, ty jsou pro zbohatnutí nejlepší, to jsem věděl již dříve. Produkt mají nedoceněný, nejčistší substanci enzymu! Ještě jsem nestačil dostat do států všechny své úspory přes Western Union, tedy na štěstí! V tom to prasklo. Profesor, v jednom majitel té jedinečné progresivní firmičky podváděl. Ta substance totiž nebyla tak čistá jak deklaroval falešnými papíry jejich státních

zkušeбен. Byl to hloupý nápad, jeho i můj! Málem jsem naletěl. On se brzy ocitnul za katrem, prokurátor na něj uvalil vazbu a porota se soudcem mu vyměřili dvě stě sedmdesát let vězení v podobném špitále, jakým byl kousek odtud na skalnatém ostrůvku Alcatraz. Tehdy mně došlo, že to nebude nic pro mne. Tak trochu jsem se zastyděl, to když jsem vzpomněl,... jak Benjamin Ch. zbohatnul na jiné mizérii. Té naší ve třiapadesátém prošlého věku. Pak jsem si tam narazil ještě ženu, mladou ženu, krasavici, ale o té vám teď vyprávět nebudu, bylo by to na dlouhé lokte...

Jiné poznání mne vede k tomu, proč vše to vytroubit do světa. Jak taková mocná korporace myslí, a jaké cíle sleduje. Objasňuji si, až dnes zpětně. V tom roce osm jsem vše zvěděl zdarma, americké noviny byly volně k nahlédnutí,... jedná se o dobu tzv. vábení náhodných klientů. Nasleduje fáze navykání si anonymního abonenta, či uctivěji klienta na produkt,... vědí jedno, že navyklosti člověk mění jen s těžkým srdcem. Proces končí, upiš se nebo ti zvedneme hrant, nebo tě rovnou odstavíme...

Dnes musíš za ty samé stránky na síti platit! Ty, já, všichni. Víím, chceš-li něco? Zaplat', chápu. Je to normální,... jen vidím, jak se ten osvědčený manuál na síti stále dokola opakuje. Krysař jde s pišťalkou, a jen tak si hvízdá...

Vybrat po drobných majlant od luzných. Možná je to vše prefabrikované, jak rád říkával Ben. Tedy Ben mně tehdy upozornil, že věci musím sledovat v kontextu, vyvíjet kritické myšlení, a také jednou říkal, že vše souvisí se vším,... a také dodal, že tomu nemůžu

rozumět, že jsem mladý. Tak nevím, nechám to na vás samotném, Vážený čtenáři...

Na což čtenář, nazlobený na mne i svět, se v zápětí ozval s fundovaným námětem a debatu o osvětě přesměroval na reklamu. Ta prý za vše může!...

Reklama!... píše mně čtenář reakci na síti, cituji:... "ano všemocná reklama po síti pro každou domácnost, a to po telefonu až na stůl,... to prý zařídí!"... píše rozhořčený čtenář na *netu*...

"... Ne, však nevyhovující miniaturní telefon! Vývoj musíme usměrnit. Miniaturizace ano, ale tady ne. Nebyl by k přečtení, spíše optimální. A hlavně,... vše musí být systémové, vše musí zahrát uším lahodící harmonii, samozřejmě pod naší taktovkou!..." karikuje čtenář promotery reklamního byznysu,... "to je heslo dne!... že se nevejde takový optimální telefon do kapsy? To nevádí, reklama na něm musí být k přečtení, jinak jsme zase vedle..." Karikuje opět nějakého prominenta rozlícený čtenář...

Na síti se na tu *thému* rozpoutala názorová válka. Někteří blogeři již volili neslušná slova, pak diskusi ukončil silný hlas příchozí jakoby ze záhrobí!...

Doslovně přepsáno:... "Ano, optimalizace, zní verdikt,..." a slova se ujímají dnes již na vrcholu existence všemocné korporace *IT* se svými systémy. Ty jsou teď na tahu...

Na tahu, jak tu hru *šáhů* ropných kartelů zahájit? Nabízí se španělská hra, u nich je těch mladých vzdělanců bez práce nejvíce. Ano, zahájení partie podle Luceny, to je impozantní,... prostě bílým střelcem ve třetím tahu se dostat na d5,... to prozatím může stačit.

Vsadíme na španělskou kartu, rozhodnuto. Navíc, zahájení po španělsku je odedávna to nejlepší, zvláště dnes, není tak útočná,... tvrdí druhý v pořadí ze všech velmistrů. Dnes již mírotvůrců, ti váleční štváči šli naštěstí již nadobro po jednom k šípku. Ano, svět je na dobré cestě,... španělská hra je alfou i omegou dnešní strategie i taktiky, nabízí nejvíce únikových cest. Kdo ví, jednou?...

Ona nás spasí, povídá třetí velmistr v pořadí. Prostě musíme prodat všechny ty *klumprty* v uložističích plných k prasknutí přes naši reklamu, *manévrem podle Ogilvyho* nazvěme pánové tuto akci,... povídá svým kumpánům pán velkodušný v pozadí, a ten má slovo vždy jako poslední...

Jenže chyba lávky, tehdy pronesl stařík Ben. To když se mu ta kudlička otvírala v kapse. Oni totiž šikovně proměňují svoji práci k ničemu, za práci fortelnou nás drobných. Dovedně střádají po trošce. Vybírají z kapes po drobných, přece moře se také skládá z kapek. Také rádi dají na dluh, říkají,... však pod přísným právem. Zatím to jde, otázkou je jak dlouho, a to se teprve píše rok 2026. A to je na opováženou. Jim se totiž, čím dále více hromadí ty peníze bez *fortelu* na pravé straně pomyslné účetní rozvahy, a sami nemají za ně co koupit. A to je ta *postmoderna* na jarmarcích moderního umění tak drahá, že dražší již být ani nemůže,... a to nemluví, co se točí za nesmysly v profesionálním fotbale, toho i onoho druhu,... ale to bychom se ocitli opět na tanečním burzovním parketu...

Ano, rok 2026?... mysl mně zklouzává do historie, historie umění filmového. Ben mně jednou ukázal

vstupenku na americkou premiéru, navísost moderním uměním nabytého, filmu od Němce Fritze Langa. Ta Benova vstupenka byla vedchá, bodejt' by ne, byla z roku 1926. Film vyveden Němcem ve vrcholné *Německé expresy*, s prvky *art-deca*. Zrovna tu *expresy*, miloval Alfred Justitz, malíř modernista. A obojí umění pak, právě náš budoucí špion Benjamin Chomicki. Ten dokonce lozil po šínách v závratných výškách, když jeden z těch mrakodrapů, jako z Langova iluzorního *Metropolisu*, tak se ten film jmenoval, pomáhal stavět. Tehdy ne z lásky k tomu uměleckému směru v architektuře, ale z nouze. Mladý Ben si šetřil na parník do Evropy. Ta niterná vzpomínka na vetčný lístek do kina by mně nepřišla právě na rozum, kdyby se nedávno neprodal původní plakát k tomu filmu, právě vyvedeném ve stylu *art-deco*, za závratných milion a půl dolarů. To ty prachy bez fortele si povídám, a povídám si rovnou, kolik by tak dnes dali za ten starý Benův lístek do kina?... Nedalo mně to, kouknul jsem na mého *zombíka*, jak svému obstarožnímu *laptopu* říkám. A nic, žádný lístek do kina z roku 1926 tam nikdo nenabízěl. Kde ten Benův skončil?... ví Bůh, nejspíše někde v koši, si povídám. Děj filmu špion Ben tehdy přede mnou nakousnul, to je fakt, spíše však to nacistické pozadí autorky předlohy ho zajímalo, ale tu dobu předvídané zkázi a převratu nevypointoval. Nejspíše zase, ti jednou již zapadlí vlastenci se ozývají. Vždy tomu tak je, zákona *negace-negace*, se vždy dožije každá jedna generace. Nikdo neví, proč tomu tak je. Z jedněch lumpů se stávají dobří lidé, a z těch druhých přes noc lumpové. Ta *negace* se měla podle autorky a režiséra Langa odehrát právě

letos!... ale, špion Ben mně to tehdy, jako i vždy nevyzradil. V tom filmovém scénáři se ale píše právě o letošním roce. Roce 2026! Na scéně je právě pravá žena, a její falešný robot, jako věrná kopie. Samozřejmě, naivně a předvídatelně v rukou zloducha! To by přece hrálo, i ve světě dnešním. A Babylon?... z dobových filmových kulis je patrný také. Trest Boží?... každý dnes jakoby přece mluví jiným jazykem. Všichni mluvíme a nikdo neposloucháme, knihy píšeme skoro všichni, a přitom je nikdo nečte. Tak ta Němka s vlasy barvy slámy, autorka onoho románu, v porobu přece uvěřila. Uvěřila v říši, Fritz Lang raději zavčas zdrhnul,... se dále dozvídám, díky svému obstarožnímu *zombíkovi* na kolenou. V tom starém filmu vidím mnoho podobného při pohledu z okna ven. Přece se píše rok 2026, raději se přesvědčím, a jdu ke kalendáři. Děj podle toho filmu má vyvrcholit právě v roce letošním, tedy v roce 2026? Neuvěřitelné. Jiné mne však na síti zaujalo, osud těch dvou spoluautorů filmu, tehdy ještě manželů,... než od ní Lang pro její nacistické přesvědčení nezdrhnul. Ze strachu? Může žena vůbec nahánět muži strach. Nejspíše může. Myslím, že je tomu prostě také tak, kdyby oba byli členy *NSDAP*, jistě by jim i to manželství klaplo. Já bych dal ovšemže přednost soužití se ženou v docela jiné víře. A starý špion Ben?... kdo ví, co ten by na to řekl. Myslím ale, že ten v té době, tedy když mně ukazoval ten vetřký lístek do kina z roku 1926. Tedy mimochodem, jen pár dnů před samotným odchodem na svou poslední štaci do *Švýcar*, pod horu Matterhorn? Že by měl strach také, z potopy světa?... tvrdil, že sám byl nejbliže Bohu, tomu Bohu, Bohu popisovaném našim

Františkem,... konečně jednou pořádným *CEO*, šéfem *Petrova stolce* oněch památných časů...

Jeden se pozastaví, je-li ještě v roce 2026 takovéto myšlení vůbec možné? Hromadí se všechno, *klumprty*, peníze, a teď také *data*. S těmi se dnes obzvláště *kšeftuje*. Přímo se s nimi roztrh pytel. Jsou jich plné mrakodrapy, a jsou k mání, říkají jim *metadata*,... a špioni by ti za ně ruce utrhalí, jak jdou na dračku! Tak jim je tedy dejte, ať si je strčí třeba za tralaláček, ta *data*, a dají konečně pokoj. A já? Já jim je dám také, ať dají pokoj i mně, jednou pro vždy, a neotravují tady vzduch! Stále dokola, jak z jedné dílny, jako od Andersena. Zsvěcení šeptem mluví o další bublině. My vezme jen, že bude poslední, praskne, a na tři sta let bude pokoj. Ekonomika se pomalu blíží ke klidné fázi, trajektorii odpovídající době, nabízející perspektivu po dalších 300 až 500 let. Překupnický byznys ztratil na síle, ztratil první ze svých tří stupňů volnosti, mluví se o druhém. Slova služby a servis začínají nabývat na smyslnosti, a začíná se pracovat zásadně s nadhodnotou skutečně užitnou! A odbornost strategů?... se konečně již přestává bodovat podle toho, jak které jméno je obloženo, ano jako obložený chlebíček,... je obloženo prestižními tituly, těch nejprestižnějších vědeckých institucí. Není tomu více tak. Tuhle třeba na prvně simulovaném direktoriu *Velké komendy v NY City* zasedl poprvé pracant, praktik s "*digrišem*"¹⁴ od obyčejné státní *Výšky* z Manchesteru v kapse...

¹⁴ Diplom absolventa školy...

Tengú,... nám všem o tom kouzelném slovíčku večer po práci před spaním rodiče čítávali. Pracovali, vydělávali peníze pro naše klidné spaní, a po práci nám četli. A je to normalní, číst dětem pohádky. I vydělávat peníze...

Slůvko *tengú*, pomalu začne nabývá na významu,... však dnes ještě ne, ještě je brzy, píše teprve se rok 2026...

Ale na druhou stranu, čemu se divit?... přece si všichni chceme vydělat na starobní důchod. Japonsko je v recesi třicátým rokem, ale vydělali si dřívě, a nebudou-li to přehánět, tak ještě dlouho z toho budou dobře žít. A dnešní korporace? Ty mají již dnes vyděláno také, na dalších padesát let dopředu, jen to udržet. Ano, jen to udržet a nepřijít o to. Myslím, že se o to prozatím strachovat nemusí, když se tak podívám kolem a zjišťuji, že se deset let po tom nelidském zacházení s vodou v kubánské klauzuře, s aktéry vlastně nic;... ani po dalších deseti letech tahanic u mezinárodních soudů,... nic nestalo. Zodpovědní nelidové na kolečkových křeslech se sice pohádali mezi sebou přes media,... stejně božskou nekápli. Teď si žehrají na naši nevděčnost, a nejspíše prosí o boží milosrdenství, ale ať nechtějí rozhrěšení po nás, co nás je po nich,... nás obyčejných. Nemůžeš přece odpustit člověku, když se nepřizná.

Vlastně jsou to svatí lidé, brání jen to naše bohatství,... Pak jim rozhrěšení náleží,... ať jdou. Ať se vydají na pouť, po svých, do Říma. Tam se od pradávna žádá o milost, a co více? O boží milosrdenství. Mají tam i bílou

linku k dispozici, a na zpáteční cestu dostanou radu:... až budete doma vytesejte z kamene kříž, smírčí kříž, a zaplaťte odškodné strádajícím,... a ten kříž s monogramem HIS vsadte na místo, místo těch mohyl a monumentů, a pak tam čtěte. Čtěte z knihy:...

Ano, deset panen vyčistilo lampy své, však jen pět z nich bylo spaseno. Ve své pošetilosti jste nedoléli oleje,... píše do větru posměváček vzkazem ve sloupku včerejších novin,... a ukazuje přitom dlouhý nos. Nejspíše měl na mysli, že to hloupost je vedla, ty co dnes žehrají si na nevděčnost. Opoměli však faktu, že na ten dnešní olej,... byť vyčištěná lampa prostě nesvítí!...

“Bylo jim zabouchnuto před nosem, se vzkazem z hůry,... nevíš dne, ani hodiny...”

Ono, jakoby ti dva Američané od *fochu*, co před osmi lety hřímali do médií tak vehementně, že jsem tu internetovou stránku plnou velkohubých tirád pana Trumpa, i toho druhého nemohl přeskočit. Jednoduše se to nedalo, tak to bylo na síti uzpůsobeno. A to jsem měl tehdy tolik práce. Potřeboval jsem dělat s *notebookem* něco docela jiného. Zprávu pro prognostřák, a pak i na těch nově nalezených lejstrech. Vylezla z toho všeho tato kniha, dokončena na desetiletém stroji. Však pan Ben mně tomu naučil, to když jsem viděl, jak se krásně stará o své staré *švýcarsky*, hodinky z války. Také já dnes dopisuji závěr knihy o stavu *korporace zvané Svět* na tom starém křápu, vlastně desetiletém *laptopu*:...

Popisují jen skutečnosti, fakta, je neděle, rok 2026,... listují novinami prošlého týdne a zjišťují, že Japonsko je opravdu v té recesi již třicátým rokem, a Německo?... nebýt chudobného jihu *EU*, tak je v ní dávno také. Čína po tom, co přestala stavět megadomy způsobila šok v jednom celém ocelářském odvětví, a roste o bídná 2% ročně, a to jen díky prozřetelnosti a brzkému, ouzkému, napojení vlastní měny na zlatý "*double eagle*",... ale peníz se štítem a korunou na rubu, tentokrát ražený v nominantní hodnotě pěti rublů. Až, tak vysoce si svou měnu dodnes cení...

Číňané zřejmě četli kdysi pozorně projevy pana Trumpa, domýšlím po letech. A dozřeli tehdy ještě dál než on, když při hyperinflaci dolaru nepřišli o úplně všechno, co jim kdy Amerika dlužila. Těžko k vysvětlení,... tu, tehdy ještě světovou měnu postihla totiž jakás *odlidštěná schizofrenie*. A ještě těžší je mluvit o příčině, proč? Přestože je to dávno, do dnes však dech beroucí proč? K čemu tehdy ten *zugzwang*? Vše se událo v setině sekundy mimo obzor známých axiomů rozpracovaných vědci do počítačových algoritmů světové ekonomie. Takzvaného ekonomického inženýrství! Ale mohli svět alespoň upozornit, *indície* tam měli patrné, ti inženýři, vědci od *fochu*. Ty *indície* museli mít i Číňané samotní, jako by se mně rozjasňovalo před očima,... když se již dříve pokusili akvizicí ovládnout investiční banku U.S. Wells Fargo? Doteď senátoři v senátě vždy, ten atak zájemce z Asie odrazili. A dnes?... netušíme, nemůžeme tušit, ani si představit událost, co se uděje za pár let. Totiž,... Státní investiční banka Číny za čtyři roky koupí, na den přesně od dnešního dne,... nejhodnotnější, tedy

k dnešnímu dni nejhodnotnější, americkou investiční banku Wells Fargo. Ale, to je známá praktika věřitele. Právo věřitele nárokovat si zplacení federálního dluhu. Pod onu příslovečnou dluhovou hůl se tentokráte dostala samotná korporace řečená U.S.A.. Asiáté koupí celou tu banku, na den přesně za čtyři roky,... za dolary utržené za federální bondy,... i se stovkou, bankou dobře nainvestovaných přívlastkových podniků,... prostě toho nejlepšího, čemu se ještě jakž-takž v byznyse má v budoucnu dařit! A to není nic divného, že i Číňané ty indície viděli. Jen si vezměte, když i Ben v počátcích událostí něco tušil také,... něco vážného, že se nejspíše uděje. Pravdou ovšemže je, že Benjamin Ch. byl špion, tedy od *fochu* detektivního, narozdíl od těch nevšimavých ekonomických autorit. Přesto všechno, i přes fakt, že Benjamin Ch. nebyl přímo od *fochu*,... se v *indiciích* upozorňujících na blížící se šlamastiku ve světovém *kšeftu*,... vyznal. A na tomto poli nepracoval nijak systémově. To na mnohých jiných věcech pracoval daleko systematictější. Tedy to muselo být pěkně okaté! Již tehdy. To můžu svědecky potvrdit. Možná si i vy, Vážený čtenáři vzpomínáte? Ben kdysi vyřknul svůj názor na adresu jisté nadnárodní, obrovsky veliké čínské *e-platformy*, co se na ní prodává všechno do dnes, i minerálka s dovozem až do domu. Tehdy si Ben sice pomohl pohádkou o sedmi loupežnících, ale myslel tím toho osmého, tedy *Alibabu*. Tedy obrazotvorně. *Alibabu*, čerstvě tehdy kotovanou firmu *Inc.* na americké burze. *IPO*¹⁵, byla již tak *ratingovkami* nadsazená, a během

¹⁵ Problematické ocenění podniku při vstupu na burzu.

dalšího roku se dále její akcie prodávala skoro za jednu tolik. Právě v tomto momentě Benjamin Ch. zaznamenal ony *indície*, co mu nedaly po nocích spát. Něco mu tam *neštimovalo*. Ta firma se tehdy rozjela impozantně, však ohromné výdělků, co se jim v ní rychle seběhly, blbě reinvestovali. Tedy blbě, ono opravdu nebylo do čeho cpát. Ono taková *Shocleyho dioda*, co opravdu pohla kdysi světem, se nevynalezne ani jednou za sto let. Tedy reinvestovali, do čeho mohli,... koupili fotbalový klub, nějaký zábavný podnik na hrané filmy,... snad jako desátí v pořadí se vrhli na *smartphouny*. Prostě nic pořádného, užitečného, nic objevného. Jak, i oni do dnes rádi říkají,... nic *fundamentálního*. A, toto marnotratné proinvestování bylo trnem v oku, právě tehdy, i Benovi. Ten píchavý trn sám Ben nazval výhružnou *indicií*. Jen s povzdechem tehdy Ben řekl,..."*chytrému napověz, hloupému,...*" to moudro ani nestačil dopovědět. Stačilo jen dopovědět, a vše mohlo být jinak. Podobným momentům se zvykne říkat,... křižovatky dějin, či body zlomu, zvratu, či jak?...

Pak již stačilo málo,... stačilo přestat v Číně stavět *megadomy*, a *platforma* pojmenovaná po osmém loupežníkovi ztratila rázem na hodnotě. Ani *IPO* té obří společnosti *Inc.* pád *globálu* nezastavilo, letělo vše dále ke dnu... No, jen uvažte, Vážený čtenáři, nebylo to již tehdy moc okaté. Přece si chtěli,... si tehdy koupit i ty "*Boží mlýny*", obraz z nejmenované národní galerie s adresou poblíž Vatikánu, dílo významného současného malíře-*konceptualisty*. Ale taková věc se přece namalovat nedá, a ne tak koupit,... to je přece nepřípustné. No, povězte sám, Vážený čtenáři? To je

trochu moc, svatokrádež, nemyslíte?... Taková boží spravedlnost se přece zprivatizovat nedá...

A, Ben, jako elitní špion s informacemi z první ruky, třeba od hochů z redakce Down Jones Co., kolem Wall Str., tedy jen na pozicích *junior*, co zobchodovali vše, co jim přišlo pod ruky,... to vše tušil. Co se chystá. A, s těmi mrakodrapy?... co se náhle přestaly v Číně stavět, a zlikvidovali tím celé jedno ocelářské odvětví měl Ben praktické zkušenosti z mládí z Ameriky. Prý,... tedy, tak mně to Benjamin Ch. vyprávěl. Totiž před tím, než se vydal do Evropy, na tříkomínovém *Princi Eugenu* ve třicátých letech prošlého století, tak se, jako mladík, nechal najmout na stavbu věžáku někde na Dolním Manhattanu. Jen si vezměte, jako mladý jinoch pracoval na baráku Bank of Manhattan Trust Building. Prior stavby se jej jen zeptal:... “točí se ti ve výškách hlava?”... a příští den již mladičkový Ben, aby si vydělal na cestu k nám do Evropy, nosil ocelové traverze do páteho *štoku*, a po týdnů již balancoval po *šínách*, a tu traverzy na rameni vyvažoval rozpažením,... již v pět a třicátém *štoku*. Ale to byla jiná doba, řekněme. A, Ben to již tehdy říkal:... “toto jestli dobře dopadne?” Přežil, neuklouznul. Ale, tehdy ještě fungovaly *Kondratěvovy cykly*,... ten den je ještě mladičkový Ben pojmenovat nedokázal, přiznal se. Jiní to však věděli, znali je, ty cykly,... i pojmenovat. A, třebaže vrcholila obrovská krize, po tom *černém pátku*, tak stavěli a stavěli. Ty mrakodrapy z ocele, dobře věděli proč...

Tedy Ben, jak vidíme, měl svou osobní zkušenost z mládí,... s těmi *šínami* z ocele, i s věžáky z těch ocelových *šín* poslepanými,... a konečně i s oným

černým pátkem. Hmm, taková zkušenost z mládí je k nezaplacení. A, pak když se Ben, po snad osmdesáti letech dočetl o možnosti, tak snadného výdělků pomocí hazardu;... ne to nebyl hazard, ani čestné sázení,... dočetl se v novinách, psali o sázce přímo na jistotu. Sázka na jistotu, tak se dá pojmenovat tehdy právě moderní *vysokofrekvenční* obchodování akciemi. Přesně podle *algoritmu*, dejme tomu, *na krátko!* V tu ránu byl doma. Nedočetl konce článku v novinách. Nebylo třeba se zdržovat, říkal. Věděl již své z mládí,... a k tomu se právě doslechl od svých hochů z analytického, jak mizérii v byznyse s ocelí lze šikovným *forrichtunkem*, uplatněným na burze v pravou chvíli,... šikovně přiživovat! Uměl si jednoduše dát, jedna a jedna do hromady. Tomu se říká zpráva potvrzena ze dvou zdrojů. To již starému Benovi stačilo, rázem jim viděl do karet. Nemohl se dále nečině jen tak dívat,... jak se v čínských přístavních docích vrší haldy *šín* z ocele,... a oceláři v Austrálii nevědí komu poslat další, a to toho za minulý měsíc natahali dalších skoro třicet milionů tun,... a k tomu další tisíce tun byly na cestě z Brazílie, ta plavba s nákladem trvala 35 dní, a nikdo jejich železo nechtěl, ani to objednané množství,... a to ani za polovinu ceny původní. Za mizerných 25 US dolarů za metrickou tunu to nikdo nechtěl,... a, tak s tím starý Ben vylezl ven. I mně to tehdy prozradil. A, do toho to úmyslné houpání na akciovém trhu s ocelářskými závody přesně podle připraveného *forrichtungu*. A, to umělé houpání, jsme již se starým Benem pozorovali spolu. "To si někdo namastí kapsu,..." konstatoval Benjamin Ch.. Osobně mně to tehdy pověděl. Věřte mně, nebo ne, Vážený čtenáři,...

ale starý Ben to tehdy věděl, že to nemůže dopadnout podle našich představ. A představte si v jednom, že ti profesori a doktoři věd ekonomických, i *nobelisti* mezi nimi, tedy zodpovědní lidé od *fochu*, o tom museli vědět také! Neříkejte mně, že ne. Jen si vezměte, když to věděl i starý Ben, a pak i já? Tak to již muselo být tedy pořádně okaté. Ale, dopadne vše dobře, uvidíte dále, Vážený čtenáři. Přece jenom, neříkejte mně,... když začne zatýkání person, zodpovědných za ty nejvýkonější, spekulacemi opředené, fondy přímo v kancelářích na devátém patře věžáku v Shanghai, na kraji finančního distriktu Luliazui! Ale, na druhou stranu,... co je to, prosím Vás, za obchodování,... když takový jeden *algoritmus*, od té *nejinovatější softwarové* firmy, vám to stejné železo prodá a zase koupí zpět dvacet krát za sekundu?... tak, toto nedopadne dobře, mně starý Ben jinými slovy tehdy řekl:... “toto je dvojsečný meč,... jestli si myslejte, že *tihleti* je vytáhnou z bryndy, tak se šeredně pletou”. A, pak to skutečně prasklo. Ben to říkal, že to pro nás nakonec blbě dopadne, to ta *indicie*,... ale tu jednu okatou *indicií* musel vidět tehdy již každý, ne tak lidi od *fochu*...

A, nechtělo to moc, a mohlo vše běžet po starém, jen Bena poslechnot. Jen si nezplést význam slov, když vyřkl názor, že proti sobě stojí *schuld-neři*, tedy dlužníci a viníci na druhé straně. Dvoj-významovost slova *schuld*, mně Američan Ben objasnil právě skrze pohádku o dvojsečném meči. Ano, slovo *schuld* často rád používal malíř Alfréd, náš starý známý, ve svých poznámkách, a ty *lejstra* jsme studovali kdysi v kavárně spolu! Mistr malíř totiž používal často slova expresivně v rodném

jazyce, tedy v němčině. A starý Ben, jeho výroky ze starých lejster po malíři, přímo miloval. A, k duhu mu právě tehdy přišel obraz o *Jákoví a Ráchel*,... co umělec namaloval. On totiž použil techniky přípravy barev na způsob umělců pradávných čas. Ztotožnil se s *manýrou* oněch hrdinů, tedy pracoval pouze s výdobytky dob sahajících skoro tisíc osm set let před Krista. Barvy z nerostů třel v hmoždíři, i z koryšů na způsob pradávných egyptanů barvy doloval,... a hlavně, dělal si stále poznámky. Byl puntičkář, ale to již dávno víme. A, tak se nejspíše i starý Ben dostal v *lejstrech* k receptu, nejen na mísení starodávných barev, nebo na dlouhověkost,... ale i k výkladu významu slova *schuld*, protože jinak to není možné. Totiž význam toho německého slova v Alfrédově pojmání skýtal zkrutě recept na tu nedávnou globální krizi. Ale co, dopadlo to nakonec dobře, tak co. Jen pro pořádek. Již v těch pradávných časech, tedy podle Alfréda, řešili podobný problém mezi dlužníky a viníky,... tedy potřebu vykoupení se. Nejspíše šlo o rozměr duchovní, a právě pořádně umělec, a Alfréd pořádný byl,... jen si vezměte, jak si vše zaznamenával, duši citlivou měl. Přišel na to, jako dávno před tím moudrý babylóňan Chammurapi, že se musí umět z času na čas viníkovi odpustit! A dluh mu umazat. To, aby jsi si mohl dále dolovat. Povídal. Ano, malíř Alfréd doloval ty barvy, na prastarý způsob z koryšů. A dnešní moderní *schuld-neří*?... dolují jmění na *HFT*¹⁶ pozicích! Pak jim na onu sofistickou praktiku, díky Alfrédovým precizním pracovním postupům

¹⁶ Vysokofrekvenční *trade* na burzách...

příměrem, přišel!... v poměru věků vlastně nedávno, starý Benjamin Ch., špion profesí. Nejdříve dal dnešním *schuld-neřům doporučení*, ale ti ho nevyslechli. Tak udeřil. Tehdy vypadla burza, podobná té NYSE, neuvěřitelné následky, ztráty, újma na ziscích! Právě Bena, tehdy z ústředí na tajném místě v Kanaánu pověřili, ať na to vytáhne své pověstné *e-dělo*. Na americký břeh Ben od války nev kročil, to až následně se mnou, se tam dostal. Leteli jsme tehdy do New Yorku, ale to víte. Tak na svém *inštrumentu* tehdy, starý Ben našteloval dalekonosnou náměrnou. Akci "*atomové hodiny*", řídil Ben na dálku, přes oceán. Ano, informace, ty i v tomto případě hrály prim. Od hochů z redakce plátku Down Jones se doslechl o čerstvě podaném patentu na úřadu pod č.14/451,356; pojednával o překotném zrychlení obchodování, již na tak rychlém trhu, algoritmus napojený na synchronizaci, co svět dosud neviděl, na atomový kompilátor s frekvencí několik milionů operací nákup-prodej za sekundu!... hodiny vyzařující atomy *cesia*, vyvinuté v kampusu astrofyzikální teorie velkých čísel na rohu East Sekautet, NY. Potud to bylo podle *Novosvědského* práva, ale Benovo *e-dělo* mířilo tehdy trochu jiným směrem!... někde kolem, se právě, jak to obyčejně bývá, zase mrcasili ještě jiní, říkali si "*bleskoví hoši*", a právě oni měli na svědomí ty ztráty na burze podobné té světové NYSE,... a právě tu jejich krabici od bot, narvanou skleněnými vlákny, náš špion Ben svým *velkým e-dělem* odhalil, a v pravý čas zneškodnil! Prostě jim na ten svůj *e-inštrument* zahrál svou *fugu*, č.861 podle kartalogu BWV. Ano, toho Bacha tehdy zahrál ve virtuosním

provedení, ve stupnici *g-Moll*. Ano, až takto měl špion Ben vše utajeno!... tentokráté použil kódování pod označením "*podle Bacha*". Na barokní způsob! Tehdy ještě vytloukal klín, klímem. Myslím, že patřil k nim. Nebo spíše činil na svou vlastní pěst? Nikdo na to nastavení jeho pekelné zbraně později nepřišel. Zachránil svět. To ano,... a to tajemství?... si starý lišák Ben odnesl s sebou, do hrobu. Takže ten instrument byl každému dále akorát tak k hovnu, a skončil na haldě mezi tím zbylým *harampádím* k ničemu. A, co bylo v té krabici od bot, co měla položit svět?... na špulcích jednoduše navinuto 38 kilometrů jemných skleněných vláken,... a ta krabice po napojení na systém burzy by zpomalovala data proudící do světa obchodu o milisekundy, a to jim stačilo. Stačilo to těm, jen tak okolo se mrcasícím "*bleskovým hochům*", aby brali *jack-poť!* Ne dlouho, jen do chvíle než starý Ben někde z Kanaánu nažhavil své obávané *velké e-dělo*...

Ale, jak říkám, je to hrozně dávno. Je to pryč. A to je dobře. Zvláště, když je již vše to nebezpečné za námi...

A po dalších pár letech?... zase po tom podobně *černém dnu*,... těsně po *květné neděli*,... se na cykly co končí, nedalo spolehnout vůbec,... ale vlastně se nic vážného záhy, ani v běhu několika proších letech, nestalo! Svět vám běží dále, zlevňuje po krůčcích, musíme být trpěliví, ale zlepšuje se. A pokrok jde dál také, výroba i služby, i to neposlušné stavebnictví se vyrovnalo s užitečností. Napředujeme. A, užitečnost již nenazýváme hanlivě *fundamentem*. Prostě vše šlape jak má,... tak, jak Benovy příslovečné *švycarky* z války...

Malý a střední podnik si v tom okamžiku změny, považovaném za zeměřesení na burzách, svou hodnotu vyjadřenou USD udržel, ještě trochu navýšil,... však ohodnocení korporací a dolarů ležících v bankách, i nakupených mimo ně, padl na dvacet procent původního nadhodnocení. Jen nepatrně se to lišilo podle oboru, ale nad padesát procent se nedostala korporace žádná!... Tedy *goodwill*¹⁷ podniku jménem Svět, dnes?... úplně v pořádku, již nerozlišujeme trhy na *býčí* a *medvědí*,... a nechceme vydělávat na neštěstí jiného. Vše se dosud točilo kolem peněz, především poslední staletí,... nebo století? Těžko říci,... však po desetiletí předpřipravované zákony o tištění rezervních peněz centrální bankou světa na ostrově Jakyll. Vždy na jednom místě, pěkný kousek od Dolního Manhattanu, čtyři hodiny cesty nad východním pobřežím, rychlým letadlem,... přestaly rázem fungovat:...

Banky, jako první, velké, se státní účastí si mezi sebou začaly přehazovat horký brambor, využívajíc právních výhod té které země. Právnímu zvyku za Atlantikem se však nechtěla podvolit již evropská banka žádná. Z dobrého bankovního domu zlými transakcemi rádi dělali zlou *kasu*!... konspirace, či hloupost systému?... nejlépe přes nastrčenou pobočku za hranicemi. Takto ožebračily své investory banky v Portugalsku, hlavně ta jedna, hlavní; pak italské v Německu,... a německé banky zase ty italské v samotné Itálii. První na odstřel měly být právě ty slavné domy s renesanční bankovní tradicí, tedy ty lombardské!... v momentě *stop-stav* totiž držely 400

¹⁷ Tržní ohodnocení podniku, které se tehdy značně měnilo...

miliard “bucksů” v podobě tzv. dlouhodobě nepracujících, tedy nenávratných úvěrů!... jde zde o přímé svědectví našeho špiona Benjamin Ch., a tomu to prozradil vrátný z jedné té bankovní pobočky. Scházeli se spolu pravidelně ve stejně věhlasném uzenářství opodál. Dělal tam totižto neodolatelné “*taliány*”, neuzené masné krátké vuřty neopakovatelné chuti, no prostě gurmánský zážitek!... v tom duchu se špion Ben tehdy vyjádřil. Ano, v jedné kavárně mně to vyprávěl, ta se po půlnoci obyčejně změnila v práchsprostý *pajzl*. Jinak se masa Ben netknul, tedy krom těch *taliánů* z uzenářství na rohu, držel si totiž figuru až do pozdního věku. Vuřtům z onoho krámu, kousek od té *taliánské* banky, se prostě odolat nedalo. Nikdo by té vůni neodolal. Nedokázal jí odolat ani náš špion!... tedy, možná by odolal, mnohým pokušením se úspěšně postavil. Tady se však Ben rád obětoval, přesto že měl trénovanou vůli. Kilo nahoru kilo dólu, starý Ben především ctil prostou zásadu, že účel světí prostředky!...

Tak právě v tom krámku s těmi fajnovými “*taliány*” vzniklo důvěrné pouto mezi vrátným z ony inkriminované italské banky a našim špionem,... a právě od něj, tedy z první ruky, se náš dobrodruh Ben na stará kolena dozvěděl o tom enormním obnosu, co tížil italské banky;... a pak také o šikovné praktice, jak tu finanční zátěž mazaně přenést na zubaře, jako vždy, a drobné investory, prostě na nás spotřebitele. Prostě přes ten zázračný finanční inštrument *bail-in*. On ten vrátný na důchodu z italské filiálky byl navíc študovaný člověk. To Benovi pasovalo. Slovo dalo slovo, a ocitli se ve středověké Sieně, na koňských dostizích bez pravidel,

na náměstí Plaza Del Campo roku 1264. Křik vycházející z propletence neosedlaných koní a lidských těl, hekání koní s pěnou u huby, třeskot kopyt o mramorovou středověkou dlažbu, křik předčasných šampionů se zlámanými hnáty a občasné tupé zadunění od prasklé lebky po pádu z neovladatelného hřebce. Ano, ten závod pozoroval Kurt Rosekranz, mladší bratr našeho knižního hrdiny kameníka Arnolda. Ben si takto dokázal získat vrátníkovu přízeň, vyprávěním příběhu podle *lejster* z *fascyklu* po mormonovi Adamsovi a malíři Alfredu J.. Totižto, vrátný z ony inkriminované italské bankovní filiálky byl původně vzdělaný právě v historii finančnictví; a k tomu se před Benem ukecl, že na přímlovu. Je v té bance s renesanční tradicí co má na kahánku. Vrátníkem. Jeho nevlastní vnuk je Ital, zaměstnán v bance *Monte dei Paschi* v Sieně. Sice na pozici *junior*, ale to na onu přímlovu za starce na penzi stačilo. Od toho momentu byl náš Ben na koni, jako u vytržení, rozvinul svou osvědčenou taktiku, kecat a kecat. Tak toho penzistu ve směšném cylindru portýra zblbnul, že mu řekl vše, i co nevěděl. Ben vyprávěl,... že zprvu nevěděli, tedy nebyli si jisti, *mormon* Adams ani malíř, co pro toho Američana měl namalovat onen obraz s výjevem jednoho z těch deseti ztracených židovských rodů,... zdali to byl nebo nebyl? Na náměstí Plaza Del Campo v roce 1264 Kurt Rosekranz? nebo to tam byl Chaim Bertolucci, pokladník z templářské pokladniční lodi provozující bankovní účty pro osadníky v daleké ranně středověké *Levantě*. Ano, oba se podle záznamů z *fascyklu*, co jsme je se špionem Benem také spolu, mnohem později studovali,... vraceli přes to koňské

kolbiště domů. Jeden do Německa, aby se v rodové linii zasloužil o Kolínskou katedrálu a stali se také,... také po rodové linii osnovateli prvních lóží *svobodných zednářů*. A pokladník Chaim Bertolucci do Pavia, tam se kdysi předtím naučil u tamního žida řemeslu lichvy, aby se dal posléze do služeb templářů na pokladniční lodi. Podle těch záznamů starému Adamsovi i malíři Alfredovi vyšlo, že na tom rýnku u toho běsnění koní byl Kurt, mladší bratr kameníka Arnolda Rosekranze, s poukazem na skutečnost, že v *Outremeru* se Chaim Bertolucci bál koní, jako čert kříže. Templář Chaim Bertolucci se ale ve stejný momen nacházel kousek vedle, na náměstí *Monte dei Paschi*, u rodiny bankéře Salinbeniho, ucházel se v tom zastavárenském bankéřově domě o práci. Přijali ho, a práci tomu starci pomalu nad hrobem dali. Měli pochopení, křížáckých tažení se sami účastnili...

A na tom samém náměstí, věrme, že ještě dnes pracuje v *Banca Monte dei Paschi* nevlastní vnuk onoho bankovního portýra tehdy na penzi. Nejspíše již na pozici *senior*. Tak od něj se náš špion Ben tehdy dozvěděl, že té slavné, a historií opředené bance ze Sieny teče pořádně do bot...

Přispěchali jí na pomoc z Frankfurtu, té renesanční bance v Sieně, na doporučení *Peterson Institute for International Economics*¹⁸ obešli článek č.32 evropské bankovní směrnice, a ze strachu před sebou samotným, je ten mrakodrap ze skla a ocele z ony finanční nedostatečnosti vytáhnul...

¹⁸ *Think tank* z Washingtonu, tento *Petersonův* ústav je dvacítkou v pořadí důležitosti ze všech 150 na světě podobných rádců...

Ti už opravdu nevěděli, co si ještě vymyslet. Páka přes jiný, jistý *bail-out*, se jim již dávno zajedla; přesněji daňoví poplatníci jim to již přestali hloupě baštit,... tak zkoušeli další a další systémový nesmysl. Páka, kladka na tu bankovní zátěž, a pak tedy ten kladkostroj!... ale, špion Ben to již tehdy říkal,... a tomu to řekl zase vrátný zisté inkriminované italské banky, co ji následně spolkla tehdy trochu jistější německá *kasse!*... že to ten s tou *bazukou* na peníze za to může!... shodně tvrdili, že byl věčně vylezený na střeše té frankfurtské tiskárny na peníze, ze skla a betonu a střílel na všechny světové strany, nejvíce na jih na podporu toho panem Personem z Washingtonu doporučeného nástroje *bail-in*¹⁹. Jakéhosi *pákoví*, narychlo tehdy kýmsi uzákoněného patentu!... a jednu dávku ze střechy prý poslal i do vesmíru směrem k Marsu...

A šli tehdy dále. Tedy, tehdy již u toho špion Ben, ani vrátný od filiálky inkriminované italské banky nebyli, prý ani ten masný krám na "*taliány*" tam nebyl. Ten zkrachoval prý také, spolu s těmi bankami. Tak pak, Vám, ti ještě pod záminkou nutnosti ochrany prvků proti padělatelům;... jako by to kdysi v Řecku, ještě dlouho před Itálií, i nezačalo?... Synópy!... páté století před Kristem. Natiskli podobně, peníze nové, tentokrát po tisíciletích s *vodoznaky*. Alternativní prachy, do zásoby! Měly se časem měnit v poměru 1:2, proti

¹⁹ Rekapitalizace problémové instituce zevnitř!... dlužné pohledávky investorům částečně nahradily majetkové podíly na rekonstruované společnosti s nadějí na zisk. Jde o starý námořnický příměr většího vědra pro udržení lodi na hladině...

nakupeným dolarům na pravé straně pomyslné účetní rozvahy nejslavnějších korporací. To jsme již ale nestihli. Ano, my všichni. Šlo přece o nás, o všechny! Také přemítali, pro změnu *Oni*, tehdy ještě mocní na ostrově Jakyll, o možnostech, jak nechat peníze takzvaně *zrezivět*²⁰. Starý pojem znehodnocení peněz, když zůstanou nečinně ležet na hromadě. Ano, kolkování peněz dnes, a ten nutně pořízený kolek sám měl znehodnovovat státovky o rovných 30%. Ale, to již bylo na jakoukoliv razantní akci pozdě. Na hromadách u korporací leželo totiž tolik peněz, za které nešlo nic koupit, že to tak dále opravdu nešlo. Starý Benjamin Ch. právě mluvil o jakémsi *zugzwangu*. Dodnes nevím, co to slovo vlastně znamená. Jen si vezměte, Vážený čtenáři, nastalou situaci. Jestli neměl starý Benjamin Ch. pravdu, když říkal:... *“Ti se přece musí domluvit, a ne se hádat. Nebo snad ano?...”* ano, tehdy mluvil o centrálních bankéřích ve Frankfurtu, těch dolarových sedících na rezervách na ostrově Jakyll, i těch zbylých státních. No co, hádat se je přece neslušné, nebo snad ano? Pak to, ale podle toho vypadá, když levá ruka neví, co dělá pravá. Ta situace byla dále neudržitelná. A, když to ještě drželo po kupě, tak jen silou vůle. Tedy podle starého špiona Benjamin Ch.! To již centrální měnokazci v tom Frankfurtu, tedy slovním výrazivem starého Bena Chomickiho, nutili vlády naokolo vydávat státní dluhopisy

²⁰ Zrezivění peněz, výmysl starší sto let,... neutratíš-li své peníze v jednom měsíci, pak zakoupený, třeba 10% kolek je udrží v platnosti...

proti *eurákům* z QE²¹- uvolňování bolení a stavět, a stavět nepotřebné tzv. *hladové zdi*²². Prostě bezhlavě utrácet, a zadlužovat národy do posledního. Prý, když to jednou praskne, tak ať to stojí zato! Ano, to bylo heslo dne, co denně vypouštěli z úst strategové z věžáku ze železa a skla ve Frankfurtu nad Mohanem. Třeba heslo, že:... *“Uděláme vše, co bude potřebné!”* Hlásali,... a při tom hlásání přes tlampač, vytáhli v jednom *bazuku*²³ na *euráky*, jako střelivo,... vylezli na střechu svého věžáku ze skla a ocele, vlastně na jednu takovou *hladovou zed'*,... a stříleli bezhlavě, z té *bazuky na peníze*, na všechny strany. Snad se zavřenýma očima, naslepo,... snad na zdař bůh, pánbíčkovi do oken...

Získávání času, nic jiného. To, již německá hlavní banka, i jejich komora tajně prosazovala zdánlivou maličkost, jenom takové nenápadné opatření, co nechá ve *štychu*, řekněme hloupé. Tím neříkám, že španělské, italské, či portugalské vlády jsou hloupé. Prostě jim takto rozdané karty zůstaly v rokou! Totiž, vláda která požádá, se v tom dokumentu píše,... požádá ten věžák ze skla a ocele o pomoc ze společného valutového *valu*,... musí automaticky srazit ohodnocení svých vlastních, dříve vydaných vládních *bondů*! Prostě si ty své státní dluhopisy dobrovolně okolkuje, tam bylo doslovně

²¹ Quantitative easing.

²² Ve středověku zavedená praktika, jak *lůze* dát jakouž- takouž práci za mizernou mzdu obcí hrazenou...

²³ Příklad pro tištění přebytkových peněz, aby je centrální strategové následně a bezúročně vnucovali komerčním bankám. Problém byl však v tom, že od komerčních bank dále, ty tiskařskou černí vonící *kvazipeníze* nikdo více nechtěl...

napsáno, třeba 20% “štráfem”! A ty jejich banky,... ti doposud věřící? Jednoduše utřou, tam stálo, prostě ty průšvihy někdo zaplatit musí. A víte, jak zase jiní strategové chtěli udržet nad vodou pro změnu burzi? To již ne hospodáři s valutou a ceninami, tedy aktivy z Německa. To jiní, nemá se o tom mluvit, ne tak psát. Ano, ti z ostrova Jakyll, tedy nejspíše. Jednoduše doporučovali prý, či nařizovali?... tentokrát státním centrálním bankéřům investovat do burzovních akcií! A, to již panečku slovo risk, je slabá káva. Jen jakýsi, prý kávový odvar. Druhák. Prostě zamíchaný *lógr*. Či odvar pelyňku?...

Prý, ať to stojí, co to stojí! A víte, za co to všechno nakonec stálo?... Ale cností dobrého spisovatele je, nedopovědět větu do konce. A navíc, po válce je přece každý generálem. Faktem však je, že *euro* šlo k nevíře stále pomalu nahoru, a úroky za vládními dluhopisy naopak dolů. Některé dokonce po skocích. Ano, Vážený čtenáři, *euro* bylo již tak drahé, že ani Německo nemohlo za hranicemi již prodat, pomalu ani hřebík. “*No co, řeknu to na plnou hubu,...*“ vykřikoval tehdy na celou hospodu, *namol* opilý starý špion Benjamin Ch.,... “*a ty vládní dluhů zdi k ničemu, vyšly zase levně!...*” A, co ty vládní dluhy?... to starý rozumbrada tehdy nedopověděl, usnul na stole. A když se probрал, tak mluvil o něčem jiném. Tak jsem to zvědavým opilcům od vedlejšího kavárenského stolu, mezidobou, no kavárenského, ta kavárna se měnila v noci na práchšprostý *pajzl*, dopovědět sám:... že *Deutscher Aktienindex* prochází dalším negativním rokem, hlavní korporace si stále více lezou do zelí. *IT* fušují do aut, a *automotiv* zase do *IT*,

místo aby se drželi svého kopyta. Mezitím jiní, rozumější, mnohem menší, již dávno vyrábějí svá autíčka, propůjčují je, sedadla využívají na sto procent, aby je po deseti letech do šroubečku zrecyklovali. Zatím co ti korporáti, jsou si stále tak sebevědomí, a dělit s ostatními se odmítají. Místo toho si lezou více, a více do zelí. Tedy ti od *IT*, i z *automotivu*. Proto ten neprodejný pomyslný hřebík, tedy podle Bena, vedle mne na stole spícího špiona, těm opilcům od vedlejšího kavárenského stolu, tehdy dopovídám. To jen, abych dokončil tu Benovu myšlenku, směřovanou do jejich duší. Tedy mně do duše tehdy stařec nepromlouval. Ten večer ne, mnou si byl již dávno jistý. Tak vám měla, tedy podle špiona Bena nastat i ta nová situace, kdy celoživotní úspory seniorů z pokrokové země s nejvýkonějším motorem, měly přijít v niveč! Ony potutelné kroky toho nezvaného hrdiny s tou *frankfurtskou bazukou* na peníze v ruce, co to vzal vše na sebe, co pomalu již otevřeně vykřikoval záměr úplného zrušení fyzických peněz! z *gruntu*. A těch peněz ve *virtuálních* bankách se, zase polekali naši penzisti. Tak se zalekli, že politici se polekali zase starců a stařen, svých voličů,... a raději zveřejnili výrok rozumný:... “*Ta banka sice nezávislá je!... ale to neznamená že je nedotknutelná!*”. A na konto toho, se všichni sešli v pospolitosti. Vyšlo to na 14. květen, na 11. hodinu,... na *Hauptwache* ve Frankfurtu si rozbílili heslo své:... “*Geld ist geprägte Freiheit!*”, jako satirickou připomínku si podobné situace v Dostojevského “*zápiscích z mrtvého domu*”...

Ano, takto nějak to muselo být,... politici v obavách, po tom *Hauptwache*, raději sami ve spěchu toho nezvaného

hrdinu nakopali do zatku, a vyhnali jej i z toho baráku ze skla a betonu, v jednom,... ať si sbalí *fidlátka* a vypadne i s tou svou *bazukou* smontovanou z toho jeho komického *harampádí*, povalujícího se po krabicích, místo polí s úrodou!...

A hovořili jsme tehdy posléze, ještě dlouze. O něčem docela jiném. I když podobném. Hovořili jsme spolu s Benem,... i s těmi dalšími opilci od vedlejšího kavárenského stolu, o Diogenesovi ze Synopé, co chodil s rozsvícenou lampou v poledne, aby našel... Člověka, ne peníze vyvedené ve zlatě. Přesněji o podivínově otci špion Benjamin Ch. tehdy hovořil,... co měl právo tamní zlatou měnu razit, a v jednom ji, tu měnu, i padělal!... Ano, *knochengeld*²⁴, zvonivým hlasem na dálku, uštěpačně tehdy radil náš starý špion původem také z Ameriky těm mocným na ostrově Jakyll. Poučen řeckou mytologií radil na dálku mudrcům staříčký Ben. Vyhrnul si u toho rukáv u flanelové košile, a ukázal mně hluboké popáleniny od cigára na předloktí s dovětkem:... “*o takové peníze se můžeš pěkně popálit, vím o čem mluvím,... a kdybych neměl manuál tábora X*²⁵ *v malíčku, tak nevím*”. Jako špiona jej totiž kvůli penězům kdysi chytili, a cosi z něj silou vytloukali. A vzpomenu u toho i Heideggerovo zpochybnění praktičnosti slova *demokracie* v jednom. To, jak se posléze nemohl dovolat

²⁴ Peníze vyrobené z kostí nebo mušlí, aby se nevyplatilo je hromadit,... ale to zkoušeli již Němci v roce 1900. Takže nic nového pod Sluncem...

²⁵ Příručka pro výcvik agenta americké OSS potloukajícího se nenápadně po nacistickém Německu. Ben s dalšími měl za úkol se poohlížet po ukradených nejvzácnějších obrazech...

práva. Slova, pocházejícího ze stejné doby před Kristem. Starý Ben. A to, tenkrát bylo již věky po Kristu,... co si náš věhlasný filozof z Německa na odpočinku, dával dokupy svůj *obraz světa*. Někde v chatě pod lesem poblíž Todtnaubergu?... hledal svůj osobní vztah ke kalupující technice, a z blbé nálady vinil právě onu konstituovanou demokracii?... Ne, nemohl přece jen tak projít *kafkovskou* proměnou. On?... aby spadnul z piedestálu, na přední,... jako brouk, na nos? Nehodno filozofova věhlasu. Stalo se, v roce 1986. Myslím, že myslitel *jsoucna*, nakonec svůj posmrtný obraz světa prozatím nenalezl. Nebo, kdo ví...

A já?... po dalších desetiletích tady, lepím do kupy svůj,... sedím při stole v přítmí. Ve svém příbytku typu městského. Sedím v košile z levného *kalika*, cosi lepím. Úvahu. Již v době postliberální, odtržen od reality stejně, lepím svůj vlastní *obraz světa*. Smolím zase *obraz hodnotový*. Co teď, a co bude pro mne důležité potom!... Ne, nechal bych to být. Pro tuto chvíli určitě. On se přece namočil s mocí, Heidegger?... nacistickou...

Ano, polemizoval tehdy stařec pěkně ze široka, třeba z práva římského si, jen tak, vytáhnul slovní spojení *caveat emperor*, ve vztahu k *mala fide*²⁶,... ale to byl celý on. Nikomu nedal pokoj. V mnohém pravdu měl, ohlédnou-li se po těch desetiletích zpět. Jen mně nejde do dnes do hlavy, kde k těm rozumům stařec přišel. Sice tajně navštěvoval po večerech univerzitu, koupil si i učebnici ekonomie pro samouky. Prokazatelně měl nastudovanou i moji zprávu o stavu korporace jménem

²⁶ Činit tak ve špatné víře...

Svět, co mě za ni z prognostáku vyhodili, ale vědomosti na nichž mohl stavět, a pronášet takové soudy? To ne. Myslím, že jeho školou byl především život, kolik toho procestoval, a co si na té dlouhatánské pouti životem toho jen zakusil! Již tehdy, když jsme se scházeli, věděl, že to nedopadne dobře. Tedy dobře,... jak pro koho? Věděl, že někdo musí z kola ven. Prý vždycky to tak je! Obyčejně ten nejslabší. Ostatní kumpáni se na něj v příhodném okamžiku vrhnou. Jen si vezměte, Vážený čtenáři; fakt, jak tehdy opustili banku *Lehman br.*,... spoluzakladatele a spoluvlastníka *federálních peněžních rezerv*, a vjednom vlastníka permanentky ke stolu na ostrově Jakyll... Kde pak je mu s Pánem konec. Jó špion Benjamin Chomicki, aktér neslýchaného...

Vlastně přes noc vznikla kýžená rovnováha. Zásah vyšší moci, to nazvali jedni, a pojišťovací?... ti od toho dali ruce pryč; virtuální chleboďárce se vypařil, *bulifuk* splasknul...

Většina ekonomických *nobelistů*, co publikovala vlastně již jen přes své *blogy*, dávno bez vlivu na odbornou veřejnost, domyslela, že ten tzv. *zugzwang* byl pro *Nás* osudový. Proč přestali tisknout, a tisknout? Se tázali sami sebe. To znehodnocující uvolňování bolení, známé pod zkratkou *QE*, tehdy náhle ustalo!...

Povím Vám to, proč?... ale jak říkám, po válce je každý generálem. Ono to totiž tehdy došlo tak daleko,... že ty nejhodnotnější peníze, jaké jen můžou na trhu být, začaly z ničeho nic miznout z parketů na Wall Str.,... burzovní papíry kryté penězi ze spoření na penzi se houfně začaly vypařovat. Naši fortelní strádalové museli

ty cené papíry v tíži rozprodávat, aby sami existenčně vyšli, stáří není levná záležitost. Prostě, aby přežili až do samotného konce. Tak ztratily na svém lesku poslední lopotou kryté dluhopisy,... a ty státní? Ty si státníci odkupovali sami od sebe těmi čerstvě natištěnými penězi s vůní po novotě. Nikdo je, pro všeobecnou zadluženost, prostě nechtěl! Ocenění těch *bondů*, odtržených od fortelné práce se propadalo více a více...

Zjistil jsem, posléze, že v šachu se u nás podobnému tahu v bezradnosti opravdu říká "zugzwang". Prostě nejhorší tah, jaký jen můžeš vytáhnout z rukávu. Jen nevím, jak můžou na těch svých *blozích* preceptoři nemožného stále ještě mluvit v množném čísle, za nás, za všechny. Přece, my jsme žádnou újmu nezaznamenali, ba naopak, ještě jsme si většinou polepšili!...

A, oni? Co nás je dnes po nich. To tenráte měli poslechnout starého Bena, a zamyslet se nad významy slova *schuld*...

Ve Francii se ujímá vlády fronta, co prosazuje řád a pracovní kolektivy,... utopie středověkého myslitele Thomase Mora je rázem inspirativní, třeba Švýcaři si v referendu již kdy odhlasovali státem garantovanou mzdu tři tisíce dolarů v přepočtu. Ti jsou nejdále, a jejich omlazené korporace na duchu, se s tím faktem musí vypořádat. A, řádu dávno uzpůsobené Rusko?... již druhým rokem zaznamenává 12% růst, a to podle západní metodiky. Jinak by to bylo ještě více. Jako by se přelily hladiny na světové měnové scéně, jako by někdo převrátil přesýpačky. *Petrorubi* krytý zlatem,... to krytí jim

darovala, jako i ta olejová pole, matička Rus ve východní Sibiři,... si vede dobře. Oleje již zdaleka není třeba tolik. Však zlata, ano. Předkupním právem, skupují všechno, co dřívější *Polyus Gold* vytěžil,... a razí, a razí, ty zlaté *double eagly* se štítem a korunou na rubu mince. Stálo je to však mnoho,... to se lámal rok, a na *černé úterý* se střetnul chaos s neřádem,... však příslovečná ruská hrdost a tvrdohlavost zvítězila za cenu dopadu na samotné dno svého "*gosudárstva*". Naštěstí včas světoví mírotvůrci nahradili světové válečné štváče. Americký prezident sklonil hlavu před Kubou, a vše se ve světě zase pomalu začalo urovnávat. I toto byla práce našeho Františka. A věřte i Vy, že František ještě dnes věří, že člověk byl stvořen k obrazu božímu...

Benův sný americký spisovatel měl tehdy svou knihu stále rozepsánu, a pak za dlouho ještě ji dopsal. Oblétla několikrátě svět. Také ona, ta kniha, pomohla lidstvu vstoupit na cestu naděje,... a je v ní také zmínka o Františkovi, jako člověku, co se nepletl mezi honoraci, a nepřál si, aby pro něj vymýšleli kdy zázraky, že žil prostě...

Jen skromně, a byl schopen ústupku, a tak to má být, polknul i tu hořkou pilulku antikoncepce;... a do své zdobné kanceláře palácového typu?... chodil jen když opravdu musel telefonovat,... ne jinam je *bílá linka* natažena, aby si postěžoval, kdo zas se pokouší převracet svět naruby, k předobrazu svému!...

Válečných štváčů je již ve světě málo. Ono ta vlekoucí se krize nejpokrokovějšího světa, se vlastně v tom zlomovém roce 2015 pomalinky zastavila. Od těch dob

však vykazují, i statistiky na síti, a to je co říci, nenápadnou deflací. A, po kratce trvajícím zakymácení se měn v důsledku vážného rozporu v nominálním a reálném ohodnocení “*zelených žabích kůží*”,... jak původní obyvatelé Ameriky dolar nazývají dodnes. A po dehonestaci *Samovy karikatury*, chceme-li průměrem pokračovat v popisu ony zlomové chvíle, kde balíček *čertových obrázků* tomu strašákovi v cylindru vypadl z rukou, a rozsypal se po parketu,... se následně nestalo nic, vše se uklidnilo,... jako by věci příští přecházely v kýžený řád. Jakousi rovnováhu. Úloha Světové banky pod jasnou dikcí USA začala uvadat právě tehdy; po úprku evropské části aliance za vidinou budoucího bohatství na východě. Slibuje jej dodnes tamní investiční banka AIB, ... Čína do ní vkládá i dnes dřívější úspory. Tato společná banka oběživo netiskne lehkovážně na rotačkách, sudičky jí tuto cnost daly do vinku. Úprku Evropy na slibné trhy za Velkou čínskou zeď, co už kdysi odrazila divoké Húny,... co právě otevřela brány, předcházela nenápadný manévr,... no nenápadný:... zlaté cihly se stěhovaly z bezpečných přístavů za oceánem. No, bezpečných?... s dovětkem,... co je doma, to...

No, nenápadný onen manévr s ryzím bohatstvím také zase až tak nebyl,... na křižovatkách se kolikrát mohli o sebe navzájem pozpřerážet...

Zodpovědní spočítali, že žádnou extra makroekonomickou vědu,... stejně jí nikdo nerozumí, a fakticky se naučit ani nedá, k tomu vlastně nepotřebují. Čistě zdravý selský rozum použili. Základní parametry zadali předpisem, a protiváhu přísně drží jistým

hodnotovým ekvivalentem. Ten ekvivalent spočítat, byla ale *fuška*, dlouho se to nedařilo...

Investice, od té doby, se poctivě přepočítávají na tzv. "*prvotní tvrdou*"!... Rusové třeba platí, za své rychlodráhy i s vlaky prohánějící se po těch jejich nekonečně rovných pláních, Číňanům přes AIIB svými zlatými pětirubly,... a za své sibiřské oleje inkasují rovněž ve zlatě. Evropa chce být u toho. Statistiky již je zapotřebí snad jen z desetiny, a u *ratingových Fitchů* pomalu narážejí na nedostatek práce. Počítačů obecně je zapotřebí, ne více než polovina. Stranou zůstala Severní Amerika a Japonsko. Ty dvě země do AIIB ze zásady nevstoupily. Naděje v *islamistické* bezúročné bankovníctví se také ukázala brzy epizodní,... zatím, co ta dálnovýchodní kypí, jako chléb v ošadce,... jen jej strčit do pece,... jako od pekaře Matěje. Pokročilá technika, stále rychleji stíhá neodvratitelné,... strmě stírá rozdíly mezi severní hemisférou, a hladovým jihem, západem, či východem. *E-špioni* zasáhli hlavní centrální soustavu a ve *Skolkovo Valley* se vymýšlí stejně, jako v *Silicon Valley* na druhém konci světa,... a díky digitální vlně ve Valley Savannah v Keni, zaměstnávají dnes třicet tisíc programátorů. Co z toho nakonec vyleze?... zatím těžko předjímat. Kniha Američana, co několikrát posléze obletěla svět, je teprve v redakční poště! Jen doufejme, že editoři nebudou pod tlakem. Veřejná mínka je již totiž delší dobu v očekávání věcí příštích...

Jako by to na první pohled fungovalo, by se zvenčít mohlo zdát, ale! Benjamin Ch. již v roce vzniku ony banky na východě zapochyboval. A já mu nyní dávám plně za pravdu. Jde to sice krok za krokem jakoby

dopředu,... dá se říci k lepšímu; však rozvojový svět nehledí na přírodu...

Na dílo zkázy, co po nich v té obrovské industrializované části světa zůstává, nehledí. Výroba i obchod planetární je spravedlivější, to je pravdou. Jeden nežije, více na úkor druhého. To je všeobecnou pravdou. Ale, co ta Země? Skučí, přitom totiž obchod meziplanetární, jako další fáze, neexistuje! Uniknout z toho božího dopuštění na Zemi není, a nebude kam...

Matička pláče, slzy roní více než před desítkami let, a to se již tehdy schylovalo k ekologické katastrofě. Jako by jsme se právě vraceli po spirále zpět. Ta tranzoceánská obří skládka plná velkých kryš jedoucích na benzenové organické jádro se rozrůstá snad rychleji než ta kryš kolonie v ní žijící; a ty se množí, jak známo, geometrickou řadou. Že to tak dál jít nemůže se sice *anoncovalo* po celou dobu na všech sloupcích. Jako by však tomu písmu, rozsypaný čaj připomínajícimu, nikdo nerozuměl...

A ten celosvětově přijatý vzor plakátu, co vytvořil jeden nenápadný všeuměl u nás, na nás ze skoro všech sloupů na světě křičí:... *“Chcete žít na vybydlené Zeměkouli?... Tak s tím bordelem na kolečkách něco udělejte!”* Křičí na nás plakát z každého sloupu, tentokrát v čínštině...

Snad hlavní mocnost,... to snad v příštích dnech vyřeší. Vzali to na sebe. Již spočítali kolikati TNT kilotonovou atomku tam hodí, aby krysy odsud zmizly; s dovětkem,... než se dostanou na pevninu! Nejspíše ty krysy, co jedou na benzenový spalovací biočlánek! Vzali to na sebe, mají ji jako jediní,... ostatní se jí buď

dobrovolně vzdali, nebo byli donuceni. Nápad je to asi dobrý, jediný možný, však zase si nejsou jisti s tou následnou vlnou. Ta nálož je příliš silná, aby se načítání odražených oceánských vln nevymklo z rukou. Aby se na sebe naštosované vlny nepřelily přes břehy. Toho TNT je tam zapotřebí příliš mnoho! Vypadá to, že to zase někdo “obsere!”...

Svět se jeví klidným, vyrovnaným. Vlastně padáme do blahodárně levnějšího života pro obyčejné,... jenže prozatím ještě opět chyba lávky. Ony korporace nedají nic za dara. Brání se, pomalu zase vystrkují růžky, probouzejí se po letech z letargie. Mají argumet, co prostředí ve kterém žijeme, co voda, a co čistý vzduch? Argumentují...

Jako by se vše vrtělo dokola, a my luzní stojíme stále na začátku, tedy na samém konci zájmu...

Jako by ocas vrtěl psem, argumentují dnes již přestárlí korporátní bossové, a věří v zákon *negace-negace*. Že zafunguje, že se dožijí. To přece, ale možné není. Takto s námi, a tak dlouze vrtět?... Ale, to je vždycky tak, když ztrácíš moc, tak prostě hraješ na city. Nedivil bych se jim, až tak. I, já na jejich místě bych se tak asi choval. Prostě, chtějí být uvěřitelnými! Jsou to přece lidé, jako my. Já bych jim, ale více nevěřil, budiž váma. Přece pokrok, byť po spirále, spěje zákonitě k lepšímu. Tak proč se otáčet zpátky. Jen si vezměte dnešní ekonomiku,... a pak stav převažujícího rozumu. Svět se dnes jeví rozumnější, a také poučitelny. Jen si vezměte, již kdy?... snad v polovině minulého století byl v Americe podán rozumný patent č. *US 310 47 75*. Nejdříve ten

patent oslavovali, konec hladu na zemi, a autorovi dokonce přiklepli *grant* na uvedení do života, nejdříve v malém, na zkoušku! Než zjistili, o co jde. Konečně až dnes, naše nové vnímání světa tu starou výrobu bílkoviny z ropy, s povděkem oprášilo. Záhy se jim tehdy, totiž filozoficky, ta převratná metoda nehodila do krámu. Skoro sto let stará myšlenka, skrze patent pana Alfreda Champagnata. Ono, vůbec si myslím, že nositelé jména Alfred jsou, jako by k něčemu předurčení. Totižto snadné ukojení hladu, té základní životní podmínky, vede k pozvolné ztrátě hladu po penězích. Tady existuje přímá úměra. Ten opěvný článek v populárním časopisu jsem si vystříhnul. Na památku. I v mém pokročilém věku mám stále eminentní zájem se dozvědět více a více, to je zase můj motor, co mně pohání. Ano, motory, spalovací motory, jako symbol možností a projevu svobody své doby, zapříčinily ten kotrmelec v nezájem o spásný patent. A, aby názor obhájili i později, v době moderní, a pak i v naší postmoderní, tak se činili. Použili pole i lány. Nechali vše i meze pro ptáky poosévat *biomasou* pro ty své, polidštěné motory. Ropa rázem, nebyla chápána jako škůdce života motorizované společnosti. Až nyní, dnešní moderní chápání světa, onoho našeho *jsoucna*, umožnilo využít po dlouhých letech kvasinky libující si právě v nádržích s ropou, aby tuto masu pomalu proměňovaly v požitelné bílkoviny. Dost bylo benzenovým jádrem kontaminovaného potravního řetězce. Atomové spektrometry v rukou přívětivých biochemiků nám dávají za pravdu,... referují o kvalitě dnešního jídelníčku...

Jsou však netrpěliví, *oni*, nevěří nám, vyhrožují,... a nám nezbyde, než ještě nějaký čas trpělivě čekat. Doufat v naději, že zbrojařům nadobro odzvonilo...

To Benův *sný* americký spisovatel začal svůj knižní příběh sice již v letech sedmdesátých posledního století předchozího milénia, však podstatné rozvádí do podrobností ve svých úvahách právě až po roce 2015, a pak jde dále s vysvětlením možného scénáře...

Mocní západního světa, právě v den, kdy se z bankovního globálu trhla, ta čínská AIB obří záložna, naordinovali španělské zahájení šachové partie, hry vymyšlené kdysi pouštními šáhy. Dnes víme, že pro ně zahájení mylné. Jedná se právě o ten starodávný tah bílým střelcem na políčko d5 ve třetím taktu. Šáhové sedící dodnes na ropných polích blízkého a středního východu museli těžít, co to dá, dle předložené direktivy. A té prý lépe se neprotivět...

Ne, abychom jezdili levněji. Bylo by omylem se nechat svést tou ironií arogance. Ceny oleje sice padaly. Tehdy jsme si museli nějaký čas, ale ještě počkat...

Měli sice moc a dost drzosti, neměli však schopnost *Josefa,- vykladače* snů faraónových z Justitzova obrazu, popravdě ani stratéga Sun-C'. Nedomysleli několik následných tahů, to hloupost za to může,... a v té době již vědci diagnostikována, a popsána byla. Takže se všichni tomu hloupému tahu divili, že jej tehdy vlastně jiní, osvícenější, připustili? Tedy ten tah bílým kamenem na políčko d5, aby bylo jasno pro všechny. Benjamin Chomicki ve stejné souvislosti mluvil o rozehrané

špionážní hře, jakou svět dosud neviděl! Šlo o dozvuky plánu pod označením NSC 26/2²⁷, nacházejícím se v tajné části naší slavné doktriny, tady měl špion Ben sehrát svou roli, i se svými analytiky, na atomovém *plantu* v Iránu. Zůstal mu tehdy prý v ruce *černý petr*, ale to již mohl být zasažen obsesí také, když mně to vyprávěl, prostě vidět čerty za každým rohem. Pravdou zůstává, že se Ben v tom řemesle vyznal. Mluvil o vysoké hře patriotů, tak nějak, podle něj, se ten tah střelcem na šachovnici v souvislosti s přebytky *černého zlata* později nazval. Prachsprostý sňatek z rozumu,... je to správné přirovnání,... nevěstu neobdarovati polnostmi, nýbrž poli, ropnými poli,... a ženich dostane stáje. Nezasvěcený pomyslí, stáje plné arabských plnokrevníků. Omyl, sloganem reklamní hlásné troby je myšleno:... stáje automobilových vozů *formile 1*. Ano, tak se prodává. Takto se musí dnes praktikovat *PR*²⁸ umění. Tady se totiž točí prachy. Špion Ben tehdy s úšklebkem položil podotázku:...

“Nezastaví se následně pád ceny ropy,... právě na těžebních nákladech shale-oil?”...

Ale zase, ono to obyčejně začíná nevinně, prozaicky, a nakonec z té romantiky dálav vyleze špinavá hra. A právě tato předmětná *matérie* je neobyčejně páchnoucí, mazlavá. No, někomu naopak voní!... Benovi

²⁷ Arabská ropná pole, bez kterých by západ svého času nepřežil, proto ten plán na *spálenou zemi* rozjetý v momentě, kdy padne šachovnicový praporek, a závod napříč tamní pouští si rozdají tanky západní proti tankům T-34 sovětské *provenience*. Výbušniny i persóny byly dávno na místě v pohotovosti, včetně špiona Bena...

²⁸ Důmyslné cílení na veřejnost,... tedy volně přeneseno.

Chomiskimu však ne. Pokaždé, když na nějakou tu ropnou plošinu lezl, tak si natáhnul rukavice. Tak mně to alespoň vyprávěl,... ale kdo ví, jak to ve skutečnosti bylo. To prý byl *direktem* z tajného hora pověřen, se po čemsi umaštěném poohlédnout, také. Jak říkal, hrozně mu ten *kolomaz* všude kolem smrděl. A jiným prý voněl. No, co si povídám, každý jsme přece jiný. Prý některým dokonce peníze hrbící se za tou *kolomazí* z arabských pouští obzvláště voněli. Proto ten šachový tah, dostat se třetím tahem na políčko *d5!*... ale jak říkal, tento případ měl hluboké kořeny sahající do roku 1915; to právě jeden mlsný kocour se coural kolem tušených nalezišť v Arménii. Právě tehdy špion Ben si sundal při řeči *basebolku* z hlavy, na památku genocidy po sto letech spáchané na krásném Arménském lidu. Benjamin Chomicki ten lid i ten kraj mezi moři miloval. A bodejť by ne, vždyť od zakotvení *kocábky* lidstva na jejich posvátném Araratu jsou si Arméni a Židé bratry, proto ta čepice. A ten mlsný kocour?... Standard Oil,... a kocouři přece mají podle špiona Bena, námi nikdy nedostižné schopnosti. Ano a jsme na počátku, pak již jen následoval ten plán na *spálenou arabskou zemi*, co jej měl náš špion zevnitř nenápadně prověřit. Prý tam nejfrekventovaněji bylo Benem citováno slovo *Aramco*. V té jeho zprávě, co byla posléze předčasně zveřejněna. Ano, to zase jiný špion, tentokrát *hackerským* činem se dostal k těm informacím a pověsil je na *net*. Tak, tak to prosím chodí, tak se různě ohýbá běh dějin, ale jak Ben sám říkával, že ledacos se ohýbat dá, ale ne do nekonečna...

Ben mně nic tajného nikdy vlastně neprozradil, jen mně vedl ke kritickému myšlení. Rád filozofoval, a mě nutil k zobecňování jeho nejzávažnějších případů. Hledal zákonitosti směny čehokoliv za chléb. Chléb náš vezdejší. Na něco mě jakoby tím připravoval. A mně se mnohé z toho nakonec dnes hodí...

Ono,... co je vlastně ve věci?... nejspíše fakt, že chvíli, v kosmickém chápání, se jistá ekonomická zákonitost ohýbat mocí dá, ne však dlouho. Právě tato zákonitost směny mezi člověkem jedním a druhým navzájem, se za ty věky přerodila v zákon nabídky a poptávky. Jak říkám, ekonomiku neohneš! Jako by si nedali říci. Jako by nevěřili vlastním očím. *Oni*. Ona, ta neuchopitelná zákonitá síla si říct samozřejmě nedala. Vykopnula přibouchnuté dveře, a jde si. I dnes, po svém. Jako by mávnutím kouzelného proutku se život na zemi nepřetržitě nenápadně zlevňuje pro všechny *inhabitants* s adresou Země,... čemuž se diví dodnes především Američané! A mají čemu, přece u nich se svět *logickým axiomům* pro ekonomii učil! Je však otázné, zdali ekonomie nějakou logiku má, a ne tak ještě *axiomy*...

Potřebovali údajně zasáhnout *achylovu patu* tehdy *korporativní*²⁹ mocnosti, jak ji hanlivě nazvali, pokud možno bez újmy na vlastním zdraví. A, ono se to celé zvrtilo, jako by se to nepovedlo, nebo co?... Vyšláplí si na ni, vzpurnou mocnost, onou kampaní právě v *černé úterý*. Tedy podle tvrzení špiona

²⁹ Tedy, snad to nejhorší co existence připouští. Třeba korporativní systém, či stát.

Benamina Ch.. Však nedozřeli prý konce. Dodal. Ta země zítřků sice dosedla na samé dno, naučila se však mezidobou pracovat tvrdě a myslet rozumně, a také přizpůsobovat okolí, se naučila. Ben mluvil o jakémisi božím požehnání, pro ně samotné. Vlastně pro ně, pro oba, ale to byl právě tenkrát Ben *namol* opilý. Však, chvíle každého se časem začíná naplňovat sama. Ta láce *černého zlata*, jako nástroj arogance, se nepromítnula v plné míře do ceny *klumprtů* z něj vyrobených,... a další nezasloužené haldy peněz se začaly opět, a ještě více, kupit na pravé straně pomyslné účetní rozvahy mocných. Ty peníze jsou nepoužitelné dodnes, tedy jsou k ničemu. Není za ně co koupit, jedině tak pády režimů na druhém konci světa. Tedy chyba lávky pro jedny, a cesta naděje pro druhé se tehdy otevřela. Ten *sný* Američan ve své knize, co několikrát obletěla svět, předpověděl právě naději...

Naději vkládal v následnou deflací, tedy pomalé snižování cen všeho a napořád, jako měřítko pokroku a blahobytu. Jiní onu naději však spatřovali v něčem jiném, založili banku *AIB*, jakýsi protipól Světové banky...

To, ta hra patriotů se tenkrát vymknula z ruk,... k popisu situace Benjamin Ch. sáhl po příkladu:... *Federální banka má tři biliony dolarů v nekrytých papírech, zvyšuje úvěrový úrok, a sčítá ztráty, ... a spolu s ní sčítá ztráty i kasa státní. Sledovaný index strachu kšeftmónů, i za Atlantikem nahání právě strach, ... a za Pacifikem, na druhou stranu, se začíná pomalu platit zlatem, ... olej je k mání jen za měnu tzv. krytou. A někde se pro tuto chvíli přechází dokonce na prostou směnu.*

Prostě něco za něco? Prostě všechno, i na síti, se přepočítává přes, ono staré dobré zlato...

Právě tehdy, v ten moment, se však stal ten zázrak. Ben povídal, memoruji si jeho slova...

Faktem zůstává, že se učebnice makroekonomie začaly právě tehdy prepisovat. Osudově totiž, v panice, sáhli zodpovědní po tahu, kterému u nás říkáme “*zugzwang*”, a to asi neměli! Ale, to se opakují. A to se také nedělá. Tak, snad jen pro tuto chvíli, pro připomínku. Tím vše to boží dopuštění, jak pro koho, začalo. Jakoby ti dva od *fochu*, to před těmi osmi lety věděli, jako by reuma panu Trumpovi, již tenkrát nedala spát. Memoruji dobu přerodu, jako jakés *momentum*, hmotnost a rychlost, jakous *hybnost*...

Nobelisti monetární zkoušeli ještě obhajovat neobhajitelné, plédovat za prošlé,... pak ale přišlo *černé pondělí*. A pak ještě *černá středa*, hned po *květné neděli*. V to *černé pondělí* se na chvíli zastavil čas, kapitalizace spadla v ten den v Číně. Tedy ohodnocení jejich obchodních schopností, rázem spadlo snad o třetinu. Kapitalisté si v tu ránu houfně odnesli ze Šen-Čenu své úspory. Tolik, co jen unesli. Polštář doma pod hlavou každému z nich v tu ránu nabyl. Čekali na pokyn, co dále? Potřebovali akt z hůry, od nejvýše postavených, aby zbožštělé sousloví *nepřetržitý růst* nabylo znovu na významu. K tomu však potřebovali rozumnou *inflaci*, aby *bossové* se mohli pořádně rozpřáhnout. Tady nezaváhali, naši *komodóři* světa, a poslali žádost na věhlasný Jungův ústav s prosbou o pomoc!... Výsledek na sebe nedal dlouho čekat! Na doporučení onoho věhlasného zařízení, pro změnu naší *kapitáni*, *šmahem*

ruky zdražili vše vyrobené z tabáku o 8%,... závislosti se nezbavíš ze dne na den, se v přesvědčivé zprávě dočetli. A, to si ještě nechali v rukávu několikaprocentní zdražení na jednotku špiritusu. To již jeden, tentokráte obyčejný občan se na ně v rozčilení okřiknul,... *“opravdu si myslíte, že pijí pro potěšení, nebo pro radost?... já jsem nemocen!”*... Celková inflace však, i přes onu nedobrovolnou podporu závislé množiny na tabáku, tehdy dosáhla tak, tak *kladné nuly*. *“To je málo!...”* řvali teď zase, *Oni*;... ale to již bylo vlastně jedno. To zákonitost nově zrozená,... tedy *mírná deflace*, jako nástroj mnohem spravedlivějšího dělení výtěžků se již v hospodářství Zeměkoule začala prosazovat... Svět vítal novou trajektorii růstu pro všechny...

A ten, snad tři sta metrový barák na výšku, kousek od Hongkongu, připomínající obrácený kříž, tedy z profilu?... zel příští den stále prázdnotou. Ano, jako by byl, nejen ten barák s velkou burzou postavený na hlavu. Apple´s Inc. ten den ztratily 10% na akcii. Třebaže jen do druhého dne. To ty nabyvší peníze majíce v polštářích,... samotné začenichaly šanci vydělat ještě více na *medvědímu trhu*³⁰.

A olej?... ten byl od té chvíle za 39,9 dolaru, a přitom *klumprty* vyrobené zněj se ještě drahnou dobu cenově nehnuly. Oběti onoho šoku ztratily tenkrát, na to *černé pondělí*,... řekněme, také *šmahem* ruky pět bilionů dolarů. A to fyzicky je k tomu dni na světě zlata přesně za 6,12345678 bilionů stejně běžných dolarů. Tedy při

³⁰ Kapitálová spekulace spoléhající na pokles cen akcií, či komodit.

ceně 1100 dolarů za běžnou unci,... tedy ke dni onoho pamětného pondělku. Tolik by se zase nestalo, kdyby? Kdyby se tím nezadělalo na krach rozhodující. Ono, se vlastně ani toho státi v to pondělí moc nemohlo, věděli to všichni. Byli si tím jisti. Ono, totiž čínský podíl kapitalizace světového trhu k tomu pondělku byl titěrný, čtyřicet krát slabší, podílu amerického. Však! Aby si *říše středu* udržela exportní výhodu, tak začala získávat USD prodejem vlastněných USA vládních papírů. Bondů. Hovořilo se o dvou bilionech, možná trochu více. Vlastně tím čínským výprodejem cizího dluhu byla úplně anulována velkolepá třetí vlna *QE-uvolňování bolení*. Jako by nikdy ani nebyla, a tolik práce s ní naopak bylo. A nyní?... *šmahem* ruky, je všechno to úsilí, těch nepovolanejších, pryč. V *trapu*. Jen tak. Zazněl nepřesvědčivý povzdech...

A, to nebylo všechno, přestože nic zásadního se opravdu, věřte mně, stát ani nemohlo. Snad jen jisté maličkosti. Vše se, jakoby kupilo. Jako by všeho bylo nadbytek,... především však volných, čerstvě natištěných, ještě šustících peněz. Cpali vám je vrchem spodem, tedy vám ne, ale jim ty peníze cpali. Byly všude, přestože všichni víme, že do plného pytle se cpát nedá...

Bystré oko právě tehdy zaznamenalo dva nové jevy, fenomény doby; *kongresovou turistiku*, to vědci se pokoušeli v letoviscích s *full servisem* dojít *na kloub* páchané neřesti. A pak ještě jeden fenomén, do té doby nepoznaný,... záhy pojmenovaný jako "*capital*

*travelers*³¹“, se objevil na scéně. Ono totiž ty peníze zadarmo, co jim je cpali horem dolem, se na ono *černé pondělí* spekulativně seběhly na čínských burzách. Přes noc po tom *pondělku*, se ze stejné *říše středu* vypařilo, jako kdyby odcestovalo v kufrech pět bilionů dolarů. Těch kdesi nakupených peněz k ničemu. To Ív mně dříve říkala *hejbní prdelí*,... myslím, že jsem to již do novin jednou říkal, když si v *ouzkých!* Ano, měli napilno, tito *capital travelers*. A také znali to staré ruské,... “*s rukama v kapsách krávu nepodojíš*,...” a to nejspíše nebyli Rusové,... tak se vypařili zase jinam. Pak se to ještě ve větším opakovalo párkrát. Vůbec se turismu v té době obzvláště vedlo. Cestovalo se z dlouhé chvíle, čím dále více obyčejných lidí, co nemělo do čeho kopnout. A, to ještě k tomu všemu začaly právě proudit davy zoufalců z blízkého i středního východu. Šli skoro po slepu,... *křížáky* kdysi vyšlápnutou cestou,... táhly však opačným směrem a v ruce měli *GPS-ku* v mobilu, prostě globalizaci nezastavíš...

Bezkonkurenčně vyvinutý svět se rázem začínal ocitat v pozici odzbrojeného pěšáka,... v jakési opozici. Úroky tamních centrálních bank byly již dávno na 0, a index všeobecného *sentimentu*?... na bodu mrazu, a ve světě všeobecné pozdvižení. Prý to tak obyčejně bývá, prý vždycky to tak bývá,... z lumpů se přes noc stávají slušní lidé, a ze slušných lidí lumpové. Při tom lidovém pozdvižení, to tak prý bývá. Svět však si jde dále, hvízdá

³¹ Spekulativní kapitál tzv. krátkých peněz, co putuje podle situace světem.

si svou, nechává nás být, než zase dospějeme k výměně garnitūr další. Jen nezabřednout...

Ano, takto barvitě s notnou dávkou vnitřní exprese, před těmi pár lety, mně Ben ony akorát aktuální události komentoval. A, že byl skvělým vypravěčem? Jen posuďte sami,... když totiž popustil uzdu své fantazie, tak vyprávěl o faktech, o pozdvižení, bezuzdné síle peněz, jako by vyprávěl báchorku, či pohádku. A pohádka, ta musí mít svého hrdinu, a hlavně šťastný konec...

Jak mohl Ben hypoteticky spojit tu mizérii, kolem úpadku jednoho celého ocelářského odvětví, zapříčiněného předvídatelným mizerným 2% růstem *říše středu* dnes;... a na druhé straně s obchodní událostí desetiletí, co se udála v roce 1901, nevím. Co však vím je, že Benovo vyprávění mne tehdy obzvláště zaujalo. Jako by tomu rozuměl. Tomu, co se událo, vlastně nedávno, před pár lety. Jako by mu někdo napovídal. Přece v ekonomii, ne tak ve světovém obchodu, zběhlý být nemohl:...

Prý, J. Pierpont Morgan v roce 1901, hned po jisté Pařížské výstavě umění koupil Rafaelovo dílo *“Colonna Madonna”*,... a perokresbu-studii vlastního arlézského pokoje od van Gogha;... mně Ben prozradil, právě až tehdy: *“Ano, mladý příteli”*,... memoruji si jeho slova,... *“na takovém díle se čas zastavil, už tehdy, jednou pro vždy, snad jen pro ten pozdější povzdech v úleku - la matiére...”* Však čas byl neúprosný,... i k ocelářskému podniku...

Pro radost?...

A, nejenom to. Pověděl více Benjamin Ch. před pár lety. Byl neobyčejně sdílný,... Ben, ten den...

Snad týden před svým odchodem na svou poslední staci do švýcar to bylo, ... mně tvdil, že nejen pro své potěšení pan Morgan ty slavné obrazy koupil. Ale, i pro radost ostatním, pro zútulnění velké kanceláře v tom svém ocelovém městě. Totiž, ve stejném roce 1901, si J.P.Morgan pořídil, celý tamní ocelářský průmysl. Od pána Carnegieho, ... koupil v tom roce celý jeho byznys. Pojmenoval jej US Steel, a trh jej hned ocenil, jako dosud jedinný podnik, na více než jednu miliardu dolarů. Vlastně první “*unicorn*³²”?

V roce 2014, tedy podle, ... nespíše, Benových analytiků, jinak si to vysvětlit nedovedu, byl kapitalisty stejný podnik ceněn částkou 34 miliard dolarů. Možná více, kdo se v tom má vyznat? V tomto případě, Ben své analytiky nevzpomněl, smetanu slíznul sám. Oháněl se však propočty jistého *doktora Dooma*, skutečného, žijícího *financmajstra* ze švýcar. Dušoval se, Ben se mně tehdy, ... že s komiksovou postavou stejného jména, nemá tento muž pranic společného. Že to jen *sedmá velmoc* si jej pro jednoduchost, takto pojmenovala. Prý předvídá samé chmury, ... proto *doktor Zkáza*, psali odborní novináři v ty dny ve všech plátcích. Následně, však přišel pán *Zkáza* s tímto tvrzením, což všechny prostředí znalé, nejdříve zaskočilo. Díky jemu, naopak Svět stojící na druhé straně třenice, rázem zpozorněl. Zpozorněl, díky *predikci* budoucnosti, tohoto doktora pojmenovaném po hrdinovi komiksovém, tedy *sedmou velmocí* pro jednoduchost:...

³² Žárgonové ohodnocení podniku s hodnotou nad jednu miliardu USD.

Akciový trh padne na 20%, tvrdil *Doom*, možná až na 10% své hodnoty!... tvrdil s důrazem mu vlastním...

Nic nového pod sluncem, pomyslím, když si vzpomenu na velkohubá slova oněch dvou *byznysmanů*, vyslovená ještě dávno před výroky *Zkázovými*...

Tento však, na rozdíl, argumentoval čísly. A, těm Svět tehdy uvěřit měl, když tvrdil:...

“US Steel, je dnes trhem ohodnocen 34 miliardami dolarů, možná více, jak kdy...

Vyrábí dnes, *nemlich*, to samé množství oceli v tunách, expedovaných v ingotech,... jako v tom památném roce 1901. A, ten mnohem více než desetinásobný rozdíl v ohodnocení, nejspíše díky různým propočtům v průběhu jednoho století,... může být růst *markýrovaný*?... kdo se v tom vyzná?... papírové ohodnocení bez odečtení zaúvěrování?... a dost možná i oni brzy spadnou na ohodnocení původní, fundamentální,... a možná, také i oni brzy odejdou o žebročné holi s kornoutem popkornů v ruce, kdopak to ví?...”

Pravdou je, že pan Morgan tehdy podnik koupil za dolary ještě kryté zlatem. Není dolar, jako dolar. Tehdy, či dnes! Navíc, ta ocel tehdy byla následně převelice užitečně využita. Popouštěná chrómem, po vzoru tavíren v Porúří,... aby se osy, byť loukoťových dřevěných kol automobilů neohýbaly. Dnešní ocel se ve větší míře, tedy kontrastně proti roku 1901, používá do obyčejného předpjatého betonu oněch megadomů, třeba právě v Pekingu. A toho betonu a neušlechtilé ocele třídy 11, je tam již tolik, že celé město se pod tou tíhou propadá, ročně o 11cm do země...

To Alfréd, Vážený čtenáři, jestli si vzpomínáš?... měl v blízké přízni mladíka, Franci mu říkali, a on měl starý automobil právě ještě s loukoťovými dřevěnými koly, *plechovou Lízinku*. Starou Fordku, co měla již spalovací motor, ten zapalovalo jednoduché *magneto*. Alfréd si mladého France oblíbil, a jednou se spolu vydali za pstruhy na bystřinu Otavu,... a Franci cestou vyprávěl Alfrédovi všechno možné, i o té staré káře. Jak, si sám opravil to jednoduché *magneto*, či jak si sám celou káru hodil na špalek, aby vyměnil to loukoťové kolo, co s ním vletěl v plné rychlosti do *škarpy* a jednu loukoť přerazil. Tak si ji z dubového kusu dřeva uhobloval, a sám také tu loukoť vyměnil,... a pak celé kolo nasadil právě na tu neohebnou osu. Osu nejspíše z chromen popuštěné oceli, nejspíše po vzoru ocelářů v Porúří. Ta osa se při tom nárazu v plné rychlosti do *škarpy* ani nehnula. Taková to byla tehdy panečku ocel...

Upamatováváš se už, Vážený čtenáři? V první knize naší *volné pentalogie* se o té události do podrobnosti rozepisujeme...

A, když jsme u toho železa. Taková cena železa,... či hodnota celého ocelového odvětví se mění, obvykle podle událostí, jak se právě ve světě odvíjejí. Hledá, a najde rovnovážnou polohu, cena i ta hodnota, jednoduše obě zaoscilují. Ty zákmity jsou silné i slabší, však vždy na jednu, pak druhou stranu, to je zákon! A, co na to Ben,... ten starý špion v pokrčeném béžovém baloňáku?... tak ten, jednu takovou událost, její oscilační zákmity, sám pozoroval, a analyzoval,... jestli se svými analytiky po ruce? To nevím, nepřiznal je. Osobně si myslím, že tady jel na vlastní pěst. Rád totiž filozfoval,

rád také věci zevšeobecňoval,... a především nikdy nedopustil, aby z něj někdo dělal vola. Vola to jo, to ze sebe udělat uměl, jen přetvářkou. Kolikrát ze sebe toho vola udělal na oko, aby se dopídl k něčemu důležitému. V tom případě, to jo...

To právě mluvil o železné oponě, a také o poslední kuličce, co mu zacvakla do ony mozaiky *Obrazu světa*,... upomínáte se na ten moment, Vážený čtenáři? Tak to tehdy také přemítal o železe, jeho ceně, a oponě z něj uháčkované. Ta opona oddělovala dva světy,... a právě byla šikovně stržena. Strhující,... *heuréka!* Ben tehdy zvolal, to mu ten poslední korálek právě zacvaknul...

Ono totiž sám v tu chvíli pochopil smysl a důležitost korporátních peněz. Osobně si myslím, že právě tehdy se začal zajímat o ekonomii, matematiku a mechaniku nebeských těles. Začal vzhlížet vzhůru, jako by tam něco zahlédl, zdvižený prst, nebo co? Naráz viděl, jak ty peníze vlastně fungují. Na jedné straně ubylo poletujících odpadků kolem silnice,... a kolem dříve čistých dálnic světa druhého se začaly povalovat použité lahve. Korupcí zmítaný stát světa prvního, se trošičku začal v úplatcích krotit,... a na druhou stranu ten stát, co uměl dříve daně vybírat, tak dospěl k výběru daní o poznání horšímu. Svět zarezonoval, tak ten jev Ben nazval. Ty zákmity z jednoho světa, do světa druhého za oponou se budou časem zmenšovat. Připustil stařec, až se po čase situace ustálí, vyrovná. Však záchodky již budou špinavější všude. Jako by se ti lidi poučovali navzájem k tomu horšímu! A, co s tím mají peníze?... se mne Ben tehdy zeptal? Nedokázal jsem mu uspokojivě

odpovědět. Vlastně jsem u toho tápání nejdříve začal pokašlávat, a pak koktat...

“Říká se, že peníze jsou jen jedny,...” řekl tehdy Ben sám,... *“a, že nesmrdí, se také rádo říká,... a to právě není pravda,...”* řekl mně starý muž v ošuntělém baloňáku, v jednom. *“Jsou peníze vnitřní, mládenče, slouží k přepočítávání byznysu, formování korporací, a následně přes vybrané daně, k tvorbě bohatých fondů peněz vnějších. Ty vnější peníze neznají morálku, a když se jich nedostává, mládenče,...”* tak mě tehdy tento filozofující špion oslovil,... *“tak se natisknou. Ono totiž, s postupným zlevňováním živobytí prostým, není kýžených zisků korporací, není tedy daní, a nedostává se peněz do oněch vnějších fondů bez morálky. Proto ten děs. Jak, pak můžeme určovat běh světa, jak můžeme ovlivňovat dějiny, pády měn i vlád někde na konci světa?...”* takto se mě Ben tehdy vyptával. Tónem, jako by k nim patřil!... ale našel přece svou kuličku,... s ní našel smysl svého života, tak proč je naráz na jejich straně?... mně tehdy vrtalo hlavou. Jako by mě chtěl vyvést z omylu. Nebo z míry? Jako by chtěl po mně, abych se také nad svým *Obrazem světa*, zamyslel! A tím nekončil. Začal mluvit o nepoučitelnosti, neschopnosti člověka se smířit s osudem,... když vyřkl slova, jména a jedno, či dvě sousloví:... *“Šabacký masakr, gulagy, gen. Franko, koncentráky, Nanking, špinavá válka, napalm, My Lai, Dračí díra, Pinochet,... je nutno těmto slovům vzít obsah, příteli, jednou pro vždy,...”* pověděl,... *“udělat z nich prách sprostou floskuli,... pak nebude třeba peněz bez morálky. Třebárs nezbyde na vyplácení důchodů španělským nacistům bojujícím v Modré divizi na*

východním frontě za Hitlera, ještě dnes,... a toto je záležitost let šedesátých, prošlého,... na tom jsme se tehdy dohodli s gen. Frankem, a my slovo držíme na věky,... co nějaká stovka tisíc přepočtených euro,... přece jde o plácnutí si rukou. Toto jsou symbolická ujednání, a přes ně prostě vlak nejede. Jen si vezměte, mládenče,... kolik by dnešní zájemce zaplatil, na černém trhu samozřejmě, za takovou vlastnoruční malůvku lidového vozítka podle představy samotného vůdce načmárané tehdy u sebe v kancléřství? Jistě ne cenu symbolickou! Seděli tam s průmyslníkem sami dva,... a o den později za stejným stolem předkreslil Adolf zase architektovi Speerovi svou představu Orlího hnízda. To, že si tam umístil obrovské, reprezentativní a zvedací okno s výhledem do krajiny, nad věčně zadýmené garáže?... nevadí, jde přece o symboly, a ty se ctí. Je otázné, zda-li dodnes?”

Myslím si, tedy slovy starce Bena, že ta cena onoho Hitlerova architektonického *paskvilu*, by byla na černém trhu závratná. Černá ekonomika. Svět sám pro sebe!...

“V tom potemělem světě nám nebude fungovat, ani ta vaše slavná spásná mírná deflace, mladíku, nová paradigmata?... jako nejspravedlivější zákonitost rozdělování právě upečeného, voňavého koláče,... jak jsem četl ve vaší zprávě pro prognosták,... tedy všelék podle vás, tedy i podle sného Aldouse H., na druhé straně,...” mě starý Ben, právě v tomto momentě,... v bodě pojednávajícím o roce 2014 zarazil, a přísně okřiknul,... *“ten sný americký spisovatel, Aldous o tom sice ve své knize mluví,... ale přečtete si ji ještě jednou,... jak to vlastně všechno myslel!...”* a po

několika zaoscilováních bez zemětřesení zákonitě přišlo na dělení,... peněz na menší, na *centicenty*,... Evropa je přece jenom nejdále, a se symboly, i černou ekonomikou se jistě poměrně snadno brzy vypořádá,... tady jsem si v kranflecích jistý...

Nejemom my, tedy stařec Ben a já, jsme tehdy takto pochybovačně uvažovali...

“Jak toto může dnes dopadnout?” Ptal se také v tom roce 2015 v novinách, řečnický sám sebe, *doktor Doom?*... *“když US Steel má dnes takovou hodnotu! V přepočtu na měnu krytou, maximálně dvě celé, a čtyři desetiny miliardy dolarů, zbytek vyvažují úvěry měny pofiderní?... tedy ještě mnohem více, než deset kráté menší,... čili modus operandi³³?...”*

V ten den,... před pár lety to bylo. Tedy před pár lety? To se právě chystal Benjamin Ch. na cestu, na svou poslední štaci, do Švýcar. Právě v ten den si vzal k ruce ještě jednou, naposledy, tzv. *Kondratěvovy roční období*. A to jsem si myslel, že *Kondratěvovy vlny*, jsou doménou mojí...

Pamatuji si přesně, jak se dušoval, jak se chtěl starý Ben pod ta tvrzení přede mnou podepsat. To byl celý on, chlapák. Když se v něco přesvědčil, tak za tím šel, prostě hlava nehlava:... prý nemohou *Konratěvovy vlny* dnes již působit, v nemohoucím prostředí, *anymore!* Prý, svět obchodu dospěl, nazrál,... *“nechtěj, po hrstce*

³³ Míněno, široce do kříže provázané obchodní a finanční vazby po dobu nejméně sto let, v našem případě.

vlastníků, aby se navzájem rujnovala! A, domluva? Mezi nimi, není možná už vůbec. Svět prostě nazrál,... nezhroutí se, jen přestoupí z jedné tramvaje na jinou linku,... na opačnou trajektorii přeskočí, aby začal zase fungovat tak, jako to obyčejně opravdový systém dělá... Spravedlivěji, však opačně působící sinergie budou ouřadovat pozvolna, po dlouhou dobu..."

Bohatství všech se opět pomalinky začíná přerozdělovat z rukou jedince k rukám účastné množiny, to již dnes. To mohu potvrdit. Takto si pamatuju Benova slova:... *"chceš-li to slyšet srozumitelněji, mladý muži, tak poslouchej pravidelně rádio, po dobu příštích dvacet pět let. Jak říkám, bude to ještě krušné čtvrtstoletí, no snižování cen všeho, pro nové přerozdělování, se stane novou zákonitostí,... pod to se klidně podepíše. Ale vlastně, co mně je potom. Po čem? No přece, potom, mladý muži..."* A neskončil u těch dohasínajících Kondratějevých cyklech, starý rozumdrada, náš staříčkový špion Ben, když začal filozofovat o právě dohasínajících paradigmattech chápání,... obrátil se k nebi, vzhledl nejspíše ke svému obrazu světa, *apokalyptickému* městu, co se právě přetváří,... tvrdíce přibližně toto:...

"Co vidíme venku, mladý muži, kolem sebe napříč světem, není nic než nepředvídatelná anomálie stavu. Všude kolem nepředvídatelné prostředí, paradigmatata definující historickou dobu jsou jistě dočasná, a dle mého dnes poslední epocha právě dohořívá. Svět se přispůsobí zase novým podmínkám, co nemají nic společného s paradigmatem právě dohořívajícím. Nehleďte v tom vzájemnou návaznost, mladý muži, a říkejte to všem koho potkáte, prostě nová doba žádá

nové myšlení, lidi, přístupy. Ano, především mladé lidi, ... tu právě poztráčenou mladou vzdělanost, ... a tentokráte k přestupu na novou, mnohem spravedlivější trajektorii. Nebude tředa zemětřesení, tentokráte ani krystalizace katarzí!... ani se nad tím nepozastavíme. Prostě se probudíte do nového dne, nového světa! Uvidíte, mladý muži, budete se pozastavovat již jen nad pozicí paradigmatu definující vědu, a její matku filozofii, ... a vymezovat se skrze epistémé v opozici obsahu. Klaněl bych se právě k popisu charakterizující určitou dějinou epochu právě skrze společenské pochody. Ano, pan Foucault správně vychází ze společenského pohybu předurčujícího následně nová paradigmatata oborů vědných. A právě s upadající společenskou lekcí dnes, upadá stejně i vzdělanost. Přece dnešní vzdělanostní instituce reprezentované prestížkami a honorovanými tituly udělovanými přes tolik vykřičený systém "Open Gate", jakési privilegium vlivných. Ta opravdová kvalita, nadšení a touha po vzdělanosti se dnes odehrává na univerzitách státních, třeba jako je ta v Manchesteru..."

Slovy, jako *paradigmatata*, *epistémé*, a samými jinými podobnými, velice podezřívými výrazy mne starý Ben tehdy počastoval. A dochází mně mnohé až časem. Přitom si stále myslím, že Ben cestou valného vzdělání nepobral, však život jej vyškolil natolik, že vládl ekonomikou skrze selský rozum do pozdního věku, a filozofií?... nevím, ale nejspíše nejlepší vzdělání ti dá opravdu teprve škola života...

Takto, mně Ben se slzami v očích vlastně dal poslední požehnání. Radu. Radu do života. Radu, jak je důležité

reagovat na první pohyb protivníka. A, to již věděl, že sám mele z posledního...

A, já jsem si byl v ten moment jistý, že požehnání přináleží především jemu, Benjaminu Chomickimu, nebo jak se vlastně jeho jméno správně skloňuje; muži, opravdickému špionovi, vojákovvi několika armád, a kamarádu účastníka ozbrojené akce v hotelu *King David* někde v Kanaánu,... mému příteli,... filozofu života, věčně zkoumajícímu *filipiku*³⁴ *strýčka Sama*, i samotnou hodnotu *danajského* daru porůznu nastrčených nadací různých tajných servisů,... i zdatnému znalci ekonomie nakonec,... bližnímu mému,... muži, kterému za tolik vděčím. A konečně i muži, co pronesl tu památnou větu:... *“chceš-li dát, tak dej,... ale nežehrej kdy na nevděčnost...”*.

A dal mně ještě jednu radu, vězte,... od toho dne často popíjím kozí mléko a pojídám kozí sýry. Benovi stejnou radu udělal zase ten mořský vlk,... pamatujete se na něj?... kapitán zaoceánské kontejnerové obchodní lodi plující pod různými *jacky*, však vždy ve službách jistého čínského rejdaře. Ten prý také po celý život na lodi místo *chlemstání* odraženého kyselého vína, popíjel raději nakyslé kozí mléko. A, že je to zdravé, Benovi potvrdil i jeho kamarád z Valaška. Že to člověku dodá vitalitu, zdraví a sílu,... zpívají Valaši v jedné lidové písni, mě tehdy Ben říkal. Také jí kousek zanotoval. Jó, na tradici Ben nikdy nedal dopustit. Také ale, že to hodně leze do peněz, jedním dechem tehdy dodal,... ale dodal také, že pro zdraví je kozí mléko a z něj pak sýr, k nezaplacení.

³⁴ Starověké řeči vedené na obranu helénského světa.

Tak jej od té doby také popíjím, a sýr z něj nahusto pojídám. Kdepak je mu s Pánem konec?...

Bez dalšího potřebného komentáře...

Pak, již přišla ona *středa*, hned po *květné neděli*. Tedy ještě za dlouho tomu bylo...

V ten den padlo zásadní rozhodnutí poprvé! Volnost přímé směnitelnosti peněz za zlato!...

Žel propásli šanci, přišli již pozdě, s křížkem po funuse. Kdo? Těžko říci kdo. Suše konstatovala následný den *sedmá velmoc!* Své sice věděla i WGC³⁵, ale nechala si to pro sebe. Pro tuto chvíli. Připravovaný *fixing*, tedy ještě sto let za opicemi stará předválečná metodika, co denně radila, jak oceňovat *unci* přes intuitivní názor pár zlatníků,... a pak hlavně skrze barevná tlačidla autorit zastavajících zájem bankéřů z *Big Four* přes onu temnou hmotu v *bance bank*. Prostě, aby to vše hrálo do karet velkému karbanu. Však již následná *sedmá velmoc*, pořádně omlazená měla na redakčních stolech jistá podezření. Podobná těm z jiného, neméně významného baráku v *Londýnské City*. Tam se v nejvyšším patře zase nahýbaly, samozřejmě podle potřeby, podotýkám nepatrně sem a zase tam, denní úrokové sazby *LIBOR*. To vše se jen podezřeje tuší. Ale ví se dnes již jedno, že obrovsky zadlužený nejpokrokovější korporátní svět se začal v ten samý den, v onu *středu* po *květné neděli*, předhánět při výměně svých peněz za zlato. A víme

³⁵ *Světová rada pro zlato*, odhadují tam denně cenu za unci. A taková unce zlata, její cenový trend mohl v historii účinně podporovat strategii podporující svět peněz,... tedy až do té středy, co přišla hned po květné neděli...

více. To již však známe dávno z ekonomické čítanky,... že zoufalým nákupem zlata ve velkém sice umožní své enormní staré dluhy,... ale přichází s tou nadějí i jev průvodní, tedy zlevňování všeho možného!...

Deflace se ukázala posléze, jako jev blahodárny pro všechny do jednoho, tedy kromě těch osamocených jedinců v korporacích a kartelech. Ale ty měli těch nepotřebných peněz tolik, že jim to ani nevadilo. Vzdali se, dobrovolně to vzdali. Ono totiž se s tou deflací cen nekonal pokles všeho možného, jak stále strašili,... jak o krajině strachu ze všeho, stále mluvili. Unisimo na všechny strany zvěstovali pro změnu oni, ony apokalyptické vize,... a ono se naopak nedělo nic. Zákonitě totiž došlo k všeobecnému rozmachu, však na báze užitečnosti. Rozmach, mluví se o nové *průmyslové revoluci*, snad páté v pořadí. Revoluci užitečné, nebourající vše předchozí, jak je u obyčejných revolucí běžné. Stavějící na fundamentech, mluvilo se o úrovni kvalitativně vyšší, nenásilně navazující na *čtyřku* v průmyslovém Německu,... započatou před lety. Právě tam, na středním Rýnu, dokázali rozpoznat,... že sázka na služby, byť plně automatizované služby, v obecných pojmech, postrádá logiku,... že se stále cosi chytalo za ocas, že se již jen zpětně vymýšlela odůvodnění čehokoliv! Docenti, i *nobelisti* v oboru, jejichž hlavní pracovní náplní, nebylo pomalu nic jiného, než bádání nad zpětnými odůvodňovačkami nezdařených proběhlých procesů,... a že to byla vlastně výhybka do pekel. Konstatovali inženýři na Rýnu, před desetiletími. Progress tkví v průmyslu, rozpoznali průmyslníci kdes na

středním Rýnu. Poučili se ze selhání průmyslové automatiky PLC³⁶ Siemensů v atomce v zneprátené zemi na Středním Východě! Však všechno zlé je k něčemu dobré, se říkávalo. Upamatujte se, Vážený čtenáři?... to náš špion Benjamin Ch. dostal na stůl úkol vyřešit *heckerský* útok na tu atomku před dokončením. Ano, v první části třetího dílu naší *volné pentalogie*,... starý Ben se svým týmem, včetně těch nejlepších analytiků za svými zády, věc tehdy nevyřešil. Prostě te *černý petr* mu tenkrát zůstal v ruce...

Poučili se, však z problému samého naši inženýři v Německu, posléze! Ano, právě tam byla nastartována ta skutečná *průmyslová revoluce*, na jejíž fundamentech stojí dnešní, mnohem spravedlivější svět. Siemens má svou roli průkopníka prosperity v rukou a *Fraunhoferův institut*³⁷ k ruce,... v roli mudrce dívat se desítky let do předu;... s okázalým *bianco*-pověřením posílat peníze nashromážděné *spolkovou vládou*, na ty nejsprávnější místa po světě! Platformy typu *peer to peer*, se prostě ponechaly vlastnímu osudu. Prý tam, na tom poli *start-up-ů*, bylo již přeřinancováno a přecpáno, jako ostatně všude; mnoho *blue-chip* společností toho nejvyššího *Hi-Tech* ražení na jedné,... a na druhé straně nikoho, kdo by produkci co byla čím dále více k ničemu, kupoval. Na burzách se právě dařilo *insider tradingu*, kradlo se kde co, především nápady!... tak že všeho bylo k nevíře. Nad Evropou se pomalu zatahovalo, plížila se liknavost.

³⁶ Programmable Logic Controller-jakás průmyslová automatika řádu č.4, v našem případě.

³⁷ Pracoviště třímající jakýsi kámen mudrců, příměrem. Po filozoficku tam dávají složitý svět do souvztažností...

Fraunhoferův institut právě v té problematické chvíli, vždycky to tak je, že podobné problémy vyplavou na povrch právě ve chvíli, kdy jich je nejméně třeba, kdy je nikdo nečeká!... právě když se nedaří. Tehdy se zrovna nedařilo již pomalu cokoliv prodat!... tak, ten *institut* si položil odvěkou filozofickou otázkou:... “*Jeli vlastně rasa lví a rasa orlí je mísitelná?*”. Vlastně se tehdy nechtě poprvé v historii pozastavili, v tom *institutu* s patentem, nad pradávným problémem severu a jihu *starého* kontinentu. Vlastně se tam zamysleli nad podstatou odvěké hranice tvořené Alpami a řekou Rýn?... Ano, tam někde v tom *institutu* s těmi nakousmutými myšlenkami, co je bylo třeba následně dopovědět,... počal nový věk. Věk, co mu dnes, skoro všichni, fandíme...

Přišel umírněný, však rozumný růst obnosu v kapsách jednoho každého pracanta, či fachmana,... jen ta extra kasta a *šibř* všeho druhu, tehdy přišli zkrátka,... ale to je již dávné vzpomínání, obnošená vesta. Měřítkem blahobytu se stalo snižování cen všeho potřebného, k životu člověka užitečného. Svět se dostal na opačnou trajektorii,... na tu správnou trajektorii. To jiný růst se vynořil znenadání, růst dobré nálady, včetně práce k užitku, i pláce za ni se zjevila. Za pár centů dnes koupíš ledacos. A ty centy?,... ty se mají dále dělit na drobné, na *centicenty*. Tak je všechno laciné. Naopak fortelná práce se zdražila, a jaksi jí přibylo. Nejdříve na jihu. Tam zmizli mladí vzdělanci bez práce...

Nová kvalita pokroku, nový progress lidstva byl nasnadě. Je otázkou, proč se dříve tohoto tak báli,... báli se toho,

že se lidé budou mít lépe, jako čert kříže. A také toho, že jim nikdo nebude z vděčnosti,... s vděčností líbat ruce...

To podle mne, ale není všechno. To ještě neskončilo, když se tak zamýšlím nad prošlým, nad Benem, nad *sným* americkým spisovatelem. I nad vlastní empirií... Jednoduše mám již více času než dříve, a také jsem dozrál...

Stařec Ben celý život po někom šel, myslím, že nevěděl po kom,... nebo čemu je na stopě, jen tušil. Vrací se mně často na mysl zdánlivá epizodní situace, co ze vzpomínek vyhřezla. Vypadla ze soukolí, které popsal věrohodně, naturelem Američan, ve své knize. Zavánělo to tehdy konspiračními výmysly, však spolu s tehdejší epizodou vyjevenou na místě věčného odpočinku muže bez identity, na Olšanech, by to až takové výmysly být nemusely. Přece starý Ben za sebou pasti kladl, a já jsem se posléze do jedné málem chytil. To když jsem koupil přes internet ten Justizův obraz s židovskou mytologií, na něm. Ten "*fšivák*", co trhavinou vypáčil v mém bytě na Smíchově dveře a obraz si odnesl, mě ohrožoval na životě, přímo. To jsem nevěděl, v ten moment, ani která bije. Podle vyšetřovací zprávy to nechtělo moc, a akce se tomu nacistovi zdařila. Teď leží na Olšanech, a mně visí Justizův obraz zpět na zdi, nad pracovním stolem. Podle vyšetřovatelů z vyšetřovacího na *pětce* chyběl krůček a obraz i s tím *náckem* byli v trapu. Totiž, na kýženou zásilku čekalo za celním odbavením, tedy prý,... tedy podle vyšetřovatele z pražské *pětky* zásilkové letadlo typu ART-72, korporáta UPS, převážející denně zásilky do centrální třídírny naší nadnárodní společnosti v Kolíně nad Rýnem. Ten mladý

vyznavač kultu SS, měl však namířeno opačným směrem,... do st. Petěrsburgu via Bělehrad...

Měl jsem vlastně štěstí, že jsem o obraz nepřišel. Díky náhodě, inkriminovaný kufr se totiž při odbavení nešikovně převrhl a?... i staromódní rentgen podezřelý obsah odhalil. Dnes by se to již stát nemohlo, nové *scintilační materiály*³⁸ použité v prohlížeči zavazadel podle principu dříve osvědčeného u elektronových mikroskopů, se jen tak ošálit nedají...

Tím to neskončilo, totiž:...

Na místě, na které se mělo rychle zapomenout, se jednoho rána objevily květiny. To místo se nachází u hřbitovní zídky na Olšanech. Pohřbívají tam na státní *fisku*, říká se mu propadliště dějin. Květiny, a pak ještě platinová destička s QR kódem, odborně zasazena do zdi z cihel, hned vedle čerstvých orchidejí. Někdo, nejspíše náhodný kolemjdoucí tu propagandu skrývající se na síti za QR kódem tehdy mobilem stáhnul, a poslal již jako *sms* dále. Myslím, že si nemohl uvědomit, jakého okamžiku je náš náhodný kolemjdoucí účasten. To bylo nejspíše první fenomenální cílení, manévr hoden věku *HiTech.*, na lidskou šedou kaši mozkovou. Po, tehdy ještě nepřívětivé síti se přehnala informační lavina, šum. Po určitou dobu se síť stala hluchou. Tu zbraň tehdy nazvali "*velké e-dělo*". Tady bych s odstupem času datoval první skutečnou válku budoucnosti! Čas na

³⁸ Schopnost materiálu při dopadu záření, třeba *gama*, dokáže dopadající foton přeměnit na skupinu jiných fotonů z oblasti ultrafialového-viditelného (UV/VIS) záření, a to již snadno běžným fotodetektozem zpracujeme...

*Doomsday Clock*³⁹ v tu ránu ukazoval za dvě minuty 12. Nejvýstražnější čas od roku 1947. Dnes již se tento čas, upozorňující na blížící se katastrofu, rok od roku od dvanácky vzdaluje,... k dnešnímu dnu jsou ony hodiny nastavovány na deset minut do poledního, a bude to čím dále lepší!...

Mělo to krátkého trvání, bezvýznamná záležitost, však mám již dnes více času, jak říkám,... a navíc, i tento moment stojí za hlubší analýzu:...

Benovy analytiky k ruce nemám, a tak se bavím sám. Naštěstí je válka i dnes až na třetím místě v pořadí, pomyslím. První po ruce se nalézá ekonomika zdefinovaná ekonomii, o té se říká, že *je to věda, která se naučit nedá*,... a, ta má zase k ruce politiku. Politiku, politiky,... a ti tak,... tak, tehdy nesáhly do válečného arzenálu z dob atomového věku. Málem naši slavní politici předali veškerou moc do rukou generálů. Valčení se prý také naučit nedá, mluví se přímo o umění válčit. Vlastně jsou to pak také umělci,... a politice? Té se už vůbec nenaučíš, na tu musíš mít přímo talent, a také žaludek! To Ben žaludek úplně v pořádku neměl, také dával přednost burgundskému vínu před ryzlinkem. Ten byl pro Bena příliš kyselý, a Benův žaludek již tak překyselený. Rýnskou oblast však miloval, měl ji vrytou hluboko v duši. Léta tam operoval, to již víme, a také se v těch končinách osudově zamiloval, a to, že ta láska měla i pro něj samotného fatální konec, to již víme také. Ano, Porýní Benjamin Ch. skutečně miloval. Přesto

³⁹ Bulletin světových vědců udržující hodiny, varující na blížící se soudný den, v chodu...

přednostně, vždy sáhnul po vínu z vedlejší oblasti, po burgundském. Moc, překyselený byl Benův žaludek, takže, ani politika mu nedělala dobře, kolikrát se mu z ní udělalo dokonce zle. Paradoxně, ale do ní stále vrtal. Všudepřítomný čas stál tehdy na naší straně. Konečně, jako vždy, čas je parametr osvobozující. Trajektorie zájmu korporátního, právě ustoupila rozumu,... učebnice makroekonomie se přepisují však dodnes. Ruku v ruce s němi se houfně přepisují i doktríny vojenské. Slovíčko *beenamit*, dosud nejčtetnější slovo užívané v doktrínách *i-válek*, se opatrně nahrazuje jinými slovy. *Beenamit*, fenomén, jehož význam se nestihnul vysvětlit encyklopedií Britannica,... tak se jej svět přes noc polekal...

Není to dobře, přeskočit jej, přestože představuje semeno od zla. I o zlu se má mluvit otevřeně. Semínko, co vyklíčí někde v šedé kaši mozkové, následně rozkvetne, a květinu stačí již jen opylovat dobrým, nebo častěji špatným úmyslem. Na nepřívětivé síti dřive, jste si význam toho sprostého slova mohli nechat nalést alespoň vyhledávačem, dnes již ne. Ale, to ještě tehdy bylo na *googlu* ledacos, i Hitlerovo náměstí jste u té společnosti našli na aktuální mapě Berlína. Provakace, copak já vím?... Pan Ben si hluboce povzdechl a dlouze se ten den zamyslel:...

‘Jó, Hitlerovo náměstí,... to byl ještě Charlotte Platz, na to náměstí jsme s Marthou, velvyslancovou dcerou, chodívali do kaváren. Čerstvě jsme se znali. Ta také dopadla, chudina. Málem na svou hloupost, za blbost doplatila životem. Byla odsouzena, a zbytek života dožila u vás, Barnabáši. Není to zase tak dlouho, co v Praze

zemřela. Teprve nedávno jsem se to náhodně dozvěděl, ale to jsem vám již povídal. Jak říkám, odsouzena za blbost, jednou pro vždy. A, co potom ty německé esesačky, vražedkyně zasažené hnědou epidemií? Neznám jediný proces! Barnabáši, který by odsoudil nacistickou ženskou zrudu...

My, jednu, chvíli po válce, jsme v merku měli. Svědecky doloženou vražedkyni dětí! Také ona následovala svého esesáka, putovala s ním za frontou bleskového *kriegu* do Estonska. Tam židovské děti lákala na čokoládu a zrudně je, ta zrudá, střílela svou malou stříbrnou pistolou, neznámé provenience, co nosila stále po boku, do týla. Toto nejučinější usmrcení neviňat zvěděla od svého esesáka, i dalších esesáků, při živém líčení čerstvých zážitků při řinčení sklenic a častém zvolání "próósit",... vytí songu "... *dojčland, dojčland über alles, über alles in der welt...*" do noční pustiny, následovalo. Jako vlci na měsíc. Jako vlčáci⁴⁰ štěkající na drátěný plot v Březince... Takto si zpětně recituji, či *memoruji*? Benovy myšlenky...

Ani *sedmá velmoc*⁴¹ tehdy v koncentracích, ani dnes ve spolkových zákonech, si neví s tímto plemenem rady. Pomýšlím na jinou epizodu, co mně Benjamin Ch. kdys vyrozprávěl. Jakési výsostné postavení, ona psí rasa v Německu požívá, když ostatní krvelačná plemena jsou již dnes postavena mimo zákon. Zákon, co chrání spoluobčany.

⁴⁰ Německý ovčák, ostrá psí rasa často cvičena k ochraně určitého prostoru.

⁴¹ Metaforické označení tisku a médií, pocházející snad ještě z doby Napoleona.

Ano, stejný vlčák tehdy v tom Benově povídání pokoušel i toho slavného švýcarského rozvědčíka, pracujícího po válce pro československou rozvědku. U hraničního kamene. To neobratně ukládal tajné zprávy, a Justitzův obraz do *mrtvé schránky*. Tehdy jej omylem pokoušel ostrý vlčák doprovázející pohraničnicka. Tedy pokoušel, natrhнул našemu agentu s krycím jménem Lucy nohavicí, a kousnul do lýtka. Tedy krev tekla, i tehdy. A právě tehdy, při povídání, jen tak mimoděk, mně Ben doporučil, abych si pořídil koně. Tedy, až na něj budu mít! Koně, toho pracanta, a odvěkého našeho společníka, ... *“rozhodně si nepořizujte psa, nebo kočku. To jsou zase odvěké šelmy, ... tedy myslím, až vám bude v životě ouzko.”* Na což jsem mu odpověděl, že bychom mu s Ív museli vyčlenit jeden pokoj v našem, jinak velkém kvartýru, tedy tomu koni. Ale to by zase nevlezl do výtahu, jsem mu odvětil; ... Ben se tehdy řehtal. Dvakrát jsem jej slyšel se tak řehtat. Ale, to byl celý on, dokázal se pobavit na úplné pitomosti. Tehdy vám, opravdu Ben zařehtal, či zasýpal? Nevím, ale bylo to upřímné. Benjamin Ch. vůbec, byl upřímný, když mně jednou sdělil, že mám koňskou bradu...

Obzvláště však příčinlivá byla, mladý muži, při halasném pozdravu s nataženou paží na terase ony estonské usedlosti plné zpěvu. Přitom si obyčejně přejela levou dlaní po obličeji, ... ujišťovala se, zdali je hodna? Ano, nenalíčená tvář, přírodní krása, jen neupravené obočí ji zvýrazňovalo. Byla hrda, žádný pudr ani masku, nepotřebovala přetvářku, a šmínky? ... to je přece tolik nenáviděný židovský obchod! Až tak věřila, že

slova *grófa* Gobinaua o předurčenosti rasy k vládnutí, jsou ta pravá. Ona však nám zmizela pod jménem falešným. Po smrti svého esesáka si vzala jiného, změnila jméno, a po válce samotné zmizela jednou pro vždy, jako nedohledatelná! Neznali jsme ani provenienci její stříbrné pistolky, a nejspíše si přestala dlaní mimovolně přejíždět přes obličej, aby se neprozradila...

Ale mohlo to být i jinak. Hitler totiž nechal naočkovat své záškodníky od Rýnu, až po Moskvu jistou drogou. Ještě dlouho po válce se nacházely bez motivu mrtvolky zavražděných dětí. I ta ženská zrůda nejspíše byla naočkována takovým svinstvem, co zanechá na zprvu normálním člověku, i ženě závislost na děcké krvi... Jednou ztracení lidé...'

Člověk musí někam patřit, zvažuji Benova slova, být příslušen, pomyslím. Narodí se náhodně, vyskytne se v konkrétním prostoru, a již tím je jeden za cosi vinen. Nenáviděn nebo oslavován. Vinen za něco, zač vlastně nemůže. Auschwitz nebo Osvětim?... jedno zařízení viděno dvojima očima. Očima samotného *Anděla smrti*, či jedním z oběovaných dvojčat v dospělosti. Nikdo si nemůže vybrat rodinu, ani prostor, ba ani systém kde bude ochočován k obrazu kohosi. Nazvěme to vzděláváním a výchovou v kultuře,... ale není to nic jiného než ochočování. Konečně někam patří, je oslavován nebo zostuzován. A když právě nikam nepatří, jako právě zoufalý Hitler, tak jde za každým, kdo jej vlídně přivine,... jako zbídačený pes. Hitlera přijal za svého celý jeden národ, aby spolu podvedli svět. Na snadě je ptát se,... zda-li něco, jako *náckovství* v

primitivním výkladu slova se může stát jakýmsi *kryptonáboženstvím*?... to Bože sud'...

´Anyway, Barnabáši:...

Hnědá epidemie tehdy, jakýsi *beenamit* dnes...

Účelové lži vedoucí k informační převaze ve válkách s *předsazeníčkem "i"*, jako inteligentní? Karl von Clausewitz, pruský generál světa vnuknul myšlenku, jak posléze nakládat se lživými myšlenkami obratně trousenými v nepřátelově vojenském ležení. Dnešní prostředky k šíření právě takových myšlenek jsou právě přivedeny k dokonalosti. Hlavní útok je cílen na podprahové vědomí jedince, sledujícího právě třeba usmívající se mávající vojáky, však do běžícího filmového pásu s vojáčky, obrazně řečeno, je zařazeno cíleně jen několik málo okýnek se zobrazeným šťavnatým hamburgrem, našemu pozornému divákovi začínají mimovolně téct sliny,... právě začalo klíčit semeno propagandy zvané *beenamit*, někde v jeho šedé kaši mozkové, právě byl infikován. Mnohým skýtají takové filmy slast. Již se nemohou dočkat konce, až poběží do prvního *fastfoodu*,...´ však Benovi se již tenkrát z podobných způsobů, či jídel dělalo zle...

Nechybělo mnoho a vypukl tenkrát chaos. Chaos, jak se patří. V tom přišel někdo s nápadem "*nechat to být*", odcitoval princip Nashovy rovnováhy, co někde náhodou vyštrachal: "*Když změníš strategii sám, bez odezvy protihráče, nic nezískáš!... prostě jej nechejme být!*" Tvrdil matematik Nash ve svých starých statích... Nepřítel se vztekal a zuřil, a nic. Nic si tím nepomohl. Nevěřili jsme nejdříve matematikově teorii rovnováhy

strategických her. Navíc trpěl stihomamem, v pomatení jej stále naháněli špioni, ale géniové často trpí takovou nemocí; obzvláště když chvíli pro tu temnou moc dělali. Však dnes, po čase, dáváme profesorovi za pravdu. Strategii “*nechej to být*” jsme časem rozpracovali do taktiky *satirické sdělovací reakce!* A funguje to. Vítězíme, tedy zatím, na celé čáře. Však, jak říkám, ještě dvacet příštích let se budeme, se zbytky našeho planetárního neřádu potýkat, a slovo *beenamit* z paměti se snažit raději vykořenit...

Platinovou destičku s QR kódem, záhy někdo odstranil. Buď nenechavec ji zanesl do kovošrotu, nebo agent tajné služby dostal takový úkol, čert ví? Vydal jsem se po linii přepracování kovového odpadu v domění. V domění, že ta destička je klíčem k vyloupení mého bytu na Smíchově,... vlastně jsem naivně chtěl dotáhnout Benovu práci. Sledoval jsem cestu toho kousku vzácného kovu tři dny. Na výkupnu, kde tu věc vyplatili jsem narazil,... žel dva dny přede mnou tu haldu s barevnými kovy odvezli dále. Takto jsem linii od překupníka k překupníkovi sledoval, až jsem se dostal do jedné huti v Porúří,... snad před mojima očima ji právě nasypaly do vsázky. Tuto, pro mne zásadní informaci jsem se dozvěděl v místní hospodě, právě v Duisburgu. Měl jsem ten den výbornou náladu, nejen kvůli faktu, že jsem konečně tomu všemu na stopě. Také kvůli jedinečnému kulturnímu zážitku. Totiž cestou tam, jsem ve vlaku nahlédl do novin, uměleckého časopisu, někdo jej měl již prolistovaný, tak tam zůstal pohozený. Tak si listuji tím artovým časopisem *Enter No. 22*,...

vlajka *Germony* právě vlaje na benátském *bienále*, a hlavně mě v něm zaujalo vše o *ruhrtrienále!*... právě tam jedu, pomyslím. Jedu do těch míst vymezených veletokem, řekou a říčkou, kudy putoval i malíř Alfréd. Připadal jsem si jako on, když v těch končinách ještě před první válkou pobýval sám také, aby rozpoznal *bonnskou* a *kolínskou expresi* od té *berlínské*,... aby jej tam snad tím krajem provázela sám Auguste Macke? A já dnes tady. To ty noviny ležící na *sitz-i* železničního vagónu mně pomohli poodhalit onu mytologii Porůří,... dejinný příběh od začátku, přes katedrálu v Essenu a Číňanovo monumentální dílo z tisícovky židlí tamtéž, a svědka minulosti i několikerého hospodářského zázraku v podobě Lothringenské šachty č.3 kus dále, a bývalé hornické ubytovny, dnes sídliště umělecké *pokusny*, kdysi však lágru pro otroky nacistického režimu, to zase opodál, až po dnešek,... po tu dnešní atmosféru v Duisburské hospodě, co mně vzala náladu...

I to jsem pochytil od Bena,... odkud to pochytil on?... nevím. Říkával však, že jestli se potřebuješ něco důležitého dozvědět, zajdi do místní hospody. Právě v té hospodě v Duisburgu jsem se dozvěděl, že mně tu destičku s *QR* kódem roztavili skoro před očima,... ale dozvěděl bych se od místních chlápků z hospody více, kdyby?... To právě z hospodské televize místního vysílače hřímal tamní purkmistr v proslovu k místním;... prý raději příjmou deset migrantů ze Sýrie, než dva z východní Evropy, to se mne trochu dotklo, ale nejpíš s *gastarbajtry* od nás mají špatné zkušenosti. Žena u pípy raději přepnula televizní kanál internetové televize, nespíše také *Východoevropanka*. Tam zase, na tom

druhém kanálu právě dotazovala kancléřka mladého objevitele sociálních internetových sítí ve věci okamžitého mazání masy xenofóbních a urážlivých *chatů* na německé spleti...

Tak jsem raději odtud, i z toho města vypad. Ten, napohled stále výrostek ze slunné Ameriky seděl jako zařezaný, před energickou kancléřkou, ve slušivém obleku. Ano, to mně utkvělo v hlavě. Kde má *t-shirt*? Nejspíše také zaklepal,... a bylo mu otevřeno. Pomyslím. *Establishment* nejspíše vládne nepopsatelným kouzlem, pomyslím. Promýšlím, o čem pak v tu jedinečnou chvíli přemítal muž stále výrostkova vzezření?... Pochybuji, že o obsahu *chatů* na německé internetové spleti! Nejspíše o problémech s inzercí, co vyplavou na hladinu následně. Zatím je to vše jen veřejným tajemstvím, mluví se o *fejkování klicků* k proplácení, na kredit poskytovatele, "*provajdra*", říkejme jim jakkoliv,... že jsou instalovány tajné *podúrovňové* programy, co mačkají *lajky* za nás, abonenty,... i bez shlédnutí *šotu*. Tím, že jsou *podúrovňové*, mám na mysli; zakopány hluboko pod zemí, a ještě hlouběji, a k tomu pořádně zašifrovány. Nedohledatelné. Obchoduje se tajně, již na třetí i čtvrté úrovni pod našim běžným uživatelským prostředím, do dnes. A platí se zásadně kryptoměnou. Jen si dejte pozor, radím svému případnému mandantovi, ale i známému. Doporučuji nechodte tam. Jedná se totiž, o připodobněnou městskou čtvrť nevalné pověsti s nefunkčním veřejným osvětlením. Příměrem hrubším, jedná se o jakousi stoku. A navíc, i starý Benjamin Ch., tedy jeho analytici tam byli pečení-vaření, v té stoce kolikráté plné genialních

nápadů, skoro jako doma. Takže Ben věděl své. Mnohé zloduchy v těch zatuchlých kryptách dokonce vystopovali a lapili. Mně však radil, stařec Ben, ať tam raději ani nechodím,... ať raději zůstanu doma. Obzvláště, když v tom kšeftu tam neumím chodit. Ono, do podzemí totižto, musíš někudy vkročit, a tady si na očích nám, špiionům po celém světě na povrchu. Zvláště pak, když tam chodíš často,... “*v tu ránu ti jsme na stopě*”,... mně starý špiion Ben již tenkrát radil,... že také sám jednou málem šlápnul do hovna. To málem poslal ruské špiionce, potutelně milion také, na konto pobočky Western Union v Ufě na Urale;... a když naštěstí zrovna v jednu chvíli psaly všechny noviny světa, že o kousek níž pod Uralem v Čeljabinsku, místní heckeři vybrali milionů rovnou osmdesát z jejich místní pobočky Western Union, tak starý lišák Ben couvnu. Benjamin Ch. tehdy totiž hned zavěťřil, jako honící pes, a milion té *vdavkámchtivé* špiionce z Ruska nepoukázal!... a byl oheň na střeše, v tu ránu. Došlo k přestřelce, v tu chvíli, jako ve starém americkém westernu!... vzpomínáte si, Vážený čtenáři, psali jsme o této přestřelce, naštěstí slovní po telefonu, v předchozí knize naší volné *pentalogie*. Ano, a to samé bych dnes doporučil svému případnému mandantovi, ale i známému, také! A, vězte více:... nejlepší a nejprofesionálnějšími *heckery* v tom čase na světě byli z Ruska, a podle Bena to bylo logické,... disponovali technikou a vysokým stupněm *persona-technického* vzdělání daného propracovaným, však nedoceněným školstvím zaměřeným na vojenství, oplivali jakousi odpočatostí a odlišovali se jistou vyšší pohotovostí a schopností myslet zcela globálně, vyšší mírou

analytického uvažování a bleskovým vytvářením kombinací. Měli, a patrně ještě mají, převahu v průběžném střetu civilizací *beenamit!*... a brzy se má válka informací přenést na pole klamání spotřebitele a nabourávání se do bankovních systémů. Ale, jak říkám, po válce bývá obyčejně každý generálem:...

Brzy se má totiž udát aféra v oboru jako vrata, jako vymalována podle Benovy bujné fantazie. Tedy, podle Aldouse H., Benova *sného* Američana, to má všechno brzy prasknout. Nejspíše si při té automatizaci života utrousili, pomyslí, i do vlastního hnízda. Kdo?... to já nevím,... přece *oni*.

To, ty usmolené papíry, co si vysokofrekvenčně, samozřejmě automaticky prodávají s cílem doběhnout jeden druhého, do dnes. Prý tyto, již umaštěné papíry, jak jsou ochytány,... dávno s fabrikou, podnikem, živnostníkem nebo uklízečkou v *herberku* pro migranty nemají co dělat. Mluví se o jednom velkém *švindlu*...

Starý Ben, by to popsal slovy,... překombinovaná akce. Já bych však řek, že to spíše přepískli! I když, se tehdy ještě vehementně snažily,... tedy alespoň vlády se vehementně snažily,... to se jim musí nechat, byť kolikrát na oko, ale na druhou stranu postavte se valícímu se balvanu ze svahu. Ještě s nadějí, po tom *černém úterku*⁴², se ostrovní vláda pokusila zachránit jednu z té "*čtyřky velkých*". Vážený čtenář, si jistě vzpomene, jak jsem byl našim ústavem, i se svým šéfem

⁴² Je třeba časově rozlišovat tyto dny, tedy *černé úterý* a *černá středu* hned po květné neděli, sled oněh osudových událostí je více než deset let...

právě v tu dobu poslán na špehy do Londýnské City? Právě v jednom mometě,... to můj šéf tam vzal vše na sebe, a trhnul si za *pulpitem* onu pořádnou ostudu,... letěla podmořským kabelem tajná zpráva pod šifrou “*Sterling*”,... jistě si, Vážený čtenáři vzpomínáš,... to, měl jsem právě napilno! Běžel jsem na schůzku s Venuší stvořenou slavným španělským grandem. Benjamin Ch., starý špion tělem i duší, mně tehdy ten *faul* na šéfa odpustil, když jsem mu tu *story* barvitě později vyprávěl. Dokonce se tomu řehtal, jako kůň. Šéf ne, starý Ben. Škodolibý byl, můj šéf mu byl ukradený. Venuše však ne, ta mu uhranula, již kdy?... když si pro změnu v mládí četl klasiku, “*Venuši v kožichu*”. Říkal mně to. A já vám, Vážený čtenáři tvrdím, že starý Ben byl nenormálně na ženský! A, *Ona*?... ta má Venuše?... dodnes bez hnutí visí v tamním muzeu na londýnském hlavním náměstí...

Tak, ona zašifrovaná zpráva obnášela *bailout*⁴³, záchraný kruh, či hozené pomocné lano, jak chcete,... jistě *bance*. Však mnohem důležitější byl až krok ostrovní vlády následný, po pár letech. Vědoma si, že ty akcie zachráněné banky *Lloyd's Banking Group Plc.*, tedy jedné z “*Big Four*”⁴⁴, nemohou odprodat zpět *šibrům* tančícím na vysokofrekvenčním akciovém trhu,... a nabídla je výhodně, tedy ty akcie s výnosným byznysem, se životním pojištěním podle předtištěného

⁴³ Vládní finanční pomoc, vyjadřenou odkoupením části akcií, podílu potápějící se korporace.

⁴⁴ Čtyři nejvýznamější korporátní banky.

formuláře fondu *Skotských vdov*⁴⁵, obyčejným domácnostem, střádalům v domění,... ať si také vydělají, a že budou alespoň na chvíli, ty akcie, ve správných rukou. Žel netrvalo dlouho a cílenou reklamou přes *i-founy*, jak těm *telefounům* velikosti čteček knih dodnes říkáme, byly zpět, i se zisky, v těch nejsprávnějších rukou. Tedy v rukou agentů s *teplou vodou*, věčně putujících “*capital travelers*”, od burzy k burze. Dobrý záměr zodpovědné vlády, snad i dobrá vůle účastných, copak já vím. Však, jako již tolikrát předtím jsme přišli znovu k zjištění,... že systém založený na dávno překonaném nevylepšíš. Tak, takto neslavně dopadl pokus ostrovní vlády o nápravu stavu jedné z *Big Four* po způsobu socialního zajištění *Skotských vdov*. A za Atlanikem se zase pokusili, ne tak nenápadně, zachránit zbylé dvě korporátní banky z *Big Four*, jakýmsi podfukem, či čím. Přes nastrčenou neziskovou organizaci, jen si vezměte, Vážený čtenáři, banky jak svět, a nezisková organizace? A k tomu zjištěně-marketingový, svět urážející, název,... *Public Citizen*. *Oni*, Vám, snad průsery obřích bank chtěli hodit na obyčejné, veřejnost, občany. Jen si vezměte, neziskovka *Public Citizen* měla ozdravit banky *Big Four*! To dohromady prostě *štimovat* nemohlo. A přece se opovážili. V té neziskovce byli samí bezvýznamní akcionáři, nastrčili do ní tehdy i *ratingovky*, věhlasné, aby akci daly potřebný punc. Ale jaký punc mohla dát

⁴⁵ Pojistné zabezpečení žen skotských mužů proti strádání po ovdovění. Na významu ono pojištění nabylo zvláště po *napoleonských válkách*.

poradenská firma s narušeným renomé z minulosti. Nemožná věc, taková vůbec, taková by již radit neměla. To nemohlo dopadnout dobře, i kdyby se hned pokrájeli. Kdo? *Oni*, starý Ben vždycky říkal že *oni*, ale kdo to byl nevím do dnes. A to již je let. Nikdo se k tomu do dnes nehlásí. A není divu, však vše nakonec dopadlo úplně jinak, tak kdo by se k tomu také hlásil? Takže opravdu nevím, Vážený čtenáři, dodnes, ale na druhou stranu, jen si vezměte: Může někdo holýma rukama zastavit balvan valící se dolů z kopce?... nemůže, ani dnes, tak to vidíte...

A předpovídal to starý Benjamin Ch. sám již kdy. Tehdy se právě, jako mládenec plavil na tříkomínovém Princi Eugenovi přes oceán do Hamburku... Tehdy postupně vše došlo našemu Benovi,... přesně takto mně to, však mnohem později, vše vypověděl. Ano, Vážený čtenáři, Benovi to došlo již tehdy, a mně?... to pomalu dochází dnes, s odstupem časů. Dávno je po všem, zapomenuto i odpuštěno, tak snad můžu i jmenovat, být adresnější,... však každý ví, že ta mlžná linka sahající, až po onu *černou středu po květné neděli*, začíná jasně u pana Reagana. Ano, ona všemocná světská i *půlboží "Trinity"* ony doby, vládla železnou rukou celému pokrokovému světu, a Světu vůbec. Tehdy pán Bílého domu povolal do úřadu v paláci federálních rezerv pana Greenspana, psal se rok, myslím že 1987? Vlastně muže,... synka od kolébky systematicky zasvěcovaného do světa financí podle starého židovského, "... *jedno kdo, ale někdo to nakonec zaplatit musí!*". Ta mlžná expanzechtivá linka se nezpochybněna vlekla do onoho roku 2008, pak se již dále zpochybňovat rázem mohla.

Nejdříve měl ještě sólový part na svůj altový klárinet pan Greenspan. Nejenže pomohl, po poradě s federálním ministrem, a samozřejmě po posvěcením všemi na ostrově Jekyll,... nezištně bance Lloyds Bank, jedné z *Big Four*, přes to podmořským kabelem zasláné heslo “*Sterling*” do Londýna! Pak také, ještě nezjištěji, pomohl pan “G” daňovým poplatníkům od peněz. Totižto, vše to hrouceníse trhu i osobností do sebe, ponechal pan “G”, co možná nejdéle. *Bleeding*, pouštění žilou,... kam to až šlo. Házeli to jeden na druhého, takticky, podle scénáře, jedna banka na druhou. Jako zhrzené mondény se chovaly. Nejdříve jedna banka,... pak za to zase mohli ti nahoře v Golden Sachs, že přes své patentem chráněné *G.D.S.*⁴⁶ transakce, a své *MLI*-reprezentanty, účetním sebeklamem ponořili již i to dávno zkrachovalé Řecko. Prostě se bankéři tehdy pletli, již i do politiky. Tehdy vůbec bylo možné už úplně všechno. Koupit si nejen celou novinovou redakci bylo možné, či tradičně etablovanou politickou stranu?... mohls ji klidně mít; nově šlo úplně všechno, přes páky zvané *Super PAC*’s⁴⁷. Ano, pákovalo se vše, prý již všude. Tedy podle názoru starého špiona Benjamin Ch., a ten to také vyčetl jen z novin. V Americe to měl od války *zafírovaný*, takže u toho zmatku přímo nebyl, stále měl ten prokletý *štempl* v pase. Byl však poblíž, v ty osudové dny. U sousedů v Kanadě. Tam se mu, jakoby náhodou,

⁴⁶ Global Distribution Systém, prodejem akcií všeho druhu banky s potřebným patentem na rozum, přes své reprezentanty zvané *MLI*, pozdržovací taktikou dokázali opticky zkreslovat statistiky, třeba států, třebaže statistiky určené převážně jen věřícím...

⁴⁷ Vstupování penězi do reálné politiky přes zákon...

naskytla možnost pozorovat právě pana “G” při práci. Ten tam měl být na pravidelné víkendové procházce, na borůvkách. Těch velikých kanadských. Náš špion Ben, tam také, jakoby náhodou sbíral ty jejich veliké borůvky. Shýbal se jako o závod, a to mu tehdy bylo tak o dvacet let více, než panu “G”. Shýbal se o řádek dále, nenápadně přitom sledoval pana “G”! Koho také jiného. Ohodnotil jej tehdy velice vysoko, především v systematickosti sběru jej ohodnotil Ben podle své stupnice 1 až 10, právě desítkou. Zatímco ostatní přeskakovali od keře k dalšímu, aby vyzobali ty největší plody, pan “G” obral vždy jeden keříček pořádně, do posledního zrnka. Benovi to tehdy hodně napovědělo o bankéřových *morálně volních* vlastnostech! Také od něj dostal tu desítku. Tedy pan “G”, od našeho špiona Bena. Aby bylo jasno. Takže se z toho dalo usoudit, že byl mužem na svém místě...

Takže Bůh ví, jak to tehdy vlastně všechno bylo? Nad hvězdy jasné bylo ale jedno!... někdo to nakonec přece zaplatit musí. Z toho jasně vyplývá po letech jediné! Měli vše dobře spočítáno,... ale jak říkám, je to již tolik let, že to ani není pravda. Občas na ty zlé časy zavzpomínají i dnešní noviny,... ale jak píší,... pan Greenspan měl na svých modelech prý dobře spočítáno,... ať je mu tedy země lehká, i panu Reaganovi,... že se právě v tu chvíli do země propadlo 5 trilionů dolarů. A to, že prý stačí! V ten jedinečný moment hodili to záchrané lano *durch* heslo “*Sterling*” do Londýna. Jakési staré Reaganovo odborové, či kovbojské laso,... co našli u něj v Bel-Air, měli to kousek po *405 highway*. Kdo? Přece *On!* A to laso pravého *rančiera*?... Ale, tuto story již zná každý,...

jak to v Hollywoodu chodí. Všechno potřebuje pořádný příběh, zfilmovaný krach na burze, nebo tato naše kniha...

Ano, takto to bylo,... a kdo to nakonec zaplatil?... obyčejní střádalové, my luzní a zubaři, jsme ztratili své úspory přes zkrachované bankovní fondy. A chybějící pomyslné dolary na burzách stihnul ještě nechat pan “G” natisknout přes ono spásné zaklínadlo “*Quantitative Easing*”. Vlastně jakýsi *zugzwang*, se tomu říká u nás v Německu. Nejhorší tah, po jakém jen můžeš sáhnout. Říkáte, protimluv? Ano, protimluv. Žalm, žádný opěvný chválozpěv,... na cti utržení? Nikoliv, svatá pravda... Ale, všechno mně to dochází postupně až dnes,... ale, starý Ben mně již kdy říkal, že to nemůžu chápat, že jsem moc mladý. A, to mně již bylo kolik? Jako Abrahámovi...

Mně dnes, a Benovi tehdy. Vlastně byl stár, tak,... jak jsem stár dnes já. Snad proto mně to konečně všechno pomalu dochází...

Ano, tehdy to došlo starému Benovi,... a mně toto, o tom, mnohem později, povyprávěl. A Vám, vážený čtenáři, to všechno od začátku, jeho slovy povím já:...

Právě v tom roce v Americe začali s tavením zlatých *double eaglů*, s vyraženým datumem 1933, aby zachránili lesk žlutého kovu. A právě ten samý den se jistý bohatý Američan,... byla již v naší knize o onom finančníkovi řeč, chystal prohlásit za nejbohatšího člověka všech dob! Ne, bohadšího než byl Kupec Benátský, ale bohatšího než byl jiný lichvář raného kapitalismu, kupec Augsburgský, Jákob II, zvaný *Bohatý*.

Samozřejmě pro nás stojí na prvním místě v pořadí Jákob náš, *Praotec* z Justitzova obrazu. Tak tento bohatý Američan, finančník tělem a duší toužil být nade všemi,... a představte si, že chtěl i jeho duši,... náš finančník. Duši muže vdechnutou A. Dürerem do portrétu⁴⁸ v době raného kapitalismu. Ten obraz mu v Augsburgu samozřejmě neprodali, přestože byl tak bohatý. Jen si vezměte toliko dolarů jim nabízel,... a dnes za jeden dolar vydaný tehdy, by zájemce musel zaplatit tři sta dolarů dnešních,... to jen prostým přepočtem přes ty zlaté *double eagly*, a to je dnes na tom zlato s cenou blbě. Ale, to je práce té pobídkové inflace, potřebné, tedy podle *nobelistů* s prestižními školami, k tomu věčnému růstu. A to si vezměte, že starý Ben, tedy ještě jako mládenec měl do kapsy pořádně hluboko, prodřená kolena u kalhot, a na palubní lístek do Evropy si vydělával dřívě na stavbě věžáku, a pak příkládáním uhlí pod kotle v podpalubí tříkomínového Prince Eugena...

Tak, tato vlastní životní epizoda přišla Benovi Ch. tehdy líto natolik, že mně ji později převyprávěl,... a mne rozlítla ta má příhoda z města jiného dnes, kus nad Augsburgem,... z hospody v Duisburgu. Tak jsem z té *putyky* vypadnul, i z města bez pořízení samého, záhy jsem ujel,... a to jsem si tehdy předsevzal navštívit ještě rodný dům mého favorita v oboru rukodělného řemesla, sochaře Lehmbrucka,... a pak se také poprocházet

⁴⁸ Portrét Jakoba Fuggera od renesančního Němce Alberta Dürera, dvorního malíře Habsburků,... visí v muzeu, právě v Augsburgu. Vězte jen, že Jakob Fugger byl s Habsburky jedna ruka...

zakouřeným prostředím kolem přístavu. Místem, tak jedinečným pro spáchání činu,... jako v tom jejich stejně jedinečném krimi-televizním filmu na pokračování. To pro svou inspiraci, budoucího spisovatele špionážního a detektivního žánru. Ale, to jsem si uvědomil, teď si vzpomínám, že jsem se již mezi těmi hutěmi poprocházel při nahánění ony platinové destičky s QR kódem. Tak jsem narychlo sbalil kufr, a z města vypadnul...

A, k té reklamě. Ono, totiž jistý průmyslník dnes, vyrábějící autáky pro prestiž, brzy na to zaplatil *provajdrovi* reklamy 50 USD za jedno falešné *klicknutí*, a jedno falešné shlédnutí nanejvýše uměleckého reklamního *spotu*. Samé cizí slovo, že? Ale, žel to, Vážený čtenáři, na síti tak chodí. Nejenomže tomu průmyslníkovi papírově naši *provajdři* dodnes rozprodávají mnoho prestižních autáků po síti,... ty však následně od něj nikdo skutečně neodkoupí. Ta nákupní horečka je totiž simulovaná falešnými lajky systému podsunutými bokem. A jde to ještě dále. Krok mívá krok. Z potěšujícího počtu se *švindlem* naoko prodaných tzv. *prestížáků* se již průmyslníkovi točí hlava...

A brzy na to, doprodají naši slavní *provajdeři* reklamy ještě další stovku stejných aut,... teď polepených. Polepených na kapotě a dveřích reklamou, velikou jako svět;... reklamou na právě módní pití pro řidiče,... nealkoholický *burbon*. Samozřejmě se slevou, na jedno i druhé. Tedy, podle Aldouse H., Benova *sného* spisovatele z Ameriky, to nakonec všechno praskne. Ale, vezměte si, který prominent by chtěl jezdit s prestižním

auťákem s takovou reklamou na kapotě a dveřích?... byt' tedy podpořenou slevou...

A to nebylo všechno, tím vše teprve začalo. Ono to totiž nebylo podezřele *bachrlaté* jen s těmi nahnutými *lajky*, ale celá ta myšlenka byla vlastně čímsi *pořiderní*. Tedy podle předpovědi Aldouse H.,... ale to se ukázalo až mnohem později. Co se ukázalo?... že Svět nemůže stavět na *takovejchto* službách! No co, jen si vezměte, Vážený čtenáři fakt, co se podle Američana Aldouse H. měl udát,... a on se mnohem později skutečně stal. Ale, jak říkám, v takovejch kalnejch vodách se nejlépe loví. Obzvláště když mlží, a ty vlastně nerozumíš každému druhému slovu v té jejich *hantýrce*. Ale, jak správně podotýkáte, po válce je každý generálem. A k tomu pokoutnému lovu samotnému?... třeba náš starý dobrý známý špion Benjamin Ch. byl také, řekněme lovec. Lovec hlav, ne lebek. Pohlavárů. Nejdříve rád dlouze mlžil, pak udeřil. Měl k tomuto způsobu lovu předpoklady. Měl totiž tělu neúměrně velkou nohu, a nikdo jej nikdy nespojoval se stopou, co kdy zanechal na místě činu. Byl milovníkem netknuté divoké přírody v jednom, a zvířeny v ní. Říká se tomu zvířecí geny u člověka, muže. Jeho práce obzvláště vykazovala tento rukopis, a já bych si troufnul podle *nuancí*, jej i zpětně identifikovat. Rozpoznat, i po letech tu spoušť zaznamenanou na papíře ve spisech,... od práce jiného zvířete. Každá práce má totiž svůj skrytý charakter,... třeba chirurg začíná svůj řez, nějak, charakteristicky. Aby neřízl vedle. Také takový rybář by měl mít při své práci jakous nepřekročitelnou mez. Za kterou nejde. Dobrý rybář, třeba zásadně neplundruje oceán. Benjamin Ch.

měl také své typické, pro mne snadno rozpoznatelné charakteristiky chování. Byl pravdomluvný. Tedy já jsem mu ve všem dlouho věřil. Tedy do určité doby. Nakonec se ukáže, že svůj *glanc* ztratil i starý špion Ben!... třeba, že dlouho uznával výhradně protivníka s vysokým míněním a oduševněným charakterem,... sám selhal. Sklamal mě. A právě to mě dlouho mátl. Ale, tak to obvyčejně bývá, nikdo nemůže dopředu vědět, co se z koho nakonec vyklube! Ale to již bylo před věky! Soud nechám na vás nakonec, Vážený čtenáři!... Většinou totiž Ben jednal po právu. Ne podle práva. Jako právě tuhle:... to Ben chytil za rukáv jednoho obzvláště bezcharakterního rybáře,... a podle jeho vnějšího charaterního projevu v kritické situaci, jej na stará kolena usvědčil. Usvědčil, ještě staršího nacistu než byl sám. Chytil ho nečekaně za límec a zvednul od stolu. To si právě umocňoval zažíváním navozený pokoj,... pokoj náležející každému starci právem. Právem mu ze staroby, tam lovil tuňáky na otevřeném moři. Stařec a moře, by jeden řek. Ten nedokončený boj člověka se živlem. Tenhle však bojoval na tom moři se svým svědomím, se svou minulostí,... nejspíše svou chorobou,... ne živlem. Moře bylo akorát tehdy klidné... A, že každý má svůj rukopis, i on měl svůj způsob práce. Vůbec, pravidelné každodennosti se těžko odvyká. Stává se časem hypnotikem, taková každodennost, dráždícím receptory mozku, u něj zamlžující sebekritický pohled oka na minulost. Každodennost se stává vášní. Zžírající touhou. Krutostí obývající nitro. Stejnou krutostí, s jakou zacházel se židy hluboko v týlu nepřítelů za války, prováděl v tu chvíli *epidural* uloveným tuňákům.

Sám přitom trpěl. Navrtal každému lebeční kost, a metrovou ocelovou kanylu vsoukal s přesností do páteřní kosti tuňáka, aby bylo jeho maso chutňoučké, a nehořklo na patře,... aby ten padesátikilový kus nestačil v šoku z lapaní své maso žlučí znehodnotit. Takto se ten, řekněme člověk, udržoval při životě. Ta jeho zřejmá muka bych nepřál nikomu. Přece takový tuňák má možná stejně tolik vřetenovitých neuronů jako člověk, a velryba dokonce třikrát více. Ty jeho, však byly choré, nebo spíše odumřelé. Ty jeho vřetenovité neurony, přes které si měl uvědomit svou nemoc, jak moc má chorý mozek;... chemie produkovaná těmi mikroskopickými vřeteny v mozku, v nás přece probouzí soucit i lásku k jinému živočišnému druhu. Třeba prarybě, nebo jen rybě pro pitomou slast na patře. A u něj nic...

Ano, Ben za sebou obyčejně zanechával svou jasnou stopu díky přírodě, ta mu nadělila neobyčejně velkou nohu v poměru k tělu. A ten nacista na odpočinku, zanechával po sobě stálé zlo; což našemu starému špionovi, lovcí hlav, pořádně hnulo, doslovně i přeneseně žlučí. Měl v sobě zlobu. Ten zločinec. Snadno rozpoznatelný znak. Požitek z krutosti. A tak, na jednom ostrově poblíž břehů Latinské Ameriky, na ranním rybím trhu, Benjamin Ch. na to zvíře vtělené do lidské podoby náhodně narazil. No náhodně?... to říkal on, já si myslím, že mu šel po krku delší dobu. Vždycky to tak dělal. Utahal jej. A mně přitom příměrem učil chytal velkou štikou na tenký vlasec. *“... to musíš ji přitáhnout, a zase jí povolit, a přitáhnout a povolit, až přemožena pružností prutu, se ti sama poddá...”*. Takto zdoluhavě a pozvolna uměl Ben brnkat na nervy.

Prašivcům, i mně. Nejdříve na pultě trhovce s rybami zahlédl charakteristicky navrtnou lebku u jednoho z tuňáků!... a o kousek dále v zahradním příbřežním restaurantu s reklamním štítem na *sushi*, uviděl sedět toho *esesáka*...

Ano, krutost nitra v člověku. A za krutostí stojí obyčejně peníze. Peníze? Nejspíše krutost byla v nás i dříve, před poznáním kupní síly peněz. Ona krutost. Ano, události peníze podněcují, nepopírám. To nepopírám, to je prostě nepopiratelný fakt...

Ano, události peníze podněcují. A pak ještě slovní hříčka *něco za něco*, je velice funkční! Špion Benjamin Ch. pracoval systematicky; krok za krokem obvykle naplňoval svůj plán. Obvykle? Ne. Vždy! Nejdříve jsem si myslel, že umí všechno, snad i předpovídat budoucnost. Že je snad dokonce z jiného světa. Jsem si myslel. Ne, Ben byl jedním z nás, sám se k tomu několikrát přiznal. Prostě používal hlavu. Jak prosté. Paličatý to on byl, co si umínit, toho také docílil. Tedy roky vytříbenou logikou jednoduše předcházel událostem. Nerad se nechával překvapovat, ne tak zaskočit. Raději byl sám o krok ve předu. Připravit si půdu pod nohama dlouho předem, tak aby následně na protivníka *bafnul* ze za růžku. To Ben uměl. Ne vždy se mu to samozřejmě zdařilo! Však případ se starým *náckem*, co jej nakonec čapnul za límec v přímořském letovisku při požívání *sushi* z tuňáka, zvládnul výtečně. S bravurou sobě vlastní. Dodnes je ve všech učebnicích pro špiony. Však jiný *fricek* s *prstenem cti* "ss", těšící se stejné dlouhověkosti, jako Ben, mu záhadně na poslední chvíli zmiznul z dohledu. Pracoval tehdy, již jako zkušený harcovník izraelské špionážní

služby metodou “*sleduj cestu peněz*“,... při uvážení, v tomto specifickém případě, mezilidského pravidla chování “*něco za něco*“! Ano, pohlaváři kdysi, totiž odsouhlasili důchodový nárok, jistý obnos, pro španělské *frankisty* bojující v hitlerově armádě na východním frontu. Tímto neobvyklým předpokladem pro Bena začal případ pod označením *říšské peníze*. Moc se tím přede mnou nechlubil, třebaže se Ben vychloubal rád. Rád jsem jej často přirovnával ke starému Dumasovi, že si tím věčným vychloubáním se zvyšuje sebevědomí. Ba ne, Ben měl sebevědomího na rozdávání. Zmínil se o případu jen okrajově. O těch říšských penězích i o *frickovi*, co je mněl pod palcem. Ty *říšské peníze*, moc povídat nechtěl. Navíc, nebylo se totiž chlubit čím. Ten *fricek* mu nakonec vyklouznul mezi prsty, i s penězi pod paží! Možná udělal chybu. Ben totižto, jak již mimochodem dávno víme, za války, ale i chvíli po ní pracoval v komandu na záchranu sbírek, především obrazů a zlatých skvostů ukradených fašisty přes zákon “*arizace*“. Válka byla prohraná. Ano, toto je Benův doslovný výraz! „*válka byla prohraná*“!... ne vyhraná,... až dlouho po Benově smrti mně mělo přijít, jak to všechno ve skutečnosti vlastně bylo. A přišlo! Nakonec. Ano, udělal chybu. V mých očích Ben prostě ztratil. Ztratil ten svůj nepopsatelný *glanc*, kterým mne kdysi učaroval. Blesk z jasného nebe, vystřízlivění, rozčarování,... do mne udeřil. Jakousi podpásovku jsem po letech schytil. Přilítla, ani nevím odkud. Helmut, v den Vánoc,... ale to bychom hodně předbíhali událostem!...

Tak pořadě:...

Před kapitulací nejspíše obyčejně nastává situace, že si chce každý zachránit vlastní kůži, ne tak *kejhák*. A do hry, v tu ránu vstupuje pravidlo *něco za něco*. Právě to pravidlo mělo Bena přivést k věrohodnému motivu událostí kolem "*alpenfestungu*",... pevnosti poslední záchrany v Alpách. Tento inkriminovaný *fricek*, hodně vysoko na Benově seznamu, měl vyjednat sobě i jemu podobným zdravou kůži, výměnou za klíče od té alpské pevnosti plné raket V2. Benova intuice i zkušenost, nejspíše však fakt, že sám dříve do stavebních dokumentů pevnosti nahlédl, ... přivedly Bena k přesvědčení, že prostě žádná pevnost není dosud hotova. Začal se tudíž zajímat o tu jednu jedinou osobu, ne pevnost v Alpách, ... *fricka*, co měl zpronevřit říšský poklad; ... tedy nesledovat hru mocností na konci války! ... komu se bude nebo nebude, který *zloun* hodit do krámu? Prostě do politiky se plést nechtěl. Politika Bena na visost nezajímala, tedy tehdy. Tedy, tak nějak to tehdy okrajově přede mnou Ben zmínil. Ano, tento *fricek* si kůži nakonec zachránil. To víme z dějepavy. Nasliboval, ale nezaplatil! Utekl. Jiní mu přece dlužili, kamarádi *frankisté*, i s Frankem samotným, ... i prý posléze samotní monarchové nad Špaňelskem, mu dlužili. Poklad byl přece doma, v bezpečí. Tedy, jak pro koho. Ben to nakonec vzdal, tu honičku, jako zbytečný boj s větrnými mlýny. Stáhnul se do pozadí. Věděl totiž své, a to mu muselo stačit. Uvědomil si, že peníze totiž události podněcují. A peníze, o které tehdy Ben právě hrál, byly vskutku falešné. Totižto ten "*fricek*" velel dříve říšskému pokladníkovi. Fakt! A ještě před tím než dostal ten zodpovědný úřad za zásluhy. Ano, za zásluhy se

rozdávaly po první válce trafiky. Ty na tabák. Tento *fricek* měl však dostat na starost hned celou tiskarnu na falešné libry. Ty jeho zásluhy byly údajně až nebe se dotýkající. Tedy podle Himmlera. Sám jej navrhl hned po poslední výpravě pro *zlatý Kristův grál* do Aragonie, na Železný kříž. Po jakési podivné poslední večeři? Vše bylo již pryč, falešné; jako ta poslední večeře, tak ta spásná Hitlerova 9. armáda. A Speer mu to již kdy povídal: *“Podívej se, Himmlere, ... na tu svou podobiznu Ptáčníka v zrcadle raději zapomeň, přece Řekové již kdy? ... tisíc let před ním stavěli krásné chrámy a zdobili je sochami z mramoru“*. Fakt! Speer nebyl hloupý a zaslepený *burš*, také se s ním Hitler více bavil, také četl docela jinou literaturu, stejnou jako Hitler, rakouskou, klasickou!... a ten hloupý *burš* Himmler?... mezidobou tropil hlouposti. Hloupost mjí hloupost, se říká u nás;... jednoho vladyku právě poslal i s celým praporcem najisto pro *Kristův grál* do Aragonie, zatím co svého posledního Atlant'ana pověřil vedením expedice do Nepálu pro odolnou vysokohorskou obilninu, naslepo!... a sám se zatím pustil do pozorování mravenců při chovu svých stád z vypasených mšic v korunách stromů, prostě původ nezapřeš. Profese agronoma se v něm tloukla s posedlostí samotnou. Darmo radit takovému volu starým germánským: *“ Ty ševče, drž se svého kopyta!“*...

Klepala se mu přitom, při podpisu toho návrhu na Železný kříž prý kolena, tomuto *buršákovi*, co měl od mala naděláno v kalhotách. Kříž, té nejvyšší třídy. Tak se pak nedivme, že dostal tu tiskárnu!...

Zlatý grál z míst, kde zasněžené vrcholky hor vystupují přímo z moře, tento vysoce postavený *fricek* před

válkou, ještě nepřivezl. Ono totiž, podle špiona Bena, a jeho pozdějšího osobního svědectví, to byl úkol nadlidský. I pro takového gardového *fricka*. Tedy přivést ten zlatý pohár po Kristovi. Myslím, že by to bylo moc i na našeho špiona Bena, ne tak pro soukmenovce s černo-červeně-zlatou pentlí přes celou čepici. Tedy podle mě. Jen si vezměte; přece ty informace byly opravdu kusé. „*Nachází se v jeskyni, kde zasněžené vrcholky rostou přímo z moře!*“ Stálo v dokumentu, a to bylo málo. Vždyť tu indicii starou staletí, naplňuje skoro celý kus pobřeží tamního. A zažloutlý dokument po Jakubovi Aragonském?... původně z Anjou, co jej Sicíliáné na *pašijové* veselí hnali holemi, byl hrozně povrchní. A právě přes věky zašantročený plánek po tom Aragonci, onomu *frickovi* s pentlí přes celou čepici chyběl! Ano, orientujete se správně, Vážený čtenáři; Jakub Aragonský byl totiž příslušníkem Řádu rytířů z Montesy. A sami templáři, ten pohár na víno z Kristovy poslední večeře přivezli z Jeruzaléma domů. Tedy kolem a kolem,... dokumentu po aragonských rytířích chyběl onen plánek. Naopak, u našeho *Commendatoria ke dni Nanebevzetí z roku 1183*, chyběl jen zažloutlý růžek papíru, a naopak přebýval někýsi plánek. Bez bližšího vysvětlení. Vlastně plán pobřeží beze smyslu. Ale, pak by to přece dávalo všechno jakýs smysl. Tedy, alespoň smysl měly návštěvy Himmlerových fešáků v černém s naleštěnými holinkami, v bytě ve Spálené číslo 155. Nic tam nenašli, to již víme. Naštěstí. Ten dokument s nesmyslným plánkem našel v důmyslné skrýši v bytě po Alfredovi až náš student germanistiky na Karlovově univerzitě, Hermann!... mladý *skopčák*, co se nakonec

rozhodl,... sám těm nakupeným záhadám z malířova bytu přijít na kloub. Vzpomínáte, Vážený čtenáři?... do podrobná jsme o těchto událostech psali v předchozí knize naší předlouhé ságy...

Tak, tento pokladník, co byl pod služební poslušností našeho *fricka*, měl permanentně tisknout a tisknout anglické libry. Tak zněl pokyn, na malém tiskařském stroji. Ten nemohl stačit, a tak nakonec i s bednami těch falešných liber, skončil na dně Toplitzsee. Hlubokého jezera v Alpách. A toto? Ben také věděl,... že jezero je prázdné, že říšský poklad skončil někde jinde,... a věděl také, že *Alpenfastung*, je vlastně nedodělaná idea. Jakási nakousnutá krabička poslední záchrany. Posloužila!... některým, ne všem. Na mnohé nakonec Ben však dosáhl později, i jako svědek u exemplárního soudu. A ty anglické falešné peníze?... měly přece sloužit k vyvolání hyperinflace, a podkopání hospodářství našeho spojence za války...

,... a za událostmi vždy stojí politici, a mocní co vládnu pořádnými penězi, třeba právě dnes, falešnými,... a rozumní filozofové dneška?... nemají do toho co mluvit. Tedy peníze...

Vůbec nevím, nerad totiž předbíhám událostem, není to mojí ambicí,... snad výjimečně pro tento moment, a jen pro vás, Vážený čtenáři:...

Posuďte,... ale jak říkám po válce je každý generálem. Obzvláště, když Vám to dnes vyprávím již s odstupem času. Mohlo to dopadnout jinak? Jen si vezměte, když takové specifické konkurenční prostředí, navíc v

pofiderním, neprobádaném oboru, jakým hra na *lajky* na reklamním trhu je, zmizí!...

Začalo to, a stačilo málo, nejen válkou o reklamní *lajky*, ale i podbízením se v zápalu boje o každického abonenta. V pořádném byznyse se přece od jakživa nepodbízí, věrnost zákazníka se buduje a získává. Však, vynálezem *hlubokých linek* na jediné všeobjímající síti propojující platformy s tzv. *apps modely*⁴⁹ přes *phouny*, vznikl jeden všemocný *hegemon*, ten co měl nejbliže k abonentovi! A takový abonent trávil tehdy na síti již 87% svého volného času povídáním si s dalšími abonenty. Z hegemonu se záhy stal tučný kapr v obrovském rybníce,... ten kapr servíroval vše potřebné, včetně *chipsů*, našim *brambůrkovým lidem*, až pod nos k monitoru. Jenže, se zákonitě v bezedném *e-store*⁵⁰ kupilo nepotřebných věcí více a více. Věci bez většího užitku, na těch *app-store*, se hromadily,... a reklama s *lajky*, již tak drahými, neprodala skoro nic z těch věcí ležících bez tknutí,... tedy kromě těch brambůrkových chipsů,... a dále si každý dovede představit, jak pracuje taková *degenerativní spirála*. Ale, jak říkám, po válce je každý generálem. Obecné zdravotnictví se záhy neudržitelně prodražilo, začalo se hovořit o vlivu sedmi smrtelných hříchu na zdraví člověka, a lidskou společnost vůbec. Psychosomatika osobnosti se vůbec nebrala do úvahy. Řešili jsme tehdy následky bez znalostí příčin. Farmaceutičtí obři prožívali zlaté časy,

⁴⁹ Všeemožné prodejní platformy prodávající vše možné za neobyčejné reklamní podpory tzv. brambůrkovým lidem.

⁵⁰ Sklad synergicky zapojený do celého toho kolotoče.

pravý *klondajk*, si pochvalovali. Přesto každý druhý zemřelý u nás, posel na rakovinu,... vše se točilo jaksi do kola, jako pes když se vrtí za svým chvostem. Jako by lidstvo bylo dlouho nepoučitelné...

Jak chcete, věřte tomu, nebo ne. Ale, jak říkám, tento prodejní model byl nastavený výhradně pro zaslepené, nebo bigotně věřící abonenty...

Stopu po *QR* kódu,... tedy jakémsi *instagramu*;... kterého aplikaci dříve koupil na podporu reklamy onen muž, co v hospodské televizi v Duisburgu vedle kancléřky vyhlížel stále jako výrostek,... ten ji koupil za jeden *unicorn*, pouhou miliardu, dolarů. Tu službu, ne kancléřku. Tak, takto nešťastně jsem nakonec v Porúří, svou slibnou stopu, nadobro ztratil. Však proces zakódovaný v *QR*-šifře již běžel, šířil se nezadržitelně sítí, již bez aplikace. Nebylo jí více třeba, svévolně. Jó, bez aplikace,... slova, co kdys na starého Bena působilo, jako červená muleta na býka. Slova, co i mně, tak těžko dnes leze do mého *křápu*, dvacetiletého *laptopu*. Mého psacího stroje, svévolně se rok a půl také zadržávájího...

Začalo pomlouvání se, jeden druhého, díky tomu kódu...

Ano, začalo pomlouvání jeden druhého,... a takové pomlouvání, všichni víme nezná hranice, a také nemá hranic! Možná hrozba války fatální, se přerodila na příhraniční tahanice opravdové,... s nesmyslnými mrtvými, a pořádným řinčením zbraněmi okolo toho. Nad hlavami všech, jednoho každého z nás, běžela však již

válka jiná. Myslím, že doposud neskončila, je dána věkem nekonečných možností. V poblouznění chimérou nekonečného hospodářského růstu se jí daří, do dnes. Řekněme ještě dobře. Žel na planetě malé, kde konce dohlédneš. Ta válka snad pomalu končí. Doznívá válka o většinovou šedou kaši mozkovou. Zdravý rozum má již stále více navrch. Ono totiž jen stěží můžeš jít do boje s morálně rozloženou armádou, to věděl již Sun-C´, ... a veřejnou mínkou v zádech, jež je zpoloviny, alespoň té apatické nevolící většiny, na straně vytyčeného nepřítele. Co na to *prušák* Clausewitz? Mnohým se to, ale nezdá ještě dnes, tak uvidíme, kdopak ví?...

Tehdy ještě, nejspíše, naši velcí stratégové nevěděli vše, byli hloupí, ... zaplat' pánu Bohu jsou pomalu nahrazováni také, ale jak říkám, vyhráno ještě nemáme!...

Umění války, Sun-C´, ... "*Válka je rozhodnuta, ještě než je vybojována*". Nikdy před tím neplatil námi vzpomenutý výrok tak, jako právě teď. Přesněji před pár lety nabyl na významu. A jak říkám, nemáme ještě vyhráno! Možná další čtvrtstoletí nám bude trvat, než dáme věci do pořádku. Ta elektronická válečná kampaň přes média i reklamu verbální, co usiluje o tu správnou mozkovou hemisféru, visí *furt* nám všem nad hlavami. Pomalu, však čím dál více v převládajícím poměru vítězí *inzula*, ona část našeho krásného světobjímajícího mozku, co nám byla dána do vínku *Lordem z jedenácté dimenze*. Jistě nás nezradí, nezkolabuje, a my si svorně sebeuvědomíme sama sebe, jedinečnost našeho krásného vědomí, co nás vyčleňuje z říše zvířecí...

Stojíme na prahu nového věku. Již se pomalu zapomíná na záchvěvy naděje udržení stability světa vojem po oněch dvou osách WWK, a WR⁵¹. Také ke všemu dobrému, či zlému. Jak, pro koho?... opakované námořní manévry východních mocností ve Středozezemním moři, tehdy konsternovaly blahobytný západ,... vše je pomalu zapomenuto. Nezbylo na plat. Jeden by řekl, že tam pomáhali nahánět běžence z námi zbídačeného středního východu, a z chudobou zmítaného jihu světa,... ty mocnosti na lodích?... Po sto letech *Belle Epogue* znovu nabíledni, oběvil se tehdy opět na obzoru,... "*tento přepych si přece nerozbijeme*",... hlásaly rozšafné vládnoucí společenské vrstvy, válka být nemůže!...

"*Naschledanou v první světové,...*" pronesl tehdy naopak špion Benjamin Ch., když podobná slova slýchal ze všech tlampačů v tom roce patnáct třetího milénia. "*A pomodli se za Františka*",... tenkrát, v ten den,... jen, ať mu prý nezkříží cestu nějaké *hovado boží*, mně pověděl. A to Ben byl, jen si vezměte, z židovského plémě, a to je co říct ...

Ano, Benjamin Chomicky, jako filozofující špion s osobní židovskou zkušeností, ta svatá slova pronesl v obavách...

⁵¹ Údajná kyvadlová diplomatická jednání po linkách Washington, Warszawa, Kyjev a Washington, Rijád v kritické době, kdy měla vrcholit vzájemná útočná kybernetická válka mezi až nepochopitelně si protiřečícími vojenskými doktrinami. Mluvílo se tehdy o prvním faktickém střetu civilizací...

Právě běžící problém vyhnanců, migrantů, či uprchlíků vnímal Benjamin Ch. vskutku, jako princip dejinný. Je to přec i jeho úděl, toho pronároda, i Bena samotného sedícího na kozlíku,... táhnuce se pod plachtovým vozů celými dějinami...

Znovu se Ben, ten den, pozastavil i nad Justitzovým obrazem s *Jákobem a Ráchel a družinou*. To ten jeho význam v dějinném poslání mně připomenul. Toho obrazu. Vzpomenul v jednom ještě jeden obraz, snad slavnější, tedy jak pro koho. Ano, zdůraznil významnost každého pořádného obrazu s posláním, ale i sdělením. "*Monu Lisu*", Frančesku z Toskánska, od jistého renezančního mistra. Jméno onoho všeuměla není v tuto chvíli podstatné. Když se na ten obraz i dnes zkoumavě podíváte, naleznete tuková tělíska, jedno v koutku Toskánkyna levého oka, a druhé na předloktí pravé ruky. Ne úsměv *Mony!*... ale tato dvě tuková tělíska Bena zarazila,... *'že by již tehdy se moh nacházet v krvi ženy cholesterol?...*' Dochází mně mnohé časem, a toho mám již až, až! Tehdy stálo umění a přírodní vědy ještě vedle sebe v jedné harmonii. Přemítám. Jak se mohlo udát, že harmonie a paradoxy té doby se staly hýbately vznešenosti samotné? Ano, takový pořádný obraz nese dodnes sdělení, svědectví oněch časů!... ona na nás vykukuje z předchozí doby, doby temna. Ta Frančeska z Toskánska. Ano, byl totiž stvořen, ten obraz, geniálním svědkem vskříšení rozmachu lidstva v naší překrásné renesanci. Vlastně prvního návratu lidstva ke kořenům starověkého Řecka. Ano, znovuzrození života Evropy i ducha nad Evropou;... přichází na rozvalinách Konstantinopola a znovutevření *Hedvábné stezky!*

Paradoxy?... ano, jako příčina:... *Pax Mongolica*, a pád Konstantinopola;... dva paradoxy, co nakonec vzedmuly ducha Evropy nad temnotu! A dnes, po více než půl tisíciletí? Opět, jakýsi návrat ke kořenům. Druhý? Nejspíše to tak musí být, jen si vezměte mě, Vážený čtenáři,... tuhle jsem blbě zahlul na křižovatce na svém obstarožním *pérákoví*, a nezbylo mně nic jiného než se vrátit. Ano, v kalendáři si odšrtáváme rok za rokem, třicátá, čtyřicátá léta, celý rok 2055 a technika podle Heideggera?... přes své algoritmy stále častěji ovládla ducha naší epochy chtíče. Chytře odebrala světu myslitele, technika?... aby zde zbyli slouhové! A to cosi, co se právě rozsypá, málem Světu odejmulo zdravý rozum. Schopnost přežít přemohl sklon k sebezáhubě. Myslím, že se právě vracíme, já včera na svém *péráku*, Svět dnes na svém technickém oři!... zpět na dějinou křižovatku, co jsme ji oba prošvihli. Návrat ke kořenům, v pořadí druhý. Po prohře s technikou! Paradoxy? Nejspíše *Pax Globus*, copak já vím?... Přece při pohledu z okna vidíme,... globální hráči se stahují zpět za hranice, domu. Pomalu smotávají své hadice na penězovody. Jakás další renesance je na obzoru, jako bychom se přes dva tisíce let nemohli hnout z místa...

Jsem již starý, času mám až, až,... jak říkám, a tak často vzpomínám na Bena, jeho slova. Vše splétám do osnovy a porovnávám s vlastní empirií, ale jak říkám:... mnohdy se mně věci již v hlavě pletou. Co tou Frančeskou chtěl Ben zdůraznit nevím, však Justitzův obraz předznamenává věčný problém lidstva, vyhnanství, to již dávno vím...

Ano, vyhnanství. Ben, jako špion, tehdy již zřejmě posedlý obsesí, moh vidět čerty za každým rohem, když tvrdil, že obyčejně takový vážný problém, jako vyhnanství je,... začíná nenápadně, tajně. Na začátku je konspirace, a pak velká kupa peněz, a ambiciozní, posléze nechvalný hrdina. Vše to, končí obyčejně revolucí nebo koncentráky,... tedy vyhnanstvím...

To prý tuhle také, jistý Josif Džugašvili, před velkou válkou anarchista, poslaný šestkrát do vyhnanství, a šestkrát jim z toho vyhnanství utekl. Tedy vyhnanec. A ještě jeden emigrant v tom,... Uljanov se objevil v ten stejný den, z kraje roku 1917, na promrzlém Saint Petersburském nádraží s kufrem plným dolarů a marek. Prý milion, nebo deset milionů. Starý Ben se tehdy přiklonil k číslu jeden milion, prý deset by se do kufru nevlezlo. Tam si oba podali soudružsky ruce...

Toho Uljanova z jiného vyhnanství na Saint Petersburské nádraží poslala tajná říšská služba, pracující pro Viléma II., z té zase pro změnu vzešel záhy věhlasný *abwehr*...

I ty dolary a marky byly od císaře, skrze Arthura Zimmermanna, jakés šedé eminence, mazaného Richelieua i prohnávaného Mazarina v jedné personě,... s důvěrnou žádostí,... ať Uljanov udělá v tom Rusku pořádek. Spolu s prvním hrdinou, možná všichni tři,... spáchali revoluci,... následně začala válka jiná, a ta již s tou vousatou, právě dnes stoletou *Svatou aliancí* neměla, co do činění. Myslím, že císař by v ten moment bral i uspořádání dřívější, podle *Rýnského spolku*. A Uljanov?... ten měl docela jiný plán, údajně již tehdy na

papíře, *Bavorskou republiku rad*, však to již bylo na pochopení moc, nejspíše i na našeho císaře...

Pár let na to,... podobně neslavný hrdina, také přívrženec stejného mocnáře,... blouznil o říši, již *třetí* v pořadí,... *Velkoněmecké. Zpuntoval* revoluci na chlup podobnou, *freikorps* v něm našly vzývaného monarchu,... tohoto Adolfa *unisimo*, tehdy vítal také na nádraží, jeden celý národ, jiný,... aby spolu podvedli tentokráte již celý svět...

S následky se dodnes potýkáme všichni. Jen jestli jsme poučitelní...

Vždy to tak je, jde o další opakující se dějinou zákonitost. Dějinný princip. Když někomu překypí *roh hojnosti*,... hladový se osmělí, a jde si pro svůj díl. Nemá totiž, co ztratit. Vždycky to tak je, jak říkám. A říkal to již kdy, i *svatý muž z Tarsu*⁵², když stejnými chodníky, a také pěšky, tehdy sám,... právě tudy, mezi políčky, jako i ti dnešní vyhnanci s navigací v ruce šlapou,... sám Besarábíí putoval;... a slovy volně přeloženými ze staré řečtiny do počítačem degenerované dnešní mluvy, zvěstoval kudy chodil:... “... *ne z donucení, ale veselého dárce Lord jedenácté dimenze miluje...*”.

Ano, hladový je vždy v právu. “Jednoduše, *morální imperialismus*, nic jiného”,... takto počastoval onu nedávnou dobu jeden historik ještě dnes po letech u holiče, kam dodnes pravidelně sám docházím. Zasluchl jsem to na vlastní uši,... a ne *NBE*⁵³, jak jiní nálepkují

⁵² Sv.Pavel v prvním listu Korintským, vrs. 11-20.

⁵³ Neo Belle Epoque.

onu nedávnou dobu plnou pozdvižení. “A, co potom ještě ke všemu ti novodobí tuláci Evropou,…” povzdechl si tehdy třetí, ... toho jsem nenápadně poslouchal při své následné návštěvě stejného holičství; ... na profesora bych ho *šacoval*, nejspíše rozumný muž: ... “naši mladí se vzděláním, ... jeden by řek *bastardi*, ... ale naši *bastardi*, ... co dlouho neměli do čeho píchnout?...” poznamenal na celé holičství tento třetí, postarší rozumbrada...

A, co ten první znovu na to? Původem Američan, Benjamin Ch., skutečný špion tělem i duchem, ... a duše izraelské tajné služby; ... před lety, ... tedy není to zase tak dlouho! Již tehdy, na *margo* dnešního problému utrousil obavu, ... prý to nenápadně vyzvěděl od svých analytiků. Ten stařec totiž měl nejen pořádné penzum erudice s notnou dávkou intuice, ale i schopnost události předpovídat. Sám říkal, že v tom žádné pouťové čáry nejsou, ale logika. Logika, a zdravý rozum. Tehdy starci stačilo si přečíst jediný článek v nadnárodních novinách “*O Korintánech*”. To za velkou louží právě vyvstal jakýsi problém, a nikdo si s tím nevěděl rady. Jeden článek v novinách Benovi stačil, aby utrousil tu obavu. “Jó, mladí, ... mladí studenti, když nemají na splácení studentských půjček! Pocítili na sobě nejspíše křivdu. Nejspíše, když se tak odhodlaně šikují. Snad z mytologie jim bylo předloženo autoritou, jako odpověď, to staré hloupé: ... “*nemůžeš platit svůj dluh, ... protože nepracuješ dost tvrdě, nebo jsi udělal chybu, nebo jsi nezodpovědný*”. Ano, arogantní slova, prý podle Benovy analýzy jediného novinového článku, ... padala na hlavy tisícovkám mladých se vzděláním, a to tam za mořem

mají do dnes zaměstnanost dobrou,... mladým, tehdy ještě věřícím v budoucnost. Tedy dobrou!... devadesát milionů práce schopných, jim po čase šikovně automaticky, vypadávalo ze statistiky⁵⁴... Říká se tomu jevu *nastavení systému!* Jim, tedy zapřísahle věřícím v *CC*⁵⁵

Takto se historici přou o dobu nedávno minulou ještě dnes...

Však prazvláštně, pro změnu zase jiní,... naši *komodóři* Evropy v chvatu, vyhodnotili souběžnou situaci s prchajícími na všechny strany, před těmi pár lety. Tedy pár lety?... je to již dost dlouho;... a jakoby rázem chtěli dát událostem s uprchlíky filozofický rámec? Co, tak tu, na starém kontinentě vyvstalý problém s národy na pochodu,... neproměnit ve výhodu? Šumem letělo sítí. Třeba výhodu demografickou. V příchozí vlnu vlastně chtěnou, obohacující rasu zkosnatělou. Jakoby chtěli, naši *komodóři* tehdy, před pár,... spíše mnoha lety, snad nevědomky, copak já vím,... přece jenom mně ta paměť s věkem již tak neslouží;... a nasadili celé té věci korunu.

⁵⁴ Poznámka autora.

⁵⁵ Corinthian Colleges Inc.. I této instituci nespíše patřilo poselství sv. Pavla z Tarsu "Korintským", *aby dávali s úsměvem, ne z donucení*. Ti studenti žádali jen prominout dluh za studentskou půjčkou, nejspíše na nesnesitelný úrok. Ten dluh k tomu dni činil pouhých, více než bilion dolarů,... řekněme pouhou polovinu disponibilní hotovosti jisté firmy s pořádným příběhem, jejichž telefony, si tito dlužní studenti, onen náznak revolty domlovali. Dějinný vývoj, či věc paradoxu? To tajní analytici, Benovými ústy nedopověděli.

Nakousnout *mystérium* prošlého, dávno překonaného přeludu?...

Faktem však je, že to dále, po staré pěšině, již jednoduše nešlo. Všechno bylo připraveno na válku. Jen si vezměte, takovou, co lidstvo kdy nevidělo. *Nachystané* detenční kapacity⁵⁶ pro případy povstání lidstva, naštosovány statisíce jakýchsi rakví pro dva až tři mrtvé do jedné!... Mocnosti po zuby vyzbrojené ponorkami s atomovými střelami, a dalekonosnými letadly se stejným arzenálem v pumovnicích. Bojiště měla být historicky tradiční, tady na tradici dali;... a bezjaderná Jižní Amerika měla opět posloužit, jako útočiště mocných, popřípadě jako místo k opětovnému znovuzrození života na Zemi. Tedy dívali se stále do budoucnosti, tedy byli zodpovědní? Dobrý hospodář přece myslí na zadní kolečka. Kdo? *Ti* mocní od virtuálních pultů s různobarevnými knoflíky. Filozofie a múza právě šla pomalu do kolen. Zdůrazňována byla prazvláštní, nám však vlastní potřeba rozbít si svůj kámen o cizí hlavu. Skrze jakýsi *beenamit*,... jako přirozenost prapředka? Kvazi-filozofie přihlášení se k vlastní nicotnosti. Na druhé straně,... na tak vysokém vývojovém stupni? Přitom je věcí dobré vůle, domluvit se, a pojmenovat problém. Vzdát se lakoty a nadbytku, společně věc vyřešit. Měli jsme štěstí, my všichni. Vzdělanci bez práce, se školním dluhem za hrbem to tehdy vzali na sebe. Paradoxně po telefonech z dílny oněch korporátů,... a technickou podporu našli i na síti, se domluvili. V konglomerátu různých platforem s pulty

⁵⁶ Internační lágry.

s barevnými knoflíky s usmolenými otisky prstů mocných, se domluvili. Říkali si “*Korint’ané*“!...

A, jak to dopadlo? Vypařili se!... nakonec se vypařili, jako pára nad hrncem, najednou. Kdo?... no přece *Oni*, ne “*Korint’ané*“, ale naši systémoví hráči od umaštěných klávesnic s barevnými knoflíky...

Ale, povím vám, Vážený čtenáři: Starý špion Benjamin Chomicki to vše předpovídal. Jakoby již kdy věděl, jak to dopadne. Měl totiž životní zkušenost, a ta je vysoko nad převzdělaností. Ano, vzdělání má také svou míru, jako všechno. Tedy podle starého Bena, pak člověk začíná naopak blbnout. No, Ben to řekl jinak,... no prostě, že to pak s takovým chytrým člověkem jde naopak z kopce. Benjaminu Ch., mému příteli, se nelíbila třeba jen narůstající četnost nevyužití svého svatého práva v Americe, v posledních volbách,... zveřejnili číslo 56%,... “ale kdo ví jestli to nebylo číslo nadsazené?“... se Ben tehdy pochybovačně přede mnou vyslovil. A měl zase pravdu. V těch následných, to již Ben nejspíš nebyl mezi námi, to dopadlo hůře, situace však byla stále pod kontrolou, pevně v rukou *pravé víry*. Víry sešněrované strukturami. A nebýt jistého zaváhání. Nepatrného, tak nevím. Chvilka nepozornosti, obyčejně to tak bývá. Kdo v takovou náhodnou, však osudovou maličkost věří, pak se nediví!... právě, těsně před těmi následnými volbami odhalili šikovní síťoví hackeři ulévání si peněz mocnými, přes jakous právní a poradenskou firmu, sídlící v Britské Panamě,... prý se jmenovala *Mossack a Fonseca*,... tato *metadata* provalená firma obsluhovala utajené tzv. úspory světoznámých veličin ze všech oborů lidské činnosti,... fotbalistů i šéfů fotbalu, i jiných šéfů, ale i

premiéra ostrovního království, a také ulité korupční prachy korporátních bossů, těm takový premiér údajně sloužil. A dokonce v německých *Süd-d. Zeitung* psali, nebo v kterých to bylo novinách, že *prepremiér*, toho ostrovního království, prý zase sloužil inteligentnímu servisu cizí mocnosti,... a když to prasklo, tak tvářice se jakoby nic, praštil politikou a začal jezdit po světě, jako kongresový turista. A to si vezměte;... splňoval dvě podmínky z pěti, při posuzování válečného štváče nejmenovaným nezaujatým mezinárodním tribunálem. Přitom stále rozdával nestabilním vládám na kongresech po světě, jako turista, své zkušenosti?... prý za těžké peníze. Ale, těch prachů bylo tehdy v oběhu tolik. A právě taková okolnost, maličkost, náhodilost, jakou odhalené praktiky v britské Panamě, kdes za horizontem, byly?... se rázem staly terčem kritických projevů dvou, strukturám se nehodících prezidentských kandidátů! Náš starý známý, velkohubý D. Trump, a trucovitý socialista “Bernie“ se podivně, však nezávisle tehdy shodli na výroku: “*Free trade, is killing us*“. Tehdy si spolu notovali, když v tom Donald, dívaje se na Bernieho, vyřkne své okřídlené:... “*You know what!*“⁵⁷. Ten výrok se týkal systému samotného, týkal se vlastně i těch novin, co sjednoceným nápěvkem onu osudovou aféru za horizontem vnímání, podle *dikce* platného práva obhájily,... jen opatrně onen výrok zmínily. Ty hlavní noviny. Hlavně žádný *spotlight*, žádný rozruch, v těchto časech?... zmiňku jen do dolního růžku. Však *spotlight* si zasloužil názor oponenta,... názor rozumný?... copak já

⁵⁷ My všichni víme své...

vím. Názor, naopak ve prospěch toho sobeckého, již bezuzdně rozvolněného “trade-u“. Názor poplarný, strukturám? Něco se právě zvtlo, pravili mnozí,... v tom staletími ověřeném volebním systému. Byla více slyšet ulice! Než bývala obvykle. Struktura se na chvíli jakoby zachvěla. Vesmír celý se prý chvěje, v teorii strun? Prý to jen zlobivý syn si s námi hraje. Psali. Musí z koně dolů. Ten kandidát,... jiní psali o estrádě,... ale znaky revoluce?... politické revoluce?... to rozhodně nemá. Psali tehdy, dobře si vzpomínám, mezi řádky,... a také, že je to všechno úplně jinak. Ale, co všechno? No, přece všechno!... ozvalo se tehdy ze záhrobí. To se mně to dnes píše, ale vezměte si, Vážený čtenáři, co mně k tomu tehdy řekl špion Benjamin Ch.. A ten naopak nemohl ani tušit, jak se situace dále vyvine. Právě se chystal na svou poslední štaci do švýcar, pod horu Matterhorn!... tak ten tehdy předběhl situaci, ale v tomto umu byl Ben přeborníkem. Přeborníkem v předjímání událostí. Snad přišel z jiného světa, copak já vím. Určitě však byl z jiného těsta, než ti aktéři. A jak by ne, vždyť si jen vezměte, když Ben vyřkl ke mně něco v tomto duchu:... *“... z toho si nic nedělejte, mladý muži, o své tantiémy nepřijdete,... i toho Bernieho nakonec strukturálové poplácají po rameni, uvidíte, rázem bude povolný, takový stařec si chce přece jenom trochu prodloužit ten pobyt na výsluní!...“*. Třeba mluvil právě o sobě. Ben. Ano, tak takováto slova mně tehdy starý špion sdělil na adresu jiného starce, odvážného kandidáta na prezidenta, Barnieho. Ano, dnes já i vy, Vážený čtenáři, víme své! *“You know what“*, parafrázujme Trumpova slova. Tak, takto dopadl

nakonec senátor, socialista, Bernie!... a co na to jeho mladí vzdělanci, co jej tak dlouho drželi na pódiu?... dali následně hlas tomu *velkohubému!*... na protest. Starý Bernie je zklamal. Se stávajícím *establishmentem* však nechtěli mít mladí, více co dočinění. Rozuměl jsem jim, když někdo někoho zklame. Mě také zklamal, zase jiný stařec!... Ne, Bernie, co mě je po něm,... po jednom i po druhém. Petr nebo Pavel! Je jedno, kdo tam sedí. Ještě dnes, věřte mně, Vážený čtenáři, Petr nebo Pavel. Je jen otázkou času, maximalně rok trvá než se onen Petr, či ten druhý ocitne v roli bezmocného Jonáše. Ale, dnes se přece jen trochu hnula, naše světová mládež ve druhé generaci po Františkovi. Ano, hejbnula prdelí, tedy slovy našeho hrdinného špiona Bena, naše mládež v druhé generaci, osiřelá po našem Františkovi. Ano, říkají si dnes "*Sirotcí*". Tak je, tedy jejich rodiče ještě tehdy, tedy snad, podvedl stařec Bernie. Je, stařec Bernie, a mně na konci naší knihy, jen si vezměte, podvede stařec Benjamin Ch., elitní špion a voják několika armád, přítel účastníka ozbrojené akce v hotelu King David v Jeruzalémě, a přítel můj!... o němž jsem se mylně domníval, že jsme se nakonec stali bližným jeden druhému. Ano, můj šampión, neochvějný starý špion Benjamin Ch., mě nakonec, na konci knihy také pěkně naštvete. A jak?... uvidíte sami, Vážený čtenáři...

A, co na to všechno Trump?... netuším,... jak to mám vědět. A, co vzkázali tedy Trumpovi?... kdo?... ptáte se mě?... No, tak tedy dobře. Myslíte *Oni? Ti z establishmentu, tedy rodní!*... toto: "*Vždyť bez nás nemůže přece nikdo vědět kudy-kam, a vůbec jsi nezpůsobilý takového úřadu*". Tolik *Oni*, ale mně utkvěla

v hlavě jiná myšlenka, závažnější. Co tehdy dopadla na Trumpovu hlavu. Totižto myšlenka vysoce způsobilá! Pronesl ji tehdy zdatný filozof Harry Frankfurt. Tento pán neměl nic společného s *frankfurtskou bazukou*, ani věhlasnými *frankfurtskými pářečky*! Mně jeho jméno do dnes evokuje něco docela jiného než pocit hladu po penězích, ani na sobě nepozoruji podmíněný Pavlovův reflex, ale eseje;... nadčasovou esej⁵⁸ lovím z paměti. Dříve ji filozof napsal, a posléze drobnou poznámkou z ní, na Trumpovu adresu, v médiích sám citoval:... *“Říci lživý výrok znamená, že je přesně cílený. Je zkonstruován tak, aby pravda byla v určitém době nahrazena nepravdou... Aby vytvořil lež, musí si náš autor výroku myslet, že ví, co je pravda!”*. Toliko filozof H. Frankfurt!... však mladí nekonformnímu kandidátu nové existence hlas dali, věděli dobře naši mladí vzdělanci, co říká!... však s přesluhujícím *establishmentem* nechtěli mít nic společného...

A prý tomu ani nerozumí. Ten neformální kandidát na prezidenta. Psali tehdy *Oni*, na čtvrté straně pořád ještě v těch samých novinách. Novinách beze změny,... snad půl roku po Benově odchodu do *švýcar*,... a je tomu dnes již pěkná řádka let. Snad čtyřicet. Ano, ten kandidát Trump, prý modernímu obchodu s pořádným *know how* nerozumí, tam psali; prý již dávno neví *“jak na to”*, mu z Bílého domu vzkázali...

A nám obyčejným?... obyčejnému spotřebiteli, nám daňovým poplatníkům i nepoplatným vzdělancům, a v neposlední řadě množící se lůze?... to vůbec nevadilo.

⁵⁸ *“O hlouposti”*, esej napsaná Harrym Frankfurtem v roce 1986...

Jsme trpěliví, dodnes. Přece to tak chodí od jak tě živ, že s dávno přežitým uspořádáním třesou ti, co z něj nikdy nic neměli. Tak jsme od toho všichni dali, i nadále ruce pryč. Tak co?... no co?... jen si vezměte: Nevím, proč se tehdy těm Benovým slovům divili? Kdo?... přece *Oni, rodní*. Nikoho, přece nikoho záměrně nepobuřoval, jen dokázal předbíhat současnost...

Odkud to všechno věděl předem?... nevím. Jeden, i ten druhý. Snad od Rusů, copak já vím. Ben byl jasnozřivý, tam není se čemu, ani po těch letech, divit,... ale, co ten Trump, kde ten k těm nápadům přišel, přece mnohé co vyřknul se skutečně stalo. A divil se i filozof H. Frankfurt, že jeho citát v tomto případě nezafungoval. Ano, logika věci, nespíše pochopení *Darwinovské* evoluce v ekonomii? Nejspíše! Přece velké banky, i ty nejstarší na světě, šly krok za krokem *zu grunt*, a já jsem si naběhl tehdy také. Také jsem spolu s celou hordou dalších, drobných, pěkně si naběhnul. Tehdy jsem měl uvěřit, že za Trumpovým výrokem "*You know what*", se cosi zkrývá. *Bail-in!* Akcie té nejstarší banky ze Sieny mně zůstaly v ruce bezcennými. Stal jsem se díky těm akciím po Benovi významným spoluvlastníkem ony vzpomenuté banky s nulovou zůstatkovou hodnotou. Ale od začátku, tedy alespoň pro tuto chvíli, než zase nás vítr zavane jinam, k jinému problému. Kam vítr, tam plášť?... ne. Ben vždy v životě držel kurz, a mnohému mne také naučil; třeba, že při psaní na počítači mám sedávat vzpřímeně, aby se mně nekřivila páteř. Na tom si Ben zakládal. Ano, mít rovnou páteř při psaní, i v životě...

Ty banky, stejně jako i ta bezcenná moje, co jsem ji nakonec spoluvlastnil, nakoupila hromadu dlouhodobých dluhopisů města Bonnu. Bezpečný přístav, se podobnému případu v učebnicích dnes říká. Však tento přístav, bezpečný až tak nebyl. Oni ti, s každou *transí* vraceli naši bance méně a méně. Úroky ve světě šly totiž stále více do záporného znaménka. A naši CxO, všichni ti tam, co měli naše peníze spravovat a pokud možno množit, tak jen platili jak blbí tomu Bonnu, i jiným městům, jen za to, že jim vlastně mohli půjčit. Prostě postavené na hlavu. Nebo ne? Jinak se to říct přece nedá. Tak těm našim CxO, moji spoluvlastníci těch bonnských dluhopisů, přikázali, aby raději naše dříve vydělané peníze, a zdaleka již jich nebylo tolik, uložili do sejfů. Aby jednoduše, tu nepohodu venku takto přečkaly. Ty peníze. Pěkně v teple. Nechali vybudovat objemný podzemní sejf pod naší bankou. Trezor veliký jako kráva. Ten železobetonový podzemní bunkr pod naší bankou byl tak drahý, že na to padla polovina z toho zbylého mála peněz. A tu zbylou polovinu hotovosti z bunkru vykradla zase jiná banda za pomocí výbušniny,... a že tím výbuchem padla dolů celá polovina města, jim bylo jedno. Jako kdysi na divokém americkém středozápadě!... jak vám říkám. Tehdy ale, tam teprve Union Western natahoval své první dráty, a na *Harvardu* vyučovali *morseovku*. Takže místo těch akcií po Benovi, co byly kotované ještě kdysi ve středověku, mně zbyly jako bezcenné, překrásně potištěné cáry papíru na doručitele. Totižto ta banda, co nešetřila dynamitem, šla na jistotu,... navíc přes mrtvoly,... ale to bychom sklouzli do role špiona Benjaminu Ch.. Víte kolikrát jsem ho

obvinil?... že kecá, že si vymýšlí, že to není možné, že to tak bylo. Tak, aby i o mně nakonec někdo neřekl, že kecám jak Alexandr Dumas starší?...

Tak jen snad toliko:... kdysi ve třináctém století v malé vísce pod templářským hradem v Outremeru, měl kameník Arnold Rosekranz s Armenkou Amorfií tři syny. Armíma a dva benjaminky. Armín si vzal za ženu Elvíru, otrokyni ze Samaří,... a jejich nejmladší syn Azar, co jej děd Rim učil šípem lovit ryby, a orlem Achabem chytat skalní holuby, se vydal po šlépějích zmizelého otce, kameníka Arnolda Rosekranze, pod vrch Ararat. A pak ještě dále. Jako nově založený rod, se dostali až ke Kavkazu. Všichni následní muži v přímé linii po Armínovi nesli v té vísce pod templářským hradem Safita, vždy stejné jméno, na počest statečného Azara. Azar měl dva syny, ten starší měl dva, a sedmý Azar v řadě, v přímé pokrevní linii, se odhodlal vrátit do Evropy. Putoval po moři, nalodil se na pořádný koráb směřující z Outremeru na západ. Nepřistáli v Janově, pro bouři, a nakonec ani poblíž Sieny, ale až v hrabství Marseilles, psal se rok 1720. Ta loď s sebou, kromě jiného, přivezla z východu v pořadí poslední fatální morovou ránu. Loď s nákazou byla potopena poblíž ostrovní pevnosti. V té lodi, v tom zmatku, zůstala jistá záležitost, co ji s sebou plavil Azar, potomek kameníka Arnolda Rosekranze v přímé linii. Ve stejném městě byla později, mnohem později, v roce 1870 vystavěna, a následně otevřena Marseilleská *la burza*. Právě na této burze se tehdy objevilo podivné bohatství, kdo jej tam uplatnil?... těžko říci, musel však mít německé kořeny, protože se uvnitř popral, napadl místního uderníka s kladivem, co po porážce u Sedanu

roztloukal nástěnný vlis, zavěšený tam na znak pruského obchodního *chochmesu!* Policejní záznam se nezachoval, tudíž nevíme kdo?... tam ten hliněný hrnec plný středověkých zlatých mincí, zalitý voskem divokých včel z Outremeru, uplatnil. Ano, tam je původ bohatství, co se zkrývá za onim pomyslným klíčem! A právě ten klíč, mně předal starý špion Benjamin Ch. v Zürichu. Tehdy nám starý špion Ben z příběhu vypadnul, psal se rok 2015. Vydal se do Švýcar, pod horu Matterhorn, a mně po tom posledním stisku a obětí se, zůstal v ruce klíč od schrány ve švýcarské bance. Bance se třemi klíči ve znaku. Ale, zde se již oslí smyčkou ocitámeme zpět v našem příběhu. Upamatováváte se?...

To je ale celkem jiný příběh, příběh kolem ony burzy, výstavby moderního města Marseilles, a hlavně o záhadném vyzvednutí jisté záležitosti ze dna moře. A to vše nám, nakonec přímo souvisí i s nedávným vyloupením naší banky ze Sieny. Té banky, kterou jsem shodou náhod *minoritně* po špionovi Benovi vlastnil. Banky, co nedávno přišla *zu grunt*. Ale, jestli budu mít vitální sílu a chuť, tak i ten starý příběh napíši popořadě v jednom kuse, jak běžel čas; a to rád, do detailu vše vyrozprávím v samostatném svazku. Samozřejmě, že jen v rámci rekondičního psaní. Nic světoborného, jak také jinak. A věřte, že nic na způsob podle Alexandra Dumase staršího. Osobně bych dal přednost Viktoru Hugovi, ale kam na něj? Pro ten dar. Ano, Viktor byl obdarován Bohem,... já bohatstvím světským, dědictvím po Benovi, a ještě bohatou slovní zásobou, po mamince. Obé v míře vrchovaté. Maminka byla hubatá, a Ben strašně *ukecaný*. Ta starcova

ukecanost, konec konců i mně samotnému, občas vadila. To třeba, jen si vezměte, Vážený čtenáři, když mně vyprávěl o jiném starci. Neřekli mu prý jinak než právě *starý Němec*. Jinak se oficiálně podepisoval Alois Leipzig. Ten starcův příběh se měl odehrát dlouho po válce, ve Viedmě, argentinském městě ležícím na pravém břehu řeky, v provincii Rio Negro. Náš špion Benjamin Ch. tehdy s dalšími sledoval cestu peněz, od účtu k účtu, od banky k bance. Ta cesta je měla přivést až k samotnému Martinu Bormannovi, stojícímu na samotném konci seznamu Simonovy operace "*Paperclip*"⁵⁹. Ty peníze měly být označeny, a podstrčený tamnímu nacistickému *fšivákovi*, co zavraždil knihovníka místního preláta šipkou s jedem *kurare*, aby vinu svalil na místní indiány,... vzpomínáte si na ono Benovo působení mezi brazilskými pralesními hvozdy?... Vážený čtenáři. Psali jsme o tom. Zavedli jej, tedy Bena, tehdy ještě v plné síle, ty označené peníze, na jiný pohřeb. Na tom pohřbu, podle Benova povídání, tloukl *virbl* v pohřebním marši právě *starý Němec*, alyas Alois Leipzig, neboli Adolf Hitler pravým jménem!... Ale popořadě: Tak tehdy náš špion cestu těch peněz ve Viedmě na třetí křižovatce ztratil,... však jinou necestou se náhodně dostal z ony argentinské polopouště do brazilské džungle, brodil se mezi močály Pantanal, ocitl se v provincii Mato Grosso, na samotě kus za Campo Grande, na starku našeho *starého Němce*, muže dobrého zdraví, bez minulosti, a holí v lehce se třesoucí ruce: Hitler se měl z obklíčeného Berlína dostat spolu

⁵⁹ Simon Wiesenthal.

s Martinem Bormannem přes Vatikán ven. Měl být vyděšený strachy, nevědouce kam ho vlečou, se po peripetiích provlekli vřavou před očima nepřítele, a seděli na staré fregatě z *“Kaiserliche Marine“*, co měla být dávno potopena u Gottlandu. Ten muž měl na sobě námořnický kapitánský blejzr. A ten blejzr nosil stále, i přes to vedro, co v těch končinách panovalo v době dlouho po válce, kdy náš špion Benjamin Ch., ty lumpy tam, honil. Ale, jak říkám, Ben byl hrozně ukecaný, ale byla-li to pravda?... pak starý Ben na vlastní oči viděl Hitlera. Vyšetřovací *lejstro*, co mně s ním, před těmi snad čtyřiceti lety mával před očima neslo, mně nic neříkající, číslo v záhlaví, 105 - 410 v utajení “C“. Ale jestli bylo pravé, jen čert ví!...

Pravdou však je, že skoro vždy převažovala v Benových úvahách špiónská pragmatičnost. Té, ve starcově vyprávění, bylo vždy nejvíce. Té jeho pragmatičnosti. Ale, jak říkám na druhou stranu, na špiona, byl hrozně *ukecaný*. Dělal si ze mne kolikrát srandu, to ano, často!... však ve většině situačních případů mluvil pravdu. To se časem prokázalo. Takže si můžeme, o tom všem, i o našem podivínovi, pistolníkovi či ranaři, myslet co chceme,...

... však starý špion, šibal Ben?... se v podobné situaci vyjadřoval zásadně, spíše vyhýbavě, diplomaticky. Byl zásadový,... a zásadovosti učil i mě. Když svého času vyřkl:... *“... jen jestli takový mistr-Windows má svá okna otevřena dokořán, jestli naslouchá ulici?... když takhle nuká světu směr pohybu,... víte, mladý muži,... lokaj obyčejně slouží, takový je jeho úděl, nanejdýše*

zapřahá!“. Ano, takto nelichotivě se Ben vyjádřil na účet progresivní techniky na vrcholu blaženosti,... že má především sloužit, a ne prosazovat vůli, podle které se má nadále vrtět svět. A dnes?... posluhy skoro není zapotřebí, jen si vezměte; pokročilá technika, faktory přirozenosti působící v ekonomii a pokroková nálada pospolitosti umožnila dnes brát si cokoliv sám, jen si vezměte, z vlastní vůle a bez vnučování jiným; třeba právě hypotéku na dům, jen tak z *cloudu* nepřetržitě plujícího nám nad hlavami. Bez bank a bez úroků, si půjčíš kolik potřebuješ, a pak pomalu vracíš. Technika byla nakonec jejich hrobníkem. Bank dávno není. Slova socialismus se jakoby ještě bojeje, jako čert kříže, ale co to je jiného? Když ještě za špiona Benjamina Ch., jen si vezměte, byla běžná práce otrocká, právě na sestavování *i-phounů* v pracovním kampusu rozlohy rovné stovky hřišť na rohu ulice Xiu Yan, a Shen Jiang. Zmíněn je kampus dominující této periferii Šanghaje!... Jako splnění prvního předpokladu stavu věcí dnešních? Jó, starý špion Ben, tehdy u nás v Praze, po vzoru výsledků pana Patočky, hrdiny dětských snů, nezbedného detektiva s lupou v ruce slavnostně pronesl:... *“Ten svět konečně hejbnul prdelí!*“. Ano, díky *i-phounům*, co se vymknuly z rukou...

Konglomerát služeb a pofiderní zábavy, k nim se právě tehdy přelily biliony, a banky je svázali do balíčků, a jejich bankéři s nahnutými čísly a autoritou ratingovek v zádech, je chtěli ještě prodat,... doběhnout někoho. Nikdo však již jakoby nebyl, ikdyž v hledáčku poslední nostalgiky ještě měli. Nikdo však nebyl více tak blbý, aby jim znovu naletěl. Třeba můj telefoněk zase si nosím

v náprsní kapsičce u košile. A tak, ta chvilková hyperinflace nakonec, co poslala samozvané vizionáře do kolen?... svět zaskočila.

Ta,... vážení, nevypukla z enormní poptávky po čemkoliv, ale naopak! Myšleno ona, hyperinflace. Naopak. Všeho, co nikdo nechtěl bylo tolik, že úloha reklamy, i s pojišťovnamy všeho druhu fatálně, ruka v ruce propadly. Divný úkaz. Naopak, toho užitečného, nutného pro život?... rázem nebylo. Nebylo ani blbého toaletního papíru. Prý to neneslo. Periodik, co rázem nikdo nečetl?... bylo naopak dost!... tak co...

A je k nerozeznání. Náš dnešní svět!... od toho Benova. A ta fotbalová hřiště místo pracovního kampusu?... jsou při každé vísce v Číně, i u nás. Pro radost, a zdatný vývoj našich jinochů, i dívek,... opět natrásejících se před mladými fotbalisty na sobotní veselici. Radosti všude naokolo. Kam se jen podíváš. Placené televizní kanály na fotbal profesionální, krachují jeden za druhým. Naposled včera, odmítli zaplatit abonenti kanálu *Sky Deutschland*, co doteď nabízel sledování Bundesligy za desátek. Ano, píšeme rok 2050. A to něco předznamenává do budoucna. Ale zvažte, nebylo již obskurním sledovat video-klání figurek v jeden moment, lidmi před monitory napříč kontinenty? To vám, ten živě přenášený přebor poskakujících nakreslených figurek po síti sledovalo již víc abonentů s otupenými smysli, než *Super Bowl* v americké televizi! Pak však, jako zázrakem, se hejbnulo vše kupředu. Pan "Okula" se svými brejlemi právě zkrachoval. Jen si vezměte. Benův sen, se začíná dnes měnit ve skutečnost...

Dávno není otroků, ani otrokářů,... ani pracovních kampusů o rozloze stovky fotbalových hřišť,... po všem starém, je prostě veta...

A po Benovi, ano také,... není jej více třeba. Po staříkovi s věčně umačkaným baloňákem na sobě, s rameny širokými jako skříň, a s nápadně velkou nohou v poměru ke zbytku těla, je veta také...

A to si vezměte, tehdy. Ano, služby všeho druhu byly, mimo naše vědomí, předurčeny k tomu, aby nám prostě posloužili do určité doby,... třeba mně, teď při dopisování této knížky,... a její obsah?... průměrem, nanejvíš měly roztroubit, ony služby, do světa. Ano, knihu dopisuji na svém, již dvacetiletém, starém *laptopu*...

A to je vše. Historický úděl obecné úsluhy byl právě naplněn,... a ne, abychom na nich stavěli svět, tehdy si Ben kriticky poznamenal. A právě této Benovy kritické zásadovosti se držím sám, do dnes. Moc toho nikomu neslibuji. Co však slíbím, také dokonám, kdyby čert na koze jezdil...

Je prostě třeba, podle Bena,... je držet zkrátka;... to se vám, vždycky rozčílil;... na vedlejší koleji, koleji pouze obslužné. Po té hlavní prý jede vlak určující, šinoucí si to mimo naši vůli i vědomí stovkou. Tomu oří se neříká zákon, ale mezi námi, od pradávna, zákonitost!...

Prý to nestojí ani za řeč, psali v těch určujících novinách. V těch objemech? Ale na druhou stranu, takových peněz! Co říkáte?...

A v takových penězích?... přece nemůže být bordel. To říkal již můj děd, a ten se něco v životě nadřel. Ano, vážil si jich. A já jej, za to, co mně naučil. Vážít si peněz a práce jiného člověka. A vážím si i starého špiona

Bena, ... přestože dnes již pomalu tuším, že svatý nebyl, přesto si jej stále považují. Ten si také vážil peněz, stejně jako můj děd řezník, si jich vážil. A ten se v životě něco nadřel, jak říkám. Ne Ben, můj děd. Věčně v mrazírně, a s rukama vraženými v ledu chytil pořádnou reumu. A, o ten svůj kufr plný peněz?... nakonec ve třiapadesátem prošlého století, přišel. Padla měna. Nevěřil bankám, ale i kdyby věřil, tak by stejně o ně přišel. Říkal mně po letech:... *“hochu, všechno je pomíjivé; představ si, že stojíš nad svým vlastním hrobem a vstoupí do tebe vnitřní smír, ... budeš dále, po zbytek života vyrovnaným člověkem, nic tě nepřekvapí...”* A to můj děd přišel o svůj kufr plný poctivě vydělaných peněz. Jen ta pořádná reuma z věčného chladu mu nakonec zbyla. Jen si vezměte, Vážený čtenáři. A, tak jsem tak i udělal, jak mně můj děd radil, ... i já. A, Benjamin Chomicki, špion i voják v jednom?... ten mně dal podobnou lekci, jako můj děd, jen mnohem, mnohem později. Toho vyškolil sám život také, říká se tomu procesu vzdělávání - životní zkušenost. A mně onu lekci ušetřil zcela zdarma. Nic, žádné peníze za ni nechtěl, jen si vezměte, v té době. A stačilo mu jen pár kondic vedení rodinných financí na večerní škole, a pak ještě učebnice ekonomie pro samouky, aby jen tak, profíkovi v oboru, za kterého se považují, ušetřil pořádnou lekci života. On, laik, prosím pěkně! Ocitl jsem se v kůži mistra v oboru, kterému chce radit jeho učedník. Ponižující?...

Pravdou je, že Ben hodně četl, především právě tehdy noviny. Přestože byl Žid! Když narazil na jeden článek, na vlas podobný tomu o *Panama Papers*, v němž

poukázali také, ještě kdy před tím,... nejen na ty dva výtečné premiéry jistého ostrovního království,... ale pak i na tehdejší hlavu argentinského státu, že se prý právě dohodl!... v zájmu celé naší planety. *“Čítanková ukázka politiky biče a cukru, osvědčeného nástroje věřitelů a mocných!...”* Zamrmlal tehdy špion Ben: *“Nakonec se dohodl s těmi krkavčími fondy z Ameriky”*. Ben měl na mysli toho prezidenta Ameriky Latinské právě pod tlakem. Tak v tom inkriminovaném článku, jako obtaženém přes kopírák, samozřejmě na jiném místě a v jiných novinách,... obé mně tehdy starý Ben se svérázně vedeným komentářem, ukázal prstem. Živě vše mám před očima, Benůvu mimiku, i ty dva novinové články. Stařec mě vůbec rád moralizoval, tehdy obzvláště, při tom předčítání z novin. Klavíroval do mě nesmyslí o zásadách takovýho obdarování. Nikdy nemám nic žádat, ani očekávat oplátkou, když někomu něco dám;... ale na druhou stranu, jen si vezměte,... mou loajalitu k jeho *persóně* uplácel v jednom kuse, tou elektrickou kytarou, či placeným kurzem *kraf maga*. To ovšemže nátlaková politika *cukru a biče*, tedy podle dobráka Bena samozřejmě nebyla! Tedy podle něj. Ba ne, neměl jsem ho ve všem slepě poslouchat!... a to jsem ještě dlouho netušil, ani nemohl tušit, co se ze starého Benjaminu Ch. nakonec vyklube!...

Tehdy mu však šlo o něco docela jiného, než o umění přesného načasování použití onoho cukru a biče na dlužníky,... byť vlastně hodně podobného! Jako by ten starý špion vždy dokázal, předbíhat událostem. Psali v nich, v těch benových novinách, právě o pár firmách s pořádným globálním příběhem; jak si naopak dlužníci

mnou ruce! Paradoxně! Prosim pěkně, jako světoví dlužníci!... a jak jim investoři, také světoví, mohou ty mnoucí se ruce plné jejich vlastních korporátních dluhopisů, naopak utrhat! Ano, dluhy těch pár globálních hráčů s pořádně vystavěným příběhem, jako od Alexandre Dumase staršího šly na rvačku, zatímco jiné dlužné úpisy, tisíců až tisícovek středních a malých továren na poctivou rachotu, fortelnou práci byly naopak neprodejně! Benjamin Chomicki, právě tehdy již tloukl na poplach svým, dnes již okřídleným zvoláním:... *“Jejich nafouknuté ceny, bych přirovnal k mršině, co dlouho leží na slunci!...”*

A pak, po letech to došlo i mně, když za aféry známé jako *Panama Papers*, svět volal po kolektivním posouzení ony zašmodrchané zpronevěry?... tak jen si vezměte, tu jejich duchapřítomnost. *Oni* - namočení, vám začali naopak moralizovat ostatní, halekat:.. *“Zloděj, chyťte zloděje!...”* A, kdo se má pak v tom vyznat?... Kdo až, se vyzná v strategickém myšlení, jako se vyznal, tedy kromě nich samotných, snad již jen Bobby Fischer ve svých legendárních šachových partiích;... kolik z nás je schopno, Vážený čtenáři rozpoznat, že v dané situaci je nejlepší obranou,... v té nahnuté šachové partii, právě naopak útok. Nevím, jak vy, Vážený čtenáři, já tedy ne. A navíc si nejsem jist, zdali by mne také, stejně jak toho slavného šachistu, neošacovali za podobného excentrika. Je jedno jestli byl, nebo onen velmistr excentrikem nebyl...

Ale, to je všechno nejspíše povídačka, jedna babka povídala. Víím, na vlastní oči jsem ty umaštěné cáry papíru neviděl, tak co? Ale, starý špion Benjamin Ch.

svého času, tedy přesněji, ještě v prvních letech po válce, působil na druhé straně frontu, okolo Norimberku. Jeden by si myslel, že mu šlo o ty místní procesy. A druhý, že ten tehdy již slavný špion Ben, byl snad u všeho. Druhý má pravdu, špion Ben byl u všeho. A já?... já jsem byl také, mnohem později u starcova povídání. Tehdy se rozpovídal, v kavárně co se v noci měnila na práchšprostý *pajzl*,... a tehdy povídal, a povídal:... to plný mladistvého elánu prý právě přicestoval do Norimberku, z Čech, spolu s účastníky těch právě se dlouze vlekcoucích procesů, překrásným dizajnovým rychlíkem originální tmavěčervené barvy a sochařsky stvárněným *heraldickým* lvem na čumáku, z Prahy. Vlakem s označením *T-*, jako *Tatra* a číslem 290.02 na boku ony nádherné tmavěčervené mašiny, vyhlížejším důstojně. Vlakem hodným těch důstojníků, co z kurortů a zase zpět do kurortů, je pravidelně převážel. Za číslem, ne na předloktích, na boku mašiny, se pro naši informaci dodnes skrývá, tehdy nejpokrokovější typ *elektromechanického* přenosu poháněcí síly,... vedený pod patentovým číslem 19736/1934 V/5, dodnes ve vlastnictví, dnes již neexistující firmy Ringhoffer. Všichni kolem říkali vlaku *střela*. Ti důstojní účastníci procesů se *střelou* právě vraceli ze západočeských kurortů. Benjamin Ch. mezi nimi. Náš ambiciózní špion se však vracel z jiné mise, to právě postavil na nohy novou Československou armádu. Jedna mise pro něj skončila, a moh by o ní vyprávět, naskočil tedy do ony *střely* směřující do Norimberku vstříc dalším dobrodružstvím! Ale postupně: To, aby mezi důstojníky spojeneckých i ruských armád v kupé nebyl nápadný, tak si rozbalil akta

pojednávající o německých dávných i aktuálních hříšících na kolenou. Právě si povídali o Hermannu Göringovi,... a špion Ben byl zase o krok napřed, již tehdy, jen si vezměte. Benjamin Ch. si totiž demonstrativně, aby to přisedící viděli, říkal mně v kavárně pasované v noci na práchšproský *pajzl*, rozbalil mapu jihozápadní Arfiky se zaznamenanými územními zisky německých kolonizátorů, i s kopií císařem podepsaným zabíjecím dekretem, původním Bismarckovým příkazem admiraltě *kaiser marine*, dorazit ke břehům německé Afriky, vysadit misionáře, jako klidnou podporu otročení. Otročení místních v tamních německých dolech, a na tamních rančích patřících německým farmářům,... a navíc jako mimoděk, jen tak, Benovi tehdy prý uklouzl z ruky mnohokrátě přecyklostylovaný cár dokazující příkaz k pochytní Hottentotů do sítí pro vědecké účely. V zájmu říše. Ten rozkaz měl dát jistý Göring, ne ten skloňovaný ve všech pádech v tehdejší Norimberku, ale Göring Ernst, Ernst Heinrich, pohlavárův otec. Takhle si mladý špion Ben uměl již tehdy pohrávat s charaktery. A v tom kupé pro pohodlné zadnice šel špion ještě dále, když vyřkl názor, že již za nelidské skutky v té německé Africe měl být císař souzen za zločin proti lidskosti. A nemuselo to dojít, až do Norimberku na náměstí, na lavici obžalovaných, ke Göringovi juniorovi. Víím, že to nebylo možné, ale kdyby to tehdy jen trochu šlo, jak jsme se dnes mohli mít? A tehdy, tom kupé pro tlusté zadnice?... si náš špion hrál doslova s ohněm, vše v zájmu svého utajení. Utajení jeho příští mise. Nikdo nesměl ani tušit, co má Ben za *lubem*. Tak se vám, obrátil k Angličanovi, důstojníkovi sedícímu po levici a

americky znějícím žargonem mu začal vyčítat zlato. Ano, čtete správně, Vážený čtenáři; měnové československé zlato uložené pro jistotu na spřáteleném ostrově, tedy část odpovídající sudeckému územnímu zisku, bez odporu předali hned zkraje války Hitlerovi přímo v Londýně. Ale, tento anglický páter s pohodlnou prdelí navlíknutou ve vojenských *rajtkách*, *vezoci se střelou* ze sudeckýho kurortu věděl prd co je válka, nebo jak smrdí vzduch v takovém pracovním lágru. Tedy prý, podle Benova svědectví. Ano, všude samé zisky. I v těch lágrech plných makajících pro prosperitu, prosperitu takovýho automobilovýho závodu, vznešeně řečeno. Tehdy i dnes o to jedno velký,... po století kráčí stále stejnou pěšinou. Ben měl vždy perfektní informace ohledně všeho, potřeboval je i k tomu formování naší nové armády, a tehdy?... ve správný moment je perfektně využil, aby popřel svou pravou identitu ve vlaku. Ta Benova nová mise tehdy totižto nebyla *ledasjaká*. Pásl totiž po náckovi kterému nadržovaly západní mocnosti. Proč?... proč mu nadržují Ben nevěděl. Tušil však, že si v tom kupé musí dávat, před těmi pohodlnými prdelemi, pozor na hubu. Ne, Benovi opravdu nešlo o tu nacistickou sebránku, co byla dávno pochytána, a právě v Norimberku konfrontována,... ale o jistého muže, stojícího ve stímu událostí. Bezvýznamný četař elitní jednotky SS byl ve věci, dal se k *werewolfům*, co se nechtěli dlouho po kapitulaci vzdát, byl opět na očích. Ve víru událostí. Tak se Ben po něm chtěl poohlédnout. Pobýval poblíž, jako i špion Benjamin Ch., tehdy ve stejné svobodné čtvrti Fürthu. Když?... když se nakonec vzdal, Američanům. Ten sveřepý *vlk!* Jiným

Američanům, než byl Benjamin Chomicki. A ti, jej po podpisu jistě smlouvičky pustili na takzvanou *krisi stezku*. Však do Ameriky latinské. Jmenoval se Erkhart Mosak. Pak se ještě parkrát, jen tak *mrcasil* po Mnichově, to mu starý špion Ben byl stále ještě v patách. To si vymyslel lest, tedy náš špion Ben, jak se pokusit *fšivákovi* dostat na kobytku. Nalézt jakés slabé místo v jeho, jinak neprůstělné minulosti. Tím místem měl být proslulý mnichovský *Sechzger*. Fotbalový stadion klubu slavných mnichovských *lvů*. *Lvů* z roku 1860. Ano, špion Ben zašel tehdy hluboko do historie, až do dob úspěšných velkých vojenských tažení našich Prušáků. Doby, kdy se ony velké myšlenky nesené na bodácích veleúčinných zkrácených *jehlovek* utkaly v nelítostné vřavě s druhou říší na území levobřežního Rýnu. Jak říkal, chytal se již kde čeho. Špion Ben. Jedna právě uvízla v *La commune de Paris*, a druhá říše se ve stejný moment rodila. Říše v republiku, a naopak!... Republika Francouzská, a říše Německá,... ta si půl století na svou krystalizaci katarzí zatím počká. Bavorská republika rad. Snad obě s pořadovou číslicí tři. Třetí říše, tisíciletá i ta třetí republika se záhy rozprostřeli po obou březích Rýna. Snad na počest těch vekoucích se událostí, tehdy založili i mnichovští svůj fotbalový *klub 1860*. A právě v tom klubu s dlouhatánskou tradicí stopa po Benově objektu s nacistickou minulostí vychladla. Jesli je možno si zajít pro důkaz do tak hluboké historie? Ptáte se mě, Vážený čtenáři?... nevím, spíše pochybuji. Však špion Ben si tehdy tu práci dal, a na procházku historii se vypravil. Pokusil se jednat právě s činovníky klubu odvěkého rivala, Bayernu. Jesli o něm neslyšeli? Nějakej

Kaufmann, tedy po přezdívce, činovník v Bayernu; Žid, co se právě vrátil ze švýcarského exilu, se po něm náhodou také sháněl. Nejspíše nevyřízené osobní účty. Přestože byl dobře zapsaný u Američanů, míněno ten Kaufman, dojednal Bayernu dokonce licenci přes zákaz spolčování, s tím nacistou u nich nepochodil. Ani ten tedy nakonec nebyl schopen Benovi poradit, přestože Kaufman měl v kapse pořádný argument! Zastával silnou profesionalizaci fotbalu a světoobčanství,... je to logické, u něj. A ten sveřepý protivník z klubu *lvů?* věčných rivalů Bayernu, obhajoval stále ještě Hitlerovu myšlenku všelidového sportu pro všechny na národní úrovni. To u Američanů projít nemohlo už vůbec, také nedostali ani tu spolčovací licenci. Ten *ss-man*, však nejspíše na pokyn z vyšších míst povolenku dostal. Podařilo se mu prchnout. Ben zůstal v tu ránu jak opařený. V Mnichově sám. A právě v tomto momentě, špioni tomu říkají kritický bod, udělal Benjamin Ch. kritickou chybu. Popletl jména. Totižto nacistické všelidové pojmání úlohy fotbalu, jako především branné přípravy vesnických chasníků mu vnuklo tušení, že ono nevraživé přetahování se kolem Rýna, a pak ta lidová povstání v roce 1871 a ještě v roce 1919 v Bavorsku?... spojuje jedno slovo, anarchismus. Špion Benjamin Ch. zásadně chyboval, tudíž se pravdy dobrat nemohl. Totižto anarchista a přesvědčený levičák Landauer se lidového pozdvižení v Bavorsku dávno nedožil. Benův předpoklad, že je jedno jestli Petr nebo Pavel, byl veskrze špatný! Tento Landauer neměl s fotbalem co do činění!...

Ještě nějakou dobu se Ben *mrcasil* kolem od ničeho k ničemu. Márně, tak s tím tehdy prozatím takříkajíc praštil. Objekt mu zmizel z dohledu, tedy prozatím...

Až jednou po čase, Benjamin Ch. znovu zavětil šanci. Nakonec vám, jej dostihnul a lapil. Lapil jej na ostrově za horizontem, při podezřele rutinním provádění *epiduralu* právě lapeným tuňákům. To, aby šokem mu jejich maso nezhořklo na patře. Ale o tom jsme již psali, tak abychom se neopakovali. Tak tedy jen pro pořádek, dát věci do souvisu. Větu, ... „abychom se neopakovali, ...“ vyslovoval Ben často rád. Přitom, když se takříkajíc nalil, tak mlel stále dokola, jednu písničku, páté přes deváté, jako starý *verg!* Přitom, o to Benovi vždy šlo. Jít stále dopředu. Nerad se ohlížel, ne tak vracel. Jednou se však vrátit musel. Na místo činu. Vrátil se právě do Mnichova! Snad po čtvrtstoletí potom, co se zapletl do té aféry kolem těch dvou místních fotbalových klubů, odvěkých rivalů, ... jej tam poslali znovu, ti nejvyšší. Do olympijské vesničky, narychlo řešit hrůzný masakr spáchaný na jejich sportovcích...

Jeden z teroristů jim také sběh. Tehdy se Ben dokonce skryl do převleku člena frakce *RA*, a nic!... a dokonce ještě dlouhou dobu navštěvoval každý zápas Bayernu, jestli se tam něco nešustne. Tehdy hrávali klucí v té nejsilnější sestavě, a hrávali právě na trávě stejného olympijského stadionu...

Ano, tak šel s Benem čas. I tuto příhodu mně Ben vyprávěl tehdy v té pražské kavárně, co se v noci obyčejně změnila v práchšproský *pajzl*. A to jsem vůbec nemohl ani tušit, že právě tento sveřepý *vlk* mohl stát u zárodku ony aféry kolem *Panama Papers*. Ale, kdo by to

moh tušit? To bych musel být opravdu matadorem v oboru...

Stařec totiž, nejen rád vyprávěl, ale také dost pil, a to mě často mátló. Víno, Ben měl nejraději burgundské. A právě ten večer pod parou, ne. To se rozpovídal o tom nacistickém *vlku*. A ten večer vážení, Ben pil víno rýnské. Nevzpomínal bych to na tomto místě, kdyby se to netýkalo nejspíše stejné advokátní i poradenské kanceláře. Mnoho indicií, nejen podobnost jména na vývěsném štítě sídla, zpětně zapadá do kontextu úspěchu firmy Mossack a Fonseca. Té firmy, co jí jiní šikovní špioni časem *hackli* ony seznamy nejsvětovějších osobností, i fotbalistů, z celého světa, v podobě *dat*,... od Ukrajiny, až bůh ví kam,... mnohým i s čísly účtů, i s ulitými obnosy. A těch výtečníků bylo!... ale divné bylo i to, že ta *metadata* zapsána do dějin politické kriminality, jako *Panama Papers* skončila u bran světa nejsvobodnějšího. Tedy u písmene A, tedy na začátku abecedy. Vlastně nebyl důvod s tím cokoliv dělat, týkalo se to totiž systému. Ten premiér, jeden i druhý, i jeden prezident z východní Evropy byli sice veřejně pranýřováni, nakonec výjmečně i obětováni, stejně jako banka bratří Lehmanů o pár let dříve, nebo situace kolem *Watergate* ještě dřív. A komentáře novinářů, malých i velkých periodik? Vyzněly kastovně, katastrofálně, jakoby jim sjednotili noty v jeden popěvek;... vše mělo být, tedy podle nich, vlastně o.k., podle zákona,... tedy až na pár malých bezvýznamných podvodníků. Aby se neřeklo. A, to bylo ještě pro tuto chvíli vše. Ale zdůrazňuji fakt, že Ben byl tehdy v tom nočním *pajzlu* pěkně rozjetý, pořádně rozpřažený do

široka, jak rád říkával. Napovídal tam toho na Rusy, a zase tuto aféru do toho zapletl,... něco o hrdinném veřejném projevu Poláka, jejich diplomata, či co? Jo, že to nebylo od něj moc diplomatické, takto vyzvat Němce k vůdčí roli při sjednocování Evropy! Musel odstoupit. Však, podle špiona Bena jistou pravdu měl. A podle mě, na druhou stranu, měl svou pravdu také Ben;... je to dodnes jediná země, široko daleko na okolo, kde se něco děje. Je to prý dáno jejich mentalitou ukutou na středním Rýnu, tvrdil stařec Ben v tom nočním *pajzlu*,... zrovna tak jako ten pás cudnosti tam ukutý ve středověku. Ano, Němcům Ben nadřžoval,... přestože polskou armádu si starý Ben považoval, od jak tě živ, Němce si velebyl... To ještě jako mladík, hned po válce pomáhal zakládat novodobou armádu naši. O tom aktu znovuzrození jsme psali dříve. Hodil se nám prý každý, i němečtí zajatci. Tak se o nás Ben vyjádřil. Nelichotivě. To naopak Polákům prý ne, tedy podle Bena. Ti byli hrdí na svou tradici, a Němce?... se ani za války nebáli. Nikoho. Němce, ani Rusa, ani Tatara. Takto Ben tehdy namol opilý v tom nočním šantánu vyváděl. A když nakonec rozplácnutý, jako žába přes kavárenský stolík, se občas probudil, tak chtěl jít za holkama. Že to všechno zatáhne. Ale, to je všechno dnes již stará obnošená vesta. Vzpomínání. Nic více. A můj neomalený tón?... navíc po tolika letech. Volteirova polemika?... pamphlet na objednávku. Ba ne, nevzhlížím k žádnému Fridrichovi II. Velikému. Není mně to zapotřebí,... navíc, aby mě mu podobný, vymačkal jako pomeranč, a pak jen tak pohodil,... ve stovce? K čemu to?...

Ale,... ale přesto to vzpomínám,... pro pořádek, přece v penězích musí být pořádek,... a také pro pochopení mezinárodní situace té doby, doby kdy se lámal chléb. A když se láme takový chléb, vládne nejistota. Schováváš tolik, kolik jen uneseš. Třeba na “*Panických*“ ostrovech na druhém konci světa. Přece již mnohé, dosud světobjímající korporace si museli sami vykupovat svoje vlastní akcie, v tak hroznou situaci se ocitli;... a, aby udrželi svou cenu?... tak pákovali a pákovali⁶⁰. Dokud politici tiskli nové valuty,... tak to šlo. Pak přišel ten *zugzwang*, nejhorší tah, co jen můžeš v danou chvíli vytáhnout z rukávu. Přestali tisknout. A dál? To již všichni známe...

A dnes, na rohu, kousek od mého bytu je veliká opravná mobilních telefonů, a malých osobních počítačů,... také ti tam starý zrepasují, aby nabyl na rychlosti, a dále bezchybně posloužil. Nevěděl bych to, ale dílnu tam provozuje soused bydlící pod náma; ne, tento ještě vygenerovaný na pozici do NY-City nebyl, to byl soused jiný, od vedle, ale na to všechno dojde později, na konci knihy,... a přesvědčil mě. *Lajznul* jsem si to, a dal si tam také přezbrojit všechnu svou fajnovou techniku, do té dílny na rohu, co ji vede můj soused. Ten, co bydlí hned pod námi. A nelitoval jsem. Vše funguje jak má, i Ív si mě stále pochvaluje. Navíc mě tam v jednom dal aplikaci, užitečnou, a ta vám šlape. Zmáčknu červené tlačítko, a v tu chvíli se zalarmuje celý záchranný systém, a to mám ještě čip v rameni, pro jistotu,... tedy můj praktický doktor mě má

⁶⁰ Nákupy kapitálu na úvěry...

stále na očích, tedy na monitoru. Ostatní alikace jsem sousedovi řekl, ať vymaže. A ty staré švycarky z války, hodinky po starém Benovi?... jsem dal vyčistit cestou hned vedle. Jen ten starý Benův pérák mně nedávno odešel, ale bylo již načase se jej zbavit. A té práce co naděl?... to vám, Vážený čtenáři, povyprávím časem, myslím, že na něj ještě párkrát v naší knize dojde. Takový dnešní aparát klidně vydrží deset let. No, a co? Přece taková nová věcička stojí v přepočtu na staré, stále pět set dolarů. Zbytečný luxus. A přitom mně, mou starou aparaturu, sused co bydlí pod námi, vskřísil za stovku. A jak šlape. Ale, proč to vlasně vzpomínám, po tolika letech? Pro pořádek. Jak k tomu tehdy došlo. Pro pochopení samotné příčiny, a také proč mladí američtí voliči, čím dále méně využívali své volební právo, a proč to všechno tak nakonec dopadlo,... ale jak říkám, po válce je každý generálem. A ta Amerika, v tomto prsty tentokrát neměla. Obyčejně se to tak dělá, když chceš něco na někoho hodit. Kolikrát mně to starý špion Benjamin Chomicki vtoukal do hlavy. Prostě ho do seznamu podezřelých z aféry, podobné té *Panama Papers*, neuvedeš! A když něco, tak musíš hlavně zapírat, a zapírat. Třeba vlastní nos mezi očima musíš zapřít. Nebo, když ti předloží vyšetřovatel tvou rukou napsanou žádost, nebo přiznání?... tak musíš tvrdit do úmoru, i kdyby tě tloukli, že je to podvrh. Takto mě to učil starý Ben, a toho zase to naučil, snad nejznámější anglický dvojitý agent všech dob. Dělal pro sověty, z přesvědčení, ne pro peníze. Ten Angličan,... byl jedním z té pověstmi opředené *Canbrigské pětky* intelektuálů, i jednoho atomového fyzika měli mezi

sebou. Ano, takováto školení mně dával starý Ben, z přesvědčení, také?...

A ty rady co dával mně, a já je teď po kouscích, hlavně nenápadně zveřejňuji, měl starý Ben obvykle z první ruky. Třeba právě od Kima z *Cambrigské pětky*. A tento Harold zase od Rusů. Ano, za vším musí stát pořádný příběh, pořádný literární hrdina. "H", jako Harold v ruské abecedě nemají, stal se tedy Kimem, stejnojmenným špiónem, podle Kiplingova románu. Ti Rusové byli v ten moment v klidu. Obdrželi zaručenou zprávu. Hitlerova vojenská mašinerie se na ně již řtila, přesto zůstali v relativně klidné pozici. Onu uklidňující zprávu poslal, právě Kim,... že střední *messerschmitt* Rudolfa Hesse se zřítíl nad Skotskem, a nedosáhl cíle, Hemiltonova panství ani pokoutného ujednání. Teď sám sedí zavřený v Toweru. Dali od něj ruce pryč. Starozákonný stvůrný *leviathan*, jako možný neomezený vládce moří, zdá se, se nevynoří! Šifra v tomto duchu znamenala pro Stalina mnohé. Separátní mír přes kanál se nekoná. A tím vše začalo nabírat na obrátkách. Tahali se za nos navzájem. Kim si dále u Sachra ve Vídni dával vídeňský "šnicl", a jediné tajemství, které v tomto případě bylo opravdu tajemstvím, si Rudolf Hess po desetiletích odnesl na věčnost. Prý šlo o prachy, velké prachy, a kurzové sázky mezi národními měnami. Jakýsi klíč, prostě mast i na dnešní svízele, měl v aktovce. Dnes a tady, se schyluje k válce také, podivné, měnové. Oni, centrální bankéři stejně tak nutí banky obvyklé, aby šly do záporu. A takový záporný úrok, tedy když v penězích není pořádek, vede k otevřené válce měnové. Ono tehdy si pokladník *NSDAP* dělal opravdu již co chtěl,... nařídil tisknout, tak

se tisklo, nebo jinou měnu padělal! A Rudolf Hess měl v kapse členskou legitimaci snad s č.2, a to je co říct. Tak co. Proč by ne?... Prokletá dvojka; germanista Hermann měl šťastnou dvanáctku. Druhá světová, Hessův průkaz č.2, a také ta kýžená, však světu nedosažitelná 2% inflace,... a konečně to globální oteplení se nesmí přehoupnout pře ty 2 stupně Celzia, jinak jsme v háji všichni! A to již dnes, v předstihu zkrachoval uhelný baron "Peabody", co kutal po celém světě, a stáhl s sebou první penzijní fondy. Ty obyčejně investovaly tzv. dlouhé peníze do podobných energetik. Kolik seniorů asi přišlo o své úspory? Tak Dortmundská, *Collineo Asset Management GmbH – Germany*, již raději podobné tituly prodává předem, ale nikdo je nechce!... to oteplování cítí na vlastní kůži každý. Ano, každý se jich chce zbavit, než bude pozdě! Ale?... ale, prodej Ty, něco co nikdo nechce! Ty papíry kdysi dávno vydané jako veleúspěšné *IPO*, ztrácejí k dnešnímu dni 97%, tak co s tím chceš dělat?... to se již nedovíme. Ben také mně jednou vykal, jednou tykal. Podle nálady a momentální situace. Také já jsem mu tykal, ale na veřejnosti zásadně jsem mu vykal. Přece jen to byl starý dědek... A jestli si ten klíč k řešení dnešních svízel, vzal s sebou Rudolf Hess na věčnost?... těžko říct. Já opravdu nevím...

Země se právě dnes přebíjejí navzájem svou lácí. A ten možný univerzální klíč, říká se mu i generální klíč k řešení obecné svízele?... Kim neznal, a Hess si jej odnesl nejspíše na věčnost. A kdyby neměl klíč k řešení ani on,... tak proč by tam potom do toho Skotska na zapřenou letěl,... to by se pak musel jedinež zbláznit?...

A dnes?... po tolika letech, zase zmínili kulaté výročí jiného článku. Článek, co před mnoha lety vyšel v jednom tehdy věhlasném vědeckém magazínu. Také se týkal království. Dnes již, také neexistuje. A v něm výrok fyzika a matematika, astronoma i hvězdáře, prostě kapacity z těch nejabstraktnějších oborů v jednom:... *“Ke druhé nejbližší hvězdě vyšleme sondu, poletí tam dvacet let,... do dvaceti let, a bude lehká jako list papíru...”* Ano, svět byl hladový, a jistě stále nejspíše hladový je, po takových výrocích! Jen se posunuly, ony výroky, z renomovaných magazínů na stránky obyčejných periodik. Pan Hawking tehdy zajisté zamýšlel dát lidstvu naději, impuls. Ano, laserový impuls měl na délku pohánět tu jeho vesmírnou plachetnici, a v jednom, a to především, měl dát člověku naději. A dali mu vše potřebné k ruce, vše co měli, i výsledky těch tajných katastrofálních vojenských pokusů na *teleportingu* hmoty. Prosté přemístování se, z jednoho bodu do bodu jiného, podle doměnek samotného Einsteina!... měl tehdy, ten hojně citovaný hvězdář z ostrovního království. A měl více, také jakési nejposlednější tabulky, měl po ruce. Tabulky s výsledky po pokusech zásadně jiného *teleportingu*, *kvantového!*... prý od Rusů. Svět se tehdy již pomalu začal chytat v kruhu za ruce, poprvé se měl semknout v zájmu civilizace, v zájmu přežití. Jenže přitom pokusu, ne chytit se dokola za ruce, při pokusu fyzikálním jde dodnes o život. Právě ten fatalní fakt odradil našeho dvorního hvězdáře hrát si s ohněm, odmítnul pokoušet onu podstatu, a dále si šel cestou svou. Cestou technického vylepšování ony mezihvězdné

plachetnice. Ono totiž v tom ruském patentu, přestože je jedinečný, jde o život, dodnes!... Totižto v té myšlenkové úvaze nepřenášíš člověka, jako takového, nebo stroj, jako takový, mezi dvěma body, na přípustnou vzdálenost;... můžeš si vymyslet právě třeba těch dvacet světelných let,... to v teploučku řídicího střediska někde v Hustonu určitě dožiješ,... ale zase!... dostaneš se jen k nejbližším hvězdám, a co dále?... rychlost blížící se světlu je nám tedy málo, a navíc přijdeš při tom o život!... staneš-li se tím šťastlivým *teleportovaným* občanem planety Země. Totižto ti Rusové v onom, pro ně prubířském pokusu, chtějí přeposlat o tobě jen úplnou informaci, a tam na konci cesty onoho nešťastníka nějak zase seskládat, vskříšit, a tu je problém. Takovou operaci z principu živá buňka přežít nemůže!... Ale o to v samotné realitě dneška vůbec nejde! Jde přece o něco docela jiného, ten impulz, dát člověku naději. A nejen to, něco z toho ještě mít!... Rusové měli od jak tě živ své génie, měli také svůj první *elektronický cifrový počítač*⁶¹ v Evropě, a přitom z něj nic neměli. Vůbec nic neměli z žádné té průmyslové revoluce, třebaže měli své génie! Ano, neuměli je prodat. Vše je již dávno jinak, ale to museli hodně revolučních přístupů a archaických návyků k reálnému životu změnit. Jak říkám vůbec, svět musel své přístupy k virtuálnímu ráji od gruntu změnit. A mění je do dnes...

Však může Andersonova pohádka pomoci dnešnímu císaři se obléct do hávu nicoty? Myslím si své. Přece jsem vystoupal sám tak vysoko, až tam kde se modrá

⁶¹ Smontovaly jej ruské ruce Sergeje Lebeděva...

barva mění v tmu,... ano v kurzu o umírání i smrti samotné mně mentor nasadil na oči virtuální brýle firmy *Okulus*,... a žádnou mezihvězdnou plachetnici jsem tam nezahlédl; a na druhou stranu, může taková plachetnice, jako list papíru lehká dát světu impulz, hybnost procesu k nalezení smyslu existence?... ale o tomto poznání se dopodrobna rozepíšeme někde ke konci knihy! A právě k takové chvíli momentálního rozpoložení mně můj děd z matčiny strany, byl řezníkem, co se v životě tak nadřel, dal právě tu radu:... *“Stoupi si před svůj vlastní čerstvě vykopaný hrob, Barnabáši,... představ si v něm sebe, a procítneš, budeš dále vyrovnaným po zbytek života“*. To jsem si právě teď uvědomil, co za tím vším stojí!... na rohu každého většího města stojí totiž nepřehlédnutelný osamělý mrakodrap jak svět, plný regálů, či *racků*, nebo čeho s daty. Od půdy, až do nebe samý regál. Jakás novodobá skládka, přímo napojena kabelem na atomovou elektrárnu. Tolik je zapotřebí elektřiny, abych mohl na chvíli zahlédnout ten iluzorní ráj. Ráj v brejlých, od úspěšného producenta *Okula*. Ba ne, na ty biotechnické součástky bych moc,... přeci si vezměte, i pravá víra dnes z evangelií psaných pro třetí tisíciletí vypouští vše spojené se zázraky...

Jako by ta *mantra* věčného ekonomického růstu, nás do dnes klamala. Kamsi hnala! A to se blíží, prosím pěkně... Polovina z první stovky třetího tisíciletí. Povzdychám...

Tedy podle našeho kalendáře...

Jsem šťasten, dnes, i za jiné...

A pak také Alfréd, zase se starým mormonem Adamsem, jestli se ještě správně upomínám, v druhém díle naší *volné pentalogie*, řešili svého času,... a toho já mám dnes již až až, jak říkám,... jiný aktuální problém. Ovšemže, rázu podobného. Zdaleka ne filozoficky,... však problém závažný tehdy posoudili laicky. Dotýkající se počátku čistoty a nadřazenosti jisté rasy. Spolu tehdy svorně konstatovali, tedy Alfréd i starý Američan Adams,... že jsme všichni měli, vlastně již tehdy z pekla štěstí, že paní Blavatská,... nenasedla také, svého času v New Yorku do toho iluzorního prostředku směřujícího do oblasti domělého *království Shamballa*⁶², někam na východ. Do země mezi poušť a horstva. Prostě tehdy již tak přibrála chudinka, že se našťěstí pro svět nevlezla do žádného dopravního prostředku. Ale, jak říkám, toto je *mystérium*. Co dnes, již s dávno vyřešeným demografickým problémem;... tedy zbyly po tom problému prázdné *slamy* na okrajích měst,... však mentor nám je nedávno pohledem vyčítal, při promítání fotek na kurzu o *stárnutí a umírání*,... nemá dozajista nic společného...

Ne, nakonec tomu tak nebylo. Otázka zůstala nedopovězena. Že by putování původních lidí bájně Atlantídy? Nesmysl, hloupost, nemožná věc...

Pro úplnost. Tedy, k dobru. Tehdy tam ve středomoří nešlo o sousedskou zápůjčku válečných lodí, či výpomoc s architekturou novodobé Čínské zdi, co kdys odrazila

⁶² Snad lid potápějící se Atlantídy vstoupil na kontinent na východě, mezi pouští a horstvy.

stepní Húny,... ani o divokého Atillu práskajícího *bičem božím*⁶³ kolem sebe, tam tehdy nešlo. Navíc takový divoch překážek neznal, zjevil se kdekoliv,... i ty jeho hordy se v dávnověku vynořily kde je nikdo nečekal, neznaje příčiny ani následku, neznaje překážek. Takovouto sílu totiž nezastaví žádná stěna z betonu, ani nekonečný *limes* z palisád starých Římanů, natažený od řeky k řece, od Dunaje až k Rýnu u města Kolína. Najednou jsou tu, vynoří se v místech, kde je nečekáte. Takové *stěhování národů*, panečku, obyčejně věští epochální změnu. To nic, to jen *franské ropuchy* se v heraldice opět po čase změni v podobu Burgundské *lilie*?... To právě tehdy pomazali prvního pohana zvláštním olejem, aby přijal také první, římské, řekněme císařské svaté insignie. A Alemáni?... byli u toho velkolepého křtu. Tehdy přece, tam ještě stávala hranice mezi světy,... když se masa hnula, aby je nadobro, ony hranice, v těch končinách povalila. To právě Germáni se spojili, hlučeli, aby zúročili silou přivlečený sem pokrok od jinud následně. Hned dvěma úžasnými *renesanci* po sobě!... právě v těch místech, kde Dunaj se na čas ztrácí pod zemí,... a ještě skok a jsme u pradávných hranic Evropy. Hranic tvořených, od jak tě živ právě řekou Rýn. A ta překážka?... přece musela padnout. Ano, pokrok a časová osa nás posunuly v tomto divadelním lidském hemžení se, kde jevištům nemůže být nic jiného než prapodivný *Minkowského časoprostor*. Ano, dnešní historická realita. Hranice a podobný pohyb mas! Realita, nebo relativní schopnost naší šedé kaše

⁶³ Přezdívka divokého nájezdníka z východních stepí.

mozkové vnímat realitu! Je to výraz převzatý, samozřejmě od malíře Alfreda Justitze. Uměl blbě česky, tak si všelijak vypomáhal slovy popisnými. Jako by se nám ta časová osa z Minkowského časoprostoru stále pletla po nohama. Jako by ta Justitzova šedá kaše mozková nám na to již nestačila. Teorie relativity, diskutovaná Alfredem Justitzem a Einsteinem ve vlaku směřujícím kdysi dávno do Berlína, nám dnes jakoby,... a navíc zapracována panem Minkowskim do toho jeho imaginárního prostoru,... nám v tom popisu lidského hemžení, epizodní historie člověka překáží. Imaginární prostor, časoprostor, a dnes?... třeba kyberprostor!...

Kyberprostor, jakés válčiště plné *cybercrimu*, kradení peněz z účtů bank, aby bylo právě na válu!... *Kyberválku*. Útočnou kyberválku, co vychází z protiřečících si vojenských doktrin, jakýchsi naivně narychlo sesmolených různorodých pohledů na svět vezdejší,... dvou nebo tří. Náznak prvního, kdy člověkem zaznamenaného střetu civilizací? Krádeže měn a financování dalšího zločinu, války!... právě třeba té, co se nám dříve rozhořela nad hlavami a museli ji hasit doslova narychlo,... po těch osách *WWK* a *WR*. Vzdát se těch zbraní je těžké do teď. Srdcervoucí takovému *jestřábovi* vystřiženému ze záhlaví doktriny jedné či druhé. Zbraň a protizbraň! Tehdy i dnes. Oštěp a štít na počátku,... *DDoS*⁶⁴ a nevím co proti tomu stálo tehdy, před pár desítkami let. Nespíše nějaký *antikrist*. Naštěstí

⁶⁴ Distributed Denial of Service,... jinak *netbot*, síť poslušných otroků ze slídy a železa, čekající na rozkaz. Jednomu takovému počítači zasaženému zákeřným programem *malware*, říkají technický otrok zvaný *bot*... Jde o obyčejný počítač, můj, nebo tvůj...

dnes, jsou pohřbeny, ty zákeřné zbraně protizbraně z *Kroniky Gigas*. A ty válečné štváče?... jsme poslali nadobro k šípku. Ano, nedávno na tom ještě zpola nezatopeném Manhattanu. Ano tam, před pár lety. Jedněm jsme vzali ideu, a těm druhým z rukou hračku. A těm třetím?... nevím co. Zbraň a protizbraň, záruka věčného *business* růstu, jakéhosi jiného *fetiš*e pro který máme udělat cokoli, třeba skočit z okna. Ba ne. Dnes ne. Od tehdy prostě ne,... ale to se nám to vypráví, přece po válce je přece každý generálem. Nebo snad ne?... Vážený čtenáři?...

Ono, totižto tehdy tam nastala divná situace, říká se tomu špatná konstalace hvězd, třeba mezi symbolisty. V *Sillicon Valey* odmítli, skoro jednohlasně poslušnost, generálům účast na *i-válce*,... ti si tam právě s klapkami na očích sledovali svůj byznys. Navíc tam, byli údajně už většinově orientováni jinak, pacifisticky. Generálové museli pracně shánět a najímat *kybervojáky*, draze je platit. A z čeho je měli generálové platit, když slovo věčný růst začínalo ztrácet původní význam. *Floskule*. Ano filozofové světa, a povětšinou již básníci v jednom, začali si klást otázku jinak! Ne, jak onen věčný růst nějakou zbraní a protizbraní zajistit?... ale jednoduše, jak se s tímto objektivním jevem pokročilého stavu naší civilizace naučit žít?... a jde to!... dnes, tehdy ještě ne, ještě chvíli doznívala doba *novo-otrokářská*. Právě přes rozvinutou taktiku *DDoS!*... tam nešlo o nic jiného, než dát do kupy, co nejvíce počítačů, malých i těch největších, *malwarem*, virem co se rozšíří a čeká. Čeká na pokyn, stává se otrokem z umělé hmoty, kovu a slídy.

Komu se podobá na tom nezáleží, stal se právě otrokem...

A tak to máme, jakás technická doba otrokářská se právě tehdy zjevila. Otroci a otrokáři, a kdepak byli lidé?... zatím tomu dávali rozum, aby to vůbec všechno mělo nějakou hlavu a patu. Následující střet se měl odehrát na mořích!... střet obchodní i ten vojenský, podle stratégů. Dnes již zapomenutých tvůrců oněch nepovedených doktrín. Dnes jsou již jiné, zveršované, ty naše doktríny. Báseň samotná stojí na samém vrcholu filozofického snažení. Tedy takové naší dnešní doktríny. Ano, stojí na ramenou autorů všech těch traktátů!... taková báseň z dnešní doktríny. A právě tady, v tomto momentě, nacházím problém možné komunikace do budoucna. Zatím nepřekonatelný problém epochy lidstva sešněrované všeobecnou technickou komunikací. Báseň, je totiž nepřeložitelná!... z jednoho jazyka do jazyka národa druhého. Tedy jsme zase teprve na začátku. Dnes, a nejspíše bude trvat hodně dlouho, možná věky, než opravdu někam opravdu pokročíme,... ale zase, na druhou stranu, díky *pánu bohu* za to všechno...

A ty novodobé východní vojenské flotily slídící ve Středozemním moři?... ještě dnes. Věř mně že ti, na těch lodích, dnes, sledují sobecky, především svůj bytostní zájem...

A či se jim, před očima opět převrací prošlá epocha zase naruby?... těžko říci...

Právě, až následné konference, tehdy narychlo po sobě svolané do Washingtonu, Warszawy a Kyjeva,... a posléze do Washingtonu ještě jednou, a tentokráte do Rijádu,... tedy měst ležících na dvou osách vedení naší vojenské taktiky vojem, postupně vyřešily otázky vojenské snášenlivosti, i rozruchu kolem...

Chrousti v létě toho památného roku hrozně létali, v korunách stromů mezi květy pozdních třešní to jen hučelo. To se říká, že bude dobrý rok. A byl...

Ekonomika se dostala to samé léto, poprvé v historii lidstva, na správnou trajektorii. I pracanti v ekonomii akademické si tu ekonomiku reálnou můžou vynachválit dodnes. A politika?... jí ráda slouží. Jen si vezměte, jak si všichni rozumí,... nedávno se uhnízdil, hnedle vedle rozestavěné dálnice vzácný ptáček, na starém vykotlaném dubu si *kuvík vrabčí*, sovička velikosti vrabce, vystavěla hnízdo, a naši rozhodli,... tu nedokončenou dálnici, klůli malinkému *kuvíkovi* posunuli, aby jej nerušili, aby se tady u nás, usadil...

Politika je tady od toho, aby sloužila lidem, nám i ekonomice, přece jenom jde vše přes žaludek. Však nastal věk, kdy konečně politici své ekonomiky obsluhují s radostí. I filozofie, jako věda o nás samotných, opět nachází sama sebe. To ta trajektorie chápání práce v užitku se přenesla i přes ten dnes již překonaný, tehdy Heideggerem objevený, výrok,... že jsoucno i futurum začala určovat technika v nejširším pojetí. Dnes trasírku mají v rukou opět filozofové, a opratě třímají pevně v rukou rozumní lidé. Stačil jeden nečekaný zázrak a opečovávanému chaosu jsme vzali jeden z jeho tří

možných stupňů volnosti. Jednoduše jsme chaosu a *šíbrům* libujícím si v něm přistříhli tenkrát křídla. Na tom se shodli slušní dříve...

Vlastně i díky Františkovi jsme těm opravdu slušným dali za pravdu. A také těm, co jak tě živ tvrdí, že není se na co spolehnout, než sami na sebe,... dáváme za pravdu dnes. Takže žádný zázrak? I když k Františkovi by se hodil, alespoň by mu jednou, možná za sto let, nemuseli žádný vymýšlet. Ba ne, opravdu se žádný zázrak nekonal, to jen nejsilnější lidský instinkt zaúčinkoval. Tedy pud sebezáchovy, ono to již tak dál nešlo, tedy tvrdí to všichni důvěryhodní lidé, a já bych jim věřil. Ano, je krásné se takto zasnit a věřit...

Jó, opravdová víra nemá nic společného s vírou v ty falešné statistiky. Ono, totiž vzdálenosti kolem nás jsou tak veliké a naše možnosti tak omezené,... a to tvrdil již Albert,... Alfrédovi v Berlíně začátkem dvacátých let prošlého století. Tedy o těch omezených limitech člověčenstva, vzpomínáte si ještě?...

Že namlouvat si nemožné je nerozumné,... tvrdil tehdy ve vlaku Einstein,... že prostě není možno vybydlet si naši krásnou barevnou skleněnou a nasednout na nějaký iluzorní *vehíkl IT*, a odletět jinam, není kam. A pak, že mu v tom vesmíru schází ještě alespoň jedno vlnění a také, že do své rovnice nemůže jaksí nacpat gravitaci,... a také, že se život na Zemi neobejde bez včeliček, a že bycho si jich měli začít vážit. To již tehdy opakovaně tvrdil Albert,... ve vlaku směřujícím do Berlína našemu Alfrédovi...

Nedávno jsme se vrátili z Marsu,... s nepořízenou. Vlastně jsme ani nevěděli, co tam hledáme, snad

zvědavost nás tam zavlékla. Dodnes o tom píší všechny noviny. Pan Ben vlastně noviny moc nečetl, Židé nekupují noviny. Tvrdil ovšemže, že v pravdě důležité je to, co se v novinách nepíše. Alfréd však často a rád toto židovské pravidlo porušoval. Noviny miloval. Také rád čtu noviny, i patery denně. Ne ty na *webu*, kupuji si je ve stánku, ty opravdové, jako bych jim více věřil, a také nejsem Žid. No věřil? Papír snese hodně, říká se,... a to pokročilé medium snese nejspíše úplně všechno, si dovolím tu dřívější moudrost doplnit sám...

I dnes v nich zase čtu o zvědavosti, lidské zvědavosti, co nás zavedla až na Mars. V těch dnešních píší o jiném zvědavci, nejspíše bude mít výročí zmizení. Píší, dříve jsem o tom neštěstí neslyšel,... píší o zvědavosti prospektora. Jak se na člena rodu prospektorů přísluší. Takový prospektor musí býti zvědavý. To tenkrát ještě na Zeměkouli existovala takzvaná bílá místa. Místa, kam civilizovaná noha, jak tě živ nevkročila. Jako rod prospektorů vydělali majlant, až nakonec málem skončili v rodové sáze kvůli nenechavosti. On Michael od Rockefellerovců se ze zvědavosti vydal hledat vzácné minerály právě na jedno z těchto bílých míst v mapě světa. Následná výprava zorganizovaná jeho otcem našla po něm v Guineji jen brýle, to kanibalové nevěděli k čemu slouží, tak je pohodili do křoví s listy betelu. Nezbývá než se zamyslet nad slovy marnotratnost a pomíjivost? A také se ptát,... proč by taková místa neměla spravovat ti jimž náleží. Patřit těm, co tam žijí od nepaměti. Tedy od nepaměti, než Guineu na pár desetiletí ovládla Vilémova "*Kaiserische marine*", ty končiny jim posloužily posléze, náckům, jako úkryt.

Nebáli se tamních lovců lebek, báli se nás, lovců nacistických hlav. Toto jsou slova Benova. Také náš, knižní nacista a esesák, *fšivák*, co jsme jej nakonec dostali v Bejrútě při kávě, tam měl kamarády. Měl tmavěrudé škaredé zuby od věčného žvýkání betelu. Ten list roste na křovinách v lesích té dříve německé Guinei. List obsahující drogu si nechal posílat právě odtud, chválil se nám tím, tenkrát v bejrútské kavárně,... kam až mu prsty sahají. Také oni, slavní těžaři a bankéři, kdys přišli z Porýní, a jako mastičkáři, posléze prospektoři zabrali posvátná loviště v Americe. Stali se veleváženými krupiéry, prostě rádi rozdávali karty. Rockefellerovci. Zvědavost, nebo vývojový stupeň člověka? Nic nepomůže budít dojem štědrých filantropů, a nezjištných dárců pozemku pro OSN, budoucí Velkou Komendu národů v již dnes zpola nezatopeném NY City. To pak ty knihovny a muzea s nejen nejmodernějším uměním nejsou nic jiného než kupování si ještě posmrtné věčnosti. Rockefellerem, nebo jiným. Takové mohyly na věčnou slávu jsou stavěny řekněme za tu lepší, řekněme část nefalšovaných peněz v pomyslné prosté účetní rozvaze jedné z korporací? Jsou funkční, ty mohyly mocných filantropů. Slouží částečně světu, moudrosti, či podbízivému umění. Však podbízí se i podotázka, zdali jsou, byť funkční jsou,... tyto mohyly nepostradatelných, také nezbytné? Také nepostradatelné? Pak ještě jedny mohyly, krom těch korporátních, stojí za zmínku;... pomníky, či právě knihovny stavěné na státní pokladnu, tedy *fisku*. Prostě takový pomník za pomník, podle doby, kterou právě žijeme,... jako tuhle ten na Letné? Pak je rozhodně lépe,

když tam zůstane, to nejlepší místo ve městě prázdné. A když jednou bude někdo opravdu za to stát, tak ať se tam potom vypíná napořád. Ať jej tam potom, třeba ke stému výročí úmrtí poodhalí, bude-li za to stát,... či přejmenují přistávací plácek pro letadla po takovém,... ale ten plácek bych nepřejmenovával vlastně vůbec, obzvláště když původní název je nám vlastní. Ono katastrofa pak, skrývající se za sprostým slovem "beenamit" je na snadě. Zapůsobí vždy, to sprosté slovo, byť i protichůdně k zamýšlené osvětě. Obzvláště je obtěžující zejména jméno problematické. Vykrášlovacím aktem často frekventované. Jde-li o šlápnutí vedle záhy pozná každý. Jednoduše takové jméno v názvu se zle vyslovuje. Především redaktoru veřejného sdělovacího prostředku se přičí v hrdle. Vysvětlení je jednoduché, není si jistý, kolik posluchačů si odplivne. Kognitivní disonance. Jenom jitrí společnost, a to je špatně. Ale to jsme zase vedle, mluvíme přece o právu domovském,... i když?...

Příchozí návštěva,... i do těch nejodlehlejších končin světa, se přece přizpůsobuje domácím zvyklostem,... měla by, to je slušnost...

Potom, ta pomsta. Nebo obrana domorodců? Nabízí se v právu slovo sebeobrana, akt odplaty *fšivákovi* se zkaženými zuby po hořkém betelu...

Ano, špion Ben to s tím nacistickým *fšivákem* tehdy v Bejrútě vyřídil za nás,... a šel ještě dál. Dál, zatím co my ani netušíme, že někdo dělá jakous špinavou práci. Naším jménem? Ve jménu krále,... ve vyšším zájmu,... v zájmu věci. Takto jednou nenechavý špion Ben byl na stopě divnejm praktikám provázejících jistý humanitární

konvoj co měl náš slavný dobrodruh B.Ch. dohlížet. Nedošlo by mu to, kdyby kdys před tím náhodou neshlédl jistý divadelní kus, jisté dramatičky, pohrávající si s cizím neštěstím v chudobě. Tehdy si vzpomněl na podivné chlapíky, podobné *Leopoldy II. z Belgie*⁶⁵, jednající také v čímsi zájmu, nejspíše svém,... šlo právě o kus pralesní Afriky podél celého toku Konga. Nechal, v čímsi zájmu vymýtit prales pro kaučuk a deset milionů domorodců pro neposlušnost,... a právo domovské?... slušné chování aristokrata?... *“Prostě takto ne,...”* se tehdy špion Benjamin Ch. údajně obořil na svět,... a také on se, se svěšenýma ušima z toho problému raději sám vycouval. Jen lakonicky prohlásil:... *“ten slaný líz tam, je prostě jen pro dobytek...”*

Mám jen jediné očekávání, sedíce se zbytkem světa na té naší nové trajektorii objektivně daného progressu:...

Zachovat si *aristokratickou*,... k čertu s ní; *aristotelovskou* vnitřní svobodu, a moci pracovat na knize na notebooku, co není přecpaný aplikacemi k praskutí. Já je k tomu psaní nepotřebuji, a nechci ty aplikace v něm nedobrovolně platit,... a také si chci koupit pohodlné, ekonomické a ekologické auto pro dva, pro mne a pro Ív,... abychom mohli cestovat za ptáky, třeba na Maltu, tam odpočívají při tažení zpět na sever,... pak ovšemže ještě kousek lodí, letadlem ne,... a, aby nebylo to naše autíčko připojeno na družici,... a

⁶⁵Král zodpovědný za vymýcení pralesa kolem řeky Konga včetně všeho, co v tom lese tam žilo...

pak, aby na silnici bylo bezpečněji, a to dokážeme. Autíčko pro dva, nejen pro mne a moji Ív. Takové malé autíčko, jako symbol doby “*Nového údělu II.*”. Symboly? Ano, či ne? Spíše ne, pomyslím v jednom na “*velké káry*”, jako symbol amerického bohatství, jak to dopadlo. Město duchů tam zůstalo po “*bankraptu*” toho železného města v srdci americké prosperity;... a pak ještě jeden symbol mě trápí,... ne, symboly ne! To právě tehdy prasknul ještě jeden nafouknutý symbol doby, před i za oceánem, najednou. Jako by ty symboly neměly více právo na existenci, nebo co...

To vám, Hitlerova osobní filmařka Leny, po létech v jisté kousavé televizní *talkshow* tvrdila, že Adolf H. nebyl fotogenický, ale že se hrozně rád fotil,... vzpomenu jeden moment; to se nechal, jako mažoretka, fotit u malého právě vyvinutého autáku, co nechal vyrobit pro svůj *volk*,... jako mažoretka v brigádýrce, se na té momentce dodnes tváří,... malé autíčko pro svůj *volk*,... “... a, aby stačilo ostatním, na mých dálnicích.” Tehdy přikázal průmyslníkům. Obé si přivlastnil, *volk* i ty dálnice. Ne, symboly raději více ne...

Pak, po dalších mnoha letech to opravdu prasklo. Klamat se nemá. Ty dálnice, ani *volk* přece nemůžou být něčí...

Nevím proč, nedokáží vám odpovědět proč? Takové malé druhé moje já, hluboko uvnitř, mně zoufalým hlasem psance v kánonu napovídá:... “... nenechej se připojit”, což v našem dnešním *slangu* znamená,... “... *don't be Beenamitted*”. A ještě,... ano,... a pak ještě mít podobný směr pohledu do budoucna s jinými, bych rád.

A jestli se srazíme někdy s cizím nebeským tělesem, tak abychom o tom věděli trochu dopředu:...

To, abychom se stačili navzájem rouzloučit, a ještě pomodlit. Totiž více opravdu nezmůžeme...

Mnohé se tím ekomonickým zázrakem, tedy po změně orientace naší vývojové trajektorie na chvíli urovnalo, však zdaleka se nic nenapravilo. Jižanské státy Evropy pocítují křivdu za to, kde se po tom posledním *černém pátku* ocitly. Mladá vzdělanost je namíchnuta, bodejť by ne, je z větší poloviny nezaměstnaná. Již pan Ben to viděl jako problém. A viděl ten problém naposledy v porovnání s pocitem ukřivděného Německa po Versailleském porcování medvěda,... vždyť i nám, jak Ben s úšklebkem dodal, připadlo kus Hamburku,... kus Sálského přístavu.

Rusko je na nejlepší cestě vzhůru, již nevozí cihly přes celou Evropu a vyrábí si je samo,... zatím, co stále ještě z větší části korporátní západ ztrácí rok, co rok půl bodu z ratingu u Fitchů. Auditorská firma Pricewaterhouse je léta vláčena médií pro údajné schémy vystavěné dříve na zakázku Appelu,... a zrovna tak dalším nejméně třem světovým vlastníkům duševního bohatství. Prý neplatí daně, "... *lakomost nezná mezí*", křičí na vás naoko nadpisy novinových článků. Schéma takového neplatiče je vlastně jednoduchá,... stačily dohody s luxemburskými a holandskými, či irskými úřady trpícími, se zamhouřenýma oběma očima,... tzv. *schránkové firmy*,... neprasklo by to, nebýt dvou nepřejících účetních v samotném *domě Pricewater*. Mluví se v těch souvislostech o neférovém, byť ne nezákonném, byť dnes

již méně častém, obírání veřejnosti o miliardy na daních. Mluví se, o jakémsi nahnilém jablku, a to musí přestat. Jako by se schylovalo k přijetí patřičného univerzálního rozhodnutí. Mluví se o nabízející se mírové cestě k lepšímu světu. Lepším, mírovém světě? Ale, v čem lepším, když válčíme i mezi sebou navzájem. Tedy jinak, to je fakt! Ale v čem je patrna ta diference?... na diferenci se dá přece vždy vydělat. Snad i na tom slově samotném, to je neodiskutovaný fakt!...

Diference, tedy potenciál? Na chvíli jsem se zadumal,... husina mně přechází po zádech. Evropská aliance trestá americké světové obchodní *Hi-kapacity* pokutou, každou z kapacit po desítky miliard. Amerika zase protiúderem vrací stejnou mírou přes Volkswagem. Trvají na svém, jsou tvrdohlaví,... ten spor se vleče již léta. Že jim tam zaneřádl vzduch, více než deklaroval ten Volkswagen, v reglementu potřebném k prodeji. Argumentují přes oceán.

Ano, povolení k prodeji, k obchodování, třeba na burze...

Opět po další krizi, po dalších sedmi letech dostane takový papír s obstojně doplněnými kolonkami znovu skoro každý? Ale pozor, rozdíl je tu dnes patrný! Pravdou totiž je, že se jinak podvádění netoleruje, poukazují na to opět navýšené vyměřovací obří pokuty na obou stranách Atlantiku. To je dobré znamení, totiž vždy před kolapsem se hrozně podvádí, na všech frontách, je to pak první indície blížícího se krachu. Však, ony snadno získávané reglementy na pověřených úřadech nevěští, na druhou stranu, nic dobrého. Jen si vezměte, Vážený čtenáři, situaci před sedmi lety od jisté

daňové defraudace Volkswagenu, Apple, či Starbucksu. To se podobně, ještě o sedm let dříve, také udělovali licence od *ISDA* na počkání,... jakési lovecké povolenky potřebné k drandění v kalných vodách burzovních parketů. A dnes po dalších letech je to všechno tak podobné. Snad jen ty vyměřované pokuty jsou vyšší...

Na rohu Wall Street 60, stojí do dnes barák z dílny Rocheho ateliéru. Sídli v ní Deutsche Bank. Dvoustovkový věžák koupili manažeři banky za 600 milionů dolarů, ještě před předposledním průšvihem, a byl to jejich doposud nejlepší obchod. Právě i oni, v těch slavných dobách nepřetržitého večírku před mnoha lety rozdávali ty povolenky k drandění, tedy *ISDA* certifikáty, jako na běžícím pásu. A rozdávají zase, do dnes. Jako tuhle mému známému, majiteli *hedgeového fondu*⁶⁶,... garážová firma, říkám vám, však s impozantním názvem,... dal do kupy třicet milionů a *ISDA*, od banky na rohu 60 Wall Str., dostal. Přitom minimální potřebná částka ve všeobecných podmínkách přidělení loveckého burzovního lístku již tehdy činila 1,6 miliardy. Takže takto se věci měly, možná mají? Kdopak to ví. Nikdo, tedy do chvíle než obyčejně něco praskne. Ale, jakoby u nás v Evropě ten vzduch tehdy nezaneřádila, stejná auta, stejně?... Jiný výklad práva, či schovávavost? Těžko říci. Jisté však je, že ekonomické i právní prostředí se obrací proti lidem. A, to je vážný protiklad. Jen si vezměte, v časech, kdy naopak se moc přesouvá ke spotřebiteli! To nevěští nic dobrého. A dobře věští budoucnost u

⁶⁶ Maklěř, co nepodléhá žádné regulaci, tedy nic negarantuje...

pokročilého *UBERU*⁶⁷, že sdílením aut náš obyčejný, dosud snadno přehlédnutelný spotřebitel ušetří. Dokonce mu to dnes vychází tak, že nekupuje autáky vlastní! Dříve běžný zvyk mít dvě auta na rodinu. Dnes v průměru sotva jedno. I, na to jedno si půjčujeme způsobem *P2P* mezi sebou. Bank přestává být třeba. A po nich, ty architektonicky nejkrásnější baráky, po těch bankách, zejí prázdnotou. Je jich jednoduše moc. A galerií umění v nich, je již také moc. Pomalu všechno sdílíme *P2P*⁶⁸, i vlastní sbírky *konceptuálu* pezentujeme na dálku,... a pro změnu radost?... z nich sdílíme s jinými také na dálku. Anonymně. A více,... dokonce jedno obrovské odvětví, od ocelářů *durch* finance-industri a automotiv obor, přes petrochemiky a obchodníky,... má již nahnuto. Jejich tradiční těžká váha politického slova, je netradičně porážena vahou valterovou. Vahou slova demokracie šířícího se přes platformy s odlišněnou tvář. A, to není sranda. “Tady již pojďme z *hrušky dolů*”. Říká zatím ojedinele hlas šikovného, mladého filozofa:... “toto signalizuje spirálu zakroucenou do sebe sama!”. Tvrdí mladý filozof:... “predátoři se v přírodě také, za jistých, přesně vymezených podmínek mohou požírat navzájem!... tedy,

⁶⁷ Pan Kalanick předběhl dobu, a již kdysi přes své virtuální prostředí odstavuje pomalu, ale jistě taxíky po metropolích, dvojgaráže u rodinných domků dlí prázdnotou. *Guadrupled per-capita*, všeho bylo již čtyřnásobně na hlavu více, než je nutná potřeba! Až takto vypovídají některé pokročilé počty...

⁶⁸ *Peer to peer*-jednoduchým způsobem pořídíš si cokoliv,... stejně jako třeba starý Lloyd ve své kavárně si mezi hosty pojistil svou zámožskou přepravu, ano on s tím začal...

tady *bacha*". Ano, tušíte dobře, Vážený čtenáři,... díky technologiím, a přitom ty auťáky jsou také dnes stejnými technologiemi přecpány. Jako by si vynucovaly jiné prostředí, pro své fungování, nebo co? Ty technologie, ten nový svět, a lidé v něm...

Snad by se někomu mohlo zdát, že tam, za oceánem, jde o způsob myšlení doslovně-archaický. Jestli tam, snad dosud, nespojují *hitlerovy dálnice* a *lidové vozítko* doby nacistické dominance. Volkswagen dominantní na globálním trhu sice je. Do dnes. Je otázkou jestli i zůstane, ale třeba nejde o peníze? Jestli není tentokráte ve sporu přes soudy jakási symbolika minulosti s napravenou dobou?... Ale dnes, dnes je přece všechno dávno jinak. Dnes již pomalu nikdo netouží být ani v *Ivy League* na Wall Streetu. A nejtěžší povolání dnes vůbec?... psát pravidelně editorially do Forbesu,... hledání objektivního obstojného obhajování světa peněz je dnes pomalu nadlidský výkon...

A ta banka sídlící v mrakodrapu na Wall Str. č. 60, vystavěném v duchu snad *art deco*?... opět zase půjčuje ve velkém. O těch povolenkách potřebných k rybaření na burze nevím. Tedy nevím jestli je u nich stále tak snadno seženete? To opravdu nevím. Však nepučej nikomu jen tak na počkání, a žádné bydlení do zástavy zásadně neberou. Berou jen opravdovou hodnotu, tedy nevemou protihodnotou ani pořádné umění s vadou na kráse. Dnes jsou finančníci hodně přebíraví. Na vše mají připravenou nějakou výmluvu. Nevemou protihodnotou, za ty své půjčené prachy, ani *žraloka ve formaldehydu* od pana umělce Hirsta, prý zevnitř vyhnívá. Jesli je to jen výmluva, myslím že ne, ale jak říkám, nevím. Nevemou ti

ani věhlasné *slunečnice* od van Ghoga z Mnichovské Pinakotéky, a to jsou krajané. Ono totiž, kdys nejdražšímu dílu, co by sběratel za obraz kdy zaplatil, již úplně vyblednuly květy, původně žluté, nejsou více žluté. A odmítli do zástavy i dílo od Jacksona Pollocka, a to je již co říci? A víte, co na to řekli v té bance? Že mistr je dodnes vysoce ceněný, ale právě v tomto období používal k tvorbě děl obyčejné laky na automobily,... "... a ty jsou zbožím prostě krátkodobé spotřeby!" Takže nic nevydrží, tak toto byla poslední slova v odůvodnění odmítnutí díla významného umělce do zástavy, pana bankéře! Prý dnes berou tak jedině díla od Giacomettiho, že je přežijí. S panem Pollockem zkušenost ve stejné Deutsche Bank prostě mají,... mají i pozitivní vztah k jistému konkrétnímu mistrovi přelomovému dílu. To ještě maloval štětcem, a použité barvy nebyly úplně komerční. Ano tušíte správně, mistrova "*Mural*", dílo malované na zakázku někde v chatrči na Long Islandu za války pro paní Peggy G.. Vyzdobila si tím nadrozměrným plátnem, od podsaditého plešatého chlápka s objevným duchem nastupující americké moderny, svůj příbytek na East 61. st. Street v New Yorku. Ne, drahý kus od věžáku Deutsche Bank. Toto dílo by ovšemže naše banka do zástavy vzala! Takového dlužníka by si dokonce hýčkala. Dokonce s ním i koketovala, s tím mistrovsky zlomovým dílem. To jej nechala na své náklady kompletně renovovat svými mistry ve své KunstHalle v Berlíně, *Pod Lipami*. Je to již tolik let, co jsem jej, ten Pollockův obraz, v jejich KunstHalle v Berlíně viděl. Ano, prospekt *Unter den Linden*, to místo s pamětí mně připomnělo starého Bena.

Špiona, co se sem také jednou, on nechtě, dostal! Ten tu měl pro změnu dostaveníčko s živým svědkem historie, spravodajcem, živoucí legendou od Stalingradu. Omylem. Ben uvízl právě v síti, u nás. Do češtinu mu v Praze překládala jeho dávná láska, *Lilith*, ji tehdy tituloval. Ano, Martha! Stejná dcera amerického velvaslance v nacistickém Německu, a Benova stará láska. Martha! I díky jí, se špion Ben z ony šlamastiky nakonec dostal. Těžko říci, pro koho kolikrát pracoval? Fakt, že v těch časech se právě Benovi nedařilo, šel z maléru do maléru. Martha měla kontakt ve státních drahách, a ty zase právě sjednávaly grafikon s *říšskými německými* drahami, provozovanými ovšemže *Enderáky!* Tehdy špion Ben údajně naskočil na *Vindobonu*. Na červeném návěští, před stanicí Veselí nad Lužnicí. Ten krásný rychlovlak,... cele bílý jen s červeným pruhem dokola a označením *175 015 7-DR* (Deutsche reichsbahn) *dyzajnový* motorák, s aerodynamikou delfína, Bena zachránil. Tedy zachránil? Považte, zase. Náš špion z něj vylezl na blbé zastávce, a objevil se na berlínském prospektu *Pod Lipami*. Zase před oponou, ve východním Berlíně. Ale jak říkám, tehdy se Benovi moc nedařilo. Myslí, že starý Ben byl již takový, a když tam prostě byl, tak se dal na čas, zase k nim. Na jejich stranu. Byl však přirozeně vnitřně smířlivý, i naivní, vjednom! Věřil snad všemu, především tedy v sebe sama, a že ta dvě znesvářená Německa smíří. Vyvozuji z toho, že když mně to říkal, měl slzy v očích, a také jeden z důvodů co uvedl, proč dát ty jeho *memoáry*

na papír měla být síla *aluze*⁶⁹ skrze literaturu. Vyprávěl mně návdavkem epizodu ze života prezidenta Baraka O., a jeho nefalšovaném vztahu ke spisovateli Doctorowovi. Skrze spisovatelovo statečné dílo, totižto zastával v *nuancích* prezident svůj úřad. A to je právě ta *aluze* v literatuře, mně Ben tehdy vysvětlil. Ben však chtěl radit, tedy tak mně to pověděl, raději vládě *Spolkové*,... ale, jak jsem již několikráte v knize vzpomenu. Ben byl strašně ukecaný, a také naivní člověk...

Tehdy jej tam zveřejnili, ten Pollockův zrenovovaný obraz "*Mural*", k nahlédnutí. Takže ten ano, no a pak ještě pár dalších, ale to již je všechno. Prostě sázka na jistotu...

A to si vezměte tu překérní situaci našich sběratelů opravdu velkého umění. Za co mají nakupovat? Další desetiletí vlekoucí se *medvědí burzovní trhy* po celém světě jim zmrazily rovných, snad na cent,... 27 trilionů dolarů!... Co s tím?... opravdu překérní situace...

Váleční štváči byli posláni po jednom k šípku. *Impakt* chaosu a řádu je nabíledni. Nejspíše půjde o diplomacii na dlouhé lokte,... jen ať již začnou jednat a neotálejí. Však jestli mezi dobou počká ukřivděný jih nevím,... více zvíme až v tom roce 2055, to nahlédnu do spisů po Benovi, jestli dožiju. Tak to Ben chtěl. Pak se dozvíme více všichni. Dozvíme se, jak to mělo být, tedy jestli dožiju. Mnoho zajímavého má v těch spisech být,...

⁶⁹ Věcí nepřímého, spíše literárního, ovlivňování společenské reality, a naopak.

nevím jestli dostojím slibu a neotevřu Benova lejstra dříve? Je v nich totiž celý ten Benův vyjevený sen, i to proroctví Josefa z Justitzova obrazu. Nová lejstra?... pomyslím a rozpačitě si povzdychnu. Zase běh na dlouhou trať...

Nebo, přece jenom je to jinak? Jako i s těmi mými čísly kolem Benova účtu ve švýcarské bance? Stále mně v tom něco nehraje. To třináctimístné číslo již svou roli v minulosti neblaze sehrálo? To číslo ve skutečnosti může být jen pětimístné, převedené do dvojkové soustavy. Jedno mně však přebývá. Nuly a jedničky, a pak ta dvanáctka na konci. Uvažuji zase od začátku: Ano, přece $12:3=4?+1$, tedy ta dvojka na konci,... je celkem pět číslic v soustavě desítkové. Ano, Hermannovo šťastné číslo. A tu třináctou komnatu s lejstry ve Spálené ulici, co mně nadělala tolik vrásek na čele?... se Hermannovi podařilo šťastnou náhodou otevřít na dvanáctý pokus. Dvanáctka, číslo štěstěny,... tolik je měcíců v roce, a hodin v poledne,... navíc přebíjí nešťastnou jedenáčku, na kterou nazbylo přikázání. To již raději noachidskou sedmičku. Správných číslic, však bylo zapotřebí jen právě pět. A tím pátým je ta dvojka na konci. Nebo se přece jenom musí převést do dvojkové soustavy? Nebo je nechat tak, jak jsou? Nechám to být, tedy pro tuto chvíli...

Tak nás v tom nechal, stařík Benjamin Chomicki. Přece jen se tady s ním, v tom dnešním velkém korporátním světě žilo líp, neřku-li dobře...

Jinými slovy, jeden *fascikl* konečně mohu odložit *ad acta*...

Po dalších osmi letech navštívuji opět banku LBBW, stojí na stále stejném místě. Je pondělí, píše se rok 2030. Vyzvedávám lejstra s napětím, a se štosem převázaným špagátem pod paží se vracím domů... Lámu pečeť s vyraženým Benediktinským křížem, a s falešnou posloupností velkých písmen v něm,... čtu z prvního listu:...

‘Velké grémium v roce 2055, a co mu bude předcházet podle,...’ ne, že bych nedostal slova, není to ani mojí netrpělivostí, ba ani můj chtíč získat více, v tom není,... jen cítím, že z dlouhověkosti mně dopřáno nebylo tolik, kolik jí bylo do vínku dáno staříkovi Benovi,... tedy podle Josefa:...’

Finální setkání hlav bude v roce 2055 na půdě Komendy národů, dříve OSN v NY City, stále na stejném břehu již přehrázděné řeky East River. Dolní Manhattan je obslužen metrem jen do dvou třetin, suterén i vchod Wall Streetu je zalit mořskou vodou, burzovní parket není již nějaký čas třeba. No, třeba,... zalknul se, ani ne nenažraností, mořskou vodou, dělal chyby. Okrajové *hedgeové* fondy se svými matematickými modely šly ke dnu jak by smet,... a práci na nich, těch modelech?... nelze matematikům připsat k dobru; kdyby si tak tenkrát hleděli stejné podpory fyzikům, aby ti něco kloudného vynalezli, a ne plést se do nekalých burzovních praktik bez fortelu. Jen mimochodem, když jsme již u toho. Ony, i ty slavné *hedgeové*, tedy okrajové fondy přestaly

výjmečným *šmahem* vynášet. Neřešitelný problém? Ne, jen nářek škarohlídů!...

Brzy na to!... vše to, co se již zdálo nenapravitelným, se rázem ještě jednou jevílo nápravy možným. Však, ne dále zásluhou narychlo *zalarmovaných* týmů osvícenců z řad *nobelistů* v oboru!... ty dávno hlavní ekonomiky odmítly slepě poslouchat. Plížila se dělba nová. A navýsost osvícené Františkovy myšlenky, naopak nacházely své vděčné posluchače!...

Často sám, vtěch časech hodiny poseděl zavěšený na internetové síti, a ovečky?... se, i jemu jen hrnuly: "Zázrak". Tehdy již nezvolal,... když osobně navštívil *všechny svaté* na *Park Avenue*. Snad poprvé v životě!... v takové situaci. A internetovou síť?... nazval, hledíce vzhůru, *darem Božím*... Oportunista!... dodnes občas čtu o něm v novinách,... ale po válce je přece každý generálem...

Ano, slovo "*modern*"!... mu utkvělo právě v hlavě. Po návštěvě *všech svatých* na *Park Avenue*. František tehdy stál před dilematem. Problémem dvojjýznamovosti onoho německého slova *modern*! Nejenom, že musel sám v té době spolknout hořkou pilulku antikoncepce,... připustit stínohru na témata *zázrak* a *korporativní katolicismus*, ale především rozseknout to dilema!... Musel se totiž sám, niterně, vypořádat s dvojjýznamovostí německého slova *modern*. Třeba, že německy vůbec nemluvil. Sedával v hlubokém zadumání po večerech v přítmí. Chvilí s tiárou na hlavě, a za chvíli ležela, ta vysoká papežská čepice pohozena na židli opodál. Častěji v té době vlastního přerodu chodíval k fresce po Rafaelovi.

Sedával pod ní, a nahlas se bavil s prorokem Zarathustrou, na ní mistrem stvárněným,... právě vážícím dobro a zlo ve svých rukou. Rozmlouval a radil se s ním, i kde kým, koho cestou do kaple potkal. Chodil a díval se po holubech, v těch dnech vlastního vnitřního přerodu. Holubech sedících na vatikánských střechách. Hleděl do nebe i do dále, do historie. Nosil při sobě ambrózii, tu krmi řeckých bohů z Olympu. Ve škapulíři pod sutanou. Snad, aby jej nikdo nezpozoroval, jak se radí! I s polobohy, či pohany?...

Přišla chvíle odpovědi na výzvu doby! “*Modern*” - moderní, či pouze módní? Dvojitý význam německého slova popisujícího rozpolcenost doby, kterou František tak intenzivně žil!... sám musel věc rozsoudit. Ano, moderní věda, moderní technologie, nebo také Chaplinem zfilmovaná “*Moderní doba*”?... přeci vše s přídomkem moderní, nemusí být akorát lepší. František sám nepodlehł módním trendům, přesto s internetem si rozuměli,... jen kolik nových oveček mu přihrál!...ten spořič času. Byl připraven, náš František,... a kdo je připraven, je i patřičně vybaven,... a svět sám rozsoudil...

Hned po návštěvě *všech svatých* z Park Avenue, a návratu přes Atlantik domů, pronesl na adresu *Internetu* opřádajícího zeměkouli:... “*Toto je dar Boží*”. Žádný zázrak, ale *Boží dar* vyprodukovaný moderní dobou. Chaplinovou?...

Pokroku se člověk protivit nemá. Dochází mně dodatečně. A náš František rozporůplný problém dneška rouzsoudil správně již tehdy. Naučil se s ním

spolupracovat, a přes tento *Boží dar*, se k Františkovi ovečky jen hrnuly. Jak říkám...

Ano, my dnes, po dalších čtyřiceti letech víme také, že se o žádný módní výkřik nejednalo,... přece jej k užitku, v praxi používáme do teď!...

Ne, ten předělový úkaz, ne tak toho zbožného muže v bílém převlečnicku kritizovat nebudu. Prý oportunista?... pomyslí, když o tom samém Františkovi čtu, i v dnešním úvodníku nevděčného deníku...

Vždyť, jak nám bylo po celou tu dobu dobře, tedy Ív a mně. Ale, zase, kolik jen jsme toho dostali od starého špiona Bena, tedy Ív a já. Vlastně nezaslouženě. Nebýt toho, tak nevím...

Matematické burzovní modely ztratily v ty památné dny, rázem své kouzlo pro mnohé. Penzijní fondy *Calpers*, a z druhého konce světa *Railway Pension Scheme*, následovány dalšími, přestávají právě tehdy věřit spekulantům s dovětkem, že žít je, jen tak dále nebudou. Tedy se to týkalo prostě všech, do jednoho! Ono, totiž tyto peníze uložené pro penzi, naspořené za život fortelnými pracanty jsou velmi hodnotné a velmi k užitku. Prodávaly se samy, bez *kšeftmónů!* A dnes?... nám představují základ zdravého hospodářství produkujícího zase věci nanejvýš k užitku...

Dočkat se stavu věcí dnes, žádalo trpělivosti. Tři desítky let proces naděje trval, však dnes se z toho všeho, co nalezený *Rýnský poklad* po Nibelunzích

připomíná, a z čeho zrak při pohledu vůkol přechází,...
radujeme se všichni...

Promenáda po bývalé dělostřelecké *Battery* na nejnižším místě Manhattanu je pod vodou celá. Pod mosty proplovají jen malé lodě, a socha na oslavu svobody po francouzsku, je již z části pod vodou také. Očitý svědek poznává příčinný význam prostého sousloví "*po nás potopa*". Houfy lidí znalých, i vědců z celého světa v zástupech zaplňují celý zbylý ostrov. Směřují k budově na rozlitém břehu řeky, aby uplatnili svůj hlas proti své legitimaci...

Elektronická síť *Fatespace* je přívětivá, na rozdíl od předchozí, co byla již dříve diagnostikována pro člověka jako traumatizující, a pro některé degenerativní. A, jaký měla osud,... jak dopadla?... Říká se, že jí profesori přišli diagnózu s označením *F10-F19*,... chvíli prý nosila na krku takovou psí známku. Já si však s odstupem myslím, že to bylo docela jinak. Pravdou je, že ta doba jaksí zřetelněji vykazovala znaky imaginárního úkazu, těžce psychiatrií vysvětlitelného,... "*to, vám ocas začne vtět psem*,...". Myslím si,... to ekonomika se právě zbláznila. Ta vždy za to může, i za tu válku. Přece se jí neříká nadarmo *fundament!* Ekonomika, a úloha nového fenomenu v ní, ano. Úloha *masového spotřebitele*⁷⁰. Právě tehdy začal přebírat skutečnou moc nad světem spotřebitel. Jen si vezměte, Vážený čtenáři, mít v rukou takový mocný, byť nehmotný nástroj, jakým je *bod zvratu*, či *zlomu*,... jak chcete. No co, kdo to měl pořád

⁷⁰ Novodobý fenomém, co měl vše převrátit naruby...

číst ty reklamy všude. Jen si vezměte. Vše má přece svou míru. To jsem vám poslal po staré síti kamarádovi krátké video z dovolené, a on? On se vám musel k tomu krátkému *šotu* prokousat neodbytnou reklamou! A po návratu domů mně nadal. Prý co blbnu, že jsem prý už poslední...

Tehdy ještě ta "*sociálka*", jak se jí posléze říkalo, té oznámkované *síti*, rostla na příjmech 50% meziročně, a věřící si jí v ten moment na burze cenili 18 miliardami dolarů, ale pak to prasklo! Spotřebitelé, a těch bylo, začali se z té sítě zasycené reklamou houfně odhlašovat. Jakési *momentum, mementum, bod zvratu, zlomu*, nebo jak?... Ale, kdyby jen naslouchali hlasu lidu, a byli při tom naslouchání ochotni se podělit s ostatními. A, oni ne. A, měli to na očích,... ano *Oni*, to když Apple zjistil, že růst do nekonečna možný není, ne tak vsázet vše na jednu, byť dobrou kartu ve smolné dlani...

Ano, tato dnešní síť je přívětivá, a nápomocná. Léta na ní běžela debata a hledala se jedna jediná otázka, pojmenovaná jako generální. Právě o ní dnes v neděli roku 2055 na ostrově Manhattan rozhodují všichni, co k tomu mají co říct. Houfují se tam dnes zodpovědné profese,... klempíři a entomologové, kliničtí lékaři a vědečtí neurologové, stavitelé i zedníci, fyzici a matematici, filozofové a antropologové, znalci práva historického a egyptologové, biologové a inženýři genetiky, klimatologové a etnografové, včelaři a pastevcí, obecní vědci a technici, stavitelé a seismologové, profese obslužné i profese pomocné. Pozváni nebyli,... politici současní i minulí, současní ani minulí vládcové, současní ani dřívější profesionální

sportovci, generálové ani profesionální vojáci, současní ani dřívější profesionální umělci, současní ani dřívější praktici práva a soudnictví. Vlastně nikdo nikoho ani nezval. Každý jeden vnitřně sám cítil, že se má na ten zpola ještě nezatopený ostrov vydat,... nebo, zdali si vše potřebuje ještě v hlavě srovnat...

Totížto novoty mohou přinést ti, co od systému nikdy nic neočekávali, ani z něj nic neměli...

O dnes daný stav událostí, se nepříčinil nikdo, prostě nazrál čas. Dnešní konání na zpola nezatopeném ostrově nemá hrdinu ani vůdce,... to kosmický řád věcí dal druhu *homo sapiens recens* naději na přežití. To na všech kostelích právě všechny zvony jednotně byly *mortem pulsum*, tedy umíráček. Snad o jednom jménu dnes kolují zvěsti z úst do úst,... o Františkovi. Povídá se, že se tam nahoře často za nás přimlouval, a také s *Ním*, tím nahoře, prý dokonce hovořil z Říma telefonem. Ano, u Františka to dobro, co se vlády věcí stále častěji ujímá, započalo...

Rychlý sled krizí hospodářských korporací, roztahujících se po celém glóbu, a zejména ta dlouho vleklá krize poslední provázená výprodejem všeho možného, donutily *gamblery* s tvářemi *pokerových* hráčů stáhnout své fabriky zpět do domoviny, dát práci vlastním. Starý pan Ben, vzpomínám si na ty momenty v debatách s ním dobře, často hovořival o silách esoterických, silách rozpínavých i soudržných. Přestože na ně v životě moc nedal. Vždy totiž jedním hlasem dodával, že věří především v síly vlastní. S pokorou však hovořil o jakémsi zdviženém prstu. O nějakém Božím

hněvu,... v ten již věřící byl. V magnetická pole přírodní, protikladem věřil také. Jak říkám, složitá osobnost. Však v taková ta pole, vyzařovaná výjmečnými individui, v jejich charizmata, nevěřil naopak vůbec. U těch viděl grimasu, zvládnutou přetvářku. Byl podezřívavý. Jako by byl nevěřící Tomáš, tedy do jisté chvíle,... zvyklal jej jeho vlastní *americký sen* v letadle, a pak to apokalyptické zjevení se proroka v Justitzově obraze. A pak ještě ten datum, podivné datum jednoho zimního slunovratu. Na den přesně, dva roky před jeho odchodem na místo poslední *šťace*,... den návratu slunce zpět domů se jistého magnetismu týká. Děly se prý velké věci. Tedy ona vesmírná magnetická pole se nás týkají v každém případě. V každém okamžiku, a všech. Právě o tom jednom zimním slunovratu mně starý pán Ben povyprávěl celé story. Vyprávěl i o starobylých primitivních lidech nezatížených empírií,... o jejich posedlosti posedávat po nocích na kopcích v Andách při sledování hvězd, mně vyprávěl. A když je to pozorování přestalo bavit slezli dolů, obětovali lidskou hlavu, a s tou hlavou obalenou zvířecí kůží hráli fotbal. Prostě hru podobnou dnešnímu fotbalu, bez pomoci rukou, a takový touš když pořádně nakopli, tak to prý pěkně bolelo. Jestli jim to s odstupem věků vyčítat?... to obětovávání se navzájem. Těžko říct. Báli se každého hromu. Nedokázali si přece přírodní jevy vysvětlit, by řek jeden. To neobstojí, jako omluva? Ne. Druhý přec ví, že dohlédli do středu našeho vesmíru...

V letadle, v den našeho rozloučení se napořád, ke mně Ben promlouval z hloubi duše, dohlédl přitom povídání až do hloubi samotného vesmíru také. Ale to již

je dávno, to již není ani pravda. Kolik? Ano, čtyřicet let je tomu. Tak to tady alespoň čtu, v lejtrech, jakési Benově poslední závěti, či přepsaném zjevení se proroka Josefa v Benově snu?... copak já vím. Nevydržel jsem, a otevřel ta poslední lejstra dříve,... dříve než jsem měl! Však pravdou již dnes je, že se od té chvíle dějí ve světě velké věci...

Mnohému z toho jsem ten den nevěřil, ani jsem tomu nevěnoval pozornost. Měl jsem tehdy jiné myšlenky, a to jsem ještě netušil, co mne čeká po návratu do Prahy v mém bytě na Smíchově. Ben se právě v ten den, co mně to vyprávěl, vydal opačným směrem než já. Jel vlakem, vláčkem a pak šel kus cesty pěšky. Pěšky do Švýcarských Alp. Tedy ještě se nejspíše zastavil v Mnichově, navštívit Ulricha Becka, tehdy jsem jej neznal, to jméno mně nic neříkalo,... nejspíše Benův spolužák, nebo kamarád z mládí jsem si řekl. Hlavu jsem měl plnou jiných starostí, spěchal jsem na spoj domů, a to jsem ještě netušil, jaká zpráva v *sms* tvaru mne na Ruzyni čeká. Dnes filozofovo jméno znám, zná jej celý svět. Musel se však v té nezralé době dočkat mediálního zostuzení. Přečkat kampaně, co zarputilí vedli proti němu. Dnes se Beckovy myšlenky rozpracované do vědeckých pojednání kolem *reflexní modernity* berou jako samozřejmost, nikdo se nad nimi ani nepozastaví. Ano, dávno se pracuje s rozumem, a tím i pokrok i technika se spravují s rozumem. Jestli Becka tehdy v Mnichově stařík Benjamin Chomicki navštívil nebo se vydal rovnou k Matterhornu, nevím,... ale že se u něj zastaví říkal s odhodláním...

Státy, země a království, i zbylé korporace se vracejí ke své původní fortelné práci. Profesi, které rozumí, co jim šla po věky nejlépe,... k dovednostem ke kterým se dopracovali dnes. Svět se pomalu zbavuje chaosu a řád věcí přináší naději. Na severu Mariánského příkopu v Pacifiku, jinam by se ani nevlezli, již přestávají bloudit kry veliké jako Mont Everest,... vracejí se zase pomalu domů, daleko za polární kruh. Žel o mrože jsme dávno přišli, však lidstvo se již opět stačí přizpůsobovat,... podřízovat se tomu univerzálnímu řádu nad námi. Pozapomenutý, alespoň částečně, teologický náhled na filozofii vědy samotné, je běžný. Ano, *obouoký* pohled na svět;... z poloviny jako stvořený, při reflexním sledování sebe sama ve skutečnosti, je denně nasnadě. Skutečně, snad ne poslední závod *musherů* kočirujících stále skutečné polární psy ve spřežení, se dnes běží v nejzažším koutě Kamčatky. A druhým okem moderního filozofa kritizujeme dřívější osobování si vlastní skutečnosti, přes revoluci technologií. Zaprodanost sama sebe na komerční platformě skrze vyľhaný jakýsi *Matrix*. Není dále možno. Člověk se nemůže přece stát vládcem skutečnosti. Stačí, že náš rod již připravil tento svět o jeho smysl,... a skrze technologie se dlouho snažil o převzetí vlády na zákony, jimž *byť* samotné podléhá. A to je přespříliš, nebo snad ne?... když jsme si přes naši moderní filozofii namlouvali, Vážený čtenáři, že pravda a bytí je to, co lze technicky vyprodukovat? Ano, produkt!... Naši skutečnost, jako produkt zabalíme, a přes reklamu prodáme. Hloupost! A co revolučnost? mládí?... nebo odosobněnost technologií?... Žádná! O revolučnosti nemůže být řeči. Jen si vezměte! Snad již před sto

lety?... jeden příklad za všechny! *Punková* kapela “*Sex Pistols*“. Případ zdánlivě zcestný. Příběh vzpoury proti *establishmentu*, proti královně a vylhanému *matrixu*,... a kde to hnutí skončilo? Jako *blockbuster*⁷¹ v gramafonovém a oděvním průmyslu. Tak, podobné paradoxy dnes již možné nejsou!...

Nepro tivíme se více danému. Hladiny oceánů stoupají pomalu podle vůle kosmu, a řeky se vracejí do koryt. Všeho je rázem zapotřebí polovina, a je všeho dost, třeba auťáků. Jezdí jich po silnicích polovina, jejich inovační cyklus je dvanáctiletý. To úplně stačí. Investujeme hodně do opraven, skoro nic se nevyhazuje. Řemesla jen kvetou,... a zlaté české ručičky? Zase světově věhlasné!... Všude nám stačí polovina všech těch dříve naopak věhlasných *vehiklů*,... jen prázdné krabice v polích nás trápí. Mnohé ještě plné oněch nepotřebných a k ničemu *dreků*, připomínající prošlé časy...

“Prezident, premiér, monarcha nebo generál jako představitel státu, samostatné korporace, monarchie, království nebo kmene bude-li chtít pozvednout zbraň proti sousedu blízkému nebo vzdálenému musí jíti osobně do boje v prvním sledu, a hned za ním další a další v pořadí důležitosti,... a nesmějí se zbaběle zavrtati do protiatomového bunkru! V opačném případě je zbylý svět z jejich úkrytu vytáhne po jednom za uši...”

Hejno holubic prostě zahnilo pár jestřábů, to v přírodě pozorovatelné je. Nad čím se jeden ještě dnes pozastaví však je, jak mohl jeden ze dvou, co se po desítky let prali

⁷¹ Neobyčejné prodeje produktu popkultury.

a podpírali slabostí se navzájem,... se zmátořit a žádat vítěství 10:0. Tedy sportovní *hantýrkou*. To již dnes *fás* není, je to naopak *nefás*,... v přírodě nepozorovatelné. Dokonce je to, i proti zdravému rozumu. Proti zdravému rozumu, i proti přirozenosti samotné. Pozorné pozorování přírody nám postačilo,... dnes bedlivé naslouchání ptačí řeči je prostě normální,... a pak ještě dlouhé týdny prosezené našimi dnešními mudrci nad vším, co v pergamenech stojí o sáze ostrovanů,... co v koncích před pěti sty lety sáhli po kultu onoho *ptačího muže*. To, i to nás přivedlo k rozumu. Ten muž vítězně, jen v bederní roušce proplaval mezi žraloky, aby v čestné soutěži přinesl jako první, vejce ptáka co se jednou za rok objevil na obzoru. Aby tam snesl vejce. To vejce dávalo vítězi právo vládnout, zadávat práci,... a měl pod palcem požitky z ní. Směnu i právo, aby jej příští rok nahradil jiný *ptačí muž*. Bylo však již pozdě. Válkami a hladem zpustošený ostrov. Ptáci, ano ptáci; holubice a jestřábi dnes, a *rybák černohřetý* tenkrát, na ostrově později misionáři pojmenovaném po největším svátku kultu jiného, křesťanského...

Dnes jsme *nemlich* v té samé situaci, jako ta civilizace v sáze na ostrůvku v jižním Pacifiku před pěti sty padesáti lety?... ba ne, jsme dále!... *waterboarding*⁷² dávno není etalonem práva mocných činit, trestat, či rozvazovat jazyky. Není důvodu, není příčiny. Tedy napsáno s důrazem na papíře. A fakticky?...

Takovéto jednoduché dilema svět dnes, v neděli roku 2055 na středním Manhattanu, stvrzuje. Tedy vše podle

⁷² Navození stavu beznaděje při tonutí...

Benova snu. Děje se podle jeho vůle. Jako kdyby uměl předvídat sled událostí. Říkával, že je to jen věcí logiky. Já jsem žil dlouho v tom, že starý Ben musí být z jiného světa. No, ať to bylo, jak chtělo...

Ti hoší u kormidel, výjmečně dáma, jedna pořípadě dvě musí vzít konečně zodpovědnost za události věku prošlého,... v konečném důsledku, na sebe. Přestat se schovávat za tolik již v dnešní době pomalu nicneříkající slovo demokracie, či později platformy. Není možné více, aby premiér poměrně významné moci byl agentem inteligentního servisu moci cizí. To není od dnešního dne více možné. Konečně začnou do sedel naskakovat, bytostně tomu tedy všichni věříme, skutečně chrabří muži a chrabré ženy, co se utkají v čestné soutěži o vejce *rybáka černohřbetého*, ne žádní pistolníci...

Nebude více třeba posílat válečné štváče po jednom k šípku,... vlády se uchopují mírotvůrci, a mnozí již dávno takto mírumilovně jednají. Já jsem spokojen také, byť jako stoletý starý kmet. Neobávám se jezdit na svém starém *péraku* po silnici, je mnohem bezpečněji všude. Všeho je zapotřebí polovinu, tedy i dvoumístných osobáků, dodávek a nákladáku je na silnicích polovina, a navíc Rusové již netahají cihly přes celou Evropu, vyrábějí si je sami,... Češi se dali znovu na sklo v estetickém provedení,... Angličané v Manchesteru tkají látku, co vydrží třicet let, jak vydržel Benův béžový *parker-model 65*, a Francouzi presují své víno, Bavoráci stáčejí pivo, jako malvaz a Němci kolem Rýnu vyrábějí spolehlivá malá auta, v tom oboru byli vždy nejlepší,... Peršané vážou ručně své koberce a seveřané?... ti se vrhli na věci nejpotřebnější:... dřívě oprášili vynález

z dob, kdy se lámala milénia. Již tehdy si lámali hlavy nad tím, jak využít fotosyntézy? A povedlo se! Dnes již všechno jezdí na vodík. Seveřanům se podařilo zvládnout technologii oxidace vody slunečním světlem za vzniku kyslíku, protonů a elektronů. Víím, že měli nejdříve problém s korozi polovodičové fotokatody, tedy tehdy. A dnes?... přetrvává závažnější problém s kvalitou plastové membrány oddělující kyslík od vodíku ve vyvíječi! Prostě, tu membránu mohou vyrábět jen zodpovědné, plně certifikované firmy, říkám si. Nejspíše však problém bude ještě jinde! Ale jsou na nejlepší cestě. Jak říkám, na silnici je mnohem bezpečněji, auta jezdí sama, jen za pomoci družice, a je jich polovina. Nebojím se kdykoliv sednout na svého *péráka*, a jen tak se projet. Přesto nehody jsou! Do automobilu bych prozatím neusednul. Ta auta na vodík totiž, stále ještě, často bouchají. Proto také si stále držím ten můj starý motocykl, ale nejen proto. Některé věci se prostě z domu nedávají. Tato slova jsem pochytil kdysi od Benjamina Chomského, a tento starý pérák?... mám po něm také. Tedy starý, pořádně vynovený, dost jsem se na něm nadřel. Dnes mně již splňuje všechny ukazatele doby, pohodlnou a bezpečnou jízdu zaručuje také, a tu především. A navíc splňuje i limity mezinárodně předepsané. Je sice samá roura, kolikrát se za mnou ohlížejí, kroutíce hlavou. Já se za něj však nestydím, spíše jsem na něj pyšnej, i když ty hrnce za sebou již stěží uvezu. Však vezměte, je úplně tichý, to ty tři zvukové tlumiče, co jsem nechal pro něj specialně vyvinout,... a vzduch?... ten vyfukuje čistší, než jaký do spalování nasává. Blbě již naskakuje, to je fakt, kolikrát

mě musí kolemjdoucí i roztláčet. Také mně se na něj blbě naskakuje, nohu nezvednu již tak vysoko, nepopírám. Těch hrnců, jak říkám, je za mnou sice na ostudu hodně, ale mně to nevadí. Navíc vyjíždím již zřídka, zvyknu vyrážet podvečer. A navíc,... kyslík s vodíkem jim stále bouchá. Je to prý tou plastovou membránou ve vyvíječi vodíku. Často se protrhává, však její recyklace je domyšlena, nikde na okraji lesa se nepovalují, ty plastové blány mám na mysli. Jednoduše ti ji ve stanici první technické pomoci vymění, kus za kus. Nic nedoplácíš...

Jen kdyby ta auta nebouchala, ale i to se dotáhne. Nic jiného nezbude, ropa se používá dnes výhradně jen pro lékařské účely. Právě ta severská, norská, je nejlepší...

To Irové, jsou příslovečně zodpovědnější, nechávají svou Whisku pořádně uležet, ti neošidí, ani technologicky nepodcení nic...

Je nám krásně na světě, všem. I když mně ze života moc nezbývá, jsem šťasten. Šťasten za jiné, i za mou řvu...

Ano, je nám dobře, vzpomenu občas na pana Bena, a jeho slova, jak krásně mluvil o Švýcarech,... to než se tam k nim vydal na svou poslední štaci. Ano, všude dnes již máme švýcary, a nedá mně nezopakovat slova toho starého Američana, špiona i vojáka prozatimní naší, i stálé Izraelské armády, kamaráda účastníka akce Irgunu v hotelu *King David* v Jeruzalémě v roce 1946,... pana Benjamina Chomickiho, když bájil o těch *Švýcarech*, končil větou: *That's country where God completed his work...*

Dolar používá již jen jedna korporace, jako svou vnitřní měnu,... specializuje se na výdobytky v oboru miniaturních procesorů, a dělají to dobře,... Apple podal nově patent u patentního úřadu na jímání bioplynu nad pasoucími se stády skotu, že s tím pomohou Argentině, na pastvinách podél obratníku Raka je jich nejvíc. A také v jednom, že uleví ozónové díře. Ta je již také v normálu,... a za výměnu své fortelné práce se země navzájem připravují platit virtuální měnou po síti,... však zdaleka ne *bitcoiny* zdefinovanými kdysi pro *těžaře* a *ranaře*, prostě *šíbry* překonaného. Ty, i ti,... ti *šibří*, i ty jejich *bitcoiny* jsou v nenávratnu. Obchody i debaty se vedou po naší přívětivé síti *Fatespace*, ta stojí na principech kolegia slušných lidí Velké Komendy,... uvěříte, že to nejsou žádní velcí páni konšelé? Přijímají každický nápad ve prospěch nové spirituální kvality života na naší překrásné skleněnce,... to nadšení se šíří po naší síti, co je přívětivá ke každému člověku,... tu spravují ti nejlepší v oboru, Američané,... a chceš-li, můžeš poslat také ty, jim, svou zprávu ve tvaru sms. Nikdo se dávno neobává ztráty svého soukromí při hojném *sms-kování*. Tedy díky hrdinství kolektivního genia Appleu, připomínajícímu tehdy překonaný *patriot akt!*... Třebaže *Hi-tech* politická pozice ještě zdaleka nepožívala tradiční exkluzivitu oborů industriálního automobilu, či mocného financíálu. Ale píšeme dnes, již přece jen rok 2055. To, vám,... Ti tenkrát musela být odvaha, postavit se takovému zákonu, jakým *patriot akt* byl. Ti z Applu nejspíše cítili, že prolomit soukromí uživatele zakódované v aparátech uživatelů samotných se dotýká podstaty jejich byznysu! A, to se také stalo.

Ale, jak k tomu tehdy došlo? To vám tehdy zuřil mezinárodní terorismus, to dnes ví každý. A, abychom si na ně došlápli, potřebovali jsme se dostat do technického svědomí oněch *i-phounů*. Tak to začalo, spotřebitelé jednoduše začali o takové zařízení ztrácet zájem. Tedy hned ne. Hned po zvládnutí *mobile forensics services*⁷³. To ještě nějaký čas trvalo, než se to oklikou podařilo. Pitomá prastará společenská stolní hra *tivoli*, nám,... tedy nám? Mně ne. Starému špiónovi Benovi, a jeho hochům z analytického v Izraeli, pomohla. A Ben, to posléze pověděl mně. Tak to tehdy bylo. A já jsem dal od toho, dále ruce pryč. Samozřejmě. Tu stolní hru na trefování se kuliček do jamek rozpracovali do elektronické herní konzoly Japonci. A Benovi žáci, ji pod vedením Cvíka Cuka, prý přímého potomka onoho starého židovského mládence Cvíka Cuka, co k sobě přivinul tu druhou mladou Samaritánku osvobozenou z otroctví někde v Outremeru ve středověku. Toto tvrdil starý Ben. Ten posléze již odešel na jiný svět. Tak vlastně také byl z toho dále venku. Tak, vám tu hru Benovi pozůstalí analytici rozpracovali do podoby, že principálně vlastní hrací algoritmus byl schopen rozprasknout onu tajemnou skořepinu plnou citlivých údajů v kterémkoliv tehdejší *i-phounu*. Ano, onu rozpracovanou *metodu*, v zájmu ochrany světa před terorismem, předali klucí z původně Benova analytického týmu pod vedením Cvíka Cuka interpolu a ještě jisté Centrální inteligentní agentuře. Jenže, jako vždy platilo. Něco za něco. Nejdříve obsahy *sms-sek* spotřebitelů

⁷³ Něco na způsob inventury v osobních datech podezřelé osoby...

byly opatrné, neosobní. A v následných letech prodeje přístrojů od firmy s tak obrovským příběhem,... i od jiných producentů, s ne takovým věhlasem, rok od roku padaly. Ale, tak to nespíše ve světě chodí. Prostě něco za něco...

A americký prezident dnes?... jde svému lidu příkladem, kontroluje své podřízené jestli třídí odpad, aby mu podstrojovali ve vratných obalech, a na víkend odmítá létat obrovským strojem, jako slon s tím, že je to největší producent CO₂ do atmosféry, však také to dříve rekorní číslo je již jen 300ppm,... i firmě Apple jde prezident příkladem, a ta zase pomáhá Argentině s bioplynem vznášejícím se nad nic netušícím pasoucím se skotem kolem obratníku Raka. A jdou ještě dál, jako tuhle já jsem šel: Vracím se právě z naší zdravé jídelny, jak říkám, žádný *fastfood*; zvoní mně telefon s hrozným, snad patnáctimístným zobrazeným číslem. Ozve se hlas s dotazem, co jsem jedl? Fenyklovou polévku v naší zdravé jídelně, jsem jim tehdy odpověděl. "Tak jsme doma,..." jsem zaslechl na druhém konci linky,... ten hlas v telefonu pověděl mou zvěst druhému, hlavnímu telefonnímu manipulantovi. To jsem já, ještě nebyl ani doma,... ba, ani jsem netušil, že jsem byl právě přes družici lokalizován. Tak rychle se vše v ten moment seběhlo,... v tu samou vteřinu totiž, to jsem ještě opravdu netušil co se děje, se nade mne z nebe snesl tzv. *personální jímač bioplynu*. Věděl jsem o něm jen z doslechu; tehdy byl ještě obsluhován dvěma roboty v pracovních kombinézách s nakresleným zeleným jablkem na zádech. Přišlo mně to nepatřičné a poprvé jsem se tehdy odhodlal poslat zprávu ve tvaru sms na

Velkou Komendu. Tehdy ještě stále sídlící na zcela nezatopeném ostrově Manhattan v NY City s tím, že všechno má přece svou míru. Pak se mně to přihodilo ještě jednou, později, to jsem se vracel zase z jiné jídelny. Nevím již přesně, co jsem jim do telefonu sdělil, že jsem jedl, ale to zařízení, co se nade mne sneslo z hůry obsluhoval již jen jeden robot, však v podobné pracovní kombinéze se zeleným jablkem nakresleným na zádech...

Dále se mně to již nestalo, asi si stěžovalo, na ten samý nekomfort konšelům na ústředí, samozřejmě přes zprávu ve tvaru *sms*, více lidí. Jak říkám, žádní páni konšelé na tom zcela zatopeném ostrově nesedí...

Ano, vše tak utíká, konstatuji zpětně, i sám život mizí přímo před očima. Jsem šťasten za jiné. Nic takového, jako štěstí nejde uchopit, ani čas zpomalit, ne tak pozastavit život. Je tomu skoro sto let, často přemítám o prošlém. O krásném dětství, i o děsivém strachu, když tehdy maminku vezli na týden do nemocnice. Jako by se neměla více vrátit. Jak jsem byl vždy vyděšen při pomyšlení na smrt kohokoliv i svou. Ano, čas jako míra slouží přátelsky všem k usmíření, lidstvu i mně, s čímkoliv. I můj mozek se smířil se skutečností, že jsem stár. Stár, stojící před poslední svou štací. Ben tehdy, já dnes...

Jak to jen bylo krásné, dnes ve vzpomínce niterné, zaběhnout mamince pro teplé rohlíky do pekárny k Hemzům a dále proběhnout křížovatku kolem rohové, krásně veliké budovy s prodejnou metráže a galantérie. Před ní tam sídlila *banka-živno*. Té, v té době již nebylo třeba, a nejspíše ani nikomu nechyběla. Nám by však

chyběla, ona galantérie, spása před výpraskem doma. V čase vyhlášené knoflíkové války *mažňákům* z vedlejšího bloku nám byla opravdu takřka spásou. Naproti přes křižovatku byla zase lékárna se svou magistrou. Byla prsatá. Já jsem však obyčejně běžel přímo, nejkratší cestou kolem holiče Urbana, tabáku a zeleniny. Do té jsem měl vždy nakázáno nahlédnout jestli mají naměkklé banány po desetikoruně. Běžel jsem dál, kolem mlékárny *u Žofky*, pamatuji si to po těch skoro sto letech celkem živě. Kolem mlékárny, kde odjakživa prodávala Žofka, a rozlévala mléko z velké konve do konviček, co si kdo přinesl. A také jogurty od ní jsme stále měli v ledniče, jogurty ve vratném skle typickém jen pro ten jogurt. Rohlíky i měkké banány, když měli, jsem ve chvatu podal přes okno domu mamince a utíkal za klukama na fotbalové hřiště. Hráli jsme dobrou soutěž. Takto, se železnou pravidelností mně běžel neúprosný čas...

Vrací se mně to, a zpětně mě ovívá pocit štěstí. Ty vteřiny, co odměřují život prostě běží tak, jak mají přikázáno. Škola, a koupání u sedm kilometrů vzdáleného rybníku po celé léto. Dopravní vozítko moped, neboli *kozí dech*. Ten zabíral na dívky, a pak večer tancovačka, emocí plné kalhoty a červené tváře,... *fonotéka* v přeplněném sále místní hospody. Žádná skočná, tvrdá muzika byla tehdy na programu. Jimi Hendrix a jeho "*voo doo child*", masné vlasy a ve světových metropolích pozdvižení,... právě se vzedmula vlna z lidských těl,... apatie mladých k překonanému. Tehdy jsem to nevnímал, prostě jsem byl takové mámíno trdlo,... dovozují z častého dotazu pana řídícího ve

škole: “Povíš mně, čím máma doma tluče mák, když trdlo je ve škole?...“

Vlastně až pan Benjamin Chomicki mně zpětně význam té doby potvrdil při našich debatách v kavárně,... ale také to bylo již dávno, před čtyřiceti lety. Dnes mám vlasy prořídlé, upravené a nemasné,... záliba k tvrdé muzice mně dodnes neopustila, co hraji není zase žádná skočná, kytarou vládnu již těch čtyřicet let. Jen tak pro potěšení, doma,... úchop tzv. *rockové kilo* mou *reumou* prolezlé kloubnaté prsty na svém vzácném elektrickém *Fenderu-strat* s vyraženým v.č. *US11192211*, obstojně zvládám. Řekněme, ne s bravurou; však s jistou bravurou klouzalo kdysi dláto po javorovém dřevě, aby tento můj černě nalakovaný, osázený vším protřebným, nástroj vzešel z dílny v kalifornské Coroně přesně na den dvacátého výročí úmrtí Lea Fendera. A to je také Benova zásluha. Nejenže mě tehdy přesvědčil, že svou neduživost překonám v klubu *kraf maga*,... a měl pravdu, posléze jsem násilníkovi, co žil s mou dcerou natrhl hubu a vykloubil ruku, to jsem vám již jednou, možná dvakrát pověděl,... však nevzpomínám si jestli jsem vám říkal o tom za jakých okolností mne stařec Benjamin Ch. přihlásil u jednoho hudebníka ke hře na elektrickou kytaru. Ano, i to je práce starého Bena. Dokázal překvapovat. Krédo dobrého špiona - rozpoznat moment překvapení. A to že jsem si tehdy dopřál zrovna ten nejlepší nástroj na trhu, tedy kalifornského *Fendera-Hightway One*,... to je také Benovo dílo. Jednoduše mě jím tehdy obdaroval. Je nádherný, můj nástroj, škola tvůrce nadčasového designu. Ladnost tvarů nástroje souzní s harmoniemi zvuků, co na něm vyluzují. Sto let

je tomu, co takový nástroj mistr svého řemesla prvně vyjevil na rýsovacím prkně. Pak osmdesát šest, co na stejný nástroj zahrál Jimi H. na Woodstocku americkou hymnu,... a před osmdesáti lety jsem jeho song "Voo Doo Child" poslouchal na fonotéce v sále místní hospody,... tehdy jsem netušil, nemohl tušit,... a ono se tak stalo. Byl jsem obdarován podobným elektrickým nástrojem. Vy však tušíte správně, že za tím vším stál stařec Ben. To všechno je Benova práce. Prostě uměl překvapovat. Netušil však. Myslím ale, že si všimnout mohl, že všechno беру do levé ruky. Jeho nevšímavost jsem vyřešil po svém, abych jej neurazil. Struny jsem natáhnul v opačném *gardu* a dodnes na ni, na tu designovanou kytaru hraji vlastně vzhůru nohama. Myslím, že i J.H. takto vyřešil svou přirozenou jedinečnost, a skladbičku o chlapci s nadlidskými schopnostmi, co hranou *dlaně štípe skály*, hrával na naší *fonotéce* v sále obecní hospody virtuos J.H. na pravou ruku jedinečně...

Kdepak je mu s Pánem konec. Vzpomněl jsem si na špiona z povolání Benjamina Ch.. Ano, před čtyřiceti lety se vydal kamsi do *švýcar* na svou poslední štaci...

Umění, to pravé umění přetrvává prostě věky. Tvrdím. Pryč jsou časy umělců bez erudice, prefabrikovaných umělců tvrdících, na rozdíl ode mne, jak je krásný právě ten jejich prázdný plochý obraz,... i těch zmatených pozorovatelů, obdivujících svorně *císařovy nové šaty* podle Andersena, co v umělcově nahotě právě zahlédli, těch již tolik není také. A pak logicky je méně i těch, jejichž rozpačité pohledy na umělce samotného často provázeli utrousenými slovy v úleku: „*Vždyť tento umělec*

neumí ani držet tužku v ruce...“ Tak toto jsem na *Fiac* veletrhu v Paříži často viděl a slyšel, a nejen tam. Dnešní pozorovatel, i čtenář je prostě náročný. Také já jsem nedávno utřil ránu; na veřejnosti mě *fanda* mého díla o Alfrédovi, a to s odstupem let, počastoval dotazem:... Jestli jsem vůbec roditel? Že ta první moje kniha je sice poučná, zajímavá i obsažná, ale samá chyba! To je argumet, pomyslíl jsem, a pomlkou v projevu s ním souhlasil. Jen mně v tu chvíli došlo,... kam vlastně spěje nejen malířství, ale umění vůbec? Prostě, s pořádným *marketingem* v zádech může být úspěšným *postmoderním* umělcem vlastně kde, kdo. Spásná myšlenka mě právě ovanula, v tom momentě ostudy mě opanovalo horko a mrtvolný chlad mnou naopak prostoupil od šije k místům nad půlkami, tomu bodu se říká kostrč, vzpoměl jsem na špiona Bena. Zazmatkoval jsem. Nevím jestli jste se do takové trapné situace kdy dostal, Vážený čtenáři?... Ben ano. Vyprávěl mně, že v takovém momentě musíš zabrat na plné obrátky, že Ti buď dojde spásná myšlenka, nebo tě budou omývat. Mně přišla ta myšlenka, napjatému auditoriu jsem takovou mou surovost díla, jako znak posmodernyty, následně vysvětlil na zážitku z výstavy toho nejpokrokovějšího *kumštu*. Z jakmarku *Fiac*, kde jsme se s Ív právě pokoušeli *kontemplovat* nad jedním uměleckým konceptem, se před našima očima odehrála scénka jako pro kinožurnál. Unavená stařena z Itálie se stala spolutvůrkyní díla jednoho významného autora z Německa. Ano, právě tam nainstalovali část jeho putovní výstavy z předchozí *štace*, z Nerimberku. Dominantní prvek umělcova právě nainstalovaného

konceptu byla nevyplněná křížovka. Ta stará žena si sedla na lavici, aby si odpočinula. My jsme s Ív se snažili *kontemplotat*, ona jednoduše odpočívala, když zahlédne tam ty staré navílosti důležité noviny, *New Yorker* z roku 1913, a tu křížovku v nich bravurně dořešila. “Tu tajenku vám neřeknu, mladý muži,...” říkám tehdy na mém autorském čtení muži z auditoria, že ty chyby na jeho popud odstraním. Ona, ta stará žena tomu *konceptuálu* na *Fiac-eventu*, co právě tehdy čerstvě přestěhovali z Norimberku, vlastně nasadila korunu, to dílo povýšila...

Ano, o Picassovi to také říkali ještě dávno před tím. By jeden řekl. Však na rozdíl, ten jeho *kubismus* přetrval dodnes, a je pořád vysoce ceněný, přestože právě v kalendáři čteme rok 2055. Ano, máte pravdu, Picasso totiž vládl tužkou i pastelem,... tím začínal, a kdo zná jeho konvolut grafik “*Kejklířů*” z roku 1905, tak má slova potvrdí. A ten, kdo Picassa objevil a vyřkl víru v jeho zářnou budoucnost, tedy David Kahnweiler,... tak ten oboru skutečně rozuměl. To mně věřte. Naopak Dr. Kramář, tomu *kubistickému* směru dlouho přijít na chuť nemohl. Myslím, že mu na chuť nikdy ani nepřišel. Tedy vycházím z Alfrédových výpovědí, co na doktorovu adresu poznamenal. Nejspíše tomu podivnému směru doktor vlastně ani nerozuměl,... však dal na dobrou radu právě přítele Kahnweilera, a Picassa od mistrových začátků začal sbírat. Proslýchalo se tehdy, a je tomu již bez mála 150 let, že kritici s vídeňským školením, jaké Dr.Vincent měl, *kubismus* ani pochopit nemohli. Ve stejné době působil na tamní scéně ještě jeden umělecký kritik, doktor umění V.V. Štech, a tomu se *kubistické* formy vryly přímo pod kůži. Však také měl

školení berlínské, a tam se děli tehdy věci; *Německá exprese*, a od ní je již jen krůček dále. Toto všechno Alfréd důkladně zaznamenával. My se o těch časech a Alfrédových soudech k době co žil, zabýváme do podrobností v knize *první naší volné pentalogie*. Ano, není divu, že právě tehdy, v těch Alfrédových časech jsou zárodky tvorby umělecké epochy dnešní...

Dnešní umělci na rudku a udel a tužku již zase nedají dopustit. Kreslí, malují a experimentují s mistrovstvím, že při pohledu na takový obraz dech se tají. Mistrně zvládají nový *kubismus*, vracejí se k formálním pramenům,... vytvořit dílo opět trvá měsíce a příprava samotná další měsíc. Sledují je s úctou opět teoretikové typu Théophila Gautiera,... *popkultúra*, éra prefabrikovaná pod vžitým výrazem "de-še-vo", nadobro odezněla. Říkáte experiment?... řekne znalý čtenář:... "Přece Théophile Gautier, také experimentoval. Experimentoval s drogou. Dokonce založil kuřácký klub v hotelu na ostrově Sain-Louis na Séně,... a bafat hašiš, tam chodila celá jeho *kamarila*. Ano, včetně Delacroixe, a spisovatelů moderních, nebo i stále romantizujících. A, Dumas *starší*,... jako by stál předlohou i našemu upovídánému špionovi Benovi, co všude byl, a skoro všechno zažil na vlastní kůži. Tak, právě ten Alexandre Dumas-*pere* s fajfkou plnou hašiše experimentoval na ostrově na Séně, také..."

Ano, vážený čtenáři. Pravdou je, Eugene Delacroix tam v tom hotelu na pařížském ostrově byl doslova pečený-vařený. Však je také pravdou, že v autoritě všeobecně uznávaného Théophila, Eugene obdaroval dvěma svými plátny a dvěma studiemi. Stalo se to po

prezentaci díla v kapli Andělů, kostela *Svatého Sulpicia*. A pravdou je také, že po Théophilově smrti se kritikova bohatá sbírka rozprodala,... a ještě trochu později jednu tuto studii získal v Paříži Alfred Justitz,... a na podobné *théma* Venuše, namaloval na sklonku života uhlem studii,... na vždy nedokončenou, Venuši svou. A, také je pravdou, že člověk prostě v životě s něčím experimentuje, třeba s drogami...

Jen mně právě přišel na rozum jiný experiment,... dlouho tajen za zkratkou "QE", a jak to dopadlo! Byl to experiment, nerozum, bezradnost, zoufalství nebo závislost na *gamblingu*? Experimentovali také?... s touto drogou, pro burziány tolik návykovou. S penězi. A, může být něco vůbec experimentem,... něco co má šanci na úspěch se z toho vůbec dostat?... skoro nulovou,... stejnou jako výhrát dva *jackpoty* po sobě!... Ben míval k takové statistice jiné přirovnání,... faktem je, že to byl také jiný ranař, než jsem do dnes já. Prý ta pravděpodobnost byla ještě menší,... a že z toho problému jen tak nevykouvaj,... tvrdil Ben. Hazard. Starý Ben se v životě něco nariskoval, věděl tedy o čem mluví. Nikdy se svým životem ne hazardoval. Prý v takové situaci je pravděpodobnější dostat náhodile ořechem do hlavy,... ořechem padajícím někde v *arboretu* z kokosové palmy!...

Kde se Ben k těm stochastickým počtům, i k těm přirovnáním tehdy dopracoval nevím, snad jen náhodou na ně po cestě natrefil. Našel je na cestě, náhodou,... ale později jsem si ověřil, že se moc nespletl. S přesností přípustné statistické chyby na chlup do nes sedí...

Ani nejnáruživější sběratel,... ceny rádo by velkých děl nedávné doby dále neakceptuje. Dávno je kritičtější,... vůbec člověk dnes má jedině kritický pohled na hodnocení života okolo sebe. Galerie a muzea přeceňují svůj inventář. Celý takzvaný šuplík „*nová evropská malba*“ padl na deset procent původní dražební ceny. Přitom na duchu jsme šli nahoru. Malí kluci zase sportují pro radost a pro zdraví do pozdního věku, a přitom ten tygřík, nebo lvíče?... v nich neztratili nic na síle a odhodlání. Rodiče jim více nepletou od malička hlavu, a ve škole je místo ochočování vzdělávají. Já opět nosím svůj mobilní telefon krásného provedení v kapsičce od košile, a slova jako *byznys plán, pracovní pozice, či produktový management* pomalu mizí z mateřských jazyků po celém světě...

Ano, skutečná krása a kvalita překoná staletí, ten dlouhý odstup dokáže teprve rozpoznat skutečné umění, ale nejen umění...

Tedy všude, nejen v umění je dnes fortelná práce zase k vidění. Všude kolem, kam se jen podíváš...

Fortelná práce, a pak ještě řád, přesný jako ten jízdni, a na nástupišti pořádek...

Jsem šťasten, šťasten při pohledu z okna našeho bytu na starý klášter, a na nebe. S Ív u něj často sedáváme. Naproti ve věži se starobylým křížem tyčícím se do stejného nebe, kam se s Ív tak často díváme hnízdí holubi. A když hnízdí tak platí. Krví. Krvavou daň za život zbylých. Párek poštolek ji tvrdě vymáhá. Holubicím odnáší zardoušené neopeřence z ony věže pod křížem, co trčí do nebe,... pro potomky své. Jak je to vše

synchronizováno, aby přežili všichni. Straka zase opodál na statném dubu v Kinských zahradě vyvádí mláďata také, však o trochu dříve než zpěvné ptactvo. Nikdo neví, kdo tomu dal řád. Prostě je to tak, aby drobotina té prohnané straky měla vydatnou krmí. A pak ještě sokol stěhovavý, když je právě u nás v republice, tak nad nedalekým kopcem loví pro mladé také, ten již dospělé holubi. Střemhlavým letem jej pařátem nejdříve omráčí, a vítězoslavně se snese pro něj na zem. Sám hnízdí na vysokém komíně místní ekologické spalovny odpadu. Již třetím rokem. Tento sokol potřebuje klid, tedy patřičnou výšku. Alespoň šedesát metrů. Tak klucí z našeho spolku ochranců ptactva po práci vynesli,... ano po práci, té dnes mají mladí vzdělanci *habaděj*. Po té *ztracené éře*, tak se prošlé období mizérie na jedné straně a neskutečného bohatství na straně druhé v odborných publikacích nazývá, mají mladí práce dost. Píše se v nich o tzv. druhé ztracené generaci za posledních sto let. Ale, jak říkám po válce je každý generálem. A starý špion Ben, ten již kdy říkával, že se to nehodí ani komentovat,... jakési *móresy*, nebo co?... často říkával, když mluvil o době příznačné elitářství,... toto řekl Ben již tehdy doslovně:... *“... bída přijde i na něj, příštího žebráka,... když neslyší hladový hlas mladé vzdělanosti,... neslyší po čem to prahnouce-sténající hlas mladého Španěla žebrajícího o jakous práci,... nepoučitelnost, arogance; nejdříve holocaust s následným exodem,... a teď jiný fetiš je vede, ne zlaté tele,... to ani náhodou, jakás modla pofiderní svobody, či co?... a co všudepřítomná zahálka?... říká jim to slovo vůbec něco. Jako by nevěděli tito pedagogové, že člověk*

je od přírody líný, a k bohulibé činnosti, jakou práce je, se musí člověk nutit;... ale říkám vám, mladý muži, další ztracená generace,... tehdy holokaust, ti nad branami zase psali „Arbeit macht frei...“ Takto mně již kdy vyjevil právě aktuální situaci starý špion Benjamin Ch.,... a já dnes?... mu dávám za pravdu. Po válce je prostě vždy každý generálem. A to, že Ben byl občanem Izraele, a zakládajícím členem *mosadu*? Na věci zhola nic nemění. To s *fetišem zlatého telete* nemělo nic společného,... to falešný prorok je nejspíše tehdy kamsi vlekl. Starý Ben mluvil o podivném stínu na zdi. Kdosi v zákulisí prý, jako by vodil loutkami,... a soudil přitom, co je *fás*,... a co je *nefás*?... Co projevem svobody ještě je, a co projevem práva na svobodu již není. Ale, je *fás* nahromadit skoro celý jeden národ někde pod dohledem, a pak si teprve vybírat jedince, co se mohou doma někomu *šiknout*? Připomnělo mně to epizodu z naší druhé knihy sledující putování sukna středověkým *Outremerem*, a popisující do podrobnosti osudy knižního hrdiny d'Ajudo Pinta, portugálského šlechtice a Žida po německé matce. Ano, právě tento kavalír zachránil dvě mladé Samaritánky z otrockého zajetí. Čekala je cesta průsmykem Džabel al Šária, a po pobřeží dále do přístavu Ayas na tamní trh s otroky, a dále kamsi přes moře s nevlídným otrokářem. Ano, dopadlo to dobře, tehdy, i dnes. Jednu tu Samaritánku si vzal za ženu syn kameníka Arnolda z vísky pod templářskou pevností Safita v průsmyku horstev Džabal al Šária za dob středověkého *Outremeru*,... a tu druhou k sobě přivinul starý mládenec, žid Cvika Cuk. Ten ti, Vám uměl dělat náhradní zuby,... ze dřeva. A to tvrdé dřevo si nechal

tahat karavanou podél celého Nilu od pramene, až z Madagaskaru. A to středověké plátno obsahuje doted třísku cypřiše z bárky Noemovy?... no, a právě na to plátno namaloval modernista Alfred Justitz, někdy v roce 1914 svého *Jákoba spolu s Ráchel a Leou*... Ten obraz visí mé dceři nad pelestí postele dodnes. Potom takový!... obraz hodnotu v čase má...

Tak to vidíte, Vážený čtenáři, události se kolikrát odvíjejí sami, mimo naše snažení. Prostě si jdou, jak se říká, po svech...

To je přece *kšeftování*,... s lidmi? Ano, starý Benjamin Ch. již kdy připsal nulu na tento účet,... a jak by bylo na světě dobře, dnes. Jen se tak občas poohlédnout za sebe, a pak se podívat i do stran. Moudrý, to tak prý dělá vždy,... rád říkával staříčkový Ben, a uvedl příklad:...

Také Uhry byly na roztrhání. Svého času. V letech kolem data 1848 byly Uhry na roztrhání, povídal:.. *“...šhubali se o ně, pomalu celým kontinentem nenávidění Habsburkové, v jedné manéži pod obrovským šapitó, s ruským medvědem. Ta, již tak oškubaná habsburská orlice kdákala, pod tím šapitó, medvědu dlouze za hrbem,... a Maďaři?... ti se také, tedy tehdy, málem vydali na cestu, za svobodou. Nějaký hlásek sibiřských dálav na ně volal”*. Takto nelichotivě starý špion Ben situaci s lítostí v hlase popisoval. Tehdy mluvil o dávno přežitých věcech. Věcech, co dávno stratily svůj grunt pod nohama. Ty aristokratické manýry, co ještě ojedinele dodnes, tak sveřepě visí na zarezlé brzdě, šly pomalu *zu grunt!*... přes pět set let nám to trvalo, na to přistoupit...

To všechno by nevěděl staříčkový Ben, či vyvolení u nich v Izraeli,... kdyby? Kdyby, to neviděl prý již skoro každý,

i tady. Tak dlouhé, kolikráté máme vedení. Než nám to konečně dojde. Filozofu Heideggerovi dříve, starému Benovi později, a mně až konečně teď zapadl ten poslední korálek do mozaiky, mého obrazu světa...

Ono to úmyslné natahování čísi agónie bylo již, tedy údajně, přespříliš okaté. Se říkalo. No, jen si vezměte,... když to došlo nakonec i mně?...

Ano, divné na tom všem je, že jsem nic neviděl,... a Ameriku?... tu Vám, také oběvuji až dnes! Po kolika letech!... po pětistech šedesáti a jednom roce. Právě píšeme v kalendáři rok 2053...

Tak prosím, takto mluvil špion Ben již tehdy. A dnes? Nevědí, kam skočit první. Naší dnešní vzdělanci. Však čas si naši našli, a jedno odpoledne na ten vysoký komín naší ekologické spalovny, i když jsem parkráté zaslechnul, že tam už zase spálí kde co,... i s bednou plnou sena, dali si tu dřinu,... a na ten komín vylezli. Snad nikdo nevěřil, že si toho místa náš *sokol stěhovavý* všimne, a k zahníždění vybere. Jó, nabídka a poptávka, pomyslí. Nalezl, stalo se. Teď z našeho okna máme s Ív to ojedinělé hnízdiště na komíně, jako na dlani. Naším pozorovacím dalekohledem se tím směrem denně také díváme. Všude kolem nás, tak vysoko nad zemí létají včely, ano obyčejné, však tolik nepostradatelné včely. To jiný spolek jim vynesl zase úly rovnou na střechu našeho baráku.

Ano, často sedáme spolu u toho našeho velikého okna v nejvyšším patře. Díváme se, držíme za ruce a vzpomínáme. Jako tuhle Ív povídá:...

‘Barnabáši, vzpomínáš, to když už se jen tak držíme za ruce. Tenkráté v Americe při pronásledování *orla*

bělohlavého, co se nám poštěstilo? Ten zamilovaný páreček nad našimi hlavami vystoupal tak vysoko, vzpomínáš?,... že je stěží bylo vidět. Pak se volným pádem se zaklesnutými pařáty v sobě spustili spolu střemhlav dolů,... vzpomínám s láskou na ten jejich namlouvací taneček, Barnabáši...´ Vzpomínám i já, že naše námluvy byly mnohem chladnější. Přesto opět nyní беру Ív za ruku, a silně ji tisknu, netuší na co myslím. Ano, ráda naslouchala, po celý společný život, a já ji rád poučoval; třeba právě jak rozpoznat kroužícího orla v dáli od jiného dravce. Ruce Ív jsou dodnes krásné, útlé se štíhlými prsty, jako vrbové písťalky. Roztáhla je a ukázala, v momentě když jsem jí tehdy vyprávěl o orlych brcích na koncích křídel, jako by to bylo včera,... jako neomylném rozpoznávacím znaku orla na obloze,... brky sama prsty napodobila. Ruku Ív tisknu i teď, a dívám se, dnes po několikáté, na chudinku Ív. Sedící, jako nemluvně schoulená v křesle vedle mne. Kolena přikrytá teplým *vlnákem*, a se slzami v očích, i ona o něčem dlouze přemítá. Včera nás navštívili agenti dceřiny pobočky *Cryonics institutu*, jsou to vlastně modernější funebráci, také se jim říká mezi lidmi *černí havrani*. Je to úděsná představa, dnes velký problém,... co s nima. V jejich mrazárnách, v tancích s tekutým dusíkem, visí dole hlavou armády jedinců, co uvěřili,... uvěřili v pozdější znovuvzkříšení. A nabízeli více, prostě je vyhodíš dveřma a vlezou ti zpátky oknem. To, že zastupují i jinou firmu, která tě dopraví do nebe, říkali. Tak krásně svou službu popisují, ale nejedná se vlastně o nic jiného než, že tě po stovkách vystřelí na oběžnou dráhu, a pak již každý sám si jde po svých. Putuje naší

soustavou ve své ocelové naprogramované kapsle s tryskovými motůrky. Ty motůrky přesně dle patentovaného aplikačního programu v pravý čas zaberou, a zase vypínají, a ty přeskakuješ po orbitech, právě jako Malý princ, až za několik let putuješ sám tou temnou Prázdnou za sluneční soustavou. V tom momentě duch ujednání je naplněn, dále tě nechají napospas osudu, smlouva po právní stránce končí. Tato služba je žádaná především u těch, co se hlásí k národu *Klingonů*, dokonce se na stáří učí *klíngonštině*,... ale to není případ Ív, ani můj! My, oba dva víme kam patříme. Každý člověk potřebuje někam patřit, jinak přijme úděl toulavého, zbídačeného psa. A, jak to může dopadnout víme, poučila nás historie, třicetiletá válka zkraje dvacátého století. Ale jiné je na tom zajímavé,... jak jsou dnes ty pohřební firmy vybaveny, vzdělaným personálem na pozicích reprezentantů firmy, a také propracovanými *invenčními* přesvědčovacími nápady. Tak tomu dnes říkají. Ti hoši, co nás navštívili věděli snad všechno z oboru počítačové i raketové techniky. Tak jsem toho využil a dal se s něma do fundované debaty. Navíc mám času až, až. Přišla řeč na umělou inteligenci,... až my tady dávno nebudeme. Tvrdili, že bude, a nebude to dlouho trvat. Ta umělá inteligence. Účastnili se prý osobně důležitého Turingova pokusu, a ten inteligentní robot prý skoro prošel, tedy tím testem. Na což mladému vzdělanému *havranovi* jsem oponoval tím, že se píše již rok 2055 a stále nic!... Prý jestli *neserfuji*, že nic o *HiTech* nevím,... se mne protiútokem zeptal. Že jsme se s Ív domluvili, že *serfovat* na *netu* nebudeme, že to kazí vztahy, mu povídám,... a také, že Ív říkala,... že si někdy

můžeme zajít na prkně zaježdit, tedy když na to přijde,... na sněhu, dolů z kopce. To prý je jiné kafe,... opravdu mně to Ív tehdy navrhla. Tak jsem i toto v kostce mladému havranovi s trpělivostí vysvětlil. Kroutil však hlavou, jako svatý Tomáš. Nevěřičně, tak jsem se do něj pustil doopravdy, povídám:... “není možné toho stavu stroje dosáhnout z prostého důvodu, za padesát let jsme se nehnuli z místa, jen se rozlézáme do šíře s využitím již vousatého polovodivého efektu evidovaného u jistých materiálů. Ty datové servery jsou již jako mrakordapy, a každý takový mrakodrap potřebuje svou vlastní atomku k napájení elektrickou, a to jsme již kdy říkali;... zavřeme je, zavřeme je jednou pro vždy. Ty atomky...” Mu povídám. Bránil se pro změnu matematikou, tento moderní funebrák, že se nám oplatí se do toho prostoru, kde se v tu ránu zastaví čas, se nechat vystřelit. Člověk prý nikdy neví! Tak jsem se do něj pustil ještě jednou při použití svých dřívějších znalostí matematiky. Napsal jsem mu tuto prostou rovnici na roh papíru u novin; $f(x)=1/x$, kde $x=0$, nebo alespoň se nule blíží. Výsledek se prostě blíží nekonečnu, a to může po sobě zanechat, tak nanejvýše nějaký reziduum. Česky, nějakaj ten zbyteček, to nekonečno. Prosté tvrzení o možném dosažení singulárního bodu, a to ještě v brzké době prostě není přípustné! Viděl jsem, že již nezabírá, tak jsem deriváty alkoholu, jakož i ty matematické, spolu s integrálním počtem prostě odložil, prostě řečeno ani na ně nedošlo. Povídám:... to spíše zkolabuje energetická soustava. Povídám dále:... protože těch dat v těch skladech k ničemu, sežere tolik proudu, že to dále nejde snést. Povím Vám, mladý muži,... mu s vážností k jeho

osobě povídám;... to mně před mnoha, a mnoha lety řekl jeden starý moudrý muž, jmenoval se Benjamin Ch.,... připodobňuji mu jej. Jeho ctností bylo chovat se blahoskloně za každé situace, proto se snažím ovládat i já, a věci soudím až s odstupem času. Tvrdil tehdy, že Němci *špekulují*, že chtějí vydělat na luzných naokolo, když zavřeli své zastaralé atomky a nastavili větrníky na elektriku v moři kolem celého pobřeží. Věděli své, povídal již tehdy stařec Benjamin Ch., povídám včera mladému *havranovi*,... a dnes?... vydělávají podruhé. Tu lacinou elektriku ze severáku vanoucího od moře, kdy se mu zachce, dávno skladují v bateriích u každého jednoho příbytku! A berou si ji, když právě nefouká, tak tudy cesta vede, mladý muži, a ne hledat stav umělého intelektu stroje!... mu včera povídám. Ten nedefinovatelný singulární bod, kdy již nerozvinete ani Laurentovu matematickou řadu, a stěží ustanovíte limitu, prostě neexistuje. To se ještě pozvednutím se ze židle snažil oponovat,... tak jsem se do něj obul ještě jednou, a to pořádně, abych jej dorazil. Povídám Vám, včera mu slušně povídám:... Nanejvýše, tak vymyslíte další nepotřebnou aplikaci, kterých jsou již tak ty baráky plné dat k ničemu. Ještě ve dveřích tomu *havranovi* v černém včera polohlasem šeptám:... “do souboje se strojem, při Turingově testu postaveném na eufórii padesátých let minulého století, se více nestavějte, i kdyby vám slibovali hory, doly. Nemůže to fungovat, dejte na mě, jde o motivaci, výzvu pro lidstvo, to je vše!” Motivační význam test mít může, ale fungovat? Fungovat to nikdy nemůže. Totiž stav 0, a stav 1; tedy mezi stavy zapnuto a

vypnuto, by se muselo prostředí modulovat!... tak, jak se to děje v mozku živočichů vyšších řádů...

Ten mladý funebrák v černém se vám od dveří ještě vrátil. Myslím si, že nevěřil, že s námi uzavře sml., na ten věčný kosmický let. Myslím, že jej zaujala naše rozprava. Nalil jsem ještě každému skleničku alkoholového derivátu, a já povídám, a povídám. Již dávno jsem si s nikým tak nepovídám, jako s tím mladým mužem, i tím druhým v černém včera...

Vyprávím mu znovu o té tisícině pikosekundy,... pikosekunda nebo věčnost,... člověk se může namočit, i národ se může namočit, to víme z historie,... však jen lidstvo může zabřednout. Umělá inteligence? Vdechnout stroji vědomí, vnuknout svědomí? Pitomost.

Ba, ne pitomost, ta nauka zcela jistě dnes již patří mezi kognitivní vědy,... hned za filozofii? Já však miluji nauku o linquistice, na tu nedám dopustit. Tiše se nad sebou ještě dnes znovu zamýšlím. Jestli si ještě vzpomenete také vy, Vážený čtenáři? To jsme se starým Benem rozebírali filozofická témata i lidské možnosti, limity člověka. Bylo to snad na naší páté společné schůzce, teprve jsme se oťukávali navzájem. Zjišťovali, co v kom vězí. Nakousli jsme tehdy také problém *kvantové mechaniky*,... a v ní jeden popsany pokus, co nejspíše právě otestoval limity lického myšlení. V tom pokusu nechali naši vědci proudit roj elektronů přes dvě štěrbin v překážce. Výsledek zaznamenaný na *matnici*, byl děsivý. Publikovali jej hned v úleku ve vědeckém časopisu. Ty elektrony za překážkou se dvěma štěrbinami totiž nedopadaly podle Gausovy pravděpodobnostní křivky, ale podle jakési nepopsatelné

klikatice. Ano, máte pravdu narážím na *kvantový počítač* publikovaný zase dnes. Jeví se, že by to šlo, počítat *kvanta* hmoty, nazvěme ty kousky *qubity*. Již v roce 2000 se *Modré růži*, špičce v technice na tomto poli, podařilo dosáhnout podmínek potřebného *supravodivého*⁷⁴ stavu! Však je zde problém. Víceru problémů,... především filozofických,... že vlastně nemůžeme pochopit vlastní podstatu *mikrokosmu*, stejně jak nemůžeme pochopit tu nekonečnou *Prázdnost* nad naší hlavou. Museli bychom nejdříve pochopit sami sebe. A začal bych, býti takovým filozofem, odhalením prapůvodu obětních obřadů, jako transformátoru mezi duchem a všeobjímající zoufalstvíchtivou *Prázdností*. Nestačí, když si uvědomím sám sebe, vlastní já! Přesto, zase, i to je dost? Moc bych však na druhou stranu, tuto povahu věci nepokoušel...

Ano, ty rychlosti částic uvnitř kvantového mikrokosmu jsou lákavě obrovské. A, co na to tehdy *Velká modrá*, nebo *Modrá růže*?... jí, té nadnárodní korporaci můžeme říkat. Prostě řešila pouze problém *černé skříňky*, něco do ní vstupuje, a něco zase vylézá. Toto tvrdila, ta *Velká modrá*,... že stavy 0 a 1, tedy *zapnuto* a *vypnuto* by se snad přes *matematiku Fourierovu* vypořádat daly. A navíc, že máme jistou devízu k tomu. Totiž *superpozice*⁷⁵ mezi stavy 0 a 1! Jenže, co se odehrává v tušených paralelních světech ony *černé skříňky* zjistit nemůžeme. Proto veškerý

⁷⁴ Stav daný mínusovou teplotou, kdy kov neklade elektronu žádný elektrický odpor.

⁷⁵ Superpozice mezi stavy 0 a 1, třeba modulované prostředí.

ušetřený čas, díky tomu zrychlenému světu uvnitř, věnujeme stále dokola jen opravám chyb na výstupu z ony skříňky. *Zpětná vazba* se tomu říká. A skříňce samotné?... můžeme z popularizačního hlediska říkat právě *kvantový počítač*. Či, velký příběh Velké Modré?... skoro literární, jako literární vypadá i pozadí oněch elementerních *kvarků*⁷⁶, tedy alespoň jejich pojmenování. Ale i to je dost, přece pojmenovat můžeme nanejvíše to, co alespoň tušíme že existuje. *Kvark* a elektron. Myslíš, že tam končí mikrosvět? Ba ne, možná v našich očích. Jen si vezměte, Vážený čtenáři, kolik v průměru vážíme?... já, ty, *oni*. Tak nanejvýš dvě kila, v našich podmínkách. Tolik váží v průměru *kvarky* a elektrony z každého z nás, dokupy. To ostatní jsou nějaká pole, *spinující* ty elementy po svých orbitech. A, kdyby to bylo tak jednoduché, to poznání, jak si myslíme, tak dávno procházíme zdí. Prostě by nám nic nestálo v cestě. A, ono stojí. A ony *superpozice* k dobru?... přirovnáme k naší výjimečné intuici v rozhodování, a ta se vyvíjela evolucí. Takže na ten pořádný počítač si počkáme tisíce let?... No nevím, jestli se nám naši intuici podaří poskládat z jedniček a nul, dříve...

To je prozatím vše. Pro tuto chvíli. Jak říkám, celý večer jsem věnoval tomuto problému, všechny rohy u dnešních novin jsou mou rukou počmárány logickými výroky a tvrzeními, matematickými zkratkami, prostě domluvenými symboly,... těmi si pomáháme,... tak jako

⁷⁶ Kvark, na menší se prý hmota nedělí, zatím. Tolik příběh. Na rozdíl od pozadí slova v příběhu pana Joyce. Jehož příběh je nadále kapitolou uzavřenou. Jen na oko? Každý se tam přece může nalézt a příběh dopovědět po svém...

já dnes večer,... jsem si jimi pomohl odehnat z bytu mladé funebráky zastupující korporátní byznys se smrtí. Nic více, nic méně. Prostě nic výjmečného,... nadlidského, ani já jsem vlastně k žádnému výsledku nedospěl. *Velká modrá* tehdy, před padesáti lety,... ani já dnes, jsme se ke kloudnému výsledku nedobrali. A to jsem se ani nedostal k tomu druhému zásadnímu poznatku dávno prošlé doby. Poznatku učiněnému trochu později, snad dalších patnáct let po té *Velké modré*, vskutku fungující báze, zase na jiném poli, snad i stupni poznávání, báze biotechnické. To si zase vzali do parády výsek z biochemie, konkrétně buněčné uspořádání šroubovice DNA. Ta má čtyři nám známé stavební kameny, sloučeniny. Jednoduše, tedy geniálně, si naši položili tehdy triviální otázku:... „jak uložit naši umělou technickou informaci do oněch sloučenin?“ Naděje se chvíli jevila schůdnou při použití Hoffmanova překódování naší řeči do řeči běžného počítače, tedy do dvojkové soustavy! A pak zase již známým algoritmem vycházejícím z pokusu a omylu, dospět k nějakému výsledku v chemické odezvě oněch sloučenin. Heuréka! Ale?... ale, zase jsme se ocitli jen v tom dávno známém prostředí 0 a 1. Tedy nic nového pod sluncem. Nic, co by mohlo dnešní hospodářský svět postavit zase na nohy. Navíc jim tam *haprovaly* dvě z těch čtyř veličin, *guanin* a *thymin*! K tomuto druhému problému jsem se dnes ani nedostal, vidíte, a to mám již všechny prázdné rohy dnešních novin popsány!... tak snad někdy jindy. Přesto mně to nedá. Sám sebe márně přesvědčuji o možnosti znovuoživení ony *Moorovy zákonitosti*, že pokrok bude zaručen za předpokladu naší schopnosti zdvojnásobit

počet tranzistorů na jednom čipu každé dva roky. Tuto schopnost jsme ztratili již před čtyřiceti roky. Od té doby jen pokulháváme, dnes dosáhneme tohoto výkonu podle *Moorovy zákonitosti*, tak za deset let, a to příští zdvojnásobení naší slavné výkonnosti, nás potká zase, tak za čtyřicet let. Ív mě sice zatím furt chválí, ale nevím jestli to není její taktika, i má potence totiž pomalu spíše ochabuje. Je, tak na osmdesáti procentech té před 15 lety! A, to je málo! Ale to je z jiné vědné disciplíny. Žalostně málo je i těch tranzistorů na jeden čip,... a nejhorší na tom ještě je, že převratný objev nás zřejmě brzy nečeká. Růst krystalu křemíku dokážeme zajistit již téměř se 100% čistotou, řez stejného krystalu na salámová kolečka přesnější být již ani nemůže. A právě předpoklad tohoto nárazu na technologickou zeď vyšpehoval svého času ještě starý dobrý špion Ben. Použil k tomu své pověstné *kolečko*. K tomu kolečku se vrátím zachvíli. A výsledek Benovy akce?... k dopování *PNP* tranzistorových přechodů již prý použili celou Mendělejevův stupnici, a ještě další prvky do ní přidali,... k propojení linkami mezi tranzistory velikosti atomu, byl použit výkřik techniky – *ultrafialový litograf*, jak říkám vše velikosti atomu,... tedy ty tranzistory, ne ten *litograf*, ten je naopak do dnes, veliký jako kráva a stále se spíše zvětšuje,... ale k tomu Benovu pověstnému kolečku. Jak se vlastně dopídlil k přísně střežené informaci dokazující fakt, že jsme vlastně technologicky narazili? Takto, jednoduše. V přísně utajeném zařízení s tajemstvím jako hrom, vždycky to tak je;... obvykle pracují vědci a doktoři s profesory v jednom velkém sále. A takový vědecký profesor je jeden, jako druhý. Znáte to, že?... že

ti příliš nadaní muži jsou si jaksi podobní, spíše však nepohlední. Tedy na první pohled, a obyčejně mají doma ty nejkrásnější ženy! A jsme u toho. Ben si obyčejně ošacuje situaci, vyčihne ten pravý moment, správně akci načasuje, říká tomu *“timing”*. Tady, si vyhlédl kluka z ulice, místního, že jej všichni znali. Vrazil mu do kapsy stovku, aby v těch dveřích předal vzkaz. Vzkazem ukázal na ty profesurovy dveře. Obyčejně vzkazem sděluje Ben toto: *“Vaše žena vám právě zanáší v tom a v tom hotelu”*. Jakmile profesor vypadnul, tak Ben mu ofotil všechny papíry z kufríku, a měl vyděláno. Doma to jen roztřídil. Povím vám, krásná žena je příjemná na pohled i pohlazení. To mám od Bena. A ještě k tomu mně špion, a to již byl stařec, pověděl:... *“Chceš-li si ze života učinit peklo, poříd' si krásnou ženu...”*. Tady jsem byl úplně v klidu, moje Ív je krásná také, tam hluboko uvnitř, a tudíž jsem v klidu. Tak to bylo, to pověstné Benovo kolečko. Jak říkám, svatý nebyl. Prostě ovládal onu hru peněz. Ale, pravdou je, že jeho konta nevysychala, že si to mohl dovolit. Měl stále otevřený účet, snad ve všech bankách po světě. Ben tehdy právě zjistil, přes profesorovu krasavici, prý se s ní nějaký čas i sám tahal,... že jsme uvízli. Uvízli jsme v nekonečně se navzájem matoucí síti, seskládané pouze ze samých nul a jedniček...

Tak, co s tím... No co, budeme si muset ještě dlouho počkat, ale jak říkám:... času dnes již mám až, až...

Ben, obyčejně v takových situacích pochybovačně kroutil hlavou, včera mladému muži v černém obleku o starci vyprávím,... že ani tehdy, když již opravdu nevíme

kudy kam, nemáme zmatkovat a klopat oči,... a o Benově erudici jasnozřivce?... bych opravdu nezapochyboval ani na onu *pikosekundu*, a o tu jde v procese strojové inteligence! Ono totiž stav mysli není možno vypnout ani na tisícinu *pikosekundy*, došlo by k vymazání paměti, amnézii. To tvrdil Benjamin Ch. již tenkrát, mu povídám. Kde k tomu přišel nevím. Snad to pochytíl od těch jeho slavných analytiků, nebo od Rusů? To opravdu nevím, povídám včera muži v černém. Ten na mne s údivem civí. O čem povídám nemá ani “*ánung*“, soudě podle jediného slova, co z něj vypadlo,... “*mezokosmité!*“.

Na chvíli odskočím, si včera povídám, ať se chytí, ať popadne dech,... tak začnu, vyprávím na lehčí notu;... vyprávím mu o Benem obnošeném sportovním *Parkru*, že nemusí být zrovna starou vestou,... navozuji situaci, aby i on pochopil, když říkám:... “Mladý muži, víte ono i dnes v době pokročilého pokroku potřebujeme opravdické *fachmany*, víte,... ty chválozpěvy na nějaký ty *IT* aplikace, byť inteligentní jsou,... jsou jen pozůstatkem doby, krátkého období *beenamitu /jakéhosi období technologického neolitu/*. To, jiné *fachmany* my stále potřebujeme. *By the way*,... víte, že vstupní dveře dnes nejmodernějšího letadla kompletuje právě takový *fachman*? Poslední zabroušení hran *kompozitu* provádí sám, pomocí roztočených pecek od obyčejných merunek v jakési vířivce,... a když temuje nýty, tak vytříbeným poslechem ví přesně, kdy má takový nýt dost,... a že nakonec přejeđe tu zanýtovanou řadu prstem, a ví na tisícinu, že je vše jak má být! A, to prosím při finalizaci vstupních dveří dnes nejmodernějšího letadla. A víte

proč je tomu tak, mladý muži?“ Se jej včera večer ptám. „Protože se nic lepšího do dnešního dne nevynašlo,... a ne tak umělá inteligence!“ Mu odpovídám vjednom...

A více:... Benjamin Ch., mně také, již tehdy vyprávěl,... o dodnes nejdokonalejším hudebním nástroji, varhanech, neboli organu. O nástroji, co hřmotem, pěstmi z něj vytřískaném, naháněl hrůzu nepříteli. Ano, o válečném nástroji, jenž se přerodil v nástroj oslavný, chrámový,... a slovy mně pověděl staříčkový jasnozřivec více:... „*Není možno hrát Bacha na harmónium vyluzujícím zvuky generované elektřinou, zní to ploše*“. Stejně, jak ploché by bylo myšlení domělé umělé bytosti,... dokládám, a argumentuji Benovými myšlenkami také Vám, vážený čtenáři, snad po čtyřiceti letech. Vám dnes, a mládenci celému v černém, včera,... já.

Ještě jednou mladý černý havran, včera vzorně reprezentující firmu *Cryonics*, se ztopořil. Vzpomněl si ještě na jeden argument, co mu firma nejspíše dlouho vtloukala do hlavy. Prý již začínají, začínají s ukládáním vědomí svých přestárých klientů na médium. Nechal jsem jej chvíli povídat, a když jsem se ho zeptal jestli četl včerejší noviny, tak zaváhal. Tak jsem je vytáhnul ze šuplíku a začal mu z nich citovat. Nespíše to byl také, placený, tedy poplatný *PR* článek reprezentantovy firmy. V těch předvčerejších novinách. Píší tam o dědečkovi, jinak významné autoritě z ranku *algoritmického* obchodování. Upsal se, ten bohatý stařec nad hrobem, firmě kterou náš funebrák včera u mne doma reprezentoval,... pod podmínkou, že mu uloží jeho

vědomí na médium. Ano, a že *AI*⁷⁷ je již v pokročilém vývojovém stádiu, tak smlouvu uzavřeli. Starci odlehlo, a spokojeně se odšoural domů. Kapitál měl zabezpečený! Ten příběh z novin byl tklivý, stařec chtěl i dlouho po své smrti mít jistotu. Svému vnukovi-následníkovi ze záhrobí chce radit, jenže. Jenže ta technika tak pádí kupředu, že ty rady budou jednou, onomu andílkovy z ebenové postýlky, co se již se zlatou lžičkou u úst narodil, k ničemu. Navíc, co to stálo?... jen postavit ten barák jako svět, pak jej nacpat kovovými *racky* od suterénu až po půdu, a ty *racky* vyzbrojit *RAM* pamětí neuvěřitelné kapacity 15 tisíc *Zettabyt-ů*! Do takové obří techniky se vleze jedno lidské vědomí, mu včera povídám. Že konkurovat té nejkonzentrovanejší organické hmotě, naše technika skládající se,... těch potřebných *Zettabyt-ů*, z archaických nul a jedniček?... prostě nerovný souboj...

Ano, tuším nerovný souboj. Mládenci v černém se zaleskla podsvícená nitrooční kamera. To špion Ben mne naučil všímavosti, schopnosti vyhodnotit a dále stavět na detailu! Ti jejich doktoři na hlavu sledují v přímém přenosu mé podmíněné reakce. Zkoumají s čím se na mne *vytarasit* příště, aby mne již dostali, konečně rozdrtili na *padrť*. Tomuto se říká fajnová podpora vlastního byznysu. Ba ne, nedám jim šanci. Zvláště teď ne, když vím, že se tam někde schovávají další...

Popošel jsem ještě kousek, do histotie antické, a povyprávěl mu následující tragédii, co se odehrála

⁷⁷ Umělá inteligence...

v Agripiině kolónii na Rýně. Tuto kapitolu rýnských dějin jsme rozebrali dříve spolu se špiónem Benjaminem Ch.. Ten tam kdysi operoval, zažil tragédii jinou, novodobou, vzpomínáte?... osobní. Přišel o milovanou Rúth, utonula v Rýnu. A včera jsem to zase převyprávěl znovu, tomu mladému reprezentantovi pohřebního ústavu v černém. Jak říkám, času již mám až, až...

Ano,... antickou tragédií, jako podle Aristotela:... 'Agrippina porodila Nerona, toho vzdělával jistý filozof - "Život nám byl dán s podmínkou, že zemřeme!"... mu dal do vinku, když se císař ujímal vlády...' „Seneca!„... vyhrkl na mne mladý havran. Klasické vzdělání na školách zase zavedli, potěším se včera. Ano, již se rodíme s vědomím, že zemřeme. Tak proč se tomu vzpouzet, proč se usilovat o uchování vědomí jedince, byť čímsi výjmečného, na nějakém umělém médiu?... přece *mikro* svět i *makro* svět se kolem nás točí, a my jsme kdesi uvnitř, součástí. Vystoupit z tohoto bludného kruhu? Proč?... a jak?... máme přírodu, svou historii i *jsoucno*,... a snění. Ano, ten mladý havran včera, snil svůj *matrix*... A, pak ještě ono okřídlené: "Vzestup a pád!"... ten filozof z antiky Lucius A. S. nabyl neskutečné moci, aby zmrel vlastní rukou v zoufalství z ponížení,... a to mu přitom nešlo, ani o tu vůbec první republiku. A kdyby šlo?... možná by umíral naopak v blaženosti...

Toto tvrzení bylo již příliš, i pro něj, firmou dobře proškoleného funebráka. Ještě vzpomenu jiný filozofický aspekt problému, jako by se mně rázem chtěl zalíbit,... aby lidstvo taková bezcitná monstra nepřivedly do záhuby!... tak toho se již dnes bát nemusíme! Předbíhal se. Na bezpečnostních systémech prý vědci s úspěchem

dělají již dnes, povídal,... že mají *dálkáč*, kterým kdykoliv všechno klidně vypnou. “*Děkuji pěkně*“, jsem mu včera řekl, a utřel si orosené čelo. Ten snad žije opravdu v nějakém *matrixu*, si včera říkám a myslím si své. Přece svět dnes je již dávno docela jinde. K těm barákům jako svět na jedno lidské vědomí nakonec nepřišlo. Svět dávno dnes není tak pochmurný. Jak jej líčil včera ten funebrák reprezentující snad všechny novodobé aristokraty světa. Ty, s tím kraťoučkým rodokmenem.

To jen příroda sama, přes své dlouhatánské prsty, jisté zákonitosti mimo náš dosah, se začala rázně prosazovat. S doznívající érou přeceněných *iphonů*, v inovačním cyklu půl roku, došlo k ráznému pádu prodejů. Dosud všemocný *IT* sektor si sice ještě nějaký čas vysvětloval budoucnost oboru služeb po svém. Bazíroval na svém. Ještě v dalším kroku, se jako stádo všichni přeorientovali na tzv. *internet věcí*, jenže! Jenže *iphonů* svého času byly na světě čtyři miliardy kusů po pětistovce dolarů za kus, s obměnou po tom půl roce. Senzorů napojených na internet, aby nám včas zapla lednička, je dnes po světě miliard pět, jenže!... Jenže po dolaru za každý!... a každý dnes vydrží při spokojenosti 10 let! Právě tehdy *párty* vzpupného *neobaroku* skončila. Ten mladý *havran* včera, snad opravdu si žije jakýsi svůj *matrix*, jen si vezměte. Dnes světu dominují přece docela jiné služby! Prostě tápali, a svět se pomalu z toho oklepal sám, i díky těm krachům se vyspravily světové finance...

Pořádný servis se vším všudy je dnes na každém rohu, na cokoliv užitečného. A všechno dnes slouží i deset let, i více. I takový automobil na vodík jezdí právě

tak deset let. Pak je povinně rozebrán, a recyklován. Do poslední součástky!... ale nechám je. Jednoho i toho druhého. Jako by sami nepřijeli půjčeným autíčkem bez volantu. Jó takový volant panečku, požitek z jízdy, a rachot silného motoru k tomu!... to se dávno na silnici nevidí, tak jediné v technickém muzeu. Jen jízda na mém starém *péráku* mohla takové nadupané Ferrari předhonit, ale co budu tomu havranovi v černém vyprávět o pořádných strojích, třeba takovém červeném *Ferrari 599 GTB-Fiorano*, co jsem se jej nakonec nemohl zbavit, bylo již neprodejné! A kde jsem já na něj tehdy vzal?... přece to je také práce špiona Bena. Nejspíše mu bylo blbé, že mě celou tu dobu vodil za nos, tak mě nakonec alespoň vykoupal v penězích. Tedy tehdejší mluvou. To to, nejspíše to jeho špatné svědomí! Tedy mě?... mě a Ív obdaroval tak, že jsme byli za vodou po zbytek života...

Ale, co po Ferrari, prostě doba je již dávno jinde. A mladí, dnes?... již o vlastní auťák dávno nestojí. Ano, takzvaný *automotiv kapitál*, tehdy poprvé v historii narazil na zeď. Houfně, zoufale prchal jeden za druhým, od jednoho pokusu k náhodnému pokusu jinému, ode jedné zdi k jiné. To se již ve městech nedalo hnout, mluvilo se o zbytečnosti, o tom téměř dokonalém stroji se všemi *nej!*... jako o zbytečnosti. Denně najezdil v průměru již jen jednu hodinu, takový naleštěný auťák, a ten jedinec za volantem?... proseděl ve frontách celkem hodin deset,... a ty stamiliony poskakujících dyzajnově dokonalých auťáku spálilo hned polovinu světové produkce oleje. Tak, prosím pěkně, takto nakonec dopadl onen fenomén několika generací, nejoblíbenější

ze všech dopravních strojů všech dob. Ty značky tehdy, především německé konkurující si fabriky, se již dokonce spojovaly, přepřelácely spolu si navzájem esa z IT sektoru, ze strachu, jen aby nezaspaly dobu. Třeba Volkswagen, hned po tom, jak překonal onen neuropsychiatrický Toureteův syndrom z dětství, po Hitlerovi, tak se pustil do utrácení!... vlazil, ostatně jako všichni, do chytrých vozítek tzv. *průmyslu 4.*, majlant. Zaplatili si, třeba u Volkswagenu, machra v oboru od Applu pro svou divizi IT strategie. Audi zase spolu s Mercedesem koupily půl Nikei, tedy jen část, tedy jejich *mapovou službu* za tři miliardy!... a takto se fabriky předháněly navzájem, až se pomalu *vycimbalý* skoro do posledního *floku*. A dnes si tito *havrani* tady, celí v černém, přijedou si třikolkou od BMW půjčenou přes *Car2Go* třetí generace, a že jim to trvalo deset minut, tedy dostat se sem z druhého konce města!... a tak je to dnes se vším. Takto ti, vám velcí automobiloví konkurenti museli v nových podmínkách zatřepat svým vlastním byznysem!... že dnes žijí výhradně z vypůjčené hodiny, tzv. *motohodiny*!... a takový automobil, co s ním přijeli ti dva *havrani* dnes k nám, je v pohybu i patnáct hodin denně. Silnice jsou poloprázdné, z minula předymenzované, a u BMW dávno nenahánějí rekordy v počtu vyrobených *prdítek*, ale hledí si výpůjční doby, opravám a recyklaci ojetých. A inovační cyklus u Audi?... prý deset let, chválili se, od nich v novinách. Ne, nic jim nebudu povídat, ani více vyvracet. Ať si žijí ten svůj *matrix*,... když je jim v něm dobře?... vědí *prd* o životě, si včera povídám...

Zkoprněl,... z toho právě včera nastavšího hrobového ticha.

“*Mezokosmité*“, opakuje včera dokola *funetrák*,... a v jednom mně podával do ruky knihu, i s kladnými doporučeními svých smluvních abonentů. Tak, jak jej to u firmy naučili. Tu knížečku jsem převzal, jak mně káže bontón, jsem ji s díky otevřel ještě před ním. Čtu pod nápisem velkými písmeny “*JAZYK KLINGONŮ*“;... podtitul... Hledím dnes já, jako svatý Tomáš, čtu:... “Projekt vznikl kdysi, jako start-up za podpory firmy Cryonics institutu s povzbudivým přesvědčením,... že každý voják má ve své torně maršálskou hůl“...

Žeby dnes moh někdo poctivě zbohatnout? Pochybovačně kroutím hlavou...

Ten mládenec celý v černém. I s tím druhým v černém, se záhy zvedli, a odešli dveřmi. Oknem se nevrátili. Pochopili, že smlouvu s Ív, ani se mnou neuzavřou. Jen se divím. Divím se sám sobě, že se do takové debaty na pomezí utopie vůbec pouštím. Přece od začátku jsem myšlenku psát utopický román, ani na chvíli nepřipustil! Otvírám útlou knížečku, co jsem jí byl včera obdarován, ještě jednou:...

“*HuchQeD chu' ylghoS*“,... “*Sleduj nový kurz ekonomie*“,... stojí v *klingončtině* na titulce. Jen, jak se to vyslovuje, jak mají být nastavena mluvidla? Snad to bude někde z kraje stát...

Ano, tady to je:... “*HuchQeD chu' ylghoS*“,... *vyslovuj*:... “*chučkched ču jighoš*“, přičemž ale to “*gh*“ v posledním slově spíš jaksi zavrč na patře!...

Jenom ty jména, snad samotných hrdinů,... *QaroH*, a to druhé je samá sykavka. Nebo jsou to samotní autoři díla? Dnes ještě žijící? Jímá se mě hruza pomyslet. Svět mimozemšťanů na Zemi? Nejspíše to budou jen obyčejní občané, co se otevřeně hlásí k národnosti *klingské*, se utěšuji. A těch dnes na světě je...

Ano, zajímavé,... listuji útlou knižičkou v reprezentativním, dá se říci dárkovém balení,... autory práce:... *linqvista QaroH*,... první slovo *linqvista* se dá dovodit od slova mezinárodního, následuje *QaroH*, a to druhé slovo skládající se ze sykavek? Nic bych za to nedal, že je to jméno ženské. První vydání/2014. Prý dnes mezi abonenty firmy *Cryonics* institutu, tolik populární tištěný průvodce, nejen plavbou vesmírným nekonečnem,... jak říkal včera funebrák celý v černém. Další strany jsou nejen v té strašidelné řeči. Také v angličtině,... čtu úryvek z povídky jednoho z nejpovolanějších, *Isaaka Asimova*,... stojí psáno pod vyobrazením titulky časopisu "*Asimov's Science Fiction*", *mid december 1994*, s vyobrazenými vlky ve skafandrech, a dovětkem: "*Werwolves of Luna*". S "*Werewolves-SS*" měl, co dočinění špion *Benjamin Ch.*, dlouho po kapitulaci, a spisovatel *Asimov* nyní?... nejspíše nedoléčitelné židovské trauma. Pomyslím... Následuje rychlokurz *klingské*,... pak další řeči kolem problému nutnosti létání ke hvězdám,... ekonomické a ekologické důvody,... a k mému údivu pedesát let stará zpráva o stavu korporace. Tu jsem tehdy sesmolil pro náš ekonomický prognostřák. Je mně to již úplně jasné. Ty knižičky v dárkovém provedení šijí abonentům přímo na míru. Aby byli přesvědčiví, přemýšlím! Moje zpráva,

tentokrát v *klintonštině*! Ale na co to komu bude? Rozpravy o povaze pravdy? Krátce před smrtí? To se na záložce krásně zpracované publikace nedočítám. Jiné mne zaráží,... sousloví *povaha pravdy*, spolu se jménem Isaaka Asimova. Právě to spojení dvou slov *povaha pravdy* jej po desítkách let determinuje, jako vědce, myslitele s nejširším úvahovým diapazonem, jakým jen můžeš být obdarován. Žádný fantasta, ale opravdový filozof. A svět ho dnes již konečně staví na piedestal. A více,... toho člověka s hlubokým vnímáním židovských pramenů na výsost doceňuje pokrokovost. Pokrokovost samotné dnešní existence...

Asimovské vnímání dnešní psychohistorie přece odsuzuje dřívější ekonomii, jako prostoduše sobeckou. Stále více z ní potřebujeme cítit,... tvrdil mudrc již před padesáti lety, sociologii spolu s politologií,... ano, v té, i dnes, přestože méně,... přesto stále sobecké ekonomii...

Nedívím se více,... věci mně dnes, v mém věku, již docházejí pomaleji. Teď již vím, proč v tom nekrologu v dárkovém balení stojí i moje zpráva o stavu korporace jménem Svět! Myslím, že ti dva mladí muži v černém si nezasloužili, abych je včera, tak sprostě z bytu na nejvyšší etáži, vyhodil. Jakoby té sprostoty, pomyslím, nebylo již tak na světě dost...

Divím se ale, proč mne? Povznesli mně přece na duchu, ne na marách. Asi tady budu ještě dlouho, pomyslím. Dnes již konečně také vím, co značí slovo "*mezokosmité*". Konečně jsem pochopil i slovo, co tolikrát mladý funebrák včera v zajeknutí opakoval, *mezokosmité*...

Jó, starý Benjamin Ch., kdepak je mu s Pánem konec? Za mnohé mu vděčím. Již jen za to, kolik nám toho dal. Vzpomínám často na starce, co byl předobrazem dnešní dlouhověkosti,... *šlang*, jako *lunt*, a přitom tak vitální. Často jej vidím sedícího chrabře v sedle svého koně, poblouzněn iluzemi, vyčnívající nad námi smrtelníky trmácejícími se slepě,... ano, uznale bosy za ním na mezku krajinou větrnou. Krajinou plnou mlýnů na výrobu elektřiny,... "*fertich*".

Spolu s Ív,... vše k dohlédnutí z našeho okna pozoruji rád. Spolu tady často prosedíme, u našeho velkého okna v nejvyšší etáži, i hodiny. Rád pozoruji i Ív samotnou. Však osudu se vzpínat nebudu. Já, ani Ív, jak mně včera sama prozradila. Napouštějí tělo *heparinem*, děsivé jen pomyslet...

Lékařská věda je daleko, lidská dlouhověkost je k vidění na denním pořádku. Ív, i já máme své vlastní třetí zuby. Vypěstovali nám je v Petriho miskách z našich vlastních kmenových buněk. Protetika je dnes běžná a dokonalá. Dokážou, naši vědci, a patří jim za to dík, skoro všechno. To lidské úsilí spolu s *fundamenty* bytí je dávno na správné trajektorii. Zachrání dnes jakýkoliv lidský orgán, naši doktoři, či končetinu. Dokážou totiž zachránit jakýkoliv vaskulární systém, tedy lapidárně žíly a nervy čokokoliv, a oživit pomocí vlastních kmenových buněk, ale jak sami říkají:... "je to, a vždy zůstane pouho-pouhou protetikou". Umělá inteligence? Science

fiction! A, to jsou slova dnešních profesorů lékařské vědy. Díky pánu Bohu za to, pomyslím...

Nebylo tomu dlouho tak. My jsme měli štěstí, tedy Ív a já. Dožili jsme se. A pro mladší nás, dnes?... je běžnou věcí, nepožívat několikrát denně prášky na neduhy. Naučili se jim předcházet, svou psychosomatiku má rozpracovanou na míru již každá osobnost. Jen si vezměte, Vážený čtenáři,... nebýt té změny kurzu naší trajektorie, tedy toho nepatrného vychýlení se, z po staletí zaběhnutého vnímání světa vezdejšího,... vychýlení se naší oběhové trajektorie,... tak tady dávno nejsme. Ív, ani já, ani mnozí z vás, Vážení čtenáři!...

Pamatuji dobu, kdy investoři dodávali lékařům výhradně prostředky potlačující příznaky nemocí. Dnes podobné počínání si zájmových skupin, řeší trestní právo. Již to tak dále prostě nešlo. Starý Ben to tenkrát říkal, a já dnes jeho slova můžu zase jen dosvědčit. Hluboká deprese na duši lidstva se vášnivě objímala se záští a závistí, a oni onu plýživou zkázu zdravého rozumu stále ještě, a ještě dlouho, dokázali obhajovat tvrzeními nanejvýše fundovanými. Předepsanou nutností přinášet oběti v zájmu spotřeby, onoho nepřetržitému růstu. Onoho fetišujícího zaklínadla. „Kupujte, cokoliv, že na to nemáte?... rádi vám pujčíme!“. Zaznívalo falešnými podtóny mezi zkřípějícími zuby. A, kdože těmi zuby zkřípal? Co pak já vím kdo? Přece *Oni*. Rázem následně prostě nikoho nebylo. Ono totiž takové ubližování na duši ještě stále trestné nebylo. Starý Ben to tehdy shrnul slovy:... *“ono jim totiž stačí málo, topit tě ve virtualitě a sugerovat ti, že jsi právě v ráji,... a pak si řeknou, proč se neproviňovat, když mrzačení sociálních emocí a*

následně zdraví mého, či tvého provází beztrčnost,...“.
Jen jakýsi kavalirský přestupek, či co, bych řekl. A takový významný kavalír by dnes měl být hoden nějaké medaile, či řádu? Za co? Snad hoden pasování do některého z těch řádů polotajemných, středověkých, rytířských. Takto po pravdě dnes již hodnotíme nechvalné hrdinství doby prošlé...

Plašili nás již vším, *public relation*⁷⁸ i novinovými články, a také strašili svět po zuby ozbrojenými stíhačkami. Tu situaci si živě pamatují, jak lítali s uloupeným letadýlkem v kruhu ve znaku na ocasních křídlech svých supersoniků...

Strach, ukázalo se časem, byl hlavní příčinou ony epidemické deprese, co ji bylo třeba léčit následně antidepresivy s cenami natištěnými na krabičkách tak vysokými, že inflace byla snadno udržována na kýžených dvou procentních bodech. Na to tata!... třebaže se skoro nic jiného vlastně ani neprodávalo. Prášky na bolavého ducha paradoksně drželi svět při životě. Prostě paradoxy, jak říkával již tehdy přestárlý špion Ben.

A, co pak teprve ta absurdní krádež pacifistického symbolu s letadýlkem v kruhu pro zvýraznění ocasních křídel po zuby vyzbrojených stíhaček!... *okširovaných* nějakými tajuplnými černými rytíři?...

⁷⁸ Novinové články tvářící se pravdivě, přestože jako placená reklama jsou cíleně lživé, navozující náladu, jejich přání, ... třeba utrácet v čase vleklé krize.

A, sám podlý čin, zdobit tímto vznešeným znakem černý flór, přehozený přes hangáry plné těch stíhaček, byl záhy nazván loupeží tisíciletí...

Strach, a dalších sedm smrtelných hříchů praktikovaných v každodennosti byly spouštěči ony depresivní doby. Strach, prostě již ze všeho, třeba z finanční půjčky jedince, do které byl dotlačen. Kdo jej k tomu může dotlačit? Přece je dospělý, takový dlužník, a při smyslech, jinak by mu ji, tu půjčku v bance nedali!... kdo? Přece *oni*...

Vše, i ta jejich tvzení, byla stále dobře podpořena precizní prací vědeckých týmu složených z profesorů prestižních škol, a *nobelistů* stejného oboru. Ale, copak nedostanete podobný výsledek i vy,... Vážený čtenáři,... tedy když budete chtít,... když zavřete na týden kteréhokoliv bubeníka, hráče na kytaru a obsluhu elektrického harmonia do odzvučené místnosti s úkolem složit několik písní? Jen si vezměte,... no co?... přece složit něco musí, takový hudební ansámbl. Nebo snad ne? Jisté je, že to budou motivy písní kritizující společenskou situaci. Vždycky to tak je! A, také je skoro jisté, že to bude pěkně nudná věc! Prostě *The Beatles* se žel na obzoru dosud neobjevili, a vypadá to, že ještě dlouho neobjeví. Jako by za to mohla doba, nebo kdo? Nemůžou, se objevit jen tak, to jedinečnost doby a prostá genialita tomu prostě stojí v cestě.

A pak přichází ta nuda. A právě v tom, je ten problém! Žel, podobně i ty odůvodňovací zprávy akademiků na omluvu strmě narůstající deprese jedince i společnosti jako celku, byly čím dále nudnějšími...

Taková tvrzení, že již i Hyppokrates zaznamenal melancholii, a její vliv na vznik jisté rakoviny u žen. A také, že pro pokrok se přece něco obětovat musí, byla tvrzení již téměř trapná. Ale jak říkám, je to dávno za námi, naštěstí. A starý Benjamin Ch., to tvrdil již tehdy, že to nedopadne, že dále to takto jít nemůže. Jenže jeho pokárání přišlo pozdě, spíše brzy. Ke skutečnému pokání ještě chyběla vůle, přestože již každý druhý, u nás zemřelý, měl rakovinu,... a diagnostikovaný spouštěč?... psychosomatika! Ty prášky na potlačení příznaků neduhů člověka se záhy totiž plíživě stávaly hlavními tahouny jakéhosi *pofiderního* pokroku...

Pharma-firmy, již dávno, jako *blue chips unicorn korporace* nebývale tržily, a ceny antidepresiv letěly stále nahoru,... trvalý růst, i trvalá inflace, jako atributy prosperity Světa?... no potěž pánbůh! Známký růstu i pokrok tehdy vykazovaly snad všechny *ratingovky*, jako na povel. A při pohledu do čerstvých *FT* se starému Benjaminovi tehdy pravděpodobně nelíbilo, jak ten úspěch v editorialech prezentují. Sepnul ruce, kroutíce hlavou:...

“Slepý vede slepce,... jako by *Theofil* jim cestu ukazoval...” Benjamin Ch. tehdy poznamenal, když měl ty ruce jak stařenka sepjaté,... “a v dále Alexandrijská knihovna v plamenech”,... nedořekl tehdy starý Ben, kroutíce hlavou...

Netrvalo dlouho,... *blue chips pharma-korporace* šly rázem *zu grunt*. Spoutěčem tohoto jevu se datuje start putovní výstavy konvolutu originálních prací středověkého mistra Pietera van der Heydena. Na jedné z maringotek ony putovní výstavy byl nalepený plakát,

přesně, odpovídající době. Na míru vyříznutý plakát s výjevem těch jeho dvou zrovna takových slepců, a na druhém voze, zrovna tak přesně na míru na *plotru* vyříznutý plakát s výjevem mistrovy představy pojmu strach;... ta nadlická stvůra na něm má v zubech nůž, nic nenavozuje strach více než velký nůž v zubech, a také tam jsou biřici s důtkami a hrbící se středověcí poddaní, a také je na stejném plakátu jakýsi středověký tank ze dřeva, a z něj trčí zase velikánský zubatý nůž, nejspíše se nějakým mechanismem může otáčet, aby strachu z něj šlo co nejvíce. To tehdy viděl na výstavce dělný lid, viděl také ty stíhačky se znakem pacifismu na ocasní ploutve. Vlající černý flórem zadržnutý za pumovnicí, viděli i ty řidiče těch středověkých strojů majíce nože v zubech,... letících Bůh ví kam?...

Jak říkám to je již dávno pryč, a pak!... přece po válce je každý generálem...

Dnes již léky skoro nepotřebujeme, tedy ty proti depresím všeho druhu. Ekonomie světová, pojem deprese nepoužívá také. Také si to musela vymoci sama, tu zákonitou vymoženost pohybovat se po té správné trajektorii. Opravdová svoboda,... tedy i tu ekonomiku mám na mysli, od jak tě živ podmiňující vši tu dělbu práce, a směnu k užítku...

Na zpola nezatopený Manhattan se později totiž dostal na přetřes dřívější poznatek!... že nikdo si nemůže vydělat za rok více než 1. milion tehdejších dolarů,... že ve financích nemůže být bordel. To mělo napříště vyřešit mnohé! Nazvali jej Pizzigatiho poznatek, a také ten se jako dodatek č.1 dostal do toho *generelu komendy*. Soused mně to pověděl, ten druhý náš soused, tedy

soused můj a Ív z opačné strany. Burma mu s Ív říkáme, prostě Bohouš od vedle, pro známé. A tento Bohouš mně to pověděl, hned jak se od tud vrátil. Pověděl mně také, že ten Pizzigati, jako *tribun unie* manualně pracujících, se tehdy vzhlédl v *Tiberiovi, tribunovi plebejců* pohanského Říma. Starý špion Ben, se také rád, jako i Pizzigati, nechal poučovat tím starověkým kolosem stojícím tehdy, čím dále více na hliněnějších nohách. Ano, tak to tehdy bylo:... *Tiberius Dracus* vytrhl totiž z božího chrámu pod *Palatinem* jednu *panu Vestalskou*. Tu si za fanfár trubek vzal za ženu, a plebejcům se pokusil za ni vrátit důstojnost, a trochu jistoty v malém majetku. Senát mu však vrazil dýku do zad s tím, že není možno žádat po mocných nadlidskou oběť v podobě maximalně skromného výdělku 1. milionu bronzových *sesterciók*, jakýchs novodobých dolarů na hlavu a rok. Ten vzorový *Tiberius Dracus*, statečný a čestný po otci, milovaný *plebejci* i *Claudii-panou Vestalskou*-strážkyní božského krbu, zkončil záhy, mlád, s *gladiem*⁷⁹ v zádech. Bývá to tak, říkal mně soused od přes jedno:... “*vždycky se ptej v čím je to zájmu, a mezi nima hledej viníky*“,... dodal, náš soused Burma. On byl totiž také již vygenerovaný. Byl prý už také, po čtrnáct dnů, šestým nejdůležitějším člověkem na zpola ještě nezatopeném Manhattanu...

Věřte mně nebo ne, Vážený čtenáři, ale teď již bude řada na mně, kdy budu vygenerovaný také. No, jen si vezměte, soused z jedné strany,... teď soused z druhé

⁷⁹ Krátký meč římského legionáře.

strany od přes jedno. Teď již musí být řada na mně,...
abych byl na chvíli i já, zrovna tak důležitým člověkem...

Nebyli však, ve věci samé první, tedy naši konšelé na
Manhattanu, v čele se sousedem Burmou...

Dozvěděl jsem se, že již dávno před nimi. Tehdy tedy
pokusně, běžel v Bavořech proces směřující k
podchycení všeobecné psychosomatiky. Ozdravení
ducha, odproštění se od závisti a touhy po bezbřehém
mamonu. Vše, co se tehdy týkalo léčení příznaků a
příčin jakékoliv nemoci hradila bezezbytku jejich
zdravotní pokladna ve stoprocentní výši. A to, věřte mně,
ráda. Poučili se totiž starým německým eposem,... i my
v naší knize, i dříve před námi komponista R. Wágnr,...
jsme se spolu poučili, a postupně tímto příčinným
eposem zabývali. Objevně totižto, onen středověký
hymnus řeší příčinu a následek takového jednoho
prstenu Nibelunga. Tedy již tehdy, Bavoři dobře věděli,
že jeden *centicent* investovaný do psychosomatiky jim
ušetří *centicent* druhý, potřebný pro zajištění štěstí svých
dědečků a babiček ve stáří. Demografickou křivku měli,
tedy od té doby Bavoři již také v pořádku,... i
k zušlechtění krve, epochálně vynucený proces tehdy
tady běžící, Bavorům přispěl...

Prosté navlékání genetických korálků, patrné v běhu
dějin? Jak prosté; Štaufův rudovous Denisovanů přes
Skyty ze Sibiře předtím,... a Syřanův kód zaznamenaný
v bavorské krvi právě tehdy, zase po staletích...

Tedy napředuji,... zdravotní pokladnu mají Bavoři do
dnes bohatou. A dobře z ní investují, neriskují. Staví
potřebné věci, a investují do potřebných. Vše se jim
dvakrátě vrací...

Dnes je to dávno běžnou celosvětovou praxí, a Bavorům za to patří poděkování. Však jak říkám, všechno to prospěšné, co je k čemu, bude potřebovat čas. Dlouhou dobu, abychom vše to vděčné dostali do krve, všichni. Psychiatrii mluví otevřeně o sto padesáti letech. Tak dlouho trvá proces předávání skrytých informací z otce na syna, než zmizí. *Resilient*⁸⁰, je věcí složitou a zdlouhavou. Tady našinci čerpali z výzkumů psychiatra Junga. Ano, naši nadšení vědci oboru nemocí ducha...

To nám se dnes již jinak dýchá, mně a Ív, při pohledu z velikého okna našeho bytu v nejvyšší etáži baráku.

I za tuto mou všetečnou všímavost může Benjamin Ch., naučil mně chodit po světě s otevřenýma očima. Ptáky pozorují a dokumentují právě od té doby. Čtyřicet let je tomu. On, a ještě Alfréd za tu mou letitou vášeň mohou. Studoval jsem tenkrát materiály zbylé po něm; jakousi pozůstalost po mistru malíři. Jeho odkaz přichozím. Zmínil v ní *sovičku vrabčí*, prostě malého kuvíka. Pobýval v tatranské zotavovně, když ji tehdy v tamních hvozdech zahlédl. Svě milované ženě Anně přinesl v ten samý den tři kvítky *edelweiss*, a založil pro ni herbář. Z lásky, v nemoci. To city se obyčejně ještě prohlubují. Vyprávěl o sově velikosti vrabce následně místnímu fořtovi, co ty horské lesy měl po léta na starost. Nevěřil svým uším, fořt. V životě tu *sovičku vrabčí* neviděl, jen o ní slyšel. Z vyprávění. Myslím, že na nej Alfréd volal, Jardo. Píše to v lejtstreich, však Jarda Jäger to nebyl,... nepamatuji si přesně to fořtovo jméno, je to

⁸⁰ Státí se opět silným, zdravím po traumatickém utrpení.

přece jenom dávno. Musel bych se podívat. Píšeme o jejich setkání v lese dopodrobna v knize první naší *volné pentalogie* o Alfrédovi...

Tklo se to nejen tamního fořta tehdy, ale po desetiletích i mne samotného. Nedalo mně to, pravidelně jsem do těch samých horstev jezdil psát knihy, až jsem jednou na *sovičku vrabčí* také narazil. Zamrazilo mě, vydávala slaboučké zvuky, však hory ten, pro mne pamětný večer hučely. Mrzlo třeskutě, a sněhová vánice,... a laviny padaly té noci jedna za druhou. Je to, jako když se na vás řítí rychlík, když taková lavina smete kus lesa vedle vás. Přežil jsem se štěstím. Od té doby sleduji různé ptáky a zaznamenávám o nich vše, i jejich trasy při každoročních taženích napříč kontinenty. To z vděčnosti k tomu malému ptáčku, kurvíkovi, co mne ukázal cestu ze svízele...

Je tam vůbec sídlo paní *Štěstěny*, v tom kraji pod úplně nejsubtilnějšími velehorami z celé zeměkoule. I ten kurvík vrabčí, tam žijící, je vlastně nejsubtilnější sovou na naší planetě,... a jen Bůh ví, zdali ne v celém tom nekonečném nekonečnu nad námi? Ano,... kvadrát nekonečna. To by tomu dávalo smysl, vše je to nejspíše zakrouceno do paraboly, a pak přes inverzi zase do hyperboly. Tak, to by si člověk ještě dokázal jednoduše představit. Ten vesmír, stvořený vůlí? Boží?... Alfréd věřící byl, to je fakt. Tedy do jisté chvíle. A špion Benjamich Ch.? Myslím, že ten věřil také, více však v sebe sama. Přece jenom to byl nezlomný pragmatik, a silný pistolník. A já? Jestli věřím? Občas,... ale na rozdíl v paní *Štěstěnu*,... co mě stojí po boku cestou za svým osudem. To, jak se prostě za čímsi plahočíme. Já, Vy...

Přesto všechno jsem přesvědčen, že *Štěstěna*, ona dáma, sídlí v těch nejsubtilnějších velehorách ze všech velehor na celém světě, musí mít svůj chrám právě v nich. Jen si vezměte, jak mně ty laviny tam smetli za patami kus lesa. Prostě jsem měl v tu chvíli kliku. Alfréd také, v těch samých velehorách, nejmenších ze všech velehorstev spatřil zase sovičku velikosti vrabce, a místní fořt ji za celý život ani nezahlédl!... A potom ještě místní chasník, Frank měl obrovské štěstí. Tedy štěstí v neštěstí. Posudte sami. Nejdříve ti, Vám pil *šnaps*, jako o závod. Rád chodil hledat hříby *kováře*, co v těch velehorách rostou. Rostou však velmi vysoko. Hrozně vysoko žije, již dlouho, také medvěd hnědý. Člověk se v těch končinách roztahuje dodnes tak, že medvěda do těch nehostinných nadmořských výšek zahnal. Frank jednou šel sbírat, Vám, právě hříby *kováře*. Byl opilý, jako obvykle. Shýbnul se pro jeden vedle medvědího brlohu. Medvěd jej napad, natrhnul Frankovi slezinu i plíci, a drápy vytrhnul kus z boku, a živé maso ze stehna. Frank to přežil, snad že byl opilý, nebo že tam hnízdí, právě paní *Štěstěna*, nebo co? Nebo, že by byl až tak opilý? Nevím. Ano, Vážení, od svého uzdravení se Frank alkoholu ani netkne. Stal se sportovcem, trénuje dálkové orientační běhy. Já jsem se však, s ním spřátelil na jiném sportovním podniku:...

Kousek od toho místa,... mého fatálního setkání se, se *sovičkou vrabčí* pořádají místní, nejspíše na stejnou počest, nejstarší běžecký maratón na světě. Do dnes. Dvacet let jsem se jej účastnil, i s Frankem. Uběhl jsem vždy polovinu, do devadesátky, pak již jen pět kilometrů. Frank, po celou tu dobu uběhnul vždy maratón celý, i

když časy mu letěly stále dolů. Nelepšoval se. Ten poslední závod mu trval již skoro jedenáct hodin. Vlastně to byla jen rychlejší chůze. Prostě, ledacos ano, ale čas se oblafnout nedá. Ale, vezměte si také, před dvaceti lety Franka pokousal medvěd hnědý. Ano, je to kraj plný štěstěny. Přestal pít alkohol, medvědovi odpustil, a ve mně našel dobrého kamaráda. Dopadlo to všechno tehdy dobře i v celém našem širém světě ...

Posledních pět let tam ani nejezdím. Start je stále, vždy u středověké gotické katedrály. Nejvýchodněji vystavěného gotického svatostánku podle západního vkusu. Zasvětili ho kdysi Sv. Alžbětě. Ten maratón se prý do dnes běží ve jménu jejím, a míru. A Frank se jej zúčastňuje dodnes. Poslal mně tuhle pohled, klasicky, poštou. Tak, to tam také vzpomenu. A tím, je vyprávěno úplně vše. Nejspíše by se více neměli ty hraniční meze tam rozorávat;... a východ za tou historickou mezí, za hřbitovní zdí Alžbětou svěceném dómu,... nechat prostě východem. Parafrazí našeho Františka, by se jednoduše řečeno nemělo provokovat! V opačném případě si dotyčný koleduje o ránu pěstí do obličeje,... přece koleda a almužna jsou v křesťanském světě akty přípustnými...

Jsem opravdu šťasten, léta letoucí existenční problémy nemám. Vlastně nemáme, já ani Ív. Vlastně díky dobrodiní staříka Benjamina Ch. jsme s Ív po celý život *za vodou*. Což dřívější mluvou vlastně znamená býti v balíku. Když se tak na stará kolena zamyslím nad vlastním osudem, tak s úlevou konstatuji, že ani mně se nepodařilo zbohatnout fortelnou prací. Vlastně

zbohatnout poctivě v té spekulativní době dost dobře ani nešlo. *Manažér aktiv*, tak se to řemeslo se zlatým dnem tehdy nazývalo. Levně koupit a draze prodat. Co? cokoliv,... hlavně nevytvořit nic užitečného. Naštěstí je ta doba za námi...

Na Benovu radu jsem tehdy dal, a dal se na docela jiné řemeslo. V dobré víře jsem napsal několik románů se špionážní zápletkou,... po čase jsem toho však nechal. Zjistil jsem totiž, že mezi literáty se začaly prosazovat kuchařky. A v Číně, se pro změnu mezi *top bestsellery* před těmi čtyřiceti lety dostal titul z žánru románů memoárových,... konkrétně životopis silné ruské osobnosti té doby Vladimíra Vladimíroviče, šel tehdy v *Říši středu* na rvačku. Svě memoáry začíná dojemným příběhem dvanáctiletého kluka z Petrohradu, a jeho kamarádů z místního sportovního klubu,... jak se po desetiletích zase všichni sešli. V Kremlu, aby postavili Rusko na nohy. A dále to již znáte z časopisů. A, tamní lid za Čínskou zdí?... se mu obdivoval, a není divu. Kult osobnosti, jako by se právě po šedesáti letech vrátil opět na nějaký čas na scénu. Aby oslovil stamiliony? Pomyslil jsem. Soudě podle prodejů rozvědčikova životního příběhu převázaného do knižní podoby. Odvětil jsem pochybovačně sám sobě, tehdy. Přece však,... příběhu o špionovi, pomyslím si dnes,... a to já jsem nedokázal z toho samého žánru prodat ve stejné době skoro nic. No nic, pár kusů od každé,... a to jsem doufal, že mně to vyjde alespoň *šul-nul*. Uvažuji po desetiletích;... zveřejnit tak paměti Benjamina Chomicki, špiona *gentlemana*?... *exposé* plná odhalení elitářské úskočnosti, skrývajících se v převlečnicích zbylých po

finančnicích-*jestřábech*. Převlečnicích na jeden velký knoflík pod krkem. Myslím, že Benův životní příběh byl silnější příběhu špiona Vladimíra Vladimíroviče. Ten byl však následně hodně na očích. Tedy potom, co toho potutelného řemesla ve východním Berlíně nechal, a vrátil se od těch "*enderáků*" zpět do vlasti. Ne, to jsem proti Benově vůli nemohl udělat. Přece si to výslovně nepřál. Zveřejnit jeho memoáry? Ne, to bych mu opravdu nemohl udělat. Již jen proto, kolik mně toho dal. Tedy mně a Ív...

A tak píší o špionech do šuplíku, do dnes. Právě teď rozebírám teoreticky *Benovu fintu*, umění *klamat tělem*, tedy literárními zbraněmi,... a všímám si přitom dřívějšího uplatnění *Benovy finty* z hybridní války, v období *Beenamitu*, na straně Rusů! To ti, Vám, měl Vladimír Vladimírovič a jeho vojenský štáb, tu Benovu dovednost, zmáknutou do detailu. Nejde totiž o obyčejné *bluffování*, ale o propracovanou metodu uplatňování mediálního klamu v kampaních počáteční doby *beenamitu*. Doby, kdy malá šikovná lež generuje obrovskou korporativní výhodu!...

Jednou ti, Vám, Vladimír Vladimírovič pozval agenturu Reuters, aby si rozbilili náčiní a parabolu namířili na svou družici,... že uvidí v příném přenosu jejich vlastní *GPS-ku*, že budou sledovat na monitoru pohyb prezidentova oblíbeného psa!... silný, pevně stavěný krásný pes, ale šíje se mu chudákovi pod tou tíhou vysílačky pronášela. Novináři si uštěpačně povídali, že tam bude ještě elektronka, nebo těžká *baterejka*!... A za měsíc na to?... Rusové vypouštěli na jisté reálné bojiště rakety s plochou drahou letu s přesností dopadu na

metr. Přesně podle Benova receptu, a zase Rusové. To zase *klamali tělem* takto:... předváděli právě světu přes stejnou světovou tiskovou agenturu moderní vojenské terení auto vlastní výroby. Nejdříve generál nemohl otevřít dveře, aby V. Vladimírovič mohl nasednout. Při druhém pokusu zůstala klika od dveří v generálově ruce,... a měsíc na to?... na stejném reálném bojišti ukázali Američanům robotické zabíjecí stroje. "Ale, tady dost, Fuj!... vždyť jsou tam lidi!" Zahalekal bolestně tehdy špion Ben, právě když zjistil zneužití své strategické finty *klamání tělem*...

Zabíjet *drony* a nějakými umělými střílejícími roboty nevinné ženy a děti?... sedíce zbaběle někde v pouštním bunkru šest tisíc kilometrů daleko od toho svinstva?... "tak to tedy ne!..." Takto mně dříve špion Ben radil, učil různé finty,... však ve jménu porozumění a ne války!... já o tom teď píši, byď do šuplíku...

Přesto všechno, jsem starce Benjaminu ve všem slepě poslouchat neměl! Měl jsem psát raději o pozorování, a tazích ptáků. Napínavý dobrodružný cestopis, co říkáte? Přece člověk má dělat to, čemu nejvíce rozumí. Ano, s moderní ptačí encyklopedií bych prorazit mohl. Nebo, tuhle ten,... jiný příběh ze života, by mohl u čtenářů zabrat. Příběh, co se mně skutečně udál. To vám bylo na podzim. Stařík Benjamin Ch. mne přemluvil k cestě za jistým cílem, pointu neprozradil. Vyrazili jsme spolu do jižních Čech. Koupit další z mála zbylých Justitzových obrazů. Vše mně došlo později. Totižto, náš malíř modernista, nějaký čas brouzдал *plenérem* kolem Krumlova, a celou tu dobu maloval. Bydlel se ženou Na

kovárně, hnedle nad sídlem Rožmberků. Psal se nějak rok 1924. Prý se malíř krátce vrátil z Paříže. Za pohostinnost obdaroval mistr kováře, údajně, podle starce Bena, obrazem. Ten obraz Alfred si přivezl, právě z té Paříže, co před tím pracovně navštívil. Tam jej namaloval, a kováře jim za úsluhu obdaroval. Krásný obraz "*Chateau 24*". Ten neorealistický krajinný obrázek 58 na 67cm v převažujícím okru v odstínech, tam na starého Bena, jakoby celou tu dobu čekal. Celou cestou také vyprávěl. Ben upovídaný byl, tenkrát obzvláště. Kolikrát již jsem ho přirovnal k Dumasovi staršímu. Těžko říci, zdali všechno bylo také pravdou. Uměl mluvit přesvědčivě. Faktem ovšemže také je, že jsme se cestou zastavili u rybníku Rožmberk. Pramice právě obkroužily síť uprostřed, ryby již takzvaně vařily, a rybáři je začali přibližovat ke břehu. I, tehdy na mne Ben ušil boudu, v životě jsem se tak nenadřel jak ten den. Rád se prostě bavil na můj účet. On, totiž tam měl kamarády, mezi rybáři. Snad měl své lidi nastrčené úplně všude. Měl i pozvánku v kapse. Pro dva. Mně pouze oznámil, jestli bych si nezarybařil. Postavil ti, mně do řady k řečeným pěšákům. Mládencům v nejlepší síle, co přitahují síť ke břehu. Zatahují, a posléze říčící nabírají ryby do kádí. Tak vám přísahám, že jsem v Krumlově Na kovárně celý další den proležel. Kurýroval se, a stařec se bavil,... povídal, a povídal. To si prý Viléma Rožmberka vzala Polyxena, dívenka od španělských Habsburků, a věnem dostala voskové *Jezulátko*, to jsem samozřejmě věděl z dějepisu. "*Odkud to ví stařec, ...?*" si tehdy povídám. Nevím dodnes, přece chodil do školy v Americe?... promýšlím po letech.

Pravdou však je, že právě o tomto Ježíškovi z vosku se mluví po celém světě do teď,... takže, nejspíše doma. Také, že se k tomu *Jezulátku* modlil lid prostý, i vznešený, "... a modlí dodnes", povídal tehdy stařec,... a prý nám vyhrálo několik válek, tedy nám?... i tu středověkou třicetiletou, a prý před ním pokleknul i ten švédský jenerál, víry *bůhvíjaké*. Jenerál ze Švédska, ale i rybníkářův mladší bratr, poslední Rožmberk, Petr!... ten to malé požehnáníčko obzvláště potřeboval. To, když táhnul na Turka,... ale i rybáři na propachtovaných rybnících se mu, kruťasovi, postavili, nejenom Turci. Právě tehdy se projevila jeho *rožmberská* temná stránka duše. Dal rybářům srazit hlavy, jen proto, že se vrchnosti zprotivěli,... ten původně prostopášník převlékající se často za kavalíra po španělsku. A hvězdáři Tychonu de Brahe?... se ti, po večeři s onim posledním Rožmberkem udělalo zle natolik, že do pár hodin zemřel. Mluvílo se hned o navlíknuté otcovraždě. Hvězdář byl prý otcem dánského krále Kristiána. A nejen proto, si jej měl prostopášný Rožmberk vážít! Ano, ale i pro hvězdy! Nejen, že při něm stáli všichni svatí, díky *Jezulátku* ze Španělska, to že jej zbylí rybáři neutloukli,... ale mohly při něm stát i hvězdářovy hvězdy! Ono taková hvězda je obyčejně šťastnou,... a kometa zase zlověstnou. A právě ta Braheova byla hvězdou šťastnou, co se jen tak nevidí. Byla totižto hvězda *supernova*. Právě vybuchla, ta Braheova při večeři, co ji Vok nejspíše znesvětil jedem. Sami pak vymřeli, jako rod. Vybouchla v místech, kde to občas bouří, tak přibližně po tři sta letech. V Kasiopeji, nebo Andromedě?... nebo někde tam tím směrem, a zbylo po tom výbuchu, co až zemí oťráslo,

něco na zprůsob mlhoviny, do dnes, podobné té *Krabí*. Ano, tato Tichonova hvězda mohla býti šťastnou, a mohli to vědět, že to není zlověstnice kometa. Pozorovali ji totiž po dva roky, než zmizla. Trčela stále na jednom místě. Pouhým okem, ji viděli, byla jasná. Skoro mínus jednu magnitudu měla. Svítila, skoro jako půl měsíce, a nakonec nic z toho. Tedy pro Petra Voka, ten ji nejspíše jedem znesvětil,... ale pro ostatní šťastná určitě byla. Věřil bych v to, jen si vezměte, Vážený čtenáři:... tu *supernovu* jinou, co na nějaký čas zazářila, aby zhasla, chvíli po tom roce 1191?... a pak tak křížácká výprava ke Svatému hrohu, co ji tehdy následovala dopadla docela dobře! Nebo snad ne?... tedy nejspíše, jak pro koho... Ano, právě za touto šťastnou hvězdou se vydali na východ naši románoví hrdinové v části druhé naší epochální knižní ságy,... tedy jestli se nepletu, těch let...

Ano, nespíše otcovražda,... tedy pod podmínkou, jestli Ticho de Brahe opravdu byl otcem dánského královice?... A jestli ano,... pak se darmo příměrem neříká do dnes, že v království dánském něco smrdí!... a také, že takové rybníky v krajině k něčemu jsou! Mají svou úlohu...

Toto vše mně povyprávěl stařec právě tehdy Na kovárně, po výlovu jednoho z rybníků poblíž Krumlova. Vody prý na zemi asi neubude, ale někde jí může být neužitečně moc, a jinde nedostatek. A také může být pěkně špinavá;... a také poslední dobou, jeden španělsky píšící prozaik z Latinské Ameriky na tom místě před *Jezulátkem* pokleknul, a stal se opravdu slavným. Sám dopovídám nakousnutou myšlenku...

Myslím, že právě touto cestou bych se měl vydat i já. Prostě a jednoduše popsat příběhy, které jsem zažil na vlastní kůži. To by mohlo u čtenáře projít, na tomto poli bych se moh proslavit také já. A nezapomenout předstoupit, slušně s čepicí v ruce, a pokleknout, před naše malé *Jezulátko* z vosku, dlící nad námi všemi ve svatostánku zasvěceném Vítězné panence Marii. Pak by to mohlo vyjít. Co říkáte?...

Konec konců,... říká se, že začít není nikdy pozdě...

Žehráám?...

Ne,... přece díky přepychu, tedy díky darům od Benjamina Chomickiho, špiona z povolání a "gentlemana" každým coulem, ale díky jeho osobě samotné, jsem v sobě mohl probudit tu obrovskou vášeň. Ptáky pozoruji dodnes, a pečlivě vše zaznamenávám, ne sám, s Ív...

Vášeň a vzpomínky, pomyslím. Vzpomínka na opravdovou, živočišnou vášeň, mě s věkem sužuje. Ženy vůbec jsou vášnivé, a je také dokázáno, že je vzruší skoro cokoli, i když to navenek nedají znát. Nepřiznají se...

Ív, a tažní jeřábi, to jsou vášně mé. Hlásím se k nim otevřeně. Dnes, již i vzpomínání patří k mým častým zálibám. Jen, tak posedět v šeru a zadívat se do minulosti:...

Ív, právě tehdy poprvé přinesla do postele krásnou knihu. Byli jsme již oba letití, ona ještě trochu letitější. Kámasútra, pomyslel jsem nejdříve. Ne, krásná kniha o životě jeřábů popelavých,... jak tokají, neboli troubí, že

v noci nedají spát okolí. To biochemie řídí jejich chování,... také, jak vystoupají po termice až nad mraky, či horu tam píší,... Ív i nyní, opět z ní předčítá,... *´a dále jako znalci větrných dálnic putují atmosférou ve formaci "V", vzduch rozráží ten nejsilnější z nich.* Í u nás to tak po celý život je. Ano, moje žena je vůbec vzrušivá, a dokáže navodit patřičnou atmosféru, i při předcítání o namlouvacím tanečku jeřábího páru v bažině se žábami jako kapři, někde na půli cestě k hnízdišti. Tak krásně, skutečně krásně vše vykreslují v té knize s kouzlem samotné kámasútry, tu máme právě před sebou. S ptáky tam, i s námi dvěma opět po letech se událo vše tak přirozeně. Jak říkám, jen Ív dokáže navodit ono senzitivní šero plné touhy,... jsme spolu dvakrát za sebou v obětí vyvrcholili. Jen, a to jen pomocí přírodní chemie, jíme výhradně vše s označení na obalu, *bio*. Žijeme zdravě. Říkám vám,... a to jsem trochu *nadržmaný*, jakoby na mne něco lezlo. A, po chvíli?... bylo repete. Přísahám, nic jiného v tom není. Událo se to nedávno, a teď zase. A, to jsme již oba letití. A,... to je dnes, v době *benzenového jádra* nepřirozeně vsunutého do potravinového řetězce, co říct!...

Ještě poslední výzva mě při té poslední vzpomínce suzuje. Vidět, tak jeřábi při přeletu střechy světa,... jeřábi panenské a husy indické. To bych se nejdříve potřeboval dostat v pravý čas do jistého indického města na úpatí Himaláje. Lufthansa tam lítá, to vím. Viděl jsem dokument o stejných jeřábech panenských v akci, a o podál přelétala, právě v zapadajícím zarudlém slunci, právě Lufthansa se svým, do hněda zabarveným jeřábem na ocasním křídle. Ty barvy v tom zapadajícím

slunci za kopec, takový kýč to byl,... i ti narůžovělí jeřábi plachtící opodál. Škoda, jsou jich tam v tu jedinečnou dobu hejna...

Ív namítá, samého mně již pustit na tak dlouhou cestu nechce. Sužuje mě velká výzva a ještě stáří, a Ív zase revmatická horečka. Nemůže mě již na tak dalekou výpravu doprovázet. Jestli jsem se zbláznil, mně nedávno pověděla. Navíc, sama potřebuje doprovod při pravidelném docházení si za péčí na naši kliniku, tedy potřebuje pomoc spíše ona. To, abych ji doprovázel...

Ale to, že jsem se zbláznil mně Ív pověděla před pět a dvaceti lety také, a nakonec jsme se jako *trapeři* do Kanady tehdy spolu vydali. Nedbal bych těch jejich dnešních slov. Prozatím. Živili jsme se na severu, na hranici s Aljaškou odchytem bobrů, polárních lišek a polárních králíků do pastí. Víím, namítnete, že to nebylo fér, klást pasti. Však, co je *fás*, a co je již *nefás*? Nad právem lovu tam visí právo silnějšího, a to má v těch končinách nad všemi,... tedy i nad námi s Ív tehdy měl medvěd baribal. Měl jsem sice vždy při sobě přesnou loveckou *mauserku*, ale naštěstí jsem neměl důvod ji kdy použít. Vzpomínáte si spravně v jednom na našeho středověkého hrdinu, *argonauta* d'Ajuda Pinta,... tomu se do drátěného oka chytil místo kýženého srnečka *syrský medvěd světlý*. I tento bohatýr v templářské tunice, šlechtic portugalský a žid po německé matce d'Ajuda Pinto byl u zrodu legendy okolo plátna na které mistr Alfred Justitz po staletích namaloval náš *apokalyptický* obraz "*Jákob, Lea, Ráchel a Zilpa s malým Josefem*". Vznik onoho obrazu, jak spravně

poznávajíte popisujeme dopodrobna v druhé knize naší *volné pentalogie*...

Kanada je místo, kde jsem tehdy učinil nejvíce pozorování se záznamem. Pernaté zvěře je v těch končinách požehnaně...

Asi již z toho mého plánu nic nebude. Nedovršené dílo, pomyslím. Sedmi stý padesátý sedmý a sedmi stý padesátý osmý záznam učinit již nestihnu. Tedy jeřábi panenské ani husy indické letos nad střechou světa nezastihnu, a zdali příští rok budu mít vůbec pomýšlení? Zdali budu mít vlastně ještě zdravý rozum? Ale to, že jsem se zbláznil, mně Ív řekla již jednou, před těmi pět a dvaceti lety...

Benjamina Chomickiho, jestli se jméno našeho špiona z povolání, vojáka naší prozatimní a posléze izraelské stálé armády dá takto skloňovat, vábil před lety majestátný Matterhorn,... mne právě svádí Hindúkuš...

Tak tady posedávám, jsem šťasten...

Na mapě sleduji cestu, kterou se do těch končin dá dostat. Nejlépe rychlovlakem přes ruské pláně, tam čínský levitující rychlík si to šine místy i šestsetpadesátkou. V tom oboru jsou dnes Číňani zdaleka nejlepší. Vyřešili elektro-magnetické polštáře pod,... i štít z toho samého pole před vlakem. Není ani slyšet, ten vlak, ptáky neruší a spotřebu má jak jeden nákladák. Nevím vůbec jak se jim to povedlo, jak toho mohli docílit? Popírá to všechny energetické bilance, prostě vyřešili jednu z velkých nerovnic dnešního světa. Ano, vlaky nás dopraví rychle všude, letadel rapidně ubývá, *Skylony* dosluhují,... jen cesty na druhý konec světa ještě zajišťují dnešní *Stratéry*. Letadla s kolmým

startem, nejdříve letí ke stanici ve stratosféře, počkají tam až se země otočí kolem své osy a šipkou se spustí na požadované místo. Je to víceúčelové letadlo, však nepraktické. *Stratéry* se používají jen při cestách na druhý konec světa, jak říkám,... a také v jednom dopraví vše potřebné na naši stanici ve stratosféře. Nejčastěji denní popřeby pro kosmonauty, a pak ještě je tam pošta, rádi ji děti využívají o Vánocích, posílají tam dopisy plné přání pro Ježíška, a pak je tam ještě telefoní ústředna. *Bílá linka* se tomu zařízení mezi lidmi říká. Ta je tam natažena z Vatikánu pro případ nouze, aby se alespoň z *Petrova stolce* dovolali ke Stvořiteli...

Čas jedná s námi nesmlouvavě. Však vstřícně, přívětivě a hlavně spravedlivě. Má mysl je dnes připravena, připravena přijmout cokoli, svátost i smrt. Tak tento parametr života je shovívavý ke mně i ke každému. Panečku. Jsem připraven, a tudíž patřičně vybaven ten konec zvládnout...

Ano, takto jsme tehdy polemizovali s myšlenkami, co nás páli. Tedy pan Ben a já, jsme spolu polemizovali ve věcech *obrazu světa*. Uměleckého díla podle filozofa Heideggera...

Pana Bena tehdy páli čas více, mne dohání *jsoucno* dnes, vše ostatní se časem stává historií. Jen mně v tom všem do teď chybí maličkost. Mně život končí, co po mně?... Filozofie. Ano, chybí mně v tom všem více erudované filozofie. Přece opočlověk si zhotovil svůj kamenný pěstní klín, aby rozbil ořech a nasýtil se. Ve vzduchu mu visela otázka, čím ten kokos načnu? Kdežto dnes jsou všichni tak unášeni čímsi, že nemají čas ani

na tu podstatovou filozofii. Ano, nemáme filozofy! Přece mít v ruce “*i-pfoun*“, a teprve přemítat nad ním, k čemu by se nám asi mohl hodit?... jak na té věcičce ještě něco trhnout?... postrádá základní filozofii, užitečnosti!... Jakobychom vše chytali nejdříve za ocas! Netroufnu si, určitě ne dnes, jakkoliv napadnout klasikovo zpochybnění demokracie. Heidegger si nebyl jistý vhodným politickým systémem příchozí technické epochy. Obával se, že demokracie to není?... a faktem také je, že se zapletl s jistou mocí dříve. Však faktem je také, jistá pochybnost nad obsahovostí slovního spojení *systémové cokoliv*. Je dobou jaksi zprofanované, takové slovní spojení, znehodnocené a zpronevěřené. Dnes je vlastně vše *systémové*,... třeba jen aby takový referát o *čemkoliv* zaujal. Zaujal adresáta. Ale, dát takovému, obyčejně politikovi otázku, ať popíše třeba jen primitivní *systém*,... třeba systém řízení osobního automobilu jednoduchou funkční rovnicí! Tak je vedle. Ano, tady je problém. Problém podřízenosti politiky trhu! Z voleb se dávno stal jakýsi liberálnědemokratický fetiš, který již nepotřebuje obhajovat svou existenci novým obsahem. Jednoduše, je jedno jestli zvítězí Petr nebo Pavel, v takových volbách, levá strana nebo pravá něčí ruka. Stále je za tím jen amorfní *technokratický* zájem, stojící za *zády establishmentu*, struktura bez jakékoliv osobní zodpovědnosti. Odpovědnosti jedněch, i těch druhých. A ten slavný systém nad tím vším?... dávno bezobsažné slovo...

Funkční systém, to dozajista ano! Je. Jak pro koho? A jeho obsah! Užitek? Ano, je třeba dopřát novému

systemu nadále obsah. Je něco funkční, tedy užitečné. Tedy když je něco alespoň trochu k užitku...

Přece nemohou za vším do nekonečna stát pouze technická řešení problému!... tolik vytrženě Heidegger tehdy!... a dnes? Po stovce let!... čelíme nebezpečí, že kalkulování a vypočítavost zůstanou jediným vládnoucím způsobem myšlení...

Ne, to ve věci jistě není,... na druhou stranu;... tedy nechat se bezmyšlenkovitě v příštím strhnout odmítáním techniky, jako takové!... nýbrž učinit problematickým všudepřítomný technický způsob myšlení!...

Ano, jsem šťasten. Šťasten za jiné, pochopil jsem pana Bena, jeho potřebu svůj příběh povyprávět. On jej povyprávěl mně. Já nemám komu. Měl bych se po někom poohlédnout...

On tehdy našel mě, měl štěstí, třebaže tenkrát příliš času již neměl. Třeba budu mít štěstí i já, a někoho náhodou potkám...

V kurzu pro staré lidi jsem obdivoval muže středního věku, kolik toho věděl, a jak to uměl podat. A tu jeho trpělivost s námi. Přednášel o smíru se skutečností,... je dávno jiná doba, přívětivá a ke stáří ohleduplná. Spirituální chápání života je prostoupeno každodenností. I tento muž středního věku přednášející nám o smrti je ohleduplný. Tak jsem si říkal, zdali jej mám oslovit a pozvat na popovídání si v kavárně, jak kdysi pozval do kavárny Benjamin Chomicki, mne?...

Kolik jen toho ví, včera přednášel o čase. O čase titěrném i nekonečně trvajícím, povězme věčném. Použil přesně tento výraz onen sympaták na včerejší

přednášce o umírání a smrti samotné. Také mluvil o tmě a Prázdnostě...

Věky bude trvat, mluvil o řádech miliard roků, ten synpaťák, co držel naši přednášku o stárnutí. A také, že se stále rozpínáme a teplo k tomu potřebné stále slábne. Vesmír vyhasne, entalpie námi popsaná veličinou G zmizí jednou provždy, zamrzeme absolutní nulou. Nastane stav Prázdná! Ale, jak mentor říkal, ještě máme zatím tepla dost, na tisíce miliard roků. Také já cítím, jako by se mně energie vracela, a to mně je přes stovku, a teplo? Toho je dnes mezi lidmi dost, navzájem se zahříváme...

Měl za sebou promítačku a chválil dnešní vědce, jak pracují v náš prospěch. Samé užitečné věci světu ti dnešní vědci, matematici a fyzici přinášejí, a nám vysvětlení tajů předkládají. Pomyslel jsem na dřívější aplikace *IT*, co byly naopak světu k ničemu. Zapýřily nám tehdy všechny telefonky, ty aplikace povětšinou k ničemu. To ještě ekonomické procesy běžely po zlé trajektorii. Tu trajektorii náš řečník nemůže pamatovat, možná z doslechu. Z povídání si rodičů. Ale, mohl se přece s tou historií seznámit ve vědeckých pojednáních. Možná bych mu ji mohl převyprávět já...

Je dobře, že lidstvo je poučitelné a historií se nakonec rádo poučuje. I za to jsem dnes šťasten. Šťasten za jiné. Poslední *slumy* u metropolí byly nedávno zbourány. Ty chatrče chudšů a běženců nejsou více třeba. Města plní svou funkci a vesnice se dávno znovu zalidnili zemědělci. Nic se více nepřetahuje, jako kočka kořata, z místa na místo. Není toho třeba. A těch *slumů*, co tak hrůzně a beznadějně vyhlížely, více není. Smetiště,

haldy a obří skládky osiřely, však zůstaly k řešení. I takovéto obrázky nám náš utěšitel včera promítal na zeď, jako by nám tím však i vyčítal. Jako by poukazoval na nás, jací jsme byli a co po sobě zanecháváme...

Proskočil mu na zeď i jiný obrázek, nejspíše patřil do jiné přednášky. Rozhovořil se, možná, že mu zbylo ještě pár minut, nebo ten výjev tam mentor zařadil úmyslně. Proč, však nevím? Nějaké nechtěné video ve formátu 6D, což je vlastně dnes obyčejný hýbající se *hologram*, zalilo v ten jeden moment celou aulu,... ve druhém momentě nám všem rozdali velké brýle s trochu menším nápisem *Oculus 6D 2054*, a my všichni jsme se ocitli v prostředí nacházejícím se miliony světelných let od nás. *Pillars of Creation*, nebo-li *Pilíře stvoření*, zněl v překladu komentář toho vzdělaného mentora. Jako by touha oslovit ho, seznámit se s ním a pozvat do kavárny na kus řeči, mě v mysli zaskočila. Tomu se říká kontrast, pomyslí, to se mu tedy povedlo. Vše se rozběhlo a ty prachové a mlhovinové sloupy velikosti snad poloviny naší galaxie, někde v *Orlí mlhovině* se začaly přetvářet a před očima měnit ve hvězdy i planety,... po chvíli obíhající kolem nich, těch hvězd, a nás samotných, snad se záměrem přivodit nám rychlou smrt z úleku?... Ten velkolepý spektákl pokračoval. To jsem již seděl, jako *Malý princ* na jedné exoplanetě, a za chvíli jsem již zase chodil po jiné, pak i na jednom z těch *pilířů stvoření* jsem sekundu pobyl a viděl tu *univerzální Prázdnotu* z jiného konce;... když v tom mně zazvonil v kapse telefon a ozval se můj lékař s dotazem,... jestli nečiním nepatřičně?... že se mu nelíbí můj okamžitý krevní tlak a tepová frekvence vysílaná *on line* z čipu v mém rameni.

Doktora v ten samý moment ujišťuji, jak znamenitě se cítím, když v tom slyším přes doktorovo rameno zprávu z rádia. Řve mu tam na celou ordinaci;... *nejvíce negativních lajků na naší přívětivé síti získal za neakceptovatelné znečišťování hlubokých pramenů spodní vody konglomerát firem Intermedialní West Texas. Onu sošku "mračouna" firma získává za dobývání oleje z břidlic hluboko pod zemí. Druhá skončila firma z Arizony, za znečišťování, to i po napomenutí, ... tentokráte pouštních studen kartézského typu...* Cena oleje se, po tolik očekávaném vyhlášení nechvalné soutěže, vyšplhala rázem na 20 baxů za barel, což je jich v přepočtu na starý dolar 40. Jako druhá hlavní zpráva z *radiožurnálu* v primářově ordinaci, se konečně týká zdraví. Světové organizace - Svět zdraví, konečně zaznamenal nepatrný ústup epidemie *deprese*, pomalu již na celém světě! Konečně dobrá zpráva. Pomyslím, když v tom slyším primářovu sestru přes jeho druhé rameno, do jiného telefonu sděluje svému příteli ze *zájmové internetové místnosti*, jakéhosi fotokroužku na socialní síti:... *prosím tě, tak jsem nechala ležet svého "pfouna" na střeše vozu a odjela jsem!...* že to s ní není snad již ani možné, že se proto snad *picne* do hlavy;... pět tisíc nezalohovaných fotek na něm, vhodných ke sdílení je prý v trapu!... Tak toto je špatná zpráva. Pomyslím. Tak toto snad poslouchat nemusím, ... a třískám doktorovi telefonem...

Opravdové umělecké dílo, točí se mně z něj hlava ještě teď, ... na chvíli nám nasadili růžové brýle, pomyslím. Vývojem těchto optimistických brýlí pověřili právě tuto firmu *Oculus*, pověděl mně to nedávno

soused od vedle. Byl také *vygenerován*. Tedy počítač jej *vygeneroval*,... a on se stal na dobu čtrnácti dnů třetím nejdůležitějším člověkem na zeměkouli. Právě on předával firmě *Oculus* ono pověření v zastoupení *komendy* sídlící na zpola stále nezatopeném ostrově Manhattan v NY. Jak říkám, žádní páni konšelé tam nesejí. Obyčejní lidé, jako já, nebo vy, se po čtrnácti dnech v tom úřadu střídají. *Klientelismu* je zažehnáno, a úplatkářství? Nepadá v úvahu již vůbec. Takto malý PC *vygeneruje* občana planety,... ukazují rozpaženými rukama jeho velikost,... dotýčný se pak na čtrnáct dnů přestěhuje na Manhattan, a spolu s dalšími tisícovkami tam čtrnáct dnů úřaduje. Jako právě nedávno i můj soused od vedle,... a před nedávnem i náš, tedy Ív a můj, druhý soused Burma, pro známé Bohouš, z opačné strany, tam již ouřadoval. Jako by byla teď řada na mně. Vychází to tak, že nakonec bude *vygenerovaný* skoro každý obyvatel planety, alespoň jednou za život...

Milosrdenství Boží, tedy ten večer, k žádnému z nás nepřispěchalo,... však konceptuálně dokonalé představení, spolu se zakomponovanou naší starobou, nás ten večer překvapilo k dojetí...

Žádná újma na zdraví, všichni jsme zůstali v úleku, ale živí. Světla se rozsvítila, a náš terapeut středního věku povídal dále. Vyprávěl o jediné sekundě, jaký nám tento kratičký časový úsek tropí problémy dnes. Na jedné straně ta věčnost při pohledu do hloubi vesmíru, a na druhou stranu jedna jediná sekunda. Nemusí být ani světelná,... podíval se na jednu neskutečnou hvězdu včera v aule mentor a pověděl: "Ono se naše planeta při otáčení časem stále zpomaluje. Nepatrně, o setinu

vteřiny za dva až tři roky, možná méně. Však od rozšíření se *domělé umělé inteligence*, někdy před padesáti roky, nám to činí obrovské problémy. Nesedí nám čas generovaný *servery* s časem *vztažným*, kdysi zadefinovaným, jako Greenwichský. To Slunce přesně prochází právě v jeden okamžik přes Greenwichský poledník. Nic by na tom nebylo, vteřina sem, vteřina tam, kdyby? Kdyby naše *umělá inteligence* neměla své potřebné *taktovací jednotky* příliš přesné. Ono, pak není možné, aby vše hrálo spolu symfonii, když se nám jednou za dva, tři roky rozsype čas...“ Povídal včera mentor,... byť jen právě o jednu vteřinu za dlouhý čas, nemohl jsem si vše v hlavě uspořádat. “V počátku tohoto poznatku se rozsypaly jen některé dílčí technické *spletě*. Podle jedné té *spleti*, čili služby, co se tenkrátě tím zpožděním otáčení zeměkoule sesypala na jednu hromadu byla právě služba Gizmodo. Po ní ten název jevu dnes. O korekcích zpomalování našeho otáčení kolem osy, se svět tehdy ještě nedokázal domluvit, dnes to konečně jde. Nebezpečí světu v tomto více nehrozí...“ Rozsypání se světa kvůli časovému zpoždování nám nehrozí, domluvili jsme se všichni na pravidelné korekci času. Však přesto fouká severák, jako by lidstvo stále muselo čelit výzvam, jakoby nemohlo mít chvílku klid. Jestli se mě ptáte, jestli bych chtěl být *vygenerován*? Tak odpovím nikoliv. Jednak kvůli věku, a pak ještě je v tom další věc. Již se mně vůbec, tolik jako dříve, nechce. Svět je opět v ouzkých, všechn zbrojní průmysl světa se vrhl na likvidaci a odstraňování následků nerozumu, možná za dvě stě let v trvání, od vypuknutí průmyslové revoluce, tedy recyklaci. Potud v pořádku. Jenže se

zjistilo, že jsme se dostali pro změnu do další spirály, vrtíme se totiž, jako pejsek za svým ocasem. Nestačíme likvidovat ani to, co právě produkujeme, konzervy na čistý vzduch, lahve na pitnou vodu, a kde je bourání těch megadomů po životnosti? Někde to dokonce řeší tak, že ten dům na zbourání nechají stát a nový postaví vedle něj do poslední volné proluky. Ne, nechci být *vygenerován*. Na stolech v kancelářích na zpola zatopeném Manhattanu leží tyto a ještě horší problémy. Svět jen likviduje a recykluje po sobě, a nevyrábí. Nevyrábí to, co právě potřebuje. Ještě to dát do souladu,... a ty dva protiřečící si systémy *zkuplovat* do sebe. Likvidaci i užitečnou produkci. Ne, opravdu nechci být *vygenerován*, tam již mne mé vnitřní ambice opravdu netáhnou. Vezměte si jenom,... můj soused, co tam nedávno čtrnáct dnů ouřadoval, mně pověděl: 'Na přetřes se v *Právním domě světového pořádku* chystá, leží tam na stole,... tedy leží. Připravuje se? Ne, je připraven,...' soused říkal. No, spíše je předem odsouzen k odložení další problematický paragraf z navrženého generelu *Nového právního řádu*. Preambule samotná tohoto diskutabilního paragrafu definuje pojem "*pro potulku*". Jako by se svět opravdu vyvíjel po spirále, jako by to tady již jednou nebylo? A nebylo toho dost. Právě proto to, dle mé mínky neprojde. Ne, nechci být *vygenerován*, na to již opravdu nemám nervy, přestože jim na dálku fandím. Vskutku se z generace na generaci přenáší, jako by zakódována do genetické spirály informace. Známa dnes pod odborným výrazem *tulení nemoc*, ruce se jedinci natáčejí dozadu. Možná, že i na počest toho zvířete, co díky naší nelogice

vyhynulo. Neměli na čem odpočívat, ledové kry naokolo se rozpustí. Jako bychom byli na řadě...

Popisuje se již, jako novodobá epidemie. Ta tulení nemoc. O dědičné degeneraci se zatím nehovoří. Právě odpovědi i na to prý poskytuje, výše sousem vzpomenuť *generel*, co čeká na přetřes. Lenost je našemu druhu přirozená, a proto pílí jedince, je třeba stále se stimulovat! Třeba i doporučeními z *generelu* ležícího kdes na stole v kanceláři, na zpolazatopeném ostrově Manhattan, připraveném na přetřes...

Ano, svět má naději,... a pak by to již mělo konečně všechno šlapat. Ale, to je prý život, mně nakonec můj poučený sousem sdělil. Bez problémů to nepůjde prý nikdy. Hlavní věcí však je, že i ten malý *PC*, co *vygenerovává* jedince pro řešení světových problémů, není napojen přes *providera*,... prostě lidově řečeno "*provajdra*", doslovně-*poskytovatele*, tedy soukromého zprostředkovatele *dat*,... ale přímo na certifikovaný hlavní počítač na Manhattanu, tedy nedá se z venčí napíchnout. Také samotný program v tom malém stroji, co vybírá náhodné jedince, je jedinečný. Náhodně? Ano, náhodně, ale mohlo by na někoho dojít vícekrát;... tak se ten program dlouho vyvíjel, a prý se dodnes vyvíjí těmi nejlepšími modelovými programátory, a matematiky-algoritmiky z celého světa, až jej přivedou k dokonalosti. Tehdy nakonec si naši tam dali říct, a vyšli z volebního systému vzešlého z dílny šikovného statistika, znalce vyšší matematiky a pravděpodobnostního počtu, našeho profesora K.J.,... právě dnes doživšího se v Praze úctyhodného věku sta let. Právě dnes, před chvílí mně přilétla ta zvěst na

smart. Tak dnes telefonům žoviálně říkáme. Nějaká zázračná aplikace, co jsem si ji vlastně ani nevyžádal mně pravidelně, snad každou sekundu informuje o tom, co se ve světě vědy právě *hne*. Právě tato aplikace je úzce zpezializována na vědecké prostředí. Jó, všude máme ouzké specialisty, co dohlédnou daleko, a hlavně na vše, do detailu. Jó, ouzce specializovaní jsme již úplně všichni, i já. Jen Ben ne, ten všechny ty výjmečnými jedinci vydobyté jemnůstky a *fajnovosti*?... naopak dával dokupy. Prý s takovými postupy akorát tak odvádějícími pozornost, tu naši civilizaci akorát, tak pomalu pohřbíme. To špionovo dávné tvrzení mně právě včera připoměla zpráva, co mně přilétla na *smart*,... že prý právě včera názor jedoho vědece zabývajícího se *nekrofágním* hmyzem, přebyl jiný názor vědce zabývajícího se speciálně hrobaříky. A dokonce i názor toho druhého přírodovědce v pořadí byl nato vyvrácen vědcem, co se zabývá výhradně hrobaříkovíma zadníma nohama. Tak ta debata k dnešku, se tak zkomplikovala, že i naše policie, i vědecké posuzování světa jako celku, je v prodlení. Jakoby *nekrofágní* hmyz, je u *té* mrtvoly vždy dříve než spravedlnost, či ruka zákona, či zdravý rozum...

Klientelismus dnes již nehrozí. Korupci jsou dávno přibouchnuta vrátka, a hlavně:... hlavně, již dávno, nemůže být nikdo, tak snadno *beenamitted*. Tedy zatemňování mozků dnes? Roztroušená skleróza mezi a vědci, fylozofy především? Absolutně nemožná věc,... stálo to však dost, a dosti dlouho vyžadování občanských povinností, a práce k užítku. Dnes je tam, na druhou stranu, na tom zpola nezatopeném ostrově za

Atlantikem,... tedy na Horním Manhattanu i kulturní vyžití opravdu podnětné. Soused, co se nedávno odtud vrátil, ten co byl vygenerován, měl štěstí! Nejen, že byl vygenerován, ale také, že dostal lístek na představení na Broadway, co právě hejbe světem. Jakoby se po sto a padesáti letech narodil nový Henrik Ibsen, dramatik co dokáže do kulturní společnosti vnést rozruch. Politická tragikomedie, divadelní kus, co do významu je řazen po bok Shakespeara Richarda III, Moliérova Harpagona a Shawova Pygmaliona! Zatím, co Harpagon je předobrazem dnešního odstrašujícího lakomce, Richard touží po moci, za níž by nakonec ochotně dal i přislíbené království, a sochař Pygmalion?... ten chce po krásné bohyni, aby vdechla život ještě krásnějšímu předmětu vyřezanému ze slonoviny! Literární gramotnost dramatika, našeho současníka, jehož divadlo na Broadway měl můj soused možnost navštívit, umožnila dát dohromady,... všechny tři tyto kusy. Jak se říká lidově, dal je, náš dnešní mistr pera, pod jednu střechu. Jako předlohu si vzal skutečnou osobní tragédii, co se udála někdy snad před padesáti lety. Tento hlavní hrdina, obsazen zásadně slabším hercem, naší moderní tragické frašky se dostal na takzvanou černou listinu jedné novověké říše. To právě probíhal na zeměkouli litý boj mezi červenými a černými. Dvěmi literárními říšemi, co si šli navzájem po krku nevybíravými prostředky. Autorův hlavní hrdina vyrostl v rodině kovaného prominenta v červené říši. Jako syn prominenta dostal i prominentní vzdělání a zaměstnání, stal se tak prominentní osobou s perspektivou. Byl takzvaně kovaný,... ne dlouho. Černá říše v této části světa měla

rázem navrch, však mnoho prominentů, páč byli patřičně kovaní, našlo rychle uplatnění mezi černými. I náš hrdina si již myslel, že překročil svůj vlastní stín, tu antickou říčku Rubikon, že pouhý nový převlečník jeho situaci vyspraví, a bude korunován věncem z vavříků...

V tomto okamžiku se však, po vyvrcholení zápletky a několika zvratech, drama rozuzluje a schyluje se k dramatu, osobní tragédii podle Sokrata? Hrdina našeho výjimečného dramatika, obsazen výhradně slabším hercem, se dostává na onu černou listinu,... exemplárně vystaven na pranýř, nesmí vstoupit na půdu své podstaty, své říše červené. Je veřejně zostuzen. Rodní, co mu dali vzdělání i ostruhy, před ním zabouchli vrátka. Zůstal sám, náhle jako zoufalec bez existence, stal se *luntem* v medialní přestřelce,... však co s citlivou duší, zasaženou semenem zla?...

Již se z toho po zbytek života nevzpamatoval, uvědomil si, kam vlastně patří, čím je to dáno, a kdo za to může? Ta dramatizace v podání těch nejlepších herců, kromě tedy hlavní persóny, snad záměr režiséra snad posledního nezatopeného divadla na 5. Avenue, zůstává s otevřeným koncem. S nedopevzenou větou a zajímavou hudební skladbou Franka Zappy na konec. Po celou dobu, co běžely závěrečné titulky a děkovačky a nezbytné reklamní nápisy hlavních sponzorů díla. Kulisa scény se rázem proměnila v iluzorní Paříž šedesátých let prošlého století a převlečeny herec, s knírkem pana Viga za surrealistu Salvadora Daliho, se prošel s mravenečnickem velkým na vodítku tou iluzorní ulicí. A to hudební Frankovo dílo?... provázející závěrečné titulky a reklamní nápisy,... je inspirováno

zase obrazem Kazimira Maleviče, “Černý čtverec“, někdo jej mylně nazývá *prázdné místo*, mistrem vytvořeným kdes v běloruské stepi. Ten Zappův použitý experiment má prázdný notový zápis. Třicet minut ticha!... jakési memento... “Černý čtverec“ Malevičův, vyprázdnil Frankův notový zápis;... a o dvacet let později jiné “*Prázdné místo*“,... vytvořené na smrtelné posteli malířem Alfredem Justitzem v roce 1934, nadlouho zatemnilo mysl starému špionovi B. Chomickimu, a na nějaký čas také mně! Ten Justitzův obraz visel do poslední chvíle v Benově bytě, na zdi nad starým *macintoshem* a přišpendleným *titánem obrovským*, pak zmizel. Byl temný, a na slunci zářil. Byl namalován podle *zátiší s knihami* od Holanďana de Heema, však v provedení jasné, navísost temné kubistické manýry. Také jakési memento, vyřvané v obraze zubatou. Jakési prázdné noční nádraží, spousta knih na cestu,... a oblíbená okrová dýmka na tabák. Na obraze chybí? Chybí ve výbavě, potřebné na tvou, či mou poslední štaci. Na to malíř, Alfred Justitz, zemřel...

A tím to neskončilo, do toho ohlušujícího ticha na konci spektaklu, na 5. Avenue se následně ještě vlezly snad celé dějiny...

Jak pomalu čas letí. V takové chvíli...

To hrozná obvinění pokračovalo, až ke kořenu věci:...

To *Starý* svět cosi právě nakopalo do prdele,... tedy ještě dříve, než Duchampe přimaloval knírek Moně Líse,... ano, jistě revoluční hnutí!...

Knírek, a pak hloupá krádež ony geniálně zvěčněné *Mony*, alias Frančesky z Toskánska údržbářem pařížského Louvru,... daly naší renesanční Florentance

věhlas. Hloupá loupež a hnutí *Da-da*. Krádež identity dnes?... nebo anarchisticky chápaná svoboda a krví v zákopech usvědčený lživý humanismus tehdy,... přivádějí jisté výtečníky vyznávající nejdivočejší životní styly do akce...

Do kabaretu v curyšské Spiegelgasse č.1, tehdy! A právě tehdy se záhy do stejné uličky s kabaretem, přistěhoval jistý Rus! A chvíli nato, již hrál šachy s Tristanem Tzarou. Tajně také jednal s ještě tajnější službou císaře Viléma II.. A obden spolu chodili do toho kabaretu objedno. Tedy on, ten Rus, s Tzarou. Myšlenky produkce vyzývající k anarchii mu v uších lahodily. Tleskal nadšeně po každém vystoupení, navíc s císařskými právě dojednal ten kufr plný marek. Objímal se s Francisem Picabiou,... a rusky halekal *da-da-da*, po každém výstupu. Onen Rus se jmenoval Uljanov, zakladatel ony říše červených...

Ano, zcela jistě se na tento *tiátr* pujdeme s Ív, v nejbližší době, podívat. Nacvičili jej i u nás v divadélku "Viola", před tím jednoduše divadlo "Opera", za Alfréda "Německá Opera". O dvě ulice níže pod námi. A říkám vám, již dávno tam nehrávají, *lajcky* řečeno, hlavní part housle z Cremony...

Onu tragédii andílka z černé listiny, muže nevábneho ducha, právě prezentují v našem divadélku. Tedy divadélku. Divadle, do kterého chodili spolu ještě Alfréd s milovanou Annou,... před devadesáti sedmi roky tady byli naposled, někde v lejtrech to stojí, kousek od *wilsonáku*,... tehdy v Německé Opeře byli na „*Prstenu Nibelunga*“. Tehdy tam přetrpěli ten Wágnerův vskutku hudební maratón. Vskutku to vlastně byla první německá

opera uvedena tady po tom, vskutku hrdinném skutku,... skutku svržení Mariánského sloupu na starém městském *place*. A nyní já spolu s Ív navštívíme zde hostující Broadway, “Černo-červená“ nás dnes večer čeká,... tak uvidíme, co z toho vyleze, co je to zač,... jestli význam díla souseď nezveličoval!...

Jen tak pomyslím na Bena, Ív, Alfréda,... středověký epos o příčině a následku,... Halleyovu kometu, už se k nám zase blíží...

Měl to být žert,... se mentor včera přiznal. Chtěl nám tu vteřinu k dobru dát. Každé dva roky z cesty k *Pilířům stvoření*, ta trvá prý osm tisíc světelných let. Jednoduše nám dát nějakou tu vteřinu k dobru. Působivý výlet k *Pilířům* v *Orlí mlhovině* i s pozorováním procesu vznikajících hvězd s výhledem do budoucnosti, pomyslím. Jak to bude vypadat za těch deset tisíc let po Kristu na naší obloze nám naši umělci, vědci fyzici i matematici ukázali. Jediná vteřina jim na to stačila, vteřina pozorování proměny noční oblohy stačila naším vědcům, v tom jediném místě na kraji *Orlí mlhoviny*. Pak již jen přímkou běžícího procesu proměny protáhli do skoro nekonečna, a vyšlo jim z toho včerejší magické představení. Krásné a působivé, však nakolik skutečné? Uvázla ve mně pochybnost. Benjamin Chomicki mně před lety přece vyprávěl o dynamických systémech popisujících povětrnostní procesy vysoko nad zemí, tedy vysoko,... v porovnání se včerejším spektaklem? Tehdy měli matematici s tím problémy, a dnešní jejich synové si troufají na tak vzdálenou budoucnost? No nevím, proč ne? Však, zdali vzali v úvahu tu *černou ruku*? Ne,

volného trhu z dob, kdy se svět nacházel na špatné vývojové trajektorii, ale? Ano, *černou ruku* vesmíru. Tu tmu i *Prázdnotu* v jednom. Tudiž všeobíjající vesmírnou *temnou hmotu*...

Ta skvělá včerejší performance,... již nám chtěli poděkovat,... oni, naši vědci i náš mentor za trpělivost,... ono, ten náš kurz o umírání a smrti samotné včera končil,... má dle mé mínky trhliny. A také řekl: “Kdyby to šlo, rád bych vám všem, všechny ty vteřiny, co jsou k dobru, věnoval. A že by jich bylo za dobu proměny onoho *Pilíře stvoření* v hvězdy. Vězte, že ty hvězdy tam již možná dávno jsou, a jsou na tom stejném místě i přes den, přestože je nevidíme. Jsou tam, a jiné zase tam již dávno nejsou, odumřely, vyhasly; a my ještě dlouho na tom místě na obloze uvidíme *Pilíře stvoření*, i ty hvězdy, co dávno vyhasly...” Spočítal to včera mentor před námi z paměti,... a dožili bychom se díky těm vteřinám k dobru o třicet+tři minuty déle,... ale při cestovní rychlosti naší raketou, a ta již létá poloviční rychlostí světla;... říkal, že bychom se potřebovali dožít stejného věku, jakého se dožil biblický Metuzalém, a stále bychom byli daleko od cíle...

Toho mentora středního věku jsem skutečně včera po poslední přednášce oslovil, požádal o schůzku v kavárně. On však odmítnul...

Dnes jsem opravdu šťasten, píše se rok 2055, je čtvrtek. Byť mně ze života mnoho nezbyvá, jsem šťasten za jiné. Jsem šťasten, že jsem žil stejnou dobu s naším Františkem...

Ano, jsem šťasten, že mne ráno probouzí příjemný ženský hlas mé Ív, a ne hlas simulovaný, vycházející z nějakého IT *vehiklu* na mém nočním stolku...

V koutku pro kutily mé kloubnaté prsty zápasí s natahováním plátna přes roh rámečku, sklíženého a ztlučeného včera. Vše je třeba si předem přichystat. Když se mne podaří natáhnout plátno přes rohy a vždy v tom místě přichytit hřebíčkem mám vyhráno. Ty mé pokřivené prsty jsou tak nešikovné, až jsou skoro nehybné. Ano, nešikovné, jako ruce malého dítěte, co chce přes tu nešikovnost udělat radost mamince k svátku. Srdíčkem z papíru, nebo také něco namalovat, jako já dnes. Zítra jsou Vánoce, Štědrý večer, Ív chci udělat radost. Moc toho již nepotřebuje, ... však takováto nezručná práce by jí radost udělat mohla, ... namaluji jí olejovými barvami bukače, krásného ptáka, toho z našeho posledního pozorování. Rozhodl jsem se. Myslel jsem si nejdříve na žluvu hajní, tu jsme s Ív zahlédli na procházce minule, prolétla mezi lesem a sadem s čerstvě nasazenými ratolestmi, právě se vrátila z Afriky. Jen se mně zdála moc fantaskní, tak jsem se rozhodl pro bukače z posledního opakovaného pozorování, ... ona, ta žluva totiž nesla na zádech veverku. Ano, až takto krásně v souladu příroda může býti...

Namaluji toho bukače, přece jenom...

Zaváhám, jsou Vánoce. Tolik svčené ověčené dny. Bylo by to symbolické, ... pomyslím. Na rameno mně sednul *rybák černohřbetý*, ... tedy sednul, na rozum mně přilétl. To jiný ověčený svátek křesťanů mně

připomenul pták, co dodnes hnízdí na Velikonočních ostrovech. Jeho vejce dávalo moc do rukou *ptačího muže*,... a nám před několika lety dalo stejně cenné vejce naději, naději při celosvětovém hlasování o budoucnosti lidstva na zpola ještě nezatopeném Manhattanu. Stojíme všichni před útesem, za nímž není nic. Jako ti ostrované před pěti sty padesáti a pěti lety, tak my dnes čelíme katastrofě:...

To nám ještě sloužily nohy, Ív i mně. Z argentinského deštného pralesa, kde během hodiny padají z jasného nebe ledové kroupy jako míčky, kde jsme byli za pozorování ptáků, jsme se vydali dále přes Andy do Chile. V tom pralesě jsme zabloudili, *GPS* tam ještě nataženu neměli,... a odfouklo nás ještě dále, na sever. Ocitli jsme se rázem na *cestě smrti* směřující z La Paz, dolů;... Ben mně o té cestě svého času při svém vzpomínání povídal,... hned mně byla povědomá, tak barvitě uměl stařec vyprávět. Spouštěli jsme se s Ív po ní, dolů. Ív byla již celá *hin*, já také jsem byl se silami na dně. Stavili jsme se v chýši u cesty, že se cestou posílíme místní *mezcalou*. Veřeje zavrzaly, jsou menší, bolivijské indiáni. Ív je sama vysoká. Museli jsme se shýbnout, abychom se nepraštili o štít s nápisem "*WiFi tady nemáme, bavte se mezi sebou!*". Vzdali jsme jim, tím shýbnutím se, poklonu. Ano, menší a také moudřejší...

Samý sráz a útes, a pod nohama samý šutr. Občas kolem projel nějaký domorodý indián v apartním klouboučku na, snad doma zhotoveném dopravním prostředku. Právě v ten moment jsem se zorientoval, i

bez *GPS!* Trkly mě ty šutry pod nohama. Navodily mně přesně nápodobnou situaci v níž se špion Ben sám ocitl. Při svém obrazotvorném povídání, jinak to ani neuměl, si to šinul na svém starém *Indianu Frontier 111-ce* po stejné cestě, nadával na šutry pod kolama. K motorkám měl Ben o počátku ojedinělý vztah, těžko říct, kde se k tý *111-ce* v těch končinách napopácel? Však když jel, tak na šutry prý nehleděl, jen brblal, ale hlavně naslouchal, jak si přede motor. K motorkám a koním, měl náš špion jedinečný vztah. Ty tam nechovali, v těch výšinách zapřahali oslíky a muly, a to nebylo nic pro Bena. Ten tak *araby*, jejich plnokrevníky, a anglické parkurové horkokrevníky na startu. Ano, starý Ben tvrdil, že takový kůň potřebuje tři věci, cílovou pásku, obrok a kobylu, v tomto pořadí. Jednou mně jednoho také doporučoval, že když domácího tvora, tak koně!... nikdy ne kočku nebo psa, to jsou od přírody šelmy; ale takový dělný kůň s námi má společný úděl, od nepaměti... Jel tehdy opačným směrem, Ben na svém *Indiánovi 111-ce*, tedy do La Paz! Naháněl tudy svého *nácka*...

A ještě jednou, mnohem později, snad zdánlivě po sto letech, mně ta nehostinná místa připomněl jiný světoznámý, snad nejvíce přeplácený fotbalista světa. Taková *primadona*, *kerkou* pomalovaný *pajác*, a hvězda internetové reklamy v jedné osobě,... když odpověděl novináři, že tam se nedalo hrát! Pomyslel jsem si nejdříve, že v La Paz mají hřiště samý drn! Ba ne, schválně jsem se podíval na internet, kde také jinde?... a byl jsem doma. V tu ránu. Trávník tam mají, jako v Barceloně, možná lepší. Ale vzduch, sice čistý, ale bez pořádného kyslíku. Ten stadion *Murillo*, jak mu říkají

domácí, je totiž skoro čtyři kilometry nad mořem!... a místní?... to tehdy těm světem přepláceným dolarovým *primadónám* natřeli 6:1. Takže ten počmáraný cirkusák se vlastně jen vymlouval. Mně tehdy došlo však více,... že tam na poli sportovním natrhnou místní prdel totiž každému, aby dali na odiv,... kdo je tady pánem. Žádné středověké teatrální *bažantí slovnosti*,... to jen aby *Filištinští* viděli...

Ben v těch dálných krajích tehdy, s tím *náckem* prý pořídil. My dva s Ív také, vzali jsme to posléze přímo na jih, a rázem jsme byli v jiných Andách, těch správných, Chilských. Stáli jsme u Krista Spasitele, z bronzu z roztavených děl a pořádným křížem v ruce. Stojí na samé hranici s Argentinou, a to pěkně vysoko. Opět skoro čtyři kilometry nad mořem, nad městem Mendoza. Jako bychom se již motali jen stále do kola, v kruhu, jako to lidstvo, až konečně Spasitel z bronzu na hranici nám ukázal směr, k oceánu; a stál při nás po zbytek té pouti k jednomu z těch jeho ostrovů *Zmrtvýchstání*. S Ív jsme již pomalu přestávali věřit, připadali si, jako na věčném útěku, jako *On*. Z jedné vypjaté situace, jsme padali rovnou do další, až jsme si sáhli na to nebezpečí nejzažší. Nebezpečí ztráty víry. Rána za ranou. Tomu spasiteli tam, jsme rázem uvěřili, uvěřili jsme v jeho rány...

Místy jsme měli pořádně nahnáno! V La Pas?... ano, právě tam, a večer jsem se schválně podíval, jestli nemám nahnědlé *kaliko*. To abych si před místními netrh pořádnou ostudu...

Takže jsme spolu v jednom kuse před něčím prchali, nejen před těmi ledovými kroupami, jako míčky

v argentinském pralese,... nebo před kamením padajícím ze skal na bolivijskou cestu smrti. Také ale, to ještě před tím! Skoro přes celou Severní Ameriku jsme prchali také, to před sveřepým Blizzardem, toho roku obzvláště vytrvalým. Také sami, spolu s Ív, před úkazem, co neměl dosud v historii obdoby. Jakoby z nebe, příkaz z hůry? Vylekaní jsme prostě byli *immer vhere!*... čili jak říkám, v jednom kuse. A to, že s Ív tady, u našeho velkého okna v našem bytě v nejvyšší etáži sedíme?... je vlastně po tom všem malý zázrak...

Tím to nekončilo. To se ti, vracíme právě z tý Kanady, co by *trapeři*, vracíme se ze severu přes celou Severní Ameriku, domů. Dostali se, až k tomu Ježíši z bronzu na andském hraničním kopci s pěknou výhlídkou na Pacifik. Stojíme vedle něj, a díváme se směrem oněch křesťanských ostrůvků za horizontem. Ano, právě jsme se s Ív vraceli z toho pověstmi opředeného *trampinku*,... náš výlet bylo třeba dotáhnout do konce. Brali jsme se spolu stále na jih, přímo za nosem. Ta vichřice kolem nás se právě honila spolu s vichrem, snad dvoustovkou. Blizzard, co chceš? Díky jevu La Niña! A byli jsme tam. V tu ránu. V tý nehostiný prdeli. Nejdříve v Bolívii na cestě smrti, ve směru od La Paz, a dále ještě jižněji, na hraničním kopci s Kristem z bronzu s velkým křížem v ruce...

Ano, díky jevu La Niña,... to se rovníkové vody tichomoří ochladí o 3 až 5 °C na povrchu, období trvá měsíce, celé tamní jaro. Ne vždy. Takže by jsme se konce nedočkali. Dříve se tak dělo občas, poslední dobou je to úkaz skoro každoroční. A pak námořní přepravou, zajištěnou jen pro naši výpravu, jsme s Ív a

dvouma najatými *sejlery*, pluli dále proti vlnám. Vstříc obzoru čistým oceánem s nejčistším vzduchem nad hladinou na světě,... s bouří z La Niña v plachtoví, a také dvěma karetami ležícími na krunýři v podpalubí, aby nám neutekly, ty dvě stále čerstvé masové konzervy. Tedy se dvěma karetami v podpalubí a dvěma zkříženými zkrácenými palubními šavlemi po vzoru bukanýřů namalovanými na přídi, jsme vši silou proráželi vlny na kompasu nastaveným směrem. Směrem k jakés strži, snad je tam konec světa nebo co, vody se mají v těch místech kamsi propadat. Do pekel. Venku se to honilo, že by jsi ani psa nevyhnal, jen občas jsme potkali jiné zoufalce, reskátory, pravé piráty, i s ocelovou hnátou místo ruky a páskou přes pravé oko!... to levé potřebovali ke kontrole azimutu, aby se v té bouři také neztratili. Ba ne, ti tam byli jako doma. Nechali nás na pokojí,... jen pozdrav “*Ad Honorum Jezus*“, tedy, *ke cti Ježíše*, jako zázrakem, stačilo opětovat. To ten na tom kopci, a všichni jeho svatí, při nás tehdy stáli; nebo ty dvě zkřížené krátké palubní šavle na přídi našeho škuneru?... je, ty pravé civilizací štvané bloudy, od toho hrůzného činu, odradily? Nechali nás prostě být, a my dále směřovali k jednomu z těch Velikonočních ostrovů;... počkat si, až se ze za obzoru vynoří *rybáci černohřbetí*, aby tam zahrnili. Jen dodnes nevím, jestli jsme si tehdy nechtě, nenajali opravdové piráty?... nebo to pak musela být zážitková cestovka! To nejspíše, poněvadž jsme se s Ív tehdy pěkně finančně prohnuli. Těch fotek, těch rybáků si velice vážím. Přestože je to symbolické, jsou přece dnes ty křesťanské svátky, a také máme výročí onoho celosvětového hlasování o přežití,...

přesto Ív namaluji, jako dárek, toho bukače. Rybáka ne. Přece jenom tento pták s chocholkou nás s Ív sblížil na tolik, že je pro nás, tedy, pro Ív a mne, nejvíce...

Přežili jsme tehdy, žijeme do dnes, měli jsme štěstí!... no jen si vezměte, Vážený čtenáři, podniknout takovou cestu?... čirý nerozum, ale jsme tu. Stáli tehdy při nás všichni svatí. Z těch končin, kde dále je již snad jen konec světa, jsme se vrátili. Do těch končin od té doby dobrovolně lidská noha dodnes nevkročila, tedy kromě snad pak ještě špiona Bena, ale ten si troufnul na všechno, a také všude byl. Byl prostě u všeho, ale také byl zrovna tak praštěný. Stejně jako Ív a já tehdy, byl špion Ben praštěný ještě dříve. I to mně vyprávěl. Snad mě inspiroval, copak já vím?... však času mám již dnes až, až...

Ten špion ale, na rozdíl od nás s Ív, prosvištěl nad těmi stejnými končinami před námi balonem. Vysokými větrnými proudy si to tudy doslova prosvištěl. Ben a v horkovzdušném balónu?... by se jeden divil. To se kamsi potřeboval nenápadně a rychle dostat. Jeden Rus, vzduchoplavec, právě chěl trhnout světový rekord v obkroužení zeměkoule v balónu na jeden záta. Tak ten, našeho špiona tedy vzal s sebou. A, někde na trase Austrálie, Nový Zéland, Chile, Argentina, Jihoafrické republika,... se v ocelové přilbě a neprodyšné kombinéze, měl náš špion Benjamin Ch. nenápadně cestou vrhnout jen tak. Vstřemhlav. Jen s padákem na zádech do prázdnoty pod sebou...

Ještě musím natáhnout plátno přes rám. Když se mně to podaří uchytit vždy po hřebíčku v každém rohu, zvítězím. Jednotlivé strany pak na střídačku přibiji

vprostřed, a pak vždy děleno dvěma, až nakonec mezi každým hřebíčkem zbude mezera tak tři cm...

Náradíčko mám starodávné, radost s ním dělat. Bylo vykováno z ocele od Thyssena. Duši té tvrdé oceli z Porúří vdechli svým fortelem v tyrolské manufaktuře věhlasného údolí malých hamrů Stubaital v Alpách,... krásnou tesařskou sekyru, ručně kovanou a ručně kovaná dláta-celou sadu. Vše překrásná práce, jak říkám, radost s tím dělat...

Právě jsem popřál své Ív šťastné Vánoce, políbil ji a obdaroval tím obrazem vytvořeným s fortelem na to středověké plátno s vetkanou cypřišovou třískou uřatou kdysi dávno z bárky Noemovy, ze zadu,... on je dnes Štědrý večer...

Čekalo nás však ještě krušné čtvrtstoletí, to se tehdy psal rok 2030...

Benjaminem Ch. vysněný americký spisovatel skutečně vydal mezčasem svou knihu. Ta skutečně obletěla několikrátě svět, autor byl skutečně poctěn tou literární cenou, co bez poděkování odmítnul. Odmítnul to poplácání po ramenu před zraky veřejnosti s dovětkem,... *na ukazování ať si najdou jinou opici*. Psal o neuralgických bodech tehdejší západní doktriny, na to pak, té východní. Však pohledem, aby se jednoduše sám nenamočil. Vlastně psal o nich samotných, nechválně známých,... těch dřívějších, tehdejších, i těch, co přišli posléze. Vlastně ona mocnými praktikovaná neomalenost skončila vlastně až nedávno,... a to si dnes připomínáme, všichni do

jednoho, jen si vezměte, jak ten čas letí, pět a dvacáté výročí onoho historického předělu. A to si vezměte ještě jednou, Vážený čtenáři, jak se časem vše měnilo, jako na obrtlíku;... ještě v padesátých letech prošlého století byla Praha na vojenských mapách západu zakroužkována, snad pod číslovkou dvě. Dvojka, prý, celou tu dobu, tedy podle špiona Bena, měla znamenat pořadí důležitosti dopadu atomové bomby,... navíc číslo dva se se táhne s jakýmsi divným nádechem celým našim příběhem,... kde však tu supertajnou informaci stařec sebral?... snad jen čerti znají. A na to, až do nedávna, bylo zase stejné město na indexu, tedy pro změnu doktrín východních, označeno pouhým červeným puntíkem. Historicky vzato. Paradoxy. Bez pořadové číslice, jen červený puntík; to měly totiž vzlétnout, tedy údajně díky novým možnostem chytrých sítí, za předchozí podpurné kanonády, tedy dezinformační kampaně *beenamit*, již všechny rakety naráz. Tuto poslední aktualizaci souřadnic cílů dopadu nestihnul světu stařec Benjamin Ch. vyradit,... tedy ani mně! A to je co říct. Kdepak je mu s Pánem konec. Psaly totiž o tom tehdy již všechny noviny. Prostě bylo pomalu po všem. A po válce je každý generálem. Vlastně ani nevím jestli špion Benjamin Ch., jinak voják tělem i duší, nějakou medaili vůbec dostal, nebo alespoň vyznamenání? Nejspíše je všechny odmítnul, byl skromný, a přitom na sebe tak tvrdý. Pravého ocenění si však považoval, to jo. Nemyslím zrovna toho Pulitzera pro svého odvážného sného amerického spisovatele,... ale takové vyznamenání panečku z války?... i ten Hitlerův železný kříž za statečnost projevenou

v zákopech, by nejspíše přijal, tedy na druhé straně zákopů; nebo na druhou stranu tuhle,... v Ufě na Sibiři, kde donedávna ještě předpovídali místní počasí podle mraků nad nejvyšší uralskou horou, přestože kabel tam měla Western Union dávno natažený; ano vzpomínám si dobře, tehdy Bena chtěla přece oškubat ruská špionka o peníze, právě přes Western Union. Takže kabel tam tehdy natažený byl, a musel být i funkční. Ben málem vběhnul přes nastrčený chomout do léčky. Málem se s ní tehdy oženil, ale na těch svých sibiřských námluvách, po židovsku samozřejmě, se potkal i s dědem své budoucí *kalý*⁸¹, a o tom povídám. Ten měl prý kabát samou medaili, z války druhé,... prý brali tenrát Berlín, občas seděl na tanku, jinak běžel pěšky, celou cestu. Tehdy jsem poznal Benovu dobrou duši, ukápla mu při té vzpomínce slza, když to povídal. A, prý mu ty medaile také, i tu ušmouranou brigádyrku na hlavě z úctou pohládl. A starci poděkoval. No, starci. Benjamin Ch. již také nebyl nejmladší, když se chtěl oženit. Prostě nechtěl na stará kolena zůstat sám. A více! Vzpomínám; Ben se přece také sám vybral s *udicí* na *tygra královského*. Povídal mně to. S protitankovou *udicí*, dlouhou ruskou puškou, a dostal ho;... jak se o tomto chrabrém obraze z Benova života zmíníme ještě trochu později. Přesto se přece sám nikdy nějakou medailí nepochválil, tedy ne přede mnou,... ale také jej nikdo přitom chrabrém činu nemusel vidět. To by dávalo smysl, jak toho šedesáti tunového pancířovaného obra dostal obyčejnou, jako *udice* na ryby dlouhou, ruskou

⁸¹ Židovská nevěsta.

protitankovou puškou vzor *PTRD-41*, ráže 7,92mm, a rychlostí střely takové, že procházela pancířem jako nůž máslem. Kdes na západní frontě se to mělo udát. Dějiny všechno nezaznamenají, nemysleme si, kolikrát ani takovejto projev osobní statečnosti...

Ale, nejspíše právě takové jsou,... takto se, Vážení, dějiny odedávna vrtí. Prostě pořád, jakoby dokola...

Nakonec se Benjaminu Ch. vyplatila i ta návštěva Sibíře, i přes ten nezdár s veselkou,... se přes starého frontového veterána, i přes onu výtečnou vdavek chtivou ruskou tajnou rozvětky, a konečně i přes ten Western Union, dostal k informaci jak se říká z druhé ruky. Protivníkovy strany. A, ta se mu později hodila, obstojně se již vyznal v hornatém terénu, díky té informaci. To, když byl pověřen z vrchu, dělat na tom nedokonaném *hackerském* teroristickém útoku právě v těch končinách. Naštěstí páchaném, na Němci ještě nedokončené atomové elektrárně v Iránu...

Ano, Vážení čtenáři, starý lišák Ben z té vdavekchtivé utajené agentky na Urale dostal vlastně informaci z ruky první! Odpověď na otázku proč?... proč vlastně Rusové v těch horstvech Kandaháru nepochodili, a s natrženou prdelí z oněch horstev afgánské divočiny museli vypadnout. Ano, právě tehdy si náš špion Ben ze Sibíře, přivlekl domů dvě věci. Tedy jednu věc, a jednu radu. Naštěstí pro něj, ne tu vdavekchtivou špionku z Uralu samotnou. Tedy, staré vojenské lyže *kandahárky*, na těch mnohem později pro změnu naháněl po švýcarských alpských svazích jinou krásavici, agentku Money Penny z MI 6. Ta fotografie ze sledovačky ve Švýcarských Alpách se dostala do

trezoru, a klíč od stejného trezoru nakonec do mých rukou. Tu bankovní schránku jsem měl na přání starce otevřít, až v roce 2055. Podivné dědictví, jeden by řekl, co mně špion Ben zanechal!... v trezoru ve švýcarské bance, nedokazovalo nic o starcových aktivitách mezi velikány Kandaháru, ani nic o velikánech konkurujících si tajných servisů po světě. To všechno nejspíše s pečlivostí vlastnoručně stařec zkartoval. Mnohé to však dokazovalo o něm samotném!... Především fakt, že špion Benjamin Ch., voják tolikati armád byl pořádný sukničkář. Totižto nejen ta fotka na níž nahání na staříčkových *kandahárkách* mezi švýcarskými velikány tu blondatou krasotinku z Anglie, ale důkazem je i druhá zažloutlá fotka s vlastnoručním podpisem celebrity ženského pohlaví. Foto na památku z *Cannes beach*, z roku 1953. Švihák Ben v důvěrném obětí s Brigitte Bardotovou v bikinách na ní. Možná atol Bikini měl Ben právě tehdy na mušce. Ale spíše fotka, pořízená za účelem *inflagranti*, měla Bena možná zdiskreditovat. Na veřejnosti znemožnit, odhalit jeho identitu? Pravou tvář? Ale zase, co to věnování? Fotomontáž?... těžko říci, však ti dva jsou na ní tak propletení, že technická manipulace, či umělecká koláž, jsou téměř nemožné. Ano, špion Ben byl sukničkář! Přece i mne jednou v tom pražském *pajzlu*, přes svůj pokročilý věk, tahal s sebou v pohrouženém stavu do *hampejzu* za holkama,... tento supersenior!....

A ta rada?... našemu špionovi od vdavekchtivé rozvědčice z Ruska? Zněla krátce: *‘Jestli do těch horstev Kandaháru Američani jednou vlezou, tak odtud*

nevypadnou!. A je to tady, Vážení čtenáři, právě pomalu upisujeme půlku z *jeden a dvacátýho* století...

Justitzův obraz stále po celou tu dobu nám visel, a visí pořád nad pelestí postele. Tedy postele mé a Ív. Na rámu ze zadu, má stále vybledlý otisk "*štemplu*" s nacistickou orlicí a nápisem, úředně zabaveno! Zvrhlé!...

Banjaminem Ch. *vysněný* autor poukazuje ve stejné knize dále,... i ve svých dalších knihách, dalším a dalším čtenářům,... na onu neuchopitelnou moc, rozlezlou díky onomu po léta šířícímu se "*QE*",... že se ty dolarové bankovky bez fortelu dostaly úplně všude... Všude? nebo vlastně nikam se nedostaly. Zvážíme-li "*točku zrenja*"- ekonomický výraz široce dnes ve světě rozšířený,... a v samotném výrazu slova znamenající právě překonaný kategoricky dimenzionální pohled na svět...

Říká se, že jinak to dopadnout ani nemohlo, ale pravdou je, že se také říká, že po válce je každý generál. Ještě totiž měli jednu možnost, tu naštěstí nestihli uskutečnit... Kdo? *Oni*;... nebo se o ní nedočetli z antických pramenů,... nebo již měli napilno. Ano, domyslel jsi správně, Vážení čtenáři – jde o *befél* k *otvírání ústřic*⁸², ten již nevydali...

Ano, těch peněz bylo všude opravdu moc. Vezměte si fakt, že ladem leží čtyřicet bilionů dolarů na účtech jakési

⁸² Neronem vydaný, pro něj samotného osudný, rozkaz vyzývající k rabování chrámů po velkém požáru Říma.

pobledlé ekonomiky. Konečná čísla se dnes, tedy v roce 2030 stále ještě upřesňují, ale povolání již mluví jasnou řečí, že šlo o ekonomiku temnou. Šířící se přes podobně černé mezibankovní účty. Tedy účty s nulovou daní korporátní, tedy *šidící*...

Přitom ještě v roce 2015 srovnatelné číslo představovalo obrat poloviční, tedy dvacet bilionů stejných dolarů. Pro představivost obnos z ročních prodejů Ameriky, i Japonska dohromady. A při 52% kapitalizaci světa ve prospěch korporace jménem USA, to nebyly tehdy v tom roce 2015 špatné výsledky. Vlastně takové nadpoloviční číslo obyčejně zavazuje. Však také umožňuje se s nikým neradit, a jednat. Popřípadě za pusu na čelo před kamerami a fotoaparáty žádat nepatrnou podporu skutku, či činu po jedinci. Na druhou stranu, kupodivu,... tato korporátní výhoda se s vývojem *e-děla* stávala *achylovou patou* tanečníků na burzovních parketech... Tak tomu i bylo. Tedy před lety. Tedy,... podle dobových novin,... a v nich uvedených statistik zveřejňovaných výhradně pro věřící...

Neuvěřitelné?...

Čas rapidně letí. Na omluvu může být jen zjištění, že dnes se na té horentní sumě Amerika a Japonsko podílí již jen jednou pětinou. To již, ale několik let funguje na světě nový příčinný fenomén doby,... *deflace*, a ta pomalu činí svět mnohem spravedlivějším. Publikum zase aplauduje...

Ne, netleskejte. Ne,... literární,... ale ekonomický i politický svět musel později našemu *snému* spisovateli dát za pravdu,... že by se nemohl sám na sebe podívat, převážila všeobecná mínka, kdyby přijal. Nebylo však již

třeba nejvyšší literární medaili přijímat. Ani gestem odmítat. Sice psal o těch bolestivých bodech. Ukázal na ně ve *sné* knize, co tolikrát obletěla svět, a dodnes jej obléhá, pomyslným ukazovákem. Doba sama jej nakonec předběhla,... nebylo dále třeba hrdinů své doby. Ne, tak knižních hrdinů, ni osvícených literátů. Nazrál čas. Náš čtenář musí znát pravdu celou,... i v tomto bodě je čestné vylést s úplnou pravdou ven!... Totiž naše kniha naděje, sepsána Benovi *přísněným* americkým autorem, Aldousem H., sice obletěla několikrát svět, ale za jiných okolností;... to pro změnu další Američan, astronaut, co sám letěl k Marsu, si naši knihu přibalil omylem, pro vyplnění kratochvíle při cestě nekonečnou prázdnotou, do batohu mezi své osobní věci!...

Nutno, však dále dodat i fakt, že dnes kniha svět již obléhá skutečně mezi našimi čtenáři. Otázkou ovšemže zůstává, jestli kvůli obsahu knihy samotnému, či proto, že se na čas ocitla nedopatřením na Marsu?...

Svět mezidobou běžel dále,... z ničeho nic, znenadání, přeskočil na správnou trajektorii *objektivního progressu* sám! A, že tu knihu nečetl jen náš meziplanetární astronaut, ale předtím také náš Franišek, a posléze americký prezident, je zřejmé. První napsal encykliku, kde žádá politiky světa, aby začali vyklízet tu meziocéánskou skládku. Reakce ve světě na ni byla špatná. Na tu encykliku,... zdvyžený prsteníček. A druhý? Ten zanedlouho po přečtení knihy držel řeč před národy *Černého kontinentu*, a mluvil rozumně. Mluvil o bezvýznamnosti toho 1% majetných jedinců kdes na západě,... a také, o důležitosti spravedlivého rozdělení

ryzího bohatství korporace, známé všem pod názvem, Svět!...

V tomto momentě bych se, Vážený čtenáři, s vaším dovolením, a také s vírou v upřímnost slov těch dvou velikánů, co vážili cestu i slova tehdy do těch končin, pozastavil. Pozastavil, a rozvedl jejich myšleny ještě po letech. To jsem do těch končin, kam tehdy zalétli eroplánem oni, tedy sám pontifik i americký prezident,... vážil po čase cestu také, já sám. Nedolétl jsem tam letadlem, to se již moc nelétalo. Připlul jsem lodí, a dále cestoval teréním automobilem. Sledoval jsem právě tehdy tah ptáků černým kontinentem. Zaznamenával trasy, a moderní fotoapuškou vše dokumentoval. Však ty přísliby pontifika, ani toho prezidenta jsem tam nijak nazaznamenal. A to jsem se dostal, postupně až do Ghany. Místy apokalyptickou krajinou jsem projížděl, a o kus dále narazil zase na krajinu měsíční. Nejřívě haldy stále ještě funkčních, však málo moderních mobilů, některé ještě pípaly a jiné byly stále připojené na internet, přestože ten již tehdy dávno plul na jiných vlnách, a pěl jinou píseň,... a pak zase krajina vyschlá, bez života. Došlo mně to všechno strašlivě líto. To, jsem zahlédl, právě se dusit buňňáka, co spolknul nějaké to falešné sousto. Nějakou součástku, a nebylo mu pomoci. Vzpomněl jsem si v tu chvíli na ta slova těch dvou, a také na původní tamní lid, který již dávno v té měsíční krajině žít nemůže. Jen několik dětí od černoušků se, nejspíše ještě dnes, přehrabuje v haldách, co do těch míst postupně navozil na jednu hromadu pokrokový svět

po Atlantiku. Humanitární pomoc?... či z dobroty, ať se ti malí černouškové mají všem přehrabovat?...

Poukazují na to marně, snad všechny noviny světa celou tu dobu. A ještě dnes píší, že...

Až o kus dál jsem zaznamenal, nejdříve stopy po člověku. Pak krásné lidi. V místech kam se nikomu od nás, nechce ani vkročit. Domorodci, žijící mezi Saharskou pouští a nastupujícími africkými práriei k jihu. Tam žijí vznešení lidé. Přežili díky schopnosti vyhýbat se civilizaci. Potomci Tuaregů? V tom mně přišlo na rozum povídání si malíře Alfréda, spolu se starým Mormonem Adamsem z Ameriky, zmiňují úlohu tuaregského koně ve středověku. Povídání, detailně zaznamenané v lejtrech právě po Alfrédovi. Proběhlo, snad před věky. To jejich povídání, zaznamenané Alfrédem v Karlově Studánce, a pak také pod hradem Bouzov. Vzpomínáte ještě? V knize druhé naší *volné pentalogie* je o tom zmínka,... to jsem se o Tuarezích dočetl snad poprvé. V lejtrech po Alfrédovi je to,... ta pojednávají o středověkých křížáckých výpravách. Tam, v té době vlastně celý náš knižní příběh o biblickém výjevu na relikvijním sukňě začíná. Ano, to *argonaut* d' Ajuda Pinto, náš knižní hrdina, princ portugalský a žid po německé matce v ní vypráví o vzácném plemeni koně Berberů. Ti, koně získali od portugalských Maurů. Právě Maurové nechali svého koně Araba zkřížit s plemenem *starogemanským*. A to starogemanské plemeno přivlekli do těch končin zase toulaví Vandalové. Kmen nomádů zvaný Tuaregové, jakés Berberské etnikum, svého koně zušlechťoval dále v plemeno vzácně odolné v písečné bouři, i pouštnímu suchu. Však jiný, líný pouštní lid,

Beduíni, Tuaregy okradl, koně odvěkl, a šlechtitele zahnal do nehostinných pouštních horstev. Právě do těchto končin. Beduín sám, pak plemeníky, jako vlastní koně prodal Saladinovi, nebo komu, v poušti, kousek nad městem Tiberias...

Však staletími se naučili i oni pracovat, i bojovat. Ano, toulaví pouštní Beduíni, tedy podle špiona Benjamin Ch. se časem polepšili. Vyrozpřávl mně Ben, i svůj vlastní příběh vázící se k jistému muži, co se s Beduíny osobně setkal,... v boji na jejich straně. Naučil je vést účinnou partizánskou válku v poušti. Vyhazovali spolu železnice do povětří, aby zlomili moc Osmanské říše, jednou pro vždy. Ben toho hrdinného muže z pouští kolem Damašku tak obdivoval, že posléze změnil i svůj náhled na toulavé pouštní Beduíny, a také si zamiloval jistou značku motocyklu. Motocykly miloval po celý dlouhý zbytek života. Ano, starý špion Ben jezdil jen tak nalahko, tak si jej pamatují, střípatý na svém obstarožním *péráku*, až do pozdního věku. Až málem jednou na něm chytil zápal plic. Tak právě tehdy se zamiloval do stroje *Brough Superior*, konkrétně do modelu *SS100*. Dostal jej prvně od *sira*, co právě tehdy se toho svého *sirství* zřekl,... od samotného *Lawrence z Arábie*. Ben se o problém Blízkého východu zajímal hned z kraje po vyhlášení Izraele, jako takového. Od *Lawrence* přesně již tehdy znal úskočnou politiku korunního impéria,... i úsilí císaře říše německé o získání korporativní výhody přes zamýšlenou železnici do Bagdádu. Tedy Benjamin Ch. věděl dobře od začátku, jaká politika je ve hře, a bude ještě dlouho stejná, i po rozdělení si ony říše po *Osmanech*, mezi

sebe. Sýrie, Libanonu, ani římské Palestiny se vládcové ve prospěch pouštních Beduínů, se totiž nikdy nehodlali vzdát. A křivda spáchána tehdy na svědomí Benova přítele *Lawrence z Arábie?*... se vleče do dnes. Vždyť jim dal tehdy své čestné slovo, těm Beduínům...

Ano, Vážený čtenáři!... Ben to samé řekl ještě jednou mně, již jako stařec nad hrobem v pražské kavárně, co se vždycky v noci změnila na prachspostý *pajzl*. Tam mně pověděl prvně o lásce ke starým *pérákům*, i o tom jeho vlastně prvním stroji *Brough Superior*, model *SS 100* s nápadně tvarovanou nádrží, motocykl co jezdil stovkou, tedy měřeno na míle,... r.v.1924 a s poznávací značkou *RK 49 07*. Ten dostal právě od přítele *Lawrence*, a ten jich měl dokupy sedm. A ten nejmilejší stroj, co později dal našemu Benovi si pojmenoval *George*, po příteli *G.B. Shawovi*. Ano, po spisovateli a průkopníkovi vegetariánství v Anglii,... zatím co v Německu se takto po způsobu vegetariána postil *Hitler*. Vůbec obžerství vzpupného baroka nebylo tehdy v módě, a dnes?... ale to je již dávno po všem...

Tak na tyto krásné a vznešené, a šarmantní lidi jsem právě v těch končinách narazil. Zobchodoval jsem s nimi všechno, co jsem měl po kapsách, a oni mě přijali. Mezi sebe. Naučili jezdit mým teréňákem přes pouštní duny, těžkým terénem rozlohy většího moře. Žlutého, písku nasvíceného do červena,... dokonalým světlem podmiňujícím ty nejlepší fotky na světě. Ty bulvy, co na mně ti krásní lidi valili a zuby cenili, by mně obrázkové magazíny zaplatily majlant ještě dnes. Táhnul jsem s nimi tehdy tou africkou prérií,... s nimi a s jejich stádem

obrovských krav. A fotil jsem ty ptáky a ptáčky, co těm kravám dělaly očistu, pomáhali od parazitů i špíny. Vlastně si pomáhali navzájem, a mne hostili. A mně bylo rázem dobře, popíjejíc kravské mléko se stepními bylinami. Byly dozajista zdravé ty krávy, nic mně nebylo. Ono totiž ve vyváženém světě správné bakterie požírají bacily i viry. Takže ti tam, ani nic být nemůže. Dalí se na pochod, jednoho dne. Nazrál čas. Začínal kalendářní podzim, a oni se zvedli a beze slov táhli za deštěm. Po devíti měsících sucha. Šli za pomalým dešťovým pásmem před nimi, jako by se před nimi vznášel, ten vlahý mrak. Rozpoznali bezpečně tento správný čas. Kalenář neznají. Podle Plejád nad hlavami. Když jsou ve správné konstalaci, tak vyrazí. Jakoby z těch končin nad hlavou kdysi dorazili sami? Vždyť, jak by se jinak v těch hvězdách vyznali. Neznají snad ani tu mytologickou božskou story o své hvězdokupě,... a z hloubi jsem přesvědčen, že nežijí v žádném *matrixu*⁸³. Jsou skuteční, reální, stateční a krásní lidé. A proč by si vybrali zrovna Plejády, jako by nebylo na obloze něco bližšího? Jednoduchá odpověď. Z praktického důvodu, těch sedm hvězd na noční severní obloze jim napovídá přesně, kdy sbalit své příbytky z kůže, a postele ze vzácného dřeva a vyrazit. Ba ne, tito lidé mají svůj šarm, a tím i důstojnost skutečného aristokrata. A takový šarm se tady na Zemi prostě nenosí. Nemůže. Vždyť jsou z jiné planety. Jen čekají, celou tu dobu čekají na jeden moment, kdy nastane správný čas k pochodu, kdy se jakoby na chvíli,

⁸³ Svět, kde lidé žijí přes napojený mozek v iluzorním světě, jakémsi ráji...

ty jejich hvězdy vypaří z noční oblohy. Pak něco pošeptá, tento aristokratický lid svým kravám do svěšených uší, a ty vyrazí. Jak to vím? Od nich. Oni toho totiž moc nenapovídají, zato zřetelně gestikulují. A mimiku mají, jako nikdo jiný na zeměkouli. Koulejí očima, a často cení krásné bílé zuby, nakonec zvráští čelo. Je vysoký a krásný, muž toho kmene, jak se na Adama kmene Woodabe, pro nás Bororo,... muže s prvotní mutací chromozomu Y168 v sobě, sluší a patří. Všichni jsme pak následovali krávy. Ty směřovaly na sever. Krávy, oni i já, jsme spolu táhli na solné planiny v dáli. Tak se tam scházejí od nepaměti. V jednu chvíli ze všech stran, se tam seběhnou snad všechny rody kmene Bororo, aby tančili, muži se krášlili do žluté masky s linkou a kloboukem,... a ženy je tam promiskuitně svádějí,... a bývolí krávy s metrovými ostrými rohy mají totiž tam všude na okolo svůj solný líz...

V tom veselí jsem je opustil. Pěšky, se sám vrátil pro svůj teréní vůz, abych pokračoval dál. Tentokráte na jiho-východ, navštívit jiné tamní aristokraty. Odstupem času se však kárám, že jsem odmítnout neměl, tu transcendentní rozkoš po požití nápoje podle bedlivě střežené receptury. Kárám se časem, že jsem dnes moh, Vážený čtenáři,... vyrozprávět vám, i světu, více. Jenže jsem spěchal. Musel jsem navštívit ještě další důstojné lidi. Opravdu jiné aristokraty, než jaké známe v našich zeměpisných šířkách. Tihleti Masajové, potomci pro změnu egyptských faraonů, jsou zrovna tak vysocí, ba ještě vyšší, stejně krásní, nepoznamenaní lidé žijící od starověku do dnes, nepřetržitě, u pramenů řeky Nilu. Ty nikdo před puškou na střelný prach v okovech

neodvlekl. Nebyli a nejsou poníženi na důstojnosti, lidskosti. Tito vznešení potomci, jedni i tito druzí, nemusí viset zoufale na žádné zarezlé brzdě. Není jim to ani třeba. Těmto lidem, totiž nikdo lesk a prošlou slávu přece vzít nemůže. Nepotřebují žádný aparát kolem sebe, co je vede za ručičky,... a vůbec nemají strach, představte si, z ničeho! Jen si vezměte, tehdy! Není to zase tolik let. To byl strach všudepřítomný. A tito podivuhodní lidé jej nepoznají, dnes!... ani v době, kdy boháči se po celém světě zbavovali svého bohatství, ze strachu?... No, bohatství. Jaké pak to bylo bohatství? Akcí jakýchsi pofiderních firem,... ne všech. Se tehdy zbavili. Těch povznášejících, co dokázaly navodit lidem, v šedé kaši mozkové, tedy slovy akademického malíře-modernisty Alfreda J., iluzi života ve virtuálním ráji,... firem se nenápadně pozbavovali? Ze strachu. Zahodili ty špatně rozdané karty právě tehdy, i s rukama. A to tak rychle, jen si představte, jak to jen šlo. Neuvážené?... Prozřetelně,... nebyli to blbí jedinci, to si nemysleme... Naopak jedinci mazaní vládli technologickými firmami a takzvanou *znalostní ekonomikou*. Ano, mazaní všemi mastmi, jen považte:... *Bossové* ze Silicon Valley začali, snad mezi prvními, jako by na povel obracet. Jako na obrtlíku;... začali ti, Vám prosazovat garantovaný, tedy nárokový příjem pro každého jedince na celém světě. Říkali: "Stejně pro ně nebude práce. O to se postaráme." Mávli rukou jen tak mimochodem,... a navíc *libertariánský* strach, ne jim vlastní sebevědomí, je opanoval. Klíčem k řešení se stával strach. Ano, zase ten strach, je sužoval a vedl jim ruku k podpisu čehokoliv. Strach ze sociálního superstátu?... "to raději

náš vlastní, karikovaný anarchismus, než skutečná pozdvižení, povstání, revoluce! To raději dejme každému tu sumičku k přežití, a budeme mít pokoj. Jednou pro vždy. A Milton Friedman?... by nám dal za pravdu, také!“ Tak, takové poselství tehdy mělo přijít ze Silicon Valley, až na ostrov Jakyll. A z ostrova při východním pobřeží, až do nejvyšších pater mrakodrapu z masa a kostí, plného senzibilního citu?... ba ne. Ze skla a hrubého betonu. Mnohé ty jejich nápady, byly i rozumné!... jenže? Jenže, všeho se jednou musíte vzdát. Jestli chcete, nebo nechcete. Jen si vezměte, třeba ten můj staříčkový *pérák*, motocykl ještě po starém špionovi Benovi, nešlo také věčně vyspravovat. Navíc u specializované firmy, veliké jako svět, plné lidí poskytujících služby na kterých stál tamní svět, ale obyčejnou motorku opravit neuměli; či to byla jen uměle vystavěná zaměstnanost vyvažující synergické pracovní přístupy globálu, nebo co?... co pak já vím? Zase ta hrozná slova. Prostě ta hrozná slova mně tedy tehdy pomohla, nevím jak komu, mně tedy pomohla. Obyčejně s vážným rozhodnutím otálím, jsem prostě typ váhavého střelce. Na rozdíl od ostrostřelce špiona Bena. Tu rozhodnost jsem mu vždy záviděl. Zkusil jsem se překonat, a konečně z vlastního rozhodností, snad poprvé v životě, se odhodlal; ověřil si ve *frcu*, že to žádný *youngtimer*⁸⁴ nebyl, ten starý pérák po Benovi. Ano, snad poprvé v životě se mně povedlo ten pitomý sentiment odkopnout,... a ten pořádně jetý křáp, na stará kolena, jsem vyvezl do sběru kovového šrotu. A má pochybovačná slova na adresu

⁸⁴ Vzácni techničtí veteráni, co s časem rostou na ceně?...

Frankfurtu?... jsem neodvolal. Naopak, domněnku zpětně, po čase mně potvrdili i oba moji sousedé z baráku. Tehdy ještě bydleli na docela jiné adrese,... oba, sousedé co mnohem později byli *vygenerováni*. Jeden, i druhý,... ten trochu později. Na zpolazatopený Manhattan, aby také pomohli dát problematické věci světa do pořádku. Souseda prvního, toho od vedle, přistihlo ono rozdělování *eur* na hlavu zcela zadarmo, tedy jaksi podbízivě, v dobré finanční kondici,... tak k těm rozhazovačným *eurům*, co jen tak obdržel, ještě přidal své úspory, a za všechny nakoupil investiční zlato. Toho mého druhého souseda, od přesjedno, ono obdarovávání každého jedinice *eurami* jen tak, po onom posledním zoufalém výstřelu z *frankfurtské bazuky* na peníze, zastihlo ještě na Slovensku,... ten tehdy dlužil za roční nájem. A majitel jeho bytu zase dlužil stejnou sumu elektrárenské distribuční, korporátovi operujícímu na území poloviny Evropy,... náhodou se sídlem, také ve Frankfurtu. Tak se jim tam tehdy ty *euráky zadarmo*, bez efektu zase obloukem seběhly jako malá domů. A tak, to dopadlo po každém výstřelu z té jejich *bazuky* na konfety. Ano, stříleli jako na bále, či věčně cosi oslavujícím banketu?... a švédské stoly se prohýbaly pod hojností, jak to umělo předtím jen to zpupné baroko...

Prostě již překonaný, přes pět set let starý společenský pořádek měl pomalu definitivně odzvoněno,... tu literární brzdu již tak zarezlou, jaksi také nevyspravitelnou. Něco podobného, jako ten můj starý křáp. Motocykl po špionovi Benovi. Prostě trvat na překonaném dále nešlo. Já jsem se musel rozhodnout také, pitomý sentiment

překonat, a toho svého rezavého *péráka* vyhodit do šrotu...

A to, již v tajných papírech, jen si vezměte, později nalezených, stálo černé na bílém;... nikdo se k nim více nehlásil, těm papírům. Co bude, když ta zarezlá dějinná brzda praskne?...

Není divu, že se k tomu nikdo nehlásil. Psali tam totiž, jak dále, když to všechno povolí. Vytipovány měli, jen považte, detenční lágry, a hned vedle v rozlehlých skladech "*doforoty*" předem, naštosovány rakve pro dva a tři mrtvé, do každé. Z plastu, *eco-plastu*, s naočkovanou houbou, co vše časem rozloží, že nezbyde po nikom ani památka. Kdo? tedy, *Oni*. Prostě úplně všechno, tehdy již odpovídalo pokročilé civilizaci. Svět opanovaly syndromy završené globalizace. Neznaje příčiny vlekoucího se traumatu, co nikdo neumí popsat, ne tak zobecnit. Těch dlužných peněz již bylo natištěno příliš. A, když je něčeho přespříliš padají trhy i burzy. To snad nikdy neslyšeli o králi Múrsa Músovi?... když cestou do Mekky navštívil Káhiru,... rozdával zlato z dolů na Nigeru každému, koho potkal. Uplácel?... vždyť jeho ani nebylo. To zlato. To se to pak rozdává. A rozdal jej tolik, že káhirský trh zlatem *Khan el Khalili*, šel obratem ruky do kolen. Totižto, konkurenční zlato rýžované v nilské deltě, procesem usazování zlatých zrn na roztaženém beraním rouně, bylo rázem ve *zlaté uličce* káhirského trhu neprodejné. Tamní kupci prostě neměli obraty, tedy nákupy a prodeje,... a nevzpamatovali se z toho šoku po deset dalších dlouhých let!... tu technologii rýžování z písků delty obrazně popsal středověký *argonaut*, bratr kameníka

Arnolda, v naší předchozí knize,... i celou svou vlastní *odysseu* za samotným zlatým rounem na Kavkaz, v knize s námi prožívá. Ano, vidíte, Vážený čtenáři, právě toto je tzv. mazané "PR"⁸⁵, tedy nenápadně umístěná reklama na podporu prodeje, třeba právě na podporu mé předchozí knihy. Tedy, jen jako demonstrativní případ praktiky na podporu prodeje třeba,... kde jakéko *klumpřtu*. Ano, neuvedl jsem název dílka, záměrně, aby jste uvěřili mé poctivosti. Však červík v hlavě již pracuje,... semeno *beenamit* klíčí...

Ano, než dělný lid, hanlivě spotřebitel, procitne,... si nejspíše tehdy řekli. Strach! "Raději každému něco dejme, ať jim zavřeme ústa". Zaznívalo v kuloárech. "Raději něco, než nám nezbyde vůbec nic". Vládu nad námi všemi třimal v rukou tehdy strach. Strach z *ochlokracie*?... Ne. Přece dělný, na výsost vysoce vzdělaný, byť ne prestižkami, ale státními univerzity podobnými té v Manchesteru, lid. Spotřebitel. Žádná lůza. Či dřívější čeládka?...

Přece v tom ostrovním imperialním království nevládne do dnes vašeň, ani žádný předčítač z díla Periklése. Ani nemůže, přece by to také dávno prasklo. Přece by to, tak dlouho nevydrželo,... přece se blížíme k Novému roku 2055, podle římského kalendáře. Tak čeho, nebo o co, se vlastně tenkrátě báli?...

Dnes je totiž významný den,... 1. března, rok 2055, pamětný den naší oslavné události, a za pár dnů přijde Velký pátek, podle jiného kalendáře. Svět se jeví

⁸⁵ *Public Relations*, propracovaná praxe, jak doběhnout veřejnost...

mnohem střídmější, než kdy jindy. Ve všem. Tak třeba takový František, ještě stihnul otevřít debatu o přílišně sešňéřované *reguli*⁸⁶. A křesťané dnes?... ano, vážně korigují pasáž o *zmrtvýchvstání* krále. A *svátosti* vůbec, se při výkladu písma polidšťují. Synoda, střídá synodu. Země má vydat své poklady, blíží se přece Velký pátek. V tento zázračný den, tehdy ještě věřili i naši knižní hledači pokladu, zlatého; malíř Alfred a mormon Adams, germanista Hermann a náš starý špion Ben, i já jsem nakonec uvěřil v poklad rýnský po Římanech, v ten nacistický po Židech, a konečně i v ten v bankách zašantročený po Benjaminovi Ch.. Právě ten se nejspíše k tomu posledně zmíněnému pokladu dostal?... A do toho ten František, co připustil možnost debaty zpochybňující zázraky. Na druhou stranu znemožnil, svou autoritou, dokonání choutek k barbarskému *otevírání ústřic*⁸⁷! Jakoby chtěl svět polepšit, František, polidštit. Rozdělit se chtěl spravedlivě, o ten čerstvě upečený koláč, se chtěl podělit se všemi. A ty poklady?... ponechat lidstvu jako devízi, chtěl. A k tomu má dnes posloužit ten Velký pátek. Ale právě debaty, na tato témata, budou nejspíš na dlouhé lokte,... ale proces začal, a již to je vlastně malý zázrak...

A jinak? Jinak to jde. Jsem šťasten na světě. Rád vzpomínám;... však všechno to dobré pro mne, žel již bylo. Jsem stár...

Jen si vezměte, takové přádelny. A, že pamatují také. Jednu takovou provozoval kdysi v Manchesteru, na

⁸⁶ Písemná pravidla křesťanského řádu.

⁸⁷ Rabování chrámovních pokladů...

počátku našeho příběhu, i přítel Benjamin Adamse, amerického Mormona, ... co jej štědře finančně založil při té právní polízanici proti černým rytířům. Pojednalo se v tom klání titánů práva o zlato, a o sukno. Ne, to kopřivové z ukrajinských pazderáren předválečné Halíče, ... někdy v roce 1904, nebo kdy to přesně bylo. O jiné. O sukno s kouskem cypřiše. Cypřiše z vrcholku hory Ararat. Druhou pak takovou přádelnu v Manchesteru také, hned vedle první, vlastnila i rodina našeho knižního hrdiny, studenta germanistiky, Hermanna. A pak také podnikavý Lederer, co vyvezl na černo pod paží tu van Goghovu *Arlézanku* po Alfrédovi, aby v Manchesteru za ni pořídil přádelnu též, již třetí. Ano, Vážený čtenáři, tam, právě v těch dobách to všechno začalo. Soukeničtinou? A právě na takové, však podivné sukno s cypřišem ze středověku namaloval Alfred J. svého "*Jákoba s Ráchel a družinou, ...*" a Hermann, student germanistiky, se náhodou nastěhoval do bytu po malíři ve Spálené ulici. Jakoby souhrou náhod. Tam objevil testament, malířovu zpověď i tajemství vjednom. Sám, tedy vlastnil také jednu přádelnu, tedy Hermann, ... tedy jeho rodina. To všechno nemůže být náhoda. V Manchesteru tedy druhou, a první pak v Reichesbergu. Odtud tehdy, tedy z města na severu Sudetské horské desky, odešel spolu se skopčáky. Přes zelenou hranici do Německa. Po válce. Právě, v lejtrech testamentu po malíři modernistovi ve Spálené, se student dočetl o účasti Alfreda J. na stavbě jejich fontány v duchu *art deco*, stojící před zrovna tak modernistním

kostelem v Gablonzu/N⁸⁸. Tedy jen malým počinem, se zasloužil. Jedním menším kvádrem zapracovaným do celkové kompozice fontány se sochou z bronzu. Sochou zadumaného Ridügera von Bechelarena v plné zbroji od sochaře Metznera, kamaráda našeho malíře modernisty. Alfredův kvádr z travertinu, co si schválně přivezl z ružbašského lomu pod Tatrami, byl vsunut do fontány na dvanácté pozici v druhé řadě od vrchu. Ano, samá šťastná čísla, a navíc tento kvádr byl podezřele světlejšího odstínu. Malíř něco věděl, něco tajil a po něčem šel. A dal si záležet, na opracování onoha travertinu. Studoval ten dávný epos,... studoval i podobnou sochu ve vedlejším Reichenbergu⁸⁹, rodišti studenta Hermanna, kde měli rodinou přádelnu...

To byl vám,... jednou v těch končinách Alfred na výletě. S Emilem. Také malířem modernistou, kamarádem z akademie. Emil právě naslouchal epizodě ze života podvodníčka Karla Maye ve verzi tamního pamětníka, majitele penzionu Srdíčko s vyhlídkou na Labe,... když si Alfred půjčil Emilovo auto. Nenápadně bez svědka, sám, zajel do Reichsbergu, podívat se právě na sochu Nibelunga jiného. Siegfrieda. Ale, jak říkám, možná vše bylo úplně jinak. Však, indície z testamentu, tedy ve fasciklu papírů po Alfredovi, bez ladu a skladu, patrný jsou. Dostaly se konec-konců pod ruky i mně. Po čase. A to je, co říci. A konečně stejné indície přivedli již tehdy Hermanna, studenta germanistiky z pražské univerzity, do měst na hranici s Horní Falcí,... kde malíř Alfred J.

⁸⁸ Jablonec nad Nisou

⁸⁹ Liberec

koncem dvacátých let po něčem pásl,... a pak ještě dále, k řece Rýnu. Totiž, ten zádumčivý černý rytíř od Franze Metznera z bronzu na fontánu, prý utekl i s tajemstvím, od Lipska,... křížácké družiny strážící tam hrobky hrdinů z *bitvy národů*. Heroicky patetický rytíř v dokonalém brnění představuje totižto, vybásněného fatálního vyjednávače, přesto pravého Nibelunga, i Wáagnerův povzdech ze *Soumraku bohů*, vjednom. Ano, Vážený čtenáři, vyřešit celkový problém nebude nejspíše v našich silách. Tedy, v moci studenta germanistiky Hermanna, špiona Benjamin Ch., a nejspíše ani mně na to síly stačit nebudou. Jedná se totiž o problém příčiny a následku! Věčné *při*, přetrvávající do dnes? *Pře*, mezi Huny a Burgundřany? A navíc, po těch letech stopa, čím dále více chladne. Ale, po celou tu dobu víme, že vše začalo tím prazvláštním sukнем se zatkanou cipřišovou smolnatou třískou,... uťatou ve středověku z bárky z počátku lidstva na hoře Ararat. Tedy, v tamní pazderárně, spolu se soukenickým řemeslem začala klíčit naše naděje. Naděje pro všechny, že náš krásný svět přece jen nakonec pochopíme...

A, co po nás chce, oč tu vlastně běží?... tento svět... náš veřejný prostor, dnes?... demokracii přímou, nefalšovanou, neředenou! Odvahu,... po nás chce ten dnešní svět,... odvahu nechat jej projít branou,... ten starý svět,... branou od města Kaudium⁹⁰! Tím pokořit po

⁹⁰ Město ležící poblíž soutězky, tam v r. 321 př.Kr. se římsíťi museli hluboce sklonit na znak pokory po prohrané bitvě. Metaforický příměř „projít zhrbený kaudinským jhem“...

pět set let zrající nepořádek zkomírajícího zpupného baroka...

Carmagnola 1792, revoluční píseň, *sansculoti*;...
Soumrak bohů, opera druhá půlka 19. století;... veřejný prostor, naši spotřebitelé...

Ono totiž, zase z jiné strany,... když vrcholila první průmyslová revoluce, tehdy z chťiče po penězích zavřeli první přadleny do prostorných hal, nejspíše v Chicágu to bylo. Tehdy si poprvé, při jemné práci, přadleny kazily své oči při průmyslovém špatném osvětlení. Však muselo to vše dospět, až tak daleko? Tolik pokažených očí, snad za to ani nestálo. Až třetí průmyslová revoluce zapříčinila fatální změnu. Přehnané znečišťování obyčejného vzduchu nás přimělo zamyslet se. To ty úložišťe *dat* k ničemu v mrakodrapech vysokých jako v Chicágu; za to mohly. Již žraly tolik elektriky. A k tomu;... z toho již dvě třetiny těch zázračných *vehyklů* běželo, jako takoví *zombíci*, bez prospěchu, na prázdno. Jen žraly a žraly, tu elektriku, co tak špinila vzduch uhlím v konečném důsledku. A dnes?... si přádelní stavy jen předou, jako spokojená koťata. No, co?... není pravda, že to mohlo být v pořádku již dávno. Jako dnes? No, tak. Jen si vezměte, potřebujeme jen třetinu elektriky v porovnání se stavem před pár desítkami let, a zeměkoule? Ta se zase, sice nepatrně, ale ochlazuje. Chtělo to jen se podívat na věc z protilehlého úhlu pohledu. Užívat věcí s mírou, a v užitku.

Hodnota rodiny, jako takové, dávno nabývá na významu, a každá má rodinné auto, jedno. Platíme totiž za *karbon* zanechaný za námi, každým našim počínáním si. Dost

počítáme, charakterizuje nás spíše šetrnost. Před výtahem do vysokého patra v našem domě raději počkáme, na další, oplatí se to. Ten žetón je dost drahý. Tedy raději počkáme,... vůbec se život sklidnil, a jaksi zpomalil. Zjistili jsme totiž, že nám nic neuteče. Víme, že máme své ochranné magnetické pole, a atmosféru vpořádku. Jsme povětšinou šťastni. Víme totiž, že nám opravdu nic neuteče. Kultura pro nás dnes nabývá na významu ponejvíce, a rádi sportujeme. Vlastně všichni sportují, pro kondici a zdraví. To dospělí, děti pro radost. Když napadne dost sněhu, tak na horách lyžujeme,... a když mrzne, tak na rybnících houfně bruslíme. Tedy my dva s Ív, se již na čerstvém vzduchu jen tak na ně díváme, ale večer jdeme na tancovačku. Tu si ujít do dnes nenecháme. Schází se tu celá naše čtvrť, jako vždy před tím, a bude se zase zpívat, a připijet na další setkání. Na setkání. Třeba i tam, nahoře. Tancujeme, a rádi povětšinou sami sportujeme. Dávno není třeba těch přeplácených sportovních cirkusů všude kolem, co přivedly akorát tak mnohé země až na práh kolapsu,... a tloustnoucí populaci před televizi. Řeky nejdříve, ti fakticky díky podobnému *humbuku* zkrachovali první, a pak Brazilce, ty dokonce dvakrát za sebou podobné podniky přivedly skoro na mizinu. A pak už to cele ustalo. Té korupce, co bylo kolem. Jen si vezměte, sport a korupce, kde toto svět viděl? Obviňování se, a nenávisti kolem, škoda vzpomenout. Peníze ve špatných rukou, byly tehdy ve velkém na scéně, díky bohu naposledy! Prostě takoví jsme byli, nic naplat. Není za čím želet. Prostě je ta doba pryč. Jen oroduji za zdravý rozum příchozím...

Dnes nám běží průmyslová revoluce v pořadí čtvrtá, či pátá?... jak se to vezme. Opustili jsme nadobro ty nesystémové platformy, předkládané nám dlouho, jako navýsost systémové, a pro lidstvo spásné. Vysoce funkční! To je atribut dne. Právě tím naši odborníci začali, přehodnocením stavu věci,... a dnes potřebujeme všeho, včetně elektřiny třetinu, a to je nás více, a žijeme si přitom lépe. Neporoučíme dešti, ani dávno nevyrábíme umělý sníh. Lyžujeme, až když ho pořádně napadne. Zpupnost, ta zlá vlastnost nás opustila, prozatím...

Naši odborníci na to konečně přišli. A naši specialisté dnes také,... ale říkal to přece již kdy starý špion Benjamin Ch., jen si vezměte,... když zavzpomínal na dětství své, a svého kamaráda z dětství ze Santa Marie. Ten chlapec ze slunné Kalifornie měl neobyčejný dar, cit pro přetváření věcí k užitku. Později přivedl k dokonalosti, dyzajnově i funkčně, elektickou kytaru pod později zavedenou značkou *Fender-California*. Jednu vlastním také, tu kytaru jsem dostal právě od Benjaminu Ch.; však, že by ji on, kdy dostal od svého šikovného kamaráda z dětství? To asi ne. Avšak, Benjamin Ch. v tom kalifornském městečku byl, přes celé léto, na prázdninách. A právě tam učinil to poznání. Již tehdy byl totiž všímavý. Utkvěla mu v mysli vzpomínka na kamaráda Lea, jak si sám zhotovil z obyčejné špulky na nitě navijáček k udičce na ryby. Tu špulku dostal právě od jedné přadleny z Chicága, nosila silné brýle. Oslepla při tom mizerném průmyslovém osvětlení v přádelně zase někde v tom Chicágu. A v té době stratila práci pro slepotu ještě jedna přadlena, její kamarádka, živitelka početné rodiny;... a z jejího muže se stal záhy podivín,...

a jedna vyšetřovací verze zavraždění chicágského starosty na Floridě směřovala, ne k prohibiční mafii, ani ne k politice tehdejšího amerického prezidenta,... ale k příčině činu poněkud zvláštní. Činu nejspíše ze zoufalství, z pomnutí mysli pro slepotu své ženy? A přitom ta žena nebyla, dnes se to již ví s jistotou, žádná *sufražetka*⁹¹...

Jenže, jen si vezměte, vážení, taková dnešní přádelna, jak si to přede úplně po tmě, a roboti v té tmě potřebují jen trochu elektřiny na algoritmické pohyby. A, venku na denním světle na to sukno již čekají řemeslníci a švadleny, aby tomu polotovaru vdechli duši užitečnosti. Na denním světle, podotýkám. Tak, jak odedávna se jemná práce udávala na denním světle. To, aby si ženy, a matky odedávna nekazily oči. A, abychom zbytečně nesvítili, také. Děti jsou k tomuto šetrnému způsobu života v užitku navykány dnes již od mala. A přitom nemůže být o ochočování ani řeč...

Takto, a tomu podobně, tato v pořadí čtvrtá, či pátá průmyslová revoluce, jak se to vezme,... zasáhla všechny obory dnešního života. Nejen přádelny. Není více černé, ani červené říše. Není touhy po nadvládě nad jiným. Jako bychom konečně našli cestu. Směr, co může přetrvat věky...

A vidíte to na těch vysokých a krásných lidech pod Kilimandžárem do dnes, na první pohled,... to držení těla, ty oči. Ale, to všechno by bylo na dlouhatánské povídání. Jak to bylo s nima. Snad příště vám, Vážený

⁹¹ Bojovnice za práva žen.

čtenáři, povyprávím o Masajích. Je toho totiž, toho povídání, jak se u nás říká, na dlouhé lokte.

Snad jen toliko, nutno však ještě dodat:...

Po čase, mezidobou, jsem se do těch afrických končin znovu vrátil. To jsem již byl značně bohatý. Zbohatl jsem po špionu Benjaminovi Ch.. Svě bohatství mně zanechal posléze ve schráně u německé banky LWWB, naproti mostu Legií v Praze. Že mám s těmi penězi naložit dle mé libovůle...

Tak jsem i konal. Protože v těch afrických končinách je historicky zakořeněno právo precedentní, tak jsem za Benovy peníze tomu krásnému lidu kmene Bororo, ty planiny se sláným lízem pro své krávy navěky pořídil. Však netrvalo dlouho, a bezprecedentním způsobem, přes jakési pletichy korporátní zůle, ty stejné državy získala časem, nastrčená firma *Tinto z Ria*, že tam budou těžit nějaké drahokamy, nebo co,... a ti Nomádi, že jim přitom mohou pomáhat. Takto jsem se tehdy, tedy časem se zlou potázal. Od té doby jsem dlouho chodil se svěšenýma ušima. Stejně svěšenýma, jak je mají ovislé bývolí krávy našeho lidu, ušlechtilého kmene Bororo...

Tedy, dnes již ne. Tuaregům i Masajům se dnes již žije dobře, nikdo na ně více netlačí. Lidé napříč kontinenty se nějaký čas již navzájem respektují...

A, od té doby?... jsem v tom kraji více nebyl. Co bych tam také pohledával? Jediné, co tam po mně na památku zbylo, je Skytský zlatý náhrdelník na náčelníkově hrudi. Právě ten se stádem zlatých koz po obvodu. Jsem přesvědčen, že tam, a ne jinde, má své místo. V žádném zlatém pokladu takovém, nebo

makovém více nebude. Právě tam přináleží, na hruď náčelníka krásného kmene Bororo...

Jak jsem již vzpomenul dříve, to poslední čtvrtstoletí bylo ještě nejisté...

Totíž v tu jedinou chvíli,... hned po pontifikově encyklice, a po oslavných slovech amerického prezidenta, adresovaných národům černého kontinentu,... a také hned po mém prvním návratu z Afriky se pokrokový svět ocitnul na vážkách. Ostrovní království zkoprnělo, na konferenci jejich *strany práce* zazněla píseň “*The Red Flag*”,... a za oceánem právě vyšel v novinách autorizovaný článek o Mansonově zvrhlé písni “*The Revolution*”, a v kinech chvíli zase dávali Polanského prvotinu,... a trochu blíže, za kanálem si zbylý kontinent odhlasoval zdanění obřích finančních toků mezi bankami. Dotklo se to především *City* na Temži, a vše to v jednom momentě. To *Centrální* banky držely pod křídly již neuvěřitelných 20% veškerých aktiv, a *japonská* dokonce procent padesát,... a to byla již tenkrát jejich ekonomika přes dvacet let v *recesi*...

To, to uvolňování finanční disciplíny. Co jen si již tenkrát, o tom všem, mohl jeden pomyslet?...

Velké, až masové propouštění bankovních místodržících, pracantů zařazených v žebříčku bankovní důležitosti jako *senior's*, předznamenávalo zemětřesení. Kolos ztrácel více, a více půdu pod nohama, i ty se stávaly hliněnými;... to, ten konec *kvantitativního uvolňování*, ten *zugzwang*,... a *následné utahování* všeho po kvantech spustilo lavinu,... u mnohých, dříve výjmečných, světových bank došlo k propouštění až

poloviny svých strategií. V tabulkách vedených, právě jako *senior's* – přeloženo slovem nepostradatelní. Důvod, nevycházely jim papíry na pravé straně pomyslné rozvahy, těm *velebeným velebánkám*. Peníze přestaly rázem, poprvé v dějinách vydělávat další *velké prachy*...

Jako by mávnutím kouzelného proutku. Jednou pro vždy, hrozná dvě poslední slova, skrývající se za zkratkou "QE", přeživší v reziduách nostalgie z minula, pominula na významu slova. A to jednou provždy!...

Jako, i slovo *hrubián*,... po tom, co sám největší *hrubián* pronesl svou poslední onu vzletnou,... však době poplatnou větu: "*Na hrubý pytel hrubá záplata*". Pojmenování někoho *hrubiánem*, je dnes urážlivé, a pozbylo na významu slova samotného, tedy původního!...

Látali, tehdy již opravdu všechno, ti co vyznamenávali. Zase, tak dlouho to není. Však, nejspíše zapoměli na čím dál děravější *BIOSy* obsluhující přenosy, jakési transfery, mezibankovních operací v *korporaci jménem Svět*,... známé tehdy pod zkratkou *SWIFT*⁹². Ano, tam to tehdy všechno začalo. O tomto hlavním neuralgickém bobě psal právě, a především, náš Benem *vysněný* Američan,... kterého nejspíše tou Pulitzerovou cenou, co bez poděkování odmítl, chtěli peníze z *QE* také získat. Získat, od slova zisk?... Však netrvalo dlouho, co onu Pulitzerovu cenu náš odvážný spisovatel s díky

⁹² Přes tuhle počítačovou vědu si všechny banky posílají peníze navzájem, i ECB, i FED, tak i centrální banka Bangladéše,... *interface* pro připojení si platí dalších 3000 bankovních domů po světě.

nodmítnul, slušný tedy byl. A bylo to tu. Na jeho slova došlo. Někdo nežádoucí se totiž právě připojil!... nenápadně, na síť. Odemknul si bez dovolení virtuální trezor, virtuálním paklíčem. Ten kasař, slušný rozhodně nebyl. Z účtu Bangladéšské centrální banky, vedeného u amerického *Fedu*, si klidně odečetl 81 milionů dolarů. Zem po lupiči se záhy slehla. Britský provozovatel bezpečnostního systému *BAE Systems* narazil také na zeď, a v Bazileji se pohádali do krve. Rvali si vlasy navzájem, ne kvůli tomu obnosu, pakatel,... ale kdo si dovolil sahat na jejich peníze!... a v tom prázdném sejfů?... po novodobých loupežnicích zbyla pohozená vizitka:... známé *logo Swift*-pokreslené bankovkami,... a na rubu navštívenky rukopisem napsáno *Robin Hood*. Všichni se divili, ne že ty miliony zmizly z účtu,... na to již byli pomalu zvyklí, ale jak se ta vizitka tam dostala, do sejfů centrální banky?... nešlo jim do hlavy, ostatní již pomalu chápali...

Dnes konečně svět běží, jako po drátcích. A peníze? Ty samozřejmě obíhají dále, jen si předou. Všechny banky i všechny státy musí mít dvacet procent peněz ve zlatě. K tomuto poměru dospěli již dávno před tímto stavem světa Benjaminovi hoši z analytickýho. Tedy celková suma použitelných peněz je všeho všudy 5x 6,12345678 bilionů ekvivalentu USD. Tolik zlata totiž na světě máme. Do toho se musíme vlézt, ať chceme nebo ne. Jestli nechceme být zase v nehonosné zadnici. Nikdo dnes nedělá již více vědu z jednoduchých počtů,... páč v opačném případě z toho skoro vždy bolí akorát tak hlava. A ten celkový peněžní *agregát* do

kterého se musíme jednoduše vlézt? Je didakticky vyjádřen novou rovnicí $M2=M1+quazi$, kde $quazi^{93}=0$. Tedy $M2=M1...$

Vždyť bylo na čase, píše se rok 2055. Ale, jak píš, bylo to ještě krušné, to poslední čtvrtstoletí. To se zase pokoušeli svět doběhnout *filištínové*, kde se vzali tu se vzali, snad moře je vyplavilo, aby poopravili historii. Ano, *kryptoměno-kazci*⁹⁴, však ti již šanci neměli pražádnou. Svět již více nechtěl mít ve financích bordel, ale pořádek. Nevěděl bych to, kdyby mně to nedávno nepověděl můj soused od vedle. Právě se vrátil z Velké komendy na zpola nezatopeném Manhattanu, byl tam po dobu čtrnácti dnů třetím nejdůležitějším člověkem na Zeměkouli. Byl vygenerován malým počítačem do kapsy, prý dojde na každého, prý jednou za život. A právě v tu dobu tam na stolech ležel *generel* určený k přetřesu. Věřte mně, Vážení, soused mně to povídal. A v tom *generelu* byla jedna velká pasáž týkající se světových financí, s tím, že i oni, *těžaři* musí mít své *kryptíky*, jak jim žoviálně říkáme, kryty z 20% zlatem. Jinak právo s něma zatočí, vzkazují naši přes *generel* všem *CEO*, a jejich *CFO*⁹⁵ na ostrově Man⁹⁶. No co, nedivte se, přece ve financích musí být pořádek, nebo snad ne? Soused u

⁹³ To jsou v pojmání naší knihy peníze schované za čímkoliv. Toto tvrzení se neshoduje s dnešní realitou. A, *M* jsou jakési agregáty, soukolí ve stroji obecně...

⁹⁴ Právě tou virtuální měnou, žoviálně pojmenovanou jako *kryptíky*, chtěli naši *filištínští* zmást příchozí rozumné.

⁹⁵ Zástupce šéfa korporace mající pod palcem finance.

⁹⁶ *Bitcoinům* zasvěcený ostrov...

toho byl, říkal mně to, byl totiž *vygenerovaný*⁹⁷, a ten sepsaný *generel*? Ten mněl na stole k připomínkovaní,... byl přece v tu chvíli jedním z nejdůležitějších lidí na planetě...

Ono, není to divné?... Vážený čtenáři, že to muselo dojít až sem. Tak daleko, na zpola nezatopený ostrov Manhattan,... a dostat se to až do *preambuly generelu* Velké komendy?... Ptáte se co?... přece zákaz tištění peněz každým, komu se jen zamane. Je té ostudy dost kolem toho střílení bazukou na peníze na všechny strany. A nebralo to konce! Ono totiž, ta vynalézavost mocných, tedy um obcházet slušné mravy v zacházení s penězi,... tehdy ještě přes hlásné trouby korporací z ranku ekonomického, tedy profesory na nejprestižnějších univerzitách,... byla stále vynalézavější!... jakousi bezednou studnou inspirace. Říká se tomu motivace. Motivovali je. Faktem je, že na nich nešetřili. Kdo?... oni, copak já vím kdo? Ale, jak se říká:... “... *kdo s čím zachází, s tím také schází!*“ Vrcholné výkonosti, tako mašina na prachy mohla dosahovat v letech šesnácť?... či snad sedmnácť třetího milénia,... ale systémovost ony spásné myšlenky experimentálně ověřili na lidech až v roce 2021. Jestli se správně upamatovávám. To vám, ještě k tomu stačili na chvíli zrušit peněžní hotovost, jako takovou,... že se povětšinou stejně tisknou bankovky s tak vysokým vyobrazeným číslem, snad pětistovky v *eurech*, že stejně slouží jen ke korupci. To, aby jich, těch *eur*, vlezlo co

⁹⁷ Tak počítač komendy, v zastoupení světového řádu, zval obyčejné ke správě velkých věcí.

nejvíce do *atache-kufříku*,... a v obyčejném malém obchodě je prý stejně nevemou. Ony *quazi* peníze?... že nemají nazpět. A to jsme již tehdy bláhově snili, naopak o *centicentech*...

Jako záminka, nebo spásný nápad? To přece muselo projít u každého, si bláhově, jinak se to zpětně ani říct nedá, mysleli. To zrušení hotovosti, jednou pro vždy! Proč ne, kdyby? Kdyby to nebyl další z mnoha úskočných, tedy planých manévrů!... jak odsunout problémy na potom. Dokud to pujde, ať to stojí co to stojí. *“Moci se jen tak nevzdáme,...“* křičí ten nejhladovější na průměrečném plese upírů,... *“to bychom také my, za chvíli se mohli potáčet o žebrácké holi,...“*

Přes své banky byli rázem opět pány situace. Kdo? *Oni*. Malá skupina vlivných. Vše již bylo tak anonymní, a bez osobní zodpovědnosti za cokoliv. Už se dále ani nehovořilo o mocných tohoto světa. Nebylo nikoho k dohledání. A to ještě tehdy již anoncovaná umělá inteligence, pracovně přezdívaná, jako *“Rank-Brain“*, byla v plenkách. Prodalo se tehdy všechno, co bylo k mání, a že toho bylo,... reklama cílila přesně,... a ty banky? Ty měly, ve světě bez hotovosti lidi v hrsti. Děly si s námi všemi, luznými, co chtěly. Ten, kdo u nich moc šetřil, byť na svém vlastním účtu, byl penalizován,... ten kdo svůj výdělek pravidelně protácel přes nákupy všelijakých těch *klumprtů*, byl benefitován,... a ten který si na to, co vlastně vůbec nepotřeboval půjčil, byl dokonce vyzdvihován, jako vzorný klient banky. Svět konečně začal chvíli prosperovat, však přes zcela zkreslenou optiku statistických, opět nadnárodních korporací, již tehdy bez *CEO*, a jeho *CFO* k dohledání...

Tak to dále však nešlo,... a dnes to došlo až sem, na zpola nezatopený Manhattan na přetřes...

Starý Ben do mne, právě tehdy, je to již ale let,... to již snad není ani pravda, *klavíroval* podobné nesmysly také. Tedy nesmysly zdánlivě podobné. Z jiného ranku. To mě právě v ten den, kdy mocní tajně jednali o zrušení peněžní hotovosti *šmahem* ruky, jako takové;... stařík Ben posílal do kuzru *kraf maga*, že jsem neduživý,... a tak dlouho do mne *klavíroval*, až jsem nakonec tam šel. A vyplatilo se mně to. Hned po skončení kurzu jsem necitově, co žil s mou dcerou vykloubil ruku, a natrhl hubu. Ano, lehce jej poznáte, tedy když ho potkáte,... dodnes totiž chodí s tou vykloubenou rukou, a hubou pěkně nakřivo. Podle toho data mého kurzu *kraf maga* si dodnes přesně upamatovávám, kdy mocní poprvé zrušili finanční hotovost. Jó, panečku, starý špion Ben, kde je mu s Pánem konec. Ten měl vždycky pravdu, ale jak to mohl předem vědět, že se mně ten kurz bude brzy hodit? Ten stařec byl snad z jiného světa...

A podobně měl pravdu i s tou hotovostí, co ji právě ten den mocní tajně zrušili,... tak Ben u toho tiskem komentované situace, již tenkrátě nevěřičně kroutil hlavou, a povídal:... "*toto nedopadne dobře*". A zase měl pravdu, jen si vezměte, přišlo to až sem. Na přetřes na Velkou komendu. A tím aktem mu dali po letech za pravdu...

Ano, na přetřes na Velkou komendu to muselo přijít, protože ten problém byl již tak veliký, že to tak dále prostě nešlo. A dostal se, ten problém,... nejen s penězi, ale již ten problém vůbec, ještě dále!... do samotné

preamble onoho *generelu!*... čekajícího právě tyto dny roku 2055 na Manhattanu po kotníky ve vodě, na přetřes...

Totíž trpělivost růže přináší,... říkaval kdysi již můj děd řezník, co se v životě tak nadřel. A, co mu nakonec zbylo? Reuma z toho věčného chladu, a to je všechno. O kufr plný peněz, co se na ně tak nadřel, přišel. V triapadesátém prošlého věku. To přišla měna. Tak se to obyčejně dělá! Když se to někomu právě hodí do krámu...

A lid, obyčejný i vzdělaný, upracovaný i ten právě bez práce, trpělivý byl. Začalo to všechno vlastně tím obrodným jarem v arabském světě, možná ještě dříve jiným jarem, a možná také neprozřetelným rozbombardováním všeho, co se rozbombardovat v tom arabském světě dalo. Nebo čert ví čím? Jenomže, takové jaro se jen tak nezastaví, a na řadě se ocitl ten poslední čekající na historickém pořadníku. Svět sám pro sebe, co dosud vládl Světu, se měl reformovat také. Politická revoluce?... ta v takovém vyspělém světě na tak vysokém stupni technickém není možná. Neexistují totižto zde jednoduchá řešení. Řešení měla přinést jistá zákonitost. Nikoliv náhodilost, jak se to obyčejně děje. Jistá zákonitost překvapila ze dne na den všechny znalé, i ty co se za znalé považovali! Všeobecná stagnace nekonečného růstu,... ne z nadvýroby, nemylme se. Naopak z nedostatku věcí k užitku! Ze světa se vytrácela naděje, den za dnem. Tento neznámý jev zafungoval v ten stejný čas, kdy se naopak začalo to směšné tržní zlevňování. Anomálie?... ba ne. A to měla podle zvyklostí, jen si vezměte, naopak naskočit inflace,... a po

tom střílení z *bazuky* na peníze, na všechny světové strany, dokonce *hyperinflace*! A ono nic. To jen jaro, se spolu s těmi vybombardovanými lidmi z domovů, začalo pomalu stěhovat do Německa. Z Německa do Francie, i Itálie, Rakouska a... Prostě všude na okolo. Zaplnili tehdy celý veřejný prostor. Začal se od té chvíle odpočítávat nový čas. Jako by *Jakobíni* za revoluce?... Ba ne, žádná revoluce ani mrtví. A navíc, ten spotřebitelský lid ve veřejném prostoru se nehrál na žádné *sansculoty*⁹⁸!... a vůbec. A vůbec, nebylo třeba žádné vůdce ani chtěné, či nechtěné hrdiny. To jen celý svět se posunul od středověku o kus dále. Díky pokroku, technice a *GPS*, co jsme jim dali na cestu. Jakés odmítnutí neúnosně namnoženého spekulantství na všechny způsoby?... jako z doby *regentství*! Toliko ve Francii, a v Německu?... pro to měli zase svůj, svérázný *středohornoněmecký* výraz, "*hampejz*", což byla jakás dřevěná *šopa* pro kohouta a jeho poslušný slepičí koutek!... prostě vývoj, i *progress* postoupil o hodný kus dál,... jednoduše si bez dovolení přestoupil do zcela jiné vývojové fáze!... přeskočil si rovnou, rovnýma nohama na novou, diametrálně odlišující se vývinovou *trajektorii*. Začal se ozývat nový pořádek příchozí epochy. Epochální sága, v pořadí další renesance náležející vývojovému stupni světa osvobozující techniky! Naší civilizace. Nic více, nic méně za tím nestálo. Jednoduše na nás došla řada. Začali jsme se nahlas bavit, v tom veřejném prostoru, o opravdové přímé demokracii.

⁹⁸ Francouzský revoluční dav odmítající nosit pumpky a štulpny, či podkolenky, či punčochy po vzoru aristokratů...

Žádný druh zastupitelské, demokracie skrze bezejmenné, již nebyl na stole. Zaspali!... rytíři. Prostě zaspali dobu, či na vavřínech, či kde?... a starý špion Benjamin Ch. jim to již kdy povídal, ať neblbnou. Ale kdo?... ať to neblbne! Copak já vím kdo?... přece *oni*. Ono již nebylo dlouho předtím nikoho k dohledání. To jenom porád ty peníze, ty to všechno prý samy vyřešej. To jen samý ostrov, měli v hubě, ještě k tomu takovej ten *tajůplný*,... a zase prý banka ta, a instituce tam ta!... ale nikde jakoby již neseděli žádní lidé?... roboti, či co. Nevím, po válce je sice každý generálem,... ale jak říkal špion Ben,... nemuselo to dojít až tak daleko. Tolik vyhozených peněz. Měli jej raději poslechnout. To ten *zugzwang*, nejhorší tah, co jen mohli vytáhnout z rukávu!... ale na druhou stranu, zaplat' *pánbůh*, že je to pryč. A že jsme to všichni ve zdraví přežili. Přece se jen píše již rok 2055. A já?... já již mám stejně vše to pěkné za sebou, tak co...

Žel, bude to trvat ještě dalších padesát, možná sto let,... než se věci uvedou do pořádku;... však tentokráte hrou *malých čísel*. Naše děti budou napravovat hříchy prošlé. Tedy budou pomaličky dávat věci do *lajvontu*, tedy do pořádku,... učit zbavovat se nenápadně mentální touhy oškubat jeden druhého, a to z *gruntu*...

Tedy před více než osmdesáti lety totižto, ano příští rok tomu bude osmdesát pět let,... co šmahem ruky jedince v zastoupení moci, se tak popustila stavidla bezuzdnosti, že jenom. Dolar opustil tehdy již definitivně zlaté krytí, a s ním, s tím dolarem, všichni kolem, se

pustili za velkým dobrodružstvím. Dobrodružstvím, v podobě utrácení za cokoliv, inflace neinflace, hlava nehlava,... tedy utrácet bez ohledu na své skutečné možnosti. Nixon záhy padl, a v tzv. *velkém vyšetřovacím spisu* měl prý být uveden, i cíl onoho fatálního kroku. Na veřejnost se sice nikdy nedostal. A nedostal se ani k rukám našeho špiona Benjaminu Ch., ten jejich cíl,... a to je co říci. Cílem onoho úskoku totiž mělo být hození osobní odpovědnosti, přes to *nóvum*, tedy *plovoucí kurzy* mezi měnami,... na zaklínadlo doby! Finanční trhy! Alibismus v nejvyšších patrech? Onen produkt právě vrcholící krize všeho, zveřejněn samozřejmě nebyl,... psal se rok 1973. Však Ben již tehdy to prý tvrdil, každému koho potkal, že jim jde o výhradní dominanci dolaru ve světě. Prvně zaznamenaný dohled opravdové moci nad světem. Prý to Ben zaslechl od jednoho, a ten byl tehdy, tedy prý u toho. Byl účasten jistého soukromého dýchánku,... tedy *after party* po baletu v *Bolšom tēatre* v Moskvě, na které se Nixon ukecl, když naznačil něco ve smyslu:... „... *držet se zlata v naší situaci, by nadále bylo pokrytectvím...*“ Pak prasklo Nixonovo špehování konkurenční demokratické partaje. Aféra jako hrom. Následně padl Nixon. Bylo již pozdě, světové finance se od toho dne, snad dalších, snad padesát let chovaly jako neřízená střela. Co nepadlo?... a návrh na zrušení tam padl, právě tehdy na onom posledním Nixonově dýchánku po baletu v *Bolšom*;... nepadla jistá konkrétní banka, co měla v tu chvíli na kahánku. Tedy naše *banka bank*, přežila... A, aby toho nebylo málo, tedy toho mlžení kolem nově *narychtovaných* stavidel na významných finančních

tocích,... tak bylo třeba dotáhnout ty správné zdroje do naší, právě svět objímající, banky! Ano, bylo třeba začít pořádně utrácet, ale za co?... Za cizí... Psal se totiž již rok 1974, stále nebylo oleje ani nafty, a když tak za astronomickou cenu za jeden pitomý *barel*. Arabům se právě nelíbil postoj našeho světa vůči zlobivému Izraeli,... a to bylo něco i na našeho starého špiona Benjaminu Chomickiho, nebo jak se správně jeho jméno dodnes skloňuje?... ano, tehdy řádl jak utržený z řetězu, ale byl také mnohem mladší a při síle,... ale i když mně tyto časem zašlé, a znovu oprášené *story* vyprávěl, tak prskal na všechny strany. To jak se vztekal. Ne, na konto naší dřívější pomoci jeho Izraeli, ale na to, jak se již tehdy zacházelo s penězi, a dluhy! “Kdo čím zachází, tím také schází“. Vyjevil mně tehdy Ben svou nadpozemskou prozíravost. Prostě Žid každým coulem, co chcete, Vážený čtenáři. Ale, na druhou stranu, no co jen si vezměte dnes! Jestli Ben tehdy neměl pravdu, když apeloval na své nadřízené, a také na mocipány v té tehdy vskříšené *banke bank*, ať dodržují zásady správného hospodáře! A oni, prý ne. A tady to dnes máme. Ano, tehdy v tom roce 1974, se nemuselo jít na to tak z hurta. Okatě. Ikdyž zase, jak z hurta? Starý Ben, mně tehdy po desetiletích, když oprašoval ta stará akta, povídal, že naopak,... že šli na věc lišácky. Nejdříve prošlapaly cestičky na Střední Východ všelijaké inteligentní servisy, a náš špion by o takových praktikách moh vyprávět,... a pak teprve, tesně před Nixonovým definitivním pádem, se z *Andrews Air*-ské základny zvednulo letadlo, aby osazenstvo po blíže nespecifikované bujaré prostopášnosti projeвило svou vůli

na nejisté adrese v Jeddahu v Saudské Arábii. Říká se podobnému aktu také uzavření smlouvy, obchodu, byznysu, nebo také sňatek z rozumu. Prostě šlo o pumpování petrodolarů z obrovských zisků z ještě nehoráznějších cen olejů do naší čerstvě svět objímající banky. A tak běžel čas; ropa tekla přednostně několika průlivy a pak přes Atlantik, *petrodolary* z těch zisků stejnými kanály také,... tedy zpět. Zpět v podobě státních, řekněme na počest našeho genia, *nixonových vládních* dluhopisů, a pak ony superzbraně byly ve hře. Ano, i takto se stavějí mohyly na věčnost. Ano, ještě za života hrdiny své doby. No dobře, ale co teď my s tím?... se Ben tehdy rozčiloval. Kolik je tomu?... snad před čtyřiceti lety. A my dnes?... ptáte se mně? Co s tím? Copak já vím, já jen píši co jsem kdy slyšel. Navíc, kdo ví že to tak bylo? Jednak je to dávno, jsou to věci dodnes tajné,... a pak také, ta má paměť. Ale na druhou stranu, jestli to bylo opravdu tak, nebo úplně jinak, je nakonec jedno. Jen si vezměte z našeho povídání si vyzorovaný fakt,... starý špion Benjamin Ch. měl obyčejně nakonec vždy pravdu. Tak to tak berme. Ale, jak také obvykle dodávám rád já, že po válce je každý generálem!... a navíc, stařík Ben byl hrozně upovídaný. Tak co s tím vším?... Ale!... ale na stranu třetí, mnohé dějinnou pavučinou zarostlé kouty, již tajné nejsou. Pak to tedy nejspíše budou *všelijaké ty* plotky, a povídačky o o známých veličinách, či jejich institucích. Vše skutky, všeobecně všem známé. Třeba právě ta báje, tedy jestli toho, kolem té všemocné *banky bank*, není již na epos? Jen si vezměte, těch okolo, i těch stojících jakoby opodál, či za ní na ostrově *Jakkyl*. Z odborné dějepřavy

všichni přece víme, tak nám to vtloukali do hlavy, že právě tato vážená instituce byla v dobré víře zřízena mnohem dříve, ještě před tím rokem 1973, to právě měla na kahánku,... aby vypořádala válečné reparace po první světové. Ve zlé víře posloužila stejná instituce s měnovými machinacemi moci *nazi*. Dále byla k ničemu, přesto přežila ten Nixonův návrh na likvidaci. Přežila! A starý špion izraelské služby Ben? Byl zase, i tehdy, jen si vezměte, u toho. Byl prostě u šeho, a všude. Všude, kde se něco šustlo. Věťřil, jako ohař při naháňce. Však práci i za něj přece obyčejně vykonal někdo jiný. Ještě dříve před Nixnem, v šedesátým,... v šedesátým prošlého! Výnos prezidenta samá *jednička*, měl šmahem ruky zrušit ještě jinou *nadbanku*. Banku, co si podmanila svět peněz nefunkčních, ale peněz vězících v pravých rukách velmi účinných. Uměla to totiž s inflací, tato *nadbanka*, jako eskamotér se vznácející se křišťálovou koulí. Na to přišel Dallas. Neuposlechnout, a nepřijmout nabídku, co se neodmítá, se neodpouští. Špion Benjamin Ch. tam výjmečně být nemohl. Zcela výjmečně. Vše sledoval prý z povzdálí. Přes noviny, na dálku. Přes oceán, domů ještě dlouho na to, se nebude moci vrátit. Byl zoufalý. Z toho všeho. Tehdy mně, tedy mnohem později, snad po půlstoletí, při tom půlnočním vyprávění ve stále stejném pražském *pajzlu*. Silně v podnapilém stavu, dokonce tehdy i citoval z bible, a nejen z bible:... *“je nejlepší, když jedna ruka neví, co dělá ruka druhá,... aby sis uchoval svou almužnu!”* Ben tehdy důraz na tu almužnu ztvrzoval, klimbajíce hlavou. Nerozuměl jsem těm slovům ještě dlouho, vlastně jim nerozumím do dnes. A začám mluvit dále o lásce, jako by o něčem

docela jiném, když pravil:... “... *jen skrze lásku, hlubokou a nezlomnou lásku, Barnabáši, můžeš dosáhnout těch nejvznešenějších cílů; jinak, bez ony upřímné lásky, vznešená slova popisující i ty nejvznešenější cíle, jsou lidstvu k hovnu...*“, tehdy jsem se zarazil nad Benovou zručnou přesmyčkou. Přes slovní spojení myšleky z písma, se Ben tehdy dopracoval přímo k *hovnu*. To právě, kolem našeho kavárenského půlnočního stolku prošla žena. Ben se na moment zmátořil, a pronesl tiše, pod úplnou sebekontrolou, směrem ke mně:... “... *výzor ženy obyčejně rozhoduje o jejím osudu*“. Zjevila se mně tehdy, i dnes se mně zpětně zjevila před očima *Bohorodička*, zlatě ikonická panna, od Rubleva z roku 1405. Ano, Rublevova středověká ikona, a pak ještě vyprávění mormona Adamse, zaznamenané malířem Alfredem do dnes již mých lejster z *fascyklu*. Stojí v nich, jak *fráter Johannes*, kdes ve středověké *Levantě* promlouvá k našemu templářskému *argonautovi* d’Ajudo Pintovi, jinak židu po německé matce, následujícími slovy vypůjčenými také z písma:... “*cností a myšlenkou v bezmezné lásce dosáhneš těch nejvznešenějších cílů, ... i opětování lásky milované ženy dosáhneš, jinak se stáváš stvůrou, požíváš li nástroje jiné, stvůrou šlapající se po jiných lidech!*“ Vzpoměl jsem si při tom tehdy, a vzpomínám i nyní na mou milovanou Ív, a na mne samotného, jak jsem musel býti dlouze trpělivým a laskavým...

Stvůrou šlapající se po jiných lidech. Stáváš se nástrojem monstruózního středověkého stroje, co z něj trčí zubatý nůž nahánějící strach. Ben přitom strach

nepoznal. Ten nůž se všelijak vrtí, aby ta hrůza z něj byla umocněna. Špion Ben měl pro strach akorát tak uděláno, když před těmi čtyřiceti lety, nebo kdy to bylo, citoval nejen z bible, ale i z Bhagavadgíta:... *“Prohrál jsem v kostkách!”* Myslím, tedy s odstupem času, že právě tehdy se špion Ben přerodil. Zabředl. Přestoupil na druhý břeh řeky, přitom se namočil,... když vyřkl hroznou větu z toho samého indického eposu:... *“A teď se stávám smrtí, ničitelem pro druhé...”*

Svého času, v ten den, tento zhmotněný nástroj utajené institucionální moci, jakás temná ruka, právě tehdy vyměnila svou anonymitu za pořádnou baštu na očích. A to doslovně. Takto mně to Ben později, před tím půlstoletím, nebo kdy, převyprávěl. Jinému bych nevěřil, ale Benova osobní zpověď se vždy časem ukázala jako pravdivá. Z utajovaného opuštěného hotelu se právě tehdy přestěhovali o kousek dál do *Basilejské věže*. Administrátoři s podivným posláním se tehdy přestěhovali, i se vším tím tajemstvím a základním kapitálem 1,5 miliardy zlatých franků do třicetipatrového novověkého bastionu nad středověkou Basilejí. Ano, feudální právo právě potvrdilo okázalostí svou moc. Jako by ve světový dolar ani nevěřili, schraňovali 43 tun ryzího zlata ve zlatých francích. Jako vstupní kapitál. Špion Ben se do té, právě vrcholící finanční vřavy dostal náhodou, jako obyčejně. Obdržel rozkaz shora, podívat se na praktiku,... Benovými slovy, na ruce jistému izraelskému podnikateli. Umělci etablovanému na trhu herního a sázkového průmyslu přes chytrý *software*. Nechal si totiž čerstvě vyvinout nečitelný algoritmus na

investice do *CFD*⁹⁹, tedy tento umělec původem z Izraele, ... kšeftu s finančními rozdílovými smlouvami. Dosud nikdo nezakusil na vlastní kůži, o co vlastně jde, až na běžné střádali a zubaře. Ti do toho tehdy narvali své poslední úspory. Běžná praktika, by jeden pověděl. Kdyby? Ben, mně později řek něco, mně dodnes nejasného. Něco na tento způsob: ... Jak říkám, nejspíše pitomost, které dodnes nerozumím. Přesně bych Bena, po té dlouhé době, po odborné stránce citovat nedokázal, přestože se považuji za odborníka na *Kondratěvovy cykly*. Je to přece již řádka let. I když zase, jaký pak jsem odborník, když mě kdysi vyhodili i z prognostáku s poznámkou, ... že jsem jim tam udělal víc škody než užítku! ... Předhodili mě Fitchům, na oko, jako *machra* v oboru, mě prezentovali, a tam mě šoupli na předsunutou pozici *junior*. Věčně mě vláčili po vlcích, po dohlížených klientech, po celé republice, ... takže jsem si té jejich krásné, jistě architektonicky hodnotné budovy s átriem s palmami a bambusem, a na druhou strunu nádherným pohledem na řeku, jednoduše neužil! ...

Ta budova tehdy dávala Fitchům, dávno jejich není, tu pravou reputaci v očích kolemjdoucího. Já viděl něco docela jiného, byl jsem uvnitř, součástí stroje, viděl jsem jim pod sukně, jak se spolu radí, a jak se dělají ty statistiky a *manka* vyrovnávají na účtech na pravé straně té pomyslné účetní rozvahy. Od té doby si o světových statistikách a účetních bilancích bank, i těch nejsvětovějších myslím své. Tak jsem jim tam s tím

⁹⁹ Contracts for difference.

švindlem na pozici předsunutého *juniora* posléze seknul, s poznámkou,... že to již je opravdu jen pro věřící, že takto mě to tedy ve škole neučili! Ale, to jsem již chvíli dělal pro starého špiona Benjaminu Ch.. Na jeho memoárech. Takže, u té *ratingovky* mně mohli být všichni akorát tak ukradeni...

Ale, jen mimochodem, kdo ví?... jestli i ten můj vyhozov z prognostáku?... přemýšlím, totižto,... starý Ben ten kopanec předpověděl pár dnů předem. Přesně, tři dny. Tak, proč bych mu měl věřit v tomto případě. Ale zase, na druhou stranu, co jsou moje vědomosti na úrovni řadového analytika, proti myšlenkovému *trustu* ony *Basilejské věže*. Ale zase proč bych mu věřit neměl, i když dnes, již pomalu tuším, co je tento starý špion vlastně zač! A také, jestli to všechno na mě *nenarafičil*, od začátku až do konce, aby mě vyrazili, aby mě měl cele k ruce...

Ale, k věci. Totiž to, ten mechanismus *finanční páky*, potřebný pro *CFD*, tedy podle Bena, stál na obrovských úvěrech. A zase úvěrech *na krátko*. Tedy spekulativních. To vám Ben, právě v tom jednom momentě, když se díval pod ruky tomu spekulantovi původem z Izraele, se konala schůzka představitelů *G20*, na druhé straně Atlantiku, a do rukou věhlasné instituce dohlížené právě z Basilejského bastionu, tedy *MMF*¹⁰⁰ dali představitelé nejvyspělejší dvacítky oprávnění, léta fondu upírané. Oprávnění vydat svou vlastní měnu, celosvětovou!... "*Dále se můžeme odvolávat snad již akorát tak k Marsu*", k Marsu nebo k Jitřence, Ben tehdy úšklebkem precedil

¹⁰⁰ Mezinárodní Měnový Fond.

přes zuby. Stále svoje zuby, zakládal si na tom. Snad na tom, že o žádný v krkolomných potyčkách, co jej v životě potkaly, nepřišel. Totiž, já i Ív již máme třetí. Tedy třetí vlastní zuby. Ty třetí vypěstované v Petriho misce. “*Popřípadě se odvolat na Venuši mohou, ale to je již poslední instance,...*” pravil jim tehdy špion Ben. Ale, zase stále jedna a ta samá praktika. Přece do plného pytle se cpát nedá!... a to ví dnes i školáček, co chodí na trávu pro králíky. Jen jistá dáma z *MMF* to stále pochopit nemohla. *Fifléna*, jeden by řek. Tak nedbali, a natiskli měnu další,... pro změnu světovou, *syntetickou* s číslicí vytištěnou na líci bankovky 250 miliard dolarů, hned vedle nezbytného vodoznaku *MMF*. To, aby banky, ne ty centrální, obyčejné komerční, měly dost na další pumpování do hospodářského úkazu, meziplanetární rarity *Ponziho schématu*,... právě přes ony smluvní *CFD*. Ben ty horentní peníze, pracovně pro sebe nazval *novým “QE”!* Jako lék *globálního* uvolňování bolení, již tak fatálně přeúvěrovaného světa. Ano, *misalokace*¹⁰¹ právě vládla světu. A taková *misalokace*?... plodí další, a další *misalokaci*. Třebaže cpali, na odiv světu,... a cpali, do těch tehdy již prokletých herních konzol!... již i ten bystrý prvňáček tehdy věděl, že ona strategie nemohoucích ze středověkých bastionů po celém světě nás uvrhne do onoho neproduktivního pekla. A tomuto triku?... starý Ben lidově říkával, když na to došla řeč, *letadlo* na odpis. Ano, vážení, špion Ben právě podobný tah nazýval onim “*zugzwangem*“, čili nejhorším tahem,

¹⁰¹ Nevyvážené přesouvání prostředků, třeba právě finančních do neproduktivní sféry.

jaký můžeš v danou chvíli vytáhnout z rukávu. A tímto *majsterštykem*?... Benova práce neskončila. Stopa dále vedla, již přímo do Basileje, ale jak se tam dostat?... tehdy si špion Ben povzdychнул. To jsem mu rozuměl. Přece mají své policejní sbory, a neplatí daně. Argumentoval. A neplatí je ani teď. Tedy jsou do dnes, podle Benovy znovu přesné předpovědi nedotknutelní před jakýmkoliv hospodářským, božím, či světským zákonem. Vzpomenul si, Ben, duchapřítomně, v té náhlé beznaději na jistého Meyera Rotschilda,... a to vnučnutí Benovi pomohlo z ony náhlé situační svízele. *Že prý peníze v sobě obsahují veškerou možnou moc*,... nebo nějak podobně Ben parafrázoval výrok toho boháče. Tak je použil také, měl jich přece nadbytek. Jenom, co jich dal nakonec i mně. Tedy mně, a Ív. Přesně si již nepamatuji okolnosti kolem děje, je to přece jen let. Čtyřicet?...

Kolik jich dal mně, těch peněz, a Ív, si samozřejmě pamatují, jen detaily kolem toho shonu tehdy mně unikají!... ano takto to mohlo být:... špion Benjamin Ch. citát toho prachatýho bankovního průkopníka si tehdy ověřoval právě v praxi,... když mně můj děd, řezník prolezlý reumou z věčné zimy, přes věčnost přišel na rozum a povídal: *“Chlapče, mít tak tvoje starosti a Rotschildovy peníze...”*. Mysleli stejného Rotschilda. Špion Benjamin Ch., i můj děl řezník. Po letech mně dochází. Ano, vzpomínám si přesně, jak mně starý špion Ben tehdy připoměl slova mého děda. Tehdy jsem starci s kusem masa v ruce a řeznickou zástěrou celou od krve nerozuměl, co tím chtěl říci. Co ten se jen v životě nadřel, a na stará kolena mu zbylo jen to nesnesitelné

loupání v kloubech. Sám přišel také, o kufr plný peněz, v třiapadesátém,... vzpomínáte si, Vážený čtenáři?... no, a jak to na druhém konci dopadlo s našim špiónem? Podobně!... asi takto: Tak, vám Ben využil starou dobrou, věky ověřenou, stále fungující klíčku s těmi stejnými penězi. Kolikrát jsem již na tomto formátu vzpomenul, špión Benjamin Ch. svatý prostě nebyl. A, když právě v Kalifornii havaroval luxusní černý bourák s šéfem institutu pro světovou finanční stabilitu? Ten stabilizační institut patřil právě *Bance pro mezinárodní platby* z Basileje. Vycítil šanci. Náš Ben. A byl tam! V té věži. Benjamin Ch.. Hoši z Fairfax Country-policie, Benovi sehnali neboščíkovy papíry. Dále to Ben nechtěl komentovat. Prý šlo o choulostivou záležitost. Ten bankéř se měl právě chlubit cizím peřím před svým mladým milencem, když ztratil vládu nad řízením. Tedy nad řízením? Spolehnul se na techniku, zapnul autopilota ve svém bouráku napojeném na družici, dále se věnoval svému milenci vedle. To neměl. Už to bylo. Rána jako z děla kanonýra Javůrka od Hradce Králové!... 1866, Prušáci na svém velkolepém tažení na válečných koních, mohutných i kousavých, jako ve středověku, kopajících i vranících, a s krátkými *jehlovkami* přes rameno;... těch mršin koňských i lidských po pár hodinách běsnění tehdy za Hradcem, a těch zadušených koní pod zkroucenou kapotou po sekundě bankéřovy nepozornosti za Fairfaxem!... Na mohylu, na mohylu za válečné koně toho, tehdy za Hradcem, bylo!...

Co čert nechce, je tu totiž hned. Chvilka nepozornosti! Ale, jak to vše dát rychle *do pucu*? Vše,... vše, i ten

bourák měl totiž jít na účet ony *velebanky*. Tedy podle pozdějšího šetření místní policie, tedy již policie basilejské, na podnět té z Halifaxu, co se hlouběji zadívala věci na zoubek. Následoval však umírněný *befel* z hora,... pozdě. Ben byl dávno uvnitř. Nic se nestačilo ututlat. Bylo to venku. Provalené. V ranním vydání novin psali, že auta řízená, jen tak přes družici, mají na deset let *utrum*,... měl znít soudní verdikt:... nedokážou rozpoznat bíle natřené auto od příliš jasné kalifornské oblohy! Další byznys, co měl ze dne na den spasit starodávný svět, přes efekt nebývalého hospodářského růstu, byl rázem v řiti. Ale to bankéřovo auto mělo být přece černé? Prostě byl rázem uvnitř!... náš špion Benjamin Ch.. V tom *bastionu* prsíím se nad středověkou Basilejí. Jako by se právě v těch místnostech i chodbách zastavil čas na pět set let, mu došlo. Klub, co právě zasedal, tedy prý, podle Bena, si říkal klub šesti. Šestým kolem u vozu byla právě tehdy centrální banka Itálie. A tím, že byla právě u stolu, třebaže jako šesté kolo u vozu, byla z problému venku. Jiní bankéři tam totiž neměli co pohledávat. O nich a jejich osudu se v tamní všudepřítomné temnotě právě rozhodovalo. Chystal se *Basilej IV.*, či *V.?* A právě toto byl tehdy hlavní důvod eminentního zájmu Rusů o Apeninský poloostrov. A Ben byl zase u toho, mrcasil se právě od ničeho k ničemu po středověkých uličkách Basileje. Hlavně nenápadně, jako turista. A historie mu dala zase za pravdu. A to již můžu potvrdit sám. Dnes, po desetiletích!...

Ano, tajný dokument vešel do dějin pod označením *Basilej IV.*, či *V.?*... se vyznamenal především jako

hrobník kamenných bank. Mizely před očima, a architektonicky nejkrásnější domy na výkladních ulicích měst pro ostudu osiřely. Svět se v těch časech přenesl cele na síť již tak přeplněnou informacemi, a měny se od té chvíle přepočítávaly automaticky přes zlato. Ten objem peněžních jednotek daný skutečným množstvím žlutého kovu na planetě, byl konečný. Po dohodě mezi obouma civilizačními světy se připustilo přimísení stříbra nanejvýše na dvacetiprocentní podíl ryzího zlata na nově ustanovenou měnovou jednotku. A to je vše. Basilejská věž, reprezentující právě země sjednocené pod heraldikou novodobého *Středověku*, či *helvetské víry*, má ještě trochu navrch. Naopak civilizační svět východu, sdružený kolem znovu zprovozněné středověké *Hedvábné stezky*, a reprezentovaný druhou bankou s drakem v emblému, označenou zkratkou známou z minulosti, jako *AIB*¹⁰², zatím stále ztrácí...

A jsme tu, světě bez dluhů. Vše začíná, dá se říci od znovu. Karty jsou právě rozdány, kostky vrženy. Začíná opravdová hra o trůny. A jak to bude dál,... v dalších desetiletích? Nevím, uvidíme. Pro tuto chvíli bychom již skutečně předbíhali událostem, nechejme děj plynout po svém. Přece řeka se vlévá do moře,... a my? Nás čeká ta budoucnost...

Tedy dostát stavu věcí, naše děti čeká. Dostát stavu světa je čeká. Světa v němž ekonomické, tím spíše měnové *agregáty* začnou již pracovat správně. A pak,

¹⁰² Asijská banka pro investice a rozvoj té poloviny světa.

jako příčinný následek?... i práce v užitku bude kolem dost. A je na čase, přece žijeme padesátá léta z třetího milénia...

Tak pravil starý Ben. A na čí straně jsem stál po celou tu dobu já? Ptáte se. Vždy na straně slabšího, protože ten je obyčejně blíže pravdy...

Jsem šťasten, že tady mohu na stará kolena sedávat spolu s Ív, a skrze velké okno našeho bytu v nejvyšší etáži pozorovat další, již čtvrté v pořadí zahníždění sokola stěhovavého. V bedně umístěné na komíně naší ekologické spalovny odpadů. I když ekologické?... slyšel jsem, že tam už zase spalují kde co! Jó slova *eco*, a *bio*,... přece jen bychom si měli dávat větší pozor, a alespoň je, používat zodpovědněji...

Beru z kouta svého elektrického *Fendra*, hladím ty ladné tvary jeho těla a krku s hmatníky, brnkám, abych ji doladil. Z vedlejšího pokoje se ozývá Ív:... 'Co jsi se zbláznil?...'

Drnkaje na kytaru, dívám se zadumaně na tu bednu v dáli na komíně. Neodpovídám jí, Ív. Nedbaje, zapíjím i tu další pilulku od lékaře. Ono víte, je to dnes jedno z největších pokušení. Přestože korporacím ve velkém odzvonilo, *kšefty* s nemocí a pilulkami opět podezřele vzkvétají, i malým se daří víc a více. Akcie jim jdou nahoru stále, mluví se o zdravém fundamentu podnikání;... v laboratořích vyvíjejí další a další řady *bioantidepressiv*. Ty újmy na duchu snad jednou zničí celé lidstvo. Pomyslím. Nejspíše to bude naší

dlouhověkostí. Nikomu se nechce, jakoby odejít. Snad i proto nedám na svého starého *Fendra* dopustit. Moderní lékařská věda totiž říká, že takové pravidelné hraní improvizovaných sólových partů v *pentatonice* na elektrické kytáře je k nezaplacení. Bez *flendžru!* Zdůrazňují doktoři *medecíny* v časopisech, v nichž takovouto terapii rádi dnes popularizují. Jo, a psaní, třeba příspěvky do časopisů je zdraví prospěšné taktéž. Ducha mám stále přítomného na výsost, myslím, že bych pánům doktorům vědné psychiatrie Aloisovi a Oskarovi, jako objekt zkoumání nejspíše neposloužil, určitě ne, jako paní Augusta D. z Frankfurtu prvně jmenovanému. Dvě stě let by frankfurtance letos bylo, ano paměť mně stále slouží, a počty mně jdou *furt* na výbornou. To by byla panečku dlouhověkost, si říkám. Ne, nemožná věc, to by byl nadlidský výkon. Dvoustovka, a pak ještě starý Metuzalém, to jsou nespíše mety pro lidstvo do budoucna. Mety pro naše virtuální věrozvěsty. Ba ne, tady nepomůže ani mé pravidelné drnkání na elektrického *Fendra*, ani pravidelné psaní, či protahování se, ani každodenní ranní stolice. Dvoustovka je moc, a co je moc je příliš. Navíc nevíme, jak dlouho trval jeden rok v těch časech za toho patriarchy? Ale na druhou stranu, paryby v Grónsku se dnes ještě dožívají čtyřstovky. Napíšeš jim na toto téma pojednání, nějaký fejetón, a pustím se do něj hned, než to všechno zapomenu. Tod' jsem jim do redakce, minulý týden, poslal článek o Fridrichu Velikém; a dnes si sednu na ten fejetónek o psychiatrovi Aloisovi a jeho první pacientce Augustě D. z Frankfurtu, ve vstahu k mé duševní kondici k níž jsem se *dopachtil* přes

pravidelnou ranní stolicí... Vydání článku o Fridrichu Velikém mně ještě z redakce nepotvrdili,... a kdoví jestli mně zase neodpoví, že je to nepublikovatelné, když jim to tak dlouho trvá. Když, tak jej nabídnu jiným novinám!... a bude to. Ne, ten článek z minulého týdne nepojednává o Braniboru ve vztahu k *Voltaireovi*, ten zná každý,... však o stejném Fridrichovi Velikém, velkém muži, co vlastně stál u zrodu reklamy jako oboru, byl k nevíře první chodící reklamou na nějaký produkt,... on tehdy na *novosvětské* brambory...

Proto se snažím i já, jako se snažil v plném nasazení i starý Benjamin Ch.. Nevzdával se nikdy, tedy starý Ben,... konec však doběhne, nějakou tou kličkou, nakonec každého. Mne i Tebe. Tak tady sedím hraje v *pentatonice* pozoruji z okna sokola, vznáší se vysoko nad zemí. Stařec Ben také, v tom letadle, kde jsme se viděli naposledy seděl jen tak, a díval se z okýnka odevzdaně, a jakoby již blouznil. Potichu mluvil o zbombardované Braniborské bráně, a o berlínském prospektu kolem ní plném zbombardovaných tanků a ohořelých cirkusových maringotek popsaných vlastní reklamou. Na sloupích polepených plakáty se stejnou reklamou na cirkus,... bylo toho prý všude naokolo té slavné brány k přečtení plno. Sto, a ještě deset let je tomu, právě dnes, co tam poblíž na prospektu vystoupil onen slavný cirkus naposled. *Povzdechám...*

A Ben Ch.? před tím našim posledním společným výletem do NY? Často jen tak, také posedával doma, a nevystrčil ven ani nos, po několik dní vkuse. Jako by se bál toho světa venku. Jenže on žil po celý život v obavách. Pohyboval se v jakémsi latentním smutném

světě, kde pravidla vytvořená věky pro normální smrtelníky ze zásady neplatila. Ten chudák, snad ze strachu před odhalením, si programoval i svého starého *macintoshe*, co jsme jej s Ív u něj v bytě viděli, do poslední chvíle sám. Vše v naprostém utajení. Však to, že zná programovat v archaickém *Basicu* se jednou přece jenom nechtě ukecnul. Nechtě. Ze zásady totiž sám nic neprozradil, ani na sebe, ne tak na cizího. A když, tak nechtě, jak říkám, nebo maximálně něco jen tak nakousnul. To obyčejně když mě zkoušel. Tak jsme jej spolu a Ív, tehdy při návštěvě v jeho bytě, chtěli vyzkoušet také. Jen tak. Ono totiž, víte, Vážený čtenáři, vrcholem filozofického projevu myslitele, je projevit se básní. Třeba jako Voltaire, i Ben rád sedával, tedy jak o sobě rád často říkal, dlouze zadumán v tom křesílku po římském velmoži, bafaje zahnutou fajfku, aby mu netlačila na zuby, nad knihou. Pokrokové technologie vtělené do toho *macintoshe* samotné, prý k progresu lidstva nestačej, že ruka v ruce je třeba ji, tu vědomostní techniku, stále povyšovat nanejvýš liberálním uměním, dát tomu prostoru bez duše literární stránku, nějaké poetično, nebo co? něco, třeba jako:

```
math.equation(pointer)
pointer + void(1));
!comment!~MANDATORY~!uncomment!~
math.equation(deref(pointer) =
(deref(pointer) + byte(1))
:binarya : byte(255));
math.equation(deref(pointer) =
```

```
(deref(pointer) + (byte(1)
:binaryand : byte (255)));
#.....
```

Ano, tu báseň v jazyce podobném tomu *basicu*, jež měl používat starý špion Ben na programování svého *macintoshu*, nenapsal nikdo jiný, tedy ve snaze povýšit svou pokrokovou techniku o jistou poetičnost přes právě navisost liberální *kumšt*,... než spoluzakladatel *Sun Microsystem*, pan Vinod K.! A my s Ív, při návštěvě Bena v jeho bytě, jsme tu báseň tehdy, naškrabanou na kousku papíru, nechali ležet vedle toho Benova vzácného kousku, technického zázraku, a čekali. Čekali jsme co bude, jestli zabere, jestli mu ta slova něco připomenou? Pak by programovat uměl. A nic, nezabral. Pak, tedy snad za půl hodiny, jsme ten zmuchlaný papír zahlédli vyhozený v odpadkovém koši. Jen jsme se s Ív tehdy, pohrdavě po očku, po sobě tehdy v Benově bytě podívali. Ale to není všechno, jen si představte, Vážený čtenáři, ten starý lišák Benjamin Ch. se k tomu ještě vrátil. V letadle nad Atlantikem, cestou zpět z Ameriky, do mne stařec drcnul loktem, a povídá:... "... podle *hashtagu*, tedy znaménka #, se na sociálních sítích raději zprávy do skupin, to nepoužívej ani v básni napsané v programovacím jazyce, to by tě firmy mohly žalovat;... a víte vy co?... nebylo to napsáno zle, a dokonce vám to fungovalo i na mém *macintoshu*, měli jste to dokonce odladěné." Tehdy mně z ničeho nic chvíli zase vykal...

"Ano, na tom *macintoshu*, co jsem ho dostal ještě od přítele Jobse..."

Zásadový to Ben byl, dlouho se tehdy tvářil, jakoby nic. A já? Já jsem také, mnohé od něj pochytil. Třeba trvat na pravidelnosti, a také soustavném sebezdokonalování se.

Kromě pravidelného záchodku a každodenního cvičení, ještě píš. Také denně. Poesii ne,... ne tak v programovacím technickém jazyce! Tak pět stránek. Denně. Dnes se tomu říká terapeutické tvůrčí psaní, ale není to nic jiného, než třeba psát obyčejný román. Však, až dnes se přišlo na to, jak je takové psaní účinné v boji proti odumírání šedých nervových tkání. Právě dopisují stránku, pojednává o tom starém Benově programovatelném *macintoshi*, a včera jsem dokonce dotáhl pojednání o jisté skvostné věcičce, povalujíc se mu hned vedle toho *macintoshe* a sbírky, nejspíše vzácných motýlů z druhé strany stejného stroje;... datované ještě sto let, možná dvě stě, říkala Ív, před Kristem. Tedy Ív, ten šperk časově zařadila do prvního sjednoceného čínského císařství. Tři duté koule ze slonoviny volně umístěné v sobě, od nejmenší po největší. Jakoby ten šperk ze sloního klu, ležící tehdy na sekretáři v Benově bytě,... v kontrastu vedle, ne až tak starého *macintoshe* dával odpověď na záhadu, co bylo první,... *vejce nebo slepice*? S čím vlastně pravěký Číňan začal. Malou koulí, či tou největší? Vědět to, a pak už je to hračka. Tak by odpověděl Ben, přestože byl utvrzen v tom, že na počátku bylo *slovo*. A Benovu slovu se věřit dalo! A, co ještě Benjamin Ch. tehdy nechtě pověděl,... čím se to ukecnul?...

Nejenom tím, že zná programování PC v *Basicu*, tedy příkazy *goto*, *if a return*,... ale také, že byl u toho, kdy *internet* byl ještě skutečně *internetem*,... to prý bylo

z kraje šedesátých let, tehdy *mosad*, tedy podle Bena, měl telefoními linkami pár počítačů velkých jako barák, propojených do *interní* sítě. Jen pak v devadesátých mu už prý došel dech. Tak své selhání nazval. No, selhání? Předpověděl tehdy vlastně nadcházející sled událostí. Totiž, tušil potřebu komunikačního jazyku “*kompijůtrů*“, aby si navzájem rozuměly, tedy *html*¹⁰³ pro vytváření *hyperlinky*. Ten se však již neučil. Nechal to na příchozí nováčky, pozdější experty. Na jeho analytiku. Myslím, že byl vůbec, starý Ben, kdysi do té elektronkové elektroniky zapálený. A vůbec, do kibernetiky! Do toho oboru, se snad vůbec nejširším obsahem slova. To byl v plné síle. Rozhodnut převracet svět. Chtěl zprvu architekturu prvních počítačů elektronů pochopit skrze moderní umění. Jen považte, přes jakési pocity umělce protlačené skrze první *binární* stroje. Stroje šlapající podle algoritmu. Algoritmu, umělci vnuknutého múzou. Tím chtěl začít. Benjamich Ch. se kolem umění přece motal od války, to již víte. Nevíte však, že k architektuře vnitřního uzpořádání budoucích počítačů se dostal, náš špion, čistou náhodou. Tak to obyčejně bývá. Ano, náhoda. Nic víc v tom kolikráte není. Ben měl za úkol, právě v pozdních šedesátých prošloho věku šmírovat okolí, dnes se tomu moderně říká monitorovat,... i on jde s dobou, vše podezřelé kolem královské rodiny. Je jedno proč to měl dělat. Prostě se náhodou takto dostal do Londýna na prapodivnou výstavku *Cybernetic Serendipity* v CIA-Mece umění. To stopoval princeznu Margaretu. Právě panující horké srpnové, neobyčejně

¹⁰³ Strojový jazyk vytvářející tzv. hyperlinky mezi počítači.

vlhké klima roku 1968 zapříčinilo zkraty na vedení některých vystavených elektronkových strojích-artefaktech. Ty mrkající mašiny vůbec, a především vnitřní architektura i dizajnová stránka některých těch strojů Bena zaujala natolik, že později navštívil ještě jednu podobnou výstavu. Tentokráte již na vlastní pěst. Nejdříve v tom byla předtucha, pak jisté podezření. Totiž, princezna Margaret se na *Serendipity* v Londýně podezřele dlouze zadumala, a následně si dala umělcem Bruce Lacey´sem vysvětlit schopnosti průkopníkovy stroje. Jakéhos robotického art-efaktu pod názvem "*Rosa Bosom*". Jenže, tehdy pro tu abnormální ostrovní relativní vlhkost vzduchu, právě tento art-efakt připomínající vzdáleně člověka, či ženu?... nefungoval. Tak si Ben zajel, tentokráte ve vlastní režii, doufaje že již bude fungovat, na něj, či ji?... tu robotickou mašinu s prsama, podívat do Brém. Prostě, natolik Benjaminova vnitřní architektura kompjútrů budoucnosti zajímala. Nic jiného v tom tehdy prý nebylo. A navíc. Neměl právě, co na práci. Prý. Tu sledovačku královské rodiny tehdy šéfové z neznámých příčin zrušili. Ale, proslýchalo se, tedy prý, že *trockistické* organizace, především *Young People's Socialist League* za mořem, ale i jiní podobně smýšlející před berlínským technologickým institutem, tady u nás,... či před Bundestágem v Bonnu. Vlastně, všude po světě bylo to léto mimořádně společensky horké. Až, rozhodně přijatý zákon, zákonodárci tamtéž, nadšení mladých vzdělavců rázně schladil. No, spíše dostali, co proto. Prý represálie? Jak, pro koho. Ale ať to bylo, jak chtělo! Prostě, takto se tehdy Benjamin Ch. dostal, až do nově přistavěné haly, slavné Kunsthalle v

Brémách. Hale plné moderního *kumštu*. Ale, to bylo mnohom později, to již někteří represálii zasažení studenti sami seděli ve Spolkové vládě. Takový jev má i svou zaužívanou floskuli:... „*Vývoj každé situace spěje, téměř vždy k lepšímu!*“. I to mně řekl starý Ben,... a také mně v jednom sdělil, že ji nepoznával. Pamatoval si ji v troskách. Onu vznešenou Kunsthalle v Brémách. Mluvil právě o letech krátce po válce. Sám měl tváře již hodně spadené. Ví se, že měkké tkáně věkem chřadnou jako první, a to si je denně natíral mastí z *ženšenu*. Ano, na pravidelnost stařec dal. Vyhledával výhradně zapomenuté staré kořeny, alespoň dvacetileté. Sám si kořen té kytky maceroval ve speciální tinktuře. A byl přesvědčen, nejenom v účín toho starého kořene, ale i ve své vrozené předpoklady. Jen si vezměte, říkal mně jednou, že by se rád dožil věku rostliny, jakou je právě *ženšen*. Ano, Vážení, Ben měl tuhý kořínek...

A konečně ty stroje na algoritmické umění?... jsem po desetiletích chtěl v Brémách vidět také. Tak jsem se právě tam na doporučení, již staříckého Benjamina, vydal také. Po svých. Ty stroje tam již samozřejmě dávno nebyly. Však viděl jsem Vám, tam, v pavilonu starém, van Goghovo „*Pole s máky*“. Ben mně ten stejný obraz vlastními slovy popsal;... jako plátýnko, na němž mistr vyzkoušel, všech padesát odstínů zelené. Ano, takto se mnou tehdy mluvil. Výlučně počítačovou terminologií. Padesát odstínů zelené! Říkal. Ale myslím, že tak jednoduše, ten holanďanův skvost, nedokáže popsat, ani dnes ten největší znalec onoho období. Jestli vůbec tento obraz popsat lze? Abychom někomu tedy nekřivdili...

Na druhou stranu, popsat vnitřní architekturu toho umělého *art-efaktu* samá elektronka s patrnými ženskými prsy, Ben zvládnul jednoduše také. A to navýsost. A, to je ještě složitější záležitostí!...

Po dlouhých letech Benův výkon vysoce se vzpomínkou na něj, oceňuji...

Má to pro mne nevyčíslitelnou cenu. Jeho svědectví...

Přestože jsem jej, totiž ten stroj ve skutečnosti ani nezahlédl, dokáží si to oživé monstrum samá elektronka živě představit...

Ano, tudy šla historie strojů, co dnes mají spasit svět. A, takto se špion Benjamin Ch., zpětně dostal od primitivních uměleckých počínů, skrze úsměvné inteligentní stroje,... až po dnešní *URL* adresy, tedy *www. stránky?* Ty Ben znal, již jenom jako uživatel pokroku, a to až v posledních letech své profesní dráhy. Podotýkám. Jinak, dále vše nechával na své hochy. Svě machry z analytického...

Takto, tedy se Ben tehdy ukecnu. No, a já jsem se právě celý zakecal. U jídla se nemá povídat, ne tak psát. Podívej se teď na tu čtvrtku papíru. Ale jak říkám, jak jsem ho poznal, jeho slovům bych věřil...

A dnešní umění?... a životní prostor vůbec?...

Píše se rok 2055, vlastně poslední rok mého života. Jsem starý kmet. Protřelý světem, takže si troufnu korigovat onu poslední Benovu úvahu zapracovanou do mého dnešního rekondičního psaní. Pro zdraví, pro zdravý rozum do poslední chvíle. Píši. Snad mě zůstane, i díky tomuto každodennímu filozofování nad čtvrtkou papíru...

Hyperlink-a dnes,... a před čtyřiceti lety, za Bena? Pozbyla na významu slova. Dnes. Socialní prostředí

střetávání se člověka s člověkem, je ve stavu nejednoznačnosti. Nedefinovatelné, amorfnní prostředí bez kotvy. A umění v něm? Ptáte se,... v tomto pokročilém prostředí? Ztrácí se do sebe, jakýsi sepnutý zpětný chod páry, opačný proces anihilace energie v nehybnou hmotu, umění dnes odezírá ze rtů nositelů dogmatu věčného růstu v konečném světě, přebírá slovník po uši v systému okoupaných akademiků a nobelistů v oboru. Přece není možné,... jen si vezměte, přece není možné opomíjet nejednoznačnost procesů, onu myšlenkovou entropii, a mechanicky je nahrazovat procesy v čase vratnými. Není alternativy?... pak není třeba politiků? Z dnešních politiků se dávno stali burziáni,... hazarděři narážející na zákonitosti na každém kroku. A filozofů? Dávno není třeba. Časem vymřeli. Ztratili svou kotvu. Svou úlohu. Cestou. A peníze?... dávno pozbyly původu. Ano kýč, v umění i doktrínách. Peníze nabyly na půvabu. Jakýsi fetiš se z nich přes noc stal. Mají své prase, zabalené do pozlátka. Kdo? *Oni*. Copak já vím kdo. Co vím, že již jim nestojí ani za to, uvádět na své státoince onen proklamativní závazek:... *“Na vyžádání slibuji vyplatit nositeli částku... pitomých dvaceti liber!”*. Nestojíme jim za to? Ne, není kotvy, co by svět mamonu a chtíče držela pěkně u huby!... úprk ducha, beze směru. Chybí parametry, pak ale není možné popsat objektivní zákonitosti. Vlastně nemáme skutečného adresáta, *Pony Express*, ani příští stanici. Technická propojení účastníků ve virtuálním prostoru ztratila svou dřívější jedinečnou strukturu, i tvar. Zbyl jakýsi celek. Mluví se vůbec ještě o smyslu čehokoliv? Jakýsi *socio*-celek bez funkčních parametrů, nebo co, tu zbyl. Není volby?... jen nový a další občánek se nám tu prostě, jen tak vyskytne...

Zase však někdo má, ostatně jako vždy, jistou věcíčku po ruce, možnost činit,... těžko říci kdo? Píše se zdvořile, že my všichni. Ta věc prý vše drží pohromadě. Umožňuje kdykoliv naší hlavní *hyperlink*-ce odebrat systému jeden, či dva stupně volnosti. Kdy se mu zamane. Domluvit se na nějakém protestu? Dnes již vlastně nemožná věc. Jedná se však o prostředí se kterým se chytrý člověk našeho pokročilého věku vyrovnat může. Tedy, nebude-li od mala ochočován, skrze vzdělávací proces, časem přivedený téměř k dokonalosti...

Jak říkám, já si dělám dále své. Jsem starý muž. Věnuji se vzpomínkám, své filozofii, a *hyperlink*-ám ukotveným v hluboké historii. Jakous časovou osu mám na mysli. Třeba právě takovou *hyperlink*-u mapující úlohu umění své doby. Ano, umění mě provází životem, a dokonce si myslím, že mám vkus. Více mě nezajímá. Peněz mám, že nevím co s nima. A to jsem pořídil pořádnou hrobku, kdes v Outremeru. Pro Ív, a posléze i pro mě... Ano, takové umění tříbí, jak tě živ, člověku vkus. Tedy dříve, a dnes? Co k čemu, jsou ještě umělci nad hrobem. Jinak to stojí za prd. Když dnešní výtvarná linka je předepsána ideí. Ano, ideové, jakési konceptuální umění je na pořadu dne. Pan Duchampe kdysi vyřknul mínku, že malířství je dávno mrtvé. Dlouho, však ještě pravdu neměl. Dnes mu musí dát za pravdu již skoro každý. Ale věk nám dal cestou příležitost. Pozastavit se. Jen si vezměte, ta sáhodlouhá pojednání našich odborníků narážející na hranice, na lidskou *psyché*. Jen průběžně číst, ta sáhodlouhá pojednání, a klást si otázky. To chtělo, nic více...

Má prostor myslí tvar, či neměnnou strukturu? Je možno z takového prostoru vystoupit? Těžko hledat odpověď. Nejspíše je to něco podobného, jako se pokusit vylézt z vlastní kůže. Ano metafora. Samá metafora...

Metafora v umění? Nám mohla být nápomocná. Jen číst ta pojednání, a dívat se pozorně kolem sebe. Jen pozorovat, co se s námi děje. No co, jen si vezměte tehdejší virtuální realitu ještě spojovanou s érou internetové elementární komunikace skrze jakési brýle. Nevím však, jestli je přílišné dívání se na realitu přes růžové brýle dlouhodobě k něčemu dobré? Prostě, samá podstrkovaná, prapodivná, navíc prostorově nedefinovaná metafora. Pokřivený prostor. A tancovat, v takovém prostoru?... můžeš jen předepsané figury! *Počitek*, ten elementární odraz skutečnosti reálného světa, přehodnocený naší šedou kaší mozkovou,... je ta tam. Tak, co potom chcete po umělcích. *Baroko* naruby?... okázalé obžerství, obšívky zlatem,... a chudoba, a zobecnění šířené hlouposti s nevzdělaností. *“Toto postrádá racionalitu...”*, tvrdil v té době v Lipsku pan Leibniz...

A lipská psychologická škola před sto lety?... pan Volkelt na to:... “Mluvme o tvarové představě spleti vztahů při nejednoznačném splývání vjemů a nálady...”. Iluze prostoru, *obrazoborectví* střídá *obrazoborectví* s každou závažnější změnou společenskou. Reklamní transparent, jako symbol své epochy překrýval ještě nedávno ztvárněnou mobilizaci epochy předchozí. Svět, v ten který čas, ztácí svou tvář. Odstraňujeme ji z monumentů. Nebo ji dnes raději ani nevyjevíme...

Nová Lipská výtvarná škola řeší jakýsi prostor, ten veřejný je dávno v *trapu*, ve svých dílech dodnes. Nereálný, spíše virtuální, a figury na plátnech jsou raději bez tváří. Jako by právě tehdy, před těmi čtyřiceti lety, s tím začali! Právě tehdy lidstvo, co by rod započalo ztrácet svou reálnou tvář. Umělci ony školy, třebaže ještě chvíli považováni za pokračovatele nedovršené, překrásné *berlínské*, či *německé exprese*, neslavně skončili. Ti první měli totiž téma. Jedna, chvíli na to

druhá válka. A pak? *Lipská Nová škola*, před sedmdesáti lety vypuštěna do vzduchoprázdna. Imaginárního životního prostoru s lidmi bez tváří. *Obrazoborectví*, jak říkám, co svět kdy neviděl! A, tady hledat kotvy pro naše komunikační *hyperlink-y*? Nesmysl, ale jak říkám, u jídla se *kecat* nemá. Podívejte, zase jsem celý pokecaný!...

Jo, jak říkám, ještě že mám svého Alfreda Justitze. Tedy obraz od něj. Jmenuje se "*Jákob, Ráchel, Lea a Zilpe s malým Josefem*". Je mojí chloubou, pýchou i radostí. Máte dnes mnoho možností procházet se třeba nasnímaným Guggenheimem v Lisabonu, z domova, ale sáhnout si na dílo, pozpřevracet jej ze všech stran, je ti jednou pro vždy odepřeno. A právě k tomu vzniklo, takové dílo, abys jej moh vnímat všemi smysly, i hmatem. Ty firmy dnes ti poskytnou dokonalou *show* ve formátu snad již *sedmé dimenze*, mají také stejnou životnost. Sedm let, vydrží taková dnešní firma na úprku. Než ji sežere další. A to ještě před sto lety zrála korporace podobné velikosti let sedmdesát. A tak je to se vším. Svět se změnil, zdaleka tolik nešpiníme okolí, aut jezdí málo, mnohé obory vymřeli, a další jsou na úbytě. Nové nevznikají. Opouštíme reálný svět galerií a posedáváme. Jsme poučení, proškolení a apatičtí. Posedáváme, jako kdysi Astékové po kopcích, a čumíme na virtuální vývoj vesmíru. A tomu vesmíru? Nerozumíme stejně, jak mu rozuměli staří Astékové. A máme cukrovku, jsme obtlouští a také nezodpovědní. To z toho věčného sezení nad našim naivně vyumělkovaným bytím. Ano, také se podívám na Lipskou novou školu, neřeknu, ve virtuálním provedení. Neříkám ani, že všechna díla jsou dnes bezduchá. Především ta z počátků, něco do sebe mají. Obrázky od Nea Raucha, právě z Lipska, ducha rozhodně mají. Ale, je to dáno i charakterem člověka, osobou samotnou. A právě tento umělec byl charakterním hrdinou své doby. Jakýms patriotem, ne

přeběhlíkem, ne tak oportunistou. Ano byl přesvědčen, že na to jednoduše má. Ale jak říkám, i tak je to ploché, ty obrázky, i ty jeho. Postrádají pracnost *veduty*, jsou mrtvé od chvíle zrození. I to předem dáno. Dáno tou nabízenou virtuální nereálností. Věc nabídky a poptávky? Pomyslím. Stále? Vlastně nevím, jestli tento nezdravý životní styl chceme. I když nezdravý? Když vzduch venku je čistý, jako nikdy předtím, a příroda se zmáhá také! Tak, co...!

Za Bena to prý ještě šlo. Říká se dnes jedním dechem, že právě tehdy jsme měli přibrzdit. Pozastavit se, nadechnout a vzít si čas na rozmyšlenou. Nějak se to celé zvtlo, jako na *obrtlíku*. Prostorem reálným chodí kolem sebe jakési mátohy, ani se navzájem nezdraví. Jen si vezměte, jako by o sobě nevěděli. Žijí si svůj život. Ten pravý. Žijí si svou iluzi ráje. Ano, říkáme tomu ráj, tomu nebi ve virtuálním prostředí...

Daří se světu z *brejlí*, znovu se daří i farmaceutickým obrům. Vzpoura nehrozí, vzednutí se nevole mezi mládeží šedesátých a sedmdesátých prošlo, také ne. Svět je ošálen iluzí, a k navození té iluze dopomáhá znovu objevené *LSD*¹⁰⁴. Podařilo se již pozorovat jeho účinky na procesy nám již viditelného prostředí mozku na mikroskopu, Alfredovými slovy šedé kaši mozkové, a prokázat skutečně blahodárné působení onoho preparátu *LSD*,... při otvírání brán vnímání. Metodika použití i dávkování ony substance pochází z Ameriky. Britové přispěli také,... do zákonodárství ekonomických procesů převratnou novinkou,... finanční procesy se napříště podřizují nejen právním zákonům, ale hlavně zákonům etickým. Tento prvek skutečného socialismu je podtržen snahou o potlačení instance národního státu.

¹⁰⁴ Halucinogen.

Pomalu mizící hranice, a identity se nahrazují *entitami htm!* Ale tady vzniká obrovský problém, jakás nadřazenost jedněch s *rozplznutou* zodpovědností, nad luzným spotřebitelem. Někteří v tom dokonce vidí *socialismus národní*, a dokonce ožívování Heideggerovy představy *jsoucna*. Tady si soud vynést tedy nedovolím. Jen když si vzpomenu na přednášku starého špiona Bena, co mně kdysi ušetřil, tak mně chodí mráz po zádech. Když vzpomenu Hitlerova slova v jednom, že odpovědnost za válku musí nést židé! A Ben, jako Žid mu ta zruďná slova nemohl nikdy odpustit!... a onu Hitlerovu myšlenku o nutnosti rozbíjení států viděl, tedy Ben, již i v tehdejší světě. To se právě vydal do *Švýcar* k hoře Matterhorn, na svou poslední štaci... Kdepak je mu s Pánem konec. Jak říkám, tady si soud vynést netroufnu, ani dnes, ne tak tehdy!... a to se píše rok 2055. A ten staříčkový špion Ben,... ptáte se?... zlý jazykové tvrdí, prý na ten Matterhorn nakonec nevylez, a skončil v zürichské nemocnici *Triemli*. Dosvěčit to nemůžu, dozvěděl jsem se tuto zprávu pozdě, takže jsem jej tam navštívit nestihnul,... ale přes databázi: *chytré město Zürych*, mimochodem jako první chytré na světě, jsem na nějaké záznamy o Benovi přece jen narazil. Tehdy on, dnes já. Kdepak je mu s Pánem konec. Jó, starý špion Benjamin Ch., v mé mysli zůstane jeho nakažlivý ideál *džentlmena*, až do konce. I když zase?... určitě nepředstavoval ideál *džentlmena* viktoriánské Anglie na vrcholu koloniální moci, to jo. Upovídáný to Ben byl, ale jakás škrobená konverzace mu vůbec nešla, a v příborech na stole se nevyznal. To jiné servisy se prý nevyznaly naopak v něm. Skloňovaly jeho jméno, ve všech pádech! Vyšvihnout se však uměl, to když šel mezi lidi, jinak nejraději chodil ve starém ošuntělém baloňáku, béžovém vojenském *parkru*. Na ten nedal dopustit. Ten za ním jen tak vlál, když nalehko,

střapatý, obyčejně se starými motoristickými brýlemi na čele nasednul na svého starého *péráka*, a vyrazil do světa. Ano, takto si starého špiona Bena pamatuji. Na ten starý baloňák dopustit opravdu nedal,... až pak když vyrazil ven, mezi lidi jak se říká, tak se vám konečně pořádně vyšvihnul,... do pořádného štofového, dokonale padnoucího sportovního saka. Právě třeba viktoriánského saka, stříhu skutečného *džentlmena*. Zásadně však muselo být ze *ševiotu* s tartanovým vzorem. Že mu to hrálo, kolikrátě všema byrvama?... mu zrovna bylo úplně *fuk*. Móda u něj vyhrávala nad vkusem. Ano, takto jsem si Bena uchoval v paměti do dnes, jako šviháka, tedy když na to došlo! Jo, a jestli vždy hrál Ben fér?... v mých očích pracoval pro jakous velkou myšlenku. Tak to často sám říkával. Tedy, jak pro koho hrál fér? Ve sportu určitě! Ale, třeba mě!... nakonec nechal ve štychu, a to se nedělá; nejen tím, že mně neřekl zdaleka vše, co za tím vším vězí, ani ten fakt že byl sám nakonec vyznavačem onoho kultu nacistické tradice. To jsem se musel dozvědět od úplně cizího člověka, od svého tajemníka někde v Outremeru, a pak mně to potvrdil zrovna tak cizí člověk, Helmut o vánocích v mém bytě. Při konečném účtování,... ale to bych zase skákal v ději tam, a zase zpátky. A to nechci. Ale, především mě nechal ve štychu tím, že z fleku, tedy z ničeho nic si, jen tak bez jakýchkoliv cirátů, odešel na svou poslední štaci do *švýcar*. V Zürichu se to odehrálo. Vzpomínáte, Vážený čtenáři? Na letišti v Zürichu, to jsme se právě spolu vrátili z té Ameriky. A nechal nás tu! Tedy mě a Ív. Ale, to je již let. To není již ani pravda. A to jsem si tehdy již pomalu myslel, že jsme se stali bližným jeden druhému. Nesnášel faleš a bezpráví, to je fakt! Fakt: špion Benjamin Chomicki, voják několika armád, nebyl svatým člověkem. A já jsem mu na to tehdy skočil, že svatý je, a také, že je na straně slabších, luzných. Prý

tam někde je blíže pravdy. Hladný je totiž vždy v právu, Ben mně tehdy dovětkem pověděl, to když si potichu *memoroval* Villona: „*Mne kdyby Bůh tam postavil*

a kdyby král v svém dobrodiní

mne statky světa obdařil

a pořád já bych, roven svini

ved hříšný život, který špiní

pak mne k špalku vede kat!

Nuzota z lidí lotry činí,

a vlky z lesů žene hlad...“

Éra přílišné akcelerace lidstva pomalu doznívá! Stojíme před soudem. Soudíme sami sebe, naši podstatu i náš význam. Já však, na tomto místě si soudní výrok, či verdikt vynést opravdu netroufnu. To po mně nikdo nemůže chtít. Jak však říkám,... nejsme již tak prchliví a výroky, jako že vesmír je pro každého, a že brzy budeme koncetrovaný antimon tahat výtahem z vesmíru, na druhou stranu neodsuzujeme. Já osobně bych však vsadil na budoucnost jiného *matroušku*, na *graphyne*. Ty vlastnosti, co nabízí překonají všechna očekávání, i nezničitelnost zlata, a navíc! Na státní univerzitě v Manchesteru jsou s tím výskumem pěkně daleko. Zním tam jednoho vědce se státním „*digřísem*“ z tamní univerzity v kapse. Na toho koně jsem vsadil já, a všechny zbylé peníze po Benovi do tohoto jeho *start-upu*, nejspíše vrazím. To jen mimochodem! A k tomu názoru na putování vesmírem i na vesmír samotný?... přece se jedná o nezadatelnou svobodu slova a projevu *vyzionáře Ricka*. A navíc, přeme se o jiné! Dodnes se soudíme;... o dvě stě miliard dolarů ve staré měně. Navíc nejde o ty peníze samotné, ale o precedentní případ vypořádávající se s jakous technologickou křížovatkou na naší cestě. Cestě právě tím vesmírem. Cestě mířící k napředování člověčenstva, i s naší

neslavnou minulostí,... však již v prostředí peněz s jistou porcí etiky! Ano, staří soudcové dodnes soudí ještě starý případ, kterému ani nemohou rozumět. Jedná se totiž o soudní při mezi dvěma světy. Světem virtuálním, a světem normálním. *“Silicon Valley si přece nemůže v tomto světě žít samo pro sebe, musí se podřídít většině?...”* o to, v tomto bezprecedentním soudním sporu jde. Staří soudcové *versuz* vizionáři. Jde o práva, stále ještě o duševní práva dávno neexistující firmy *Sun Microsystems*. Firmu, tvůrkyni překladače vývojových diagramů pod zkratkou *Java*,... o tu kráčí. O ten kouřící hrnek v záhlaví jejich stránek, co si jej, my již přestárlí, ještě pamatujeme. Ano, správně domýšlíte, jde o *API*¹⁰⁵, a tady staří soudcové, co mají ten spor o ten pakatel?... ale spíše o tu bezprecedentní podstatu soudit, nevědí do dnes o co vůbec jde!... ještě po čtyřiceti letech. Jak potom mohly ty dva světy kdy spolu fungovat, když nejfundovanější soudcové mezi orly práva tomu do dnes nerozumějí. Ano, dodnes před tím soudem, již dávno v ústraní stojí potažmo celá *IT* kultura...

A vše to začalo skoro prozajicky, před těmi dnes již více než čtyřiceti lety. Ješitností, povýšenectvím, dokonce nad elitu. Kdo má pravdu? Copak já vím?... však posud ten případ sám, Vážený čtenáři:... *Silicon Valey*, či *Mountain View*, *San José*, či celá tak liberální *Kalifornie*?... se začala přít o blbé soukromí. Soukromí jednoho každého,... a pak co již patří do prostoru veřejného? Již dlouho před tím viselo cosi ve vzduchu. Šušovalo se. Dokonce se to záhy stalo veřejným tajemstvím. Než se ukeclí. Než to vynesli. Než jej pozradili. Jakás stoka, či co? Ano, tamní bulvární plátek,

¹⁰⁵ Application Program Interface,... neboli základ stavebnice pro všechny ty miliony, snad jedné miliardy aplikací, co byly později z většiny označeny jako neprospěšné...

co se obyčejně přehrabává v podobné špíně o kterou se dodnes obyčejně souděj, aby zvýšili prodeje svého plátku. Tudíž zisk! Právě podobnou filozofii navyšování ziskovosti, ale představoval sám žalobce v tom na hlavu postaveném procesu. Že zveřejnili, že je homosexuál. Ale, co je na tom, přece zato nikdo nemůže, a navíc je to dnes již dávno normální. Podívejte, třeba v dnešních novinách, psali že čím dále více lidí má dnes zkušenost s láskou ke stejnému pohlaví, prý je to dáno dobou,... a dokonce někteří experti na sex se přiřklánějí k tomu, že je to pozůstatek oněch sociálních sítí!... o které v tom sporu šlo. A jsme u toho, vážení, dnes tedy již ne!... dávno jsme všichni připojeni k jiné, přívětivé síti "*Hopespace*", ale tehdy před těmi čtyřiceti lety tomu tak bylo! Ale zase, no a co, že je někdo homosexuál?... navíc v dnešní době!... přece i tehdy to bylo normalní, před těmi více než čtyřiceti lety, a normalní to bylo i ve středověku, a právě o ten středověk dnes jde! Jen si vezměte, dnes máš již dokonce možnost, si ve své *entitě html, surjekci*¹⁰⁶ jistého znaku, se přihlásit k pohlaví podle toho, v čí kůži se lépe cítíš. Muže nebo ženy:... A je to tady, muž co měl, možná ještě má, copak já vím?... rád muže, udal tehdy u soudu majitele plátku, co měl na tom založený svůj byznys. Jestli ještě je na trhu, jeden i druhý, nevím,... co mě je vlastně po tom,... však dnešní převládající sociální síť si říká "*Hopespace*". Na tom všem kolem, by zase nebylo až tak nic zvláštního, každý ať se domáhá svého práva před soudem jak chce. Kdyby?... kdyby tento muž nepocházel z německého Frankfurtu,... ale zase, každý od někud pocházíme, ale otázkou také je, co by si tam za velkou louží počali bez naturalizovaných byznysmanů z Německa! Ano, ten muž

¹⁰⁶ Znalostní výraz pro práci s významovými znaky pro zobrazení na celou cílovou množinu...

měl neobvyklý čich na *kšeft*,... tu vlastnost u něj objevil již tehdy, již tak přestárlý špion Benjamin Ch., to si právě přečetl knihu "*Zero to One*", a stačilo mu to. Ano, *od nuly k jedničce*, v doslovném překladu. Postavil se za ni svou celou autoritou totižto osobně on sám, Frankfurt'an ne starý Ben, a stačilo to také,... v tu ránu to byl *bestseller*, co jen tak nevidíš! Těch nul a jedniček se samozřejmě dále držel. Vsadil na ně, a podpořil jiný *start-up* plný nul a jedniček,... tehdy nastartoval snad první socialní síť vůbec;... víte manekýnky když se jdou do agentury prezentovat, tak obvykle mají pod paží svůj *facebook*, a název sítě byl na světě. Za půl milionu dolarů získal frankfurt'an 10% akcií a místo v budoucí správní radě ony socialní sítě, jen tak, k tomu! A jsme u toho problému jako Brno!... ono totiž ta socialní síť, co ji založil získala právě z jakési ztáty soukromí celé masy klientů, jen tak. Je to normální?... zní otázka. Normální možná. A dnes?... tehdy snad:...

Spinoza, morální aspekt problému. Ano; duch, příroda a morálka v díle tohoto středověkého židovského myslitele s hlubokými kořeny prorůstajícími až na vysoký kavkazský předěl mezi světy. Právě on možná zapálil novověký *Prométheův oheň*, aby vskřísil Helénskou filozofii pro příchodí!... a v jednom popřel zákaz císaře Justiniána I.. Z roku 529. Vrátil na světlo boží význam města s nezadatelnou moralkou jedince, a popřel obludnost feudálních držav, naopak bez významu jedince, a bez morálky, však s pořádnou porcí restrikce, represe,... podle práva útrpného. Tedy za použití nástrojů na lámání kostí, a jiných nástrojů na lámání ducha, vše v prostředí věčného strachu! Strachu téměř ze všeho. Ten středověký filozof, jmenoval se Spinoza, co i Krista v pojednáních si bral za sobě rovného, ne za rukojmí, ale za člověka z masa a kostí. On, ten žid, co přišel do těchto končin z opačného směru, tehdy nepřijal.

Nepřijal pozvánku od židů z Aškenáz! Nepřijal místo filozofujícího kazatele na univerzitě v Heidelbergu! Nemohl, přitáhl totiž pře Ibérii, a kořeny mu prorůstaly dokonce až na samotný Kavkaz, předělující ony světy. Vlastně přišel z míst, kde člověku byl zažehnut a dán do vínku spásný oheň...

No, morální?... ptáte se mě?... copak já vím co je vlastně dnes morální?... a ptáte se mně v jednom, jestli bych přijal?... jeho nabídku,... že mně z mé možná podnětné knihy udělá přes noc *bestseller také?*...

To nevím, asi bych přijal, ale jen v případě, že by za to nic nechtl!... totižto starý špion Ben mne kdysi učil dávat. Dej, ale nic za to nechťej. Dej proto, že dát chceš, dej s úsměvem, ať je důvod prostě jakýkoliv. Takže za těchto podmínek by se na mne každý miliardář akorát tak vyprndul,... páč by si řek, že z tohoto nic nekouká. A já?... ani nechci, přece mám víc než kdy spotřebuji. Ano, díky starému špionovi Benovi. A navíc, ani nevím jak se jmenuje!... Ben mně to tehdy neprozradil, prý se rád soudí, ten dotyčný samá nula a jednička, a že na stará kolena nechce mít žádné soudní polízanice. Ale, já si myslím, že špion Benjamin Ch. byl dost spořivý, a takové soudní výlohy?... on, starý Ben vám byl hodně šetrivý. Ba ne, nechal bych to být, navíc ani nevím jetli ještě žije, ten samá nula a jednička,... přece jen se píše již rok 2055...

Právo každého na vesmír, nebo právo používat *Javu* pro nové a nové aplikace každého, je dnes již právní literou popsateľné?... Se ptáte mne?... nevím...

Prostě dobu a události v ní, člověk jen tak nepředběhne, si myslím,... a říkal to samé již kdy?... náš starý dobrý známí, špion Benjamin Ch.,... když tehdy zastavil čas v jednom momentě napříč světem, a děly se

věci:... Microsoft právě kupoval platvornu se 400 miliony poměrně důvěrnými *entitami* uchazečů o práci, také za pakatel, 26,6 miliardy dolarů. Půjčil si na tu transakci celou sumu, přitom měl na účtech k mání rovnou stovku. Stovku miliard dolarů na *offshortových* účtech:... *možná se jen ostýchaj, nechtěj vířit prach kolem Pannama papers, aférá ještě, sice do stracena, ale stále doznívá. Spíše ale špekulují na možnost vyzout se z daní, jde o 35%, a to je přece balík;*... Ben právě takto mně vysvětloval tuto pro hegemonu choulostivou situaci,... když v tom na jiném konci světa strašili zase *Brexitem*, všichni do jednoho naháněli hrůzu spotřebiteli na ostrovech, co se stane když podepíš!... a o kousek dál přes kanál?... kde jsme se kdysi vylodili, se konal sportovní svátek, a zase v atmosféře strachu, jako bychom se schovávali před islámskými radikály. Plné noviny toho strachu tehdy byly,... až se lidstvu jako takovému, pro změnu enormě množily v krvi jiní zabijáci, smrtonosné volné radikály. A jen si vezměte, dnes již ne, je po všem!... ale tehdy, v jednom momentě, ve stejné zemi, tedy Francii, stávkovala polovina spojů a dopravy. O to nic, na stávkou mají právo, navíc si k tomu složili *Marseillaisu*,... ale, že o té stávce přes půl země, co nejspíše dost zkomplikovala upřímnou, vítězoslavnou náladu vycházející z opravdové *aristotelovské vnitřní* svobody při fotbalovém fandění,... vám nenapsali skoro ani zmínku! Embargo na informace? Pro všechny noviny světa?... prostě i takoví jsme byli. Takto tehdy zaznamenal starý špion Ben situaci napříč světem v jediné pozastavené sekundě. A měl pravdu, ostatně jako vždy,... stačilo tehdy deset měsíců které otřásl světem, ano každý další projev zvůle proti stávajícímu byl nabíledni. V pamětech národů se píše o období *odporu proti establishmentu ze zásady*. A, aby toho nebylo málo, těch špatných zpráv, co se odehráli vlastně

tehdy v jedné sekundě, tak právě v tu stejnou chvíli ona *softwarová* obří firma udělata ten, zřejmě blbý kšeft za 26,6 miliardy dolarů. Již druhý v řadě! nepoučitelní?... nebo tomu sami nerozumí?... ba ne, seděj tam všichni s *digrišem* z prestižky v kapse. Ale zase, copak to jsou dnes za prestižky? Tak to vám, Vážený čtenáři, koupili před tím podobně celou Nokii, za snad sedm miliard, tedy tehdy ještě podle tajné zprávy z pera Benových analytiků,... tedy jaká pak tajná zpráva?... psaly o tom všechny noviny,... aby ji za krátký čas na to prodali jinému za zbavovací cenu, prý za pouho pouhých třístapadesát milionů! Blbý kšeft jeden by pověděl. Ben však ne! Blbí rozhoně nejsou, no jen si vezměte s takovým diplomem v kapse?... mě tehdy pověděl;... ale že ta situace ve světové ekonomice byla již v takovém stavu, že nebylo co, za takový balík co měli v kapse, rozumného k mání. Tak to viděl Benjamin Ch., a podotknul, že to bylo na druhou stranu žádoucí,... prý těch bezprizorních peněz bylo tehdy po světě již tolik, že se nějak přece musely zprovdit ze světa! A dodal: “... *ještě pár takových kšeftů a světové finance budou zase na chvíli v cajku*“. Nebo snad Ne?... nevím. Opravdu nevím...

Člověk si časem stále více uvědomuje a váží sebe sama,... a po éře nakousnutí průměrného zeleného jablka nejsme tak prchlivi;... začínáme si vážit i života cizího...

O tom šperku ze slonoviny ze starobylé Číny jsem psal včera. Ano, a především zase o jiné šikovné staré mašince z Benova sekretáře. Stála z druhé strany té sbírky vzácných motýlů. O produktu *Adding Maschine Co.*, jsem psal. Mechanická počítačka samé táhýlko, i s přehazováním desetinných čárek, nebo příruční

pokladna vyrobená ještě starým Burroughsem, to byla? Ten stařec Ben, měl na tom sekretáři snad všechno. Ano, tak jsem se k psaní o tom *rechnerováním* strojeku především dostal. Akorát jsem přemítal o, ne zase tak starých *ratingovkách*,... a pomyslel na účetní, jak to měli u Fitchů již jednoduché, samý modelovatelný *kompjůtr*. Ba ne, Vážený, začnu znovu,... to jsem zrovna si četl, již nevím o čem, a přemítal. Přemítal, to jo,... ano, četl si ve statích z pozůstalosti po Williamu Burroughsovi. Vnuku, po tom bohatém vynálezci mechanických počítaček. Ano, toho špion Benjamin Ch. znal také, osobně. Ne toho vynálezce,... toho objevného spisovatele. Seznámili se spolu na jakémsi symposiu. Starý Ben říkával, že pořádný špion musí být u všeho. Prostě u všeho, co se kde šustne. Tak to bylo,... věděl jsem, že v tom vězí nějaká spojitost. V té stati si spisovatel pohrává s myšlenkou vzniku tuláctví v Americe po *velké depresi*, v díle "You Can't Win", od jiného Američana. Jó, Burroughs, podivín a fenomén, pomyslí. Přece on byl účasten v soudním procesu "Amerika proti literatuře". Jestli takovou literaturu, jakou píše ten člověk nezakázat *an block* zákonem? A znovu teď, po dvou dnech, jsem se zase pohroužil do všeumělovy tvorby,... do jeho výtvarného pohnutí... Říkával, že když s tebou dílo nehne, tak stojí za hovno. Sprostý byl také, kromě toho, že jeho osobnost vykazovala literární genialitu. To, taková genialita v tobě dřímá,... jakýsi malinkatý človíček někde v nitru vězí, a diktuje ti do pera. Píše se ti snadno, nejsi otrokem. Rázem nejde o otrockou práci. Otroctví, kdysi, tehdy i dnes. Nucené, i to dobrovolné otroctví, lákající na tolik tělu potřebný slaný líz!...

Tvrdí ti, Vám v jednom, v tom svém pojednání z pozůstalosti. Třeba,... že holá fakta, a na možnou míru omezené sdělení,... ano, a ne žádná syžetová

*skladba*¹⁰⁷. A, to si dovilil moc. Ano, ten jeho niterný projev, až někde z hloubi duše. To jsem si v jednom, přitom rozjímání nad ním našel na internetu, kde dnes jinde?... projev našeho opilce v písni z filmu “*Modrý anděl*”. Ve filmu zpívá Marlen Ditrichová, nahrávka ještě z Německa. Však recitace stejné písně tím genialním opilcem bylo pro mne namnoze lepší. A to nejsem opilec, ani jsem nespádl z Marsu, jak mě občas častovali. Dal bych vám *odkazovou adresu* na tu píseň v Burroughsově podání, recitovanou chvíli v němčině, a další sloku v angličtině,... jen nevím jestli se to smí, šířit internetem reklamu bez placení?...

Tak o tomto jsem tedy psal předevířem, a včera jsem se pokusil na pěti čtvrtkách papíru zase vyřknout rezultat,... že první muselo být *vejce, ne slepice*...

Ba ne, slovo?... v hloubi duše se právě hroužím do filozofie, zatím co!... Ano, do hloubi oceánu, nenápadně potápěji, ty dnes již obrovské *servery* se vším možným, převážně zbytečným obsahem. *Oni*. Klůli chlazení! Spořili energií na chlazení těch obřích *racků* plných *metadat* už kdy! Ano, ten oceán se právě v těch místech začal lokálně oteplovat. Nepřišlo by se na to dodnes, kdyby? Kdyby, shodou náhod nezvolili blbé místo pro chlazení těch svých slavných obřích *racků*. Přímo v blízkosti těch obřích transoceánických skládek! Jak říkám shoda náhod, ale to nemohli tušit. Kdo?... *Oni*,... že to zahřívání vod vychýlí proudění vod, a skládka, převážně z plastů, velikosti Francie se začne pohybovat. Tak, že to bylo vidět již pouhým okem. Bylo to totiž okaté...

To jen tak filozofuji, nad čtvrtkou papíru,... nad těmi producenty *metadat*, co vlastně svou šetrností zapříčinili takové namnožení *fytoplanktonu* krmícího se

¹⁰⁷ Třeba *vykecávání* se přes dialog v minulém čase...

benzenovou podstatou ze skládky tak vydatně, že dnes mořské ryby nechce již nikdo jíst...

Ne, to jsem nespádl z Marsu, jen mezi tím kondičním psaním o Benove starém *macintoshovi*, a mechanické *rechneru* starého Burroughse jsem se vnořil do hloubi podstaty života. Tedy, jestli to vejce, či slepice?...

Ano, ta doba v Číně tehdy přála filozofům. Ív, onen kulovitý starý hlavolam ze slonové kosti ze starobylé Číny na Benovém sekretáři, zařadila jednoznačně do druhého století v Číně, tedy před Kristem,... ale já jsem došel k závěru, že to logicky musí spadat do období o tři sta let dříve. Tehdy právě končilo období *válčících států*, kdy filozofové dostali od svých vládců zelenou. Ať něco vymyslí. Ať vymyslí třeba kudy dál?... jeden vymyslel onen hlavolam ze slonoviny...

Ano, kudy dál? Stojí před námi stejná otázka i dnes. Jenže naši jsou příliš zaměřeni na detail, jsou příliš zahleděni do sebe, naši dnešní filozofové. Přespřiliš je zajímá svoje existenční kariéra a ocenění. Ano, když si tak vezmete, Vážený čtenáři,... když již Konfucius tehdy zapochyboval,... *to tvrdil, že muži dříve studovali kvůli sobě, a dnes?... studují, aby udělali dojem na lidi.* Konfucius si stál na svém. No nevím,... co myslíte?... příliš se i dnes třesou na svůj úřad, pak se zase třesou strachy, aby jej neztratili! A to je stav, kdy jsou schopni udělat cokoliiv zlého! Kolaborovat, nechat se uplatit prestižní cenou? Nevím, když již nerozpoznáme skoro hranic. Hranic mezi realitou, virtuálním rájem, udržitelným a neudržitelným, mezi státy? Ano, zábavy a kratochvíle je již na *netových sítích* přespřiliš!... 80% proti 20 procentům k užítku. Nadprodukce oslavných rachejtlí, dá se říci!... ale na oslavu čeho?...

Hranice se potřely, s nimi naše vědomí rozpoznávat, cokoliiv. Třeba, svévol pod závojem vzyvaný nepřetržitý

bezhlavý růst, nadprodukce bez užitku. Růst čeho?... ptáte se. Copak já vím?... čehokoliv. Kdo si jen, kdy troufne, a *Isidin závoj* nadzvedne?... aby to zjistil. Já tedy ne,... na to se mám moc rád. Ještě by mně také dali vypít pohár bolehlavu...

Všudepřítomnost strachu, a strach jak všichni dnes dobře víme nemá v sobě nic pozitivního. My na to docházíme až dnes. Špion Benjamin Ch. to tehdy již tušil, a náš František, nejlepší *CEO* za Petrovým stolcem dokonce věděl, že se není čeho bát. Jen si vezměte jen ty jeho výroky, co lidstvo tehdy probraly. Nás postavily zase na nohy, a jiné zase zvedly vzteky ze židle. Ano, ty hraniční meze s východem nemá právo nikdo rozorávat, v opačném případě může dostat pěstí do tváře, že si o něco tím koleduje. A koleda a almužna ke křesťanství přece přináležejí! Ano, takto nějak se dají parafrázovat Františkova svatá slova. A také tvrzení, že strach bude opanovávat svět potud, dokud za boha budeme vzývat peníze! Něco na ten způsob, pověděl tehdy František své mládeži, čtvrtmilionovému davu mladých lidiček, právě posedajících po širých polnostech do dále, kolem něj. Čekaje na spásná slova:... *“Nepovalujte se a neflákejte se. Posnažte se zanechat za sebou v životě stopu...”*. Tak, takto hovořil tehdy v řadě poslední sv. Petr ke své mládeži. Zahlédl však apatické pohledy zaprodané tolik lákavé modernitě světa. Ano, i ti jeho, jedni z nejlépe vychovaných a vzdělaných lidiček na zeměkouli!... a oni nejspíše netušili, že jsou Františkem vyzýváni, ať povztanou, ať tu širou trávu tam z bůhdarma neválejí, že by tam mohlo růst třeba to nejvoňavější seno. Netušili, že jsou vyzýváni k odvaze, že není čeho se třeba bát, že jejich bohem již přece nemohou být dále ty peníze!... Peníze a moc,... a rachejtle na jejich oslavu?...

Starověká Čína, či Čína dnešní?... To ti, Vám, poslední dobou na aukcích;... hlavně, však přes internet obchodují i s jinými soškami z Říše středu, než byl ten hlavolam ze slonoviny. Třeba ze železa, nebo hlíny. To se chystám, právě na toto téma, v příštích dnech pouvažovat také. Tentokrátě však v rámci psaní rekondičního, lehkého psaní:... Objevila se totiž tam na síti, že je k mání, takhle jedna psí hlava, a jedna hlava od krasy. Obě hliněné. Historický umělecký artefakt. Jeden i druhý. Jedna se objevila přímo na *internetu*, a tu psí hlavu, jen si vezměte, půvoní ze zvěrokruhu naši dokonce na té transoceánské skládce odpadu,... co se díky lokálnímu zahřívání při chlazení naši nejpokrokovější techniky hnula, v jednom lodním kufru. Tak, ta hlava z hlíny se objevila posléze na aukci. Na jiné akci se prodala ještě jiná hlava, zdánlivě podobná. Celá zlacená, i se zbylým zvěrokruhem vcelku v aukci Philipsu, v Londýně. Někdy ještě v roce 2015, za babku,... za 4. miliony dolarů. A dnes ji jeden boháč z Asie koupil pod rukou podruhé, za desetinásobek. Za kýč?... tomu se říká *kšeft*. Pojednává se o pozlacený počín umělce Aj Wej Weje. Ale o tyto hlavy vlastně nejde. Jedná se, na tom internetu, o originální hlavy ze zvěrokruhu ze století osmnáctého. Byly z hlíny. Umělci, jacísi *jezuité* pobývající právě v těch končinách, je vyjevili právě do hlíny. Později, po desetiletích, také Evropané v kamizolách vojenských, v barvách imperiálního *království*, či císařské Grande Army, ony hlavy odtáhli kamsi. Nápadně podobné zvířecí hlavy, ze slunečních hodin na fontáně ve *Starém letním paláci*, si rozebrali a z té horké půdy odvezli, dnes se prodávají pod rukou. Ony hlavy z pekingského zvěrokruhu. V Evropě. Dlouho. Již dekády je tomu, běží s nimi šmelina. Tedy dodnes, ony zvířecí hlavy se potulují po černých trzích, jako by nic...

Nevěděl bych to, kdyby? Kdyby mne na to kdysi neupozornil starý špion Ben, to jsme spolu právě seděli v *centrálním* parku na lavičce, ... že se kolem Pulitzerovy fontány shlukují lidé. Tak, na to téma napíše pojednání také. Prý tam měla být rozmístěna zvířena ze zvěrokruhu od toho, dnes již staříckého umělce původem z Číny. Jestli neměl na mysli právě Aj Wej Weje?... to nevím. Tehdy jsme totiž s Benjaminem Ch. v NY City pobývali z jiných pohnutek. Stopovali jsme Benovy kořeny na tamní matrice. A udělali jsme dobře, že jsme tam spolu letěli. Od té doby jsme si byli jisti, že špion Benjamin Ch. není pokrevně spjat s *mormonem* Benjaminem Adamsem. Že jde o pouho-pouhou náhodu ve shodě jmen. Myslím, že ti lidé se tehdy kolem ony fontány před hotelem Plaza na 5. Avenue seběhli z jiné příčiny! Z jaké? V tom zůstane problém. Proslechlo se jen, že nějaký starý Číňan z Čínské čtvrti si poblíž ustříhl svou chlobu čínské tradice, ... 1,5 metrový cop. Tak o tom budu při svých kondicích psát zítra, a okořením to povídáním, co mně zbylo v hlavě po Benovy, když sám v těch končinách pobýval. Matně si vzpomínám na špionážní *Velkou hru*, co Ben tehdy vzpomenu. To po sobě v Hindukúši navzájem šli ruští a královští špioni. Rusové schováni za obrovskými sochami Budhy, vysekanými do skal, ne pro účel schovky, počítali britské vojáčky, jak mašírují na pomoc! To jim právě teklo do bot, a někdo to bohatství, co nestačili nalodit, také musel odnést domů. Ano, jednalo se o vstupní brámu mezi horstvy do koloniální Indie. Ale, jak v těch podmínkách bez života mohli vůbec přežít? Jedni i druzí, Rusové i ti imperiální vojáčky, tak o tom bubu psát v zítřejších kondicích...

Ale, jak říkám, jsem vděčný za každý námět pro své mysl ozdravující psaní. Vlastně jsem vděčný za každou

dřívější příhodu z mého, a také z dlouhatánského života Benova. Tedy, když si ještě na něco vzpomenu...

A ten Aj Wej Wej, dnes staříčkový Číňan? Jen si vezměte. Musel být už tehdy slavný. No co? Když se dostal do naší knihy. Nebo snad ne?... Ale pravdou také zůstává, že hrdinou se člověk může stát i proti své vůli. Takže tak!... Ale, o té metalurgii a slévárenství se také chystám napsat pojednání. Tedy, o úpadku tehdy celosvětové poptávky po oceli. Megadomy ustaly, dobový *index*, to jasně ukazuje. To je jasný,... ale ustrnula i poptávka po umění vjednom. U Christie's padají prodeje do dnes; především těch těžkých kusů odlitých z bronzu. Ale pravdou je také, že poctivé umění si zájem i cenu drží, bodejť by ne, vždyť jej naopak není. Každý si to hlídá. A to ostatní?... prostě trčí! No nevím, jak se obstojného vysvětlení ony doby zhostím?...

Na druhou stranu, toho co trčí, těch *klumprtů* k ničemu, leží bez užitku haldy. Nevědí, co s tím. Nejraději by to zahrnuli, buldozery,... ale to se nestane. Strach jim to dnes již nedovolí...

Myslím, že to nakonec, vše rozdají potřebným. I to nepotřebné?... vnucovat něco?...

No nevím, jak se toho problému zhostím, jak z toho problému nakonec sám vybrusím?... byť jen v rámci rekondičního psaní...

Žijeme složitou dobu, snad nejsložitější, dobu přelomu. Obyčejně se takové epoše říká doba převratná. Tak, alespoň tomu říkali, i říkají. Kdo?... vzdělanci, filozofové, tedy zbylé individuality dosud nezahleděné do sebe. Tedy pohledem Konfucia. Ten jeho citát se mně vždy vrací, v takovémto rozpoložení,... obyčejně když píší, na mysl. A, pak ještě jeden citát se mně dere z hloubi na povrch. Přes dvě milénia po tom slavném Číňanovi se k podobné, však pokročilejší situaci stavu světa, vyjadril

jistý *Lord*. Ten sice přijal, titul,... bylo to ještě bezpečné, a účelné pro dotváření pokročilého názoru ve feudálním chápání zbytku světa. Vyvolenými. Ano, jiný Alfred, Alfred Tennyson, ten právě takhle hledal inspiraci, snad ani ne v tom slavném starodávném Číňanovi, pro svůj prázdný verš, ale v *Písni o Nibelunzích*. Však vylezl mu z toho problém příčinný. Věc, příčina a následek! On sám, se také často nořil do hlubin duše. Co přijde potom? Po nás!... píše na to, ve své *Lockleyské radnici*, ve jménu pokroku, parafrází asi toto:... “*Věčným pokrokem!... nazývají výrobu doktorantů?... a já říkám, utěšme to pokušení, utišme tento nářek pokroku dříve než uplyne dalších 10. tisíc let...*“ A právě Tennysonovo autorské čtení ze záznamu poslouchal náš malíř modernista Alfred Justitz při práci ze svého *radiožurnálu*¹⁰⁸. Psal o tom dost dopodrobna ve svých lejtrech. Dnes již ani nevím, kde vězí. Ten *fascikl* budu mít někde ve starém šufletu. Ano, to si náš malíř Alfred pořídil poslední výkřik techniky. Radiopřijímač, značky *Balcarolla*, a poslouchal při práci, při houpavých pohybech Tennysonovu autorskou četbu na pokračování. Muselo to být ze záznamu, psal se totiž rok 1924. To Vám zaznamenali *Lord-Tennysonovo* předčítání na fonograf. To, ještě náš malíř modernista Alfred, nebyl snad ani na světě. Někde to tak v lejtrech stojí. A stojí tam více, Alfred Justitz na tom místě popisuje, i jak takový záznam technicky vznikal. Pokroková technika jej zajímala. Píše o jemných monterech, jak spisovateli dali před ústa takovou velkou membránu, a chvění amplitud podle hlasových vybrací přenášeli přes jakous ostrou jehlu, jako záznamové vrypy na papír. Ten papír byl unášen hodinovým strojkem. A po letech moh, tohodle snad nejcitovanějšího spisovatele, Alfred poslouchat přes svůj

¹⁰⁸ Počátky poslouchání slova prostřednictvím radiopřijímače u nás...

oblíbený *radiožurnál*. Ano, tak to pokrokové prostředí Alfredovi bylo k užitku. A píše na stejném místě Alfred, i o poště. Její užitečnosti. Jak podobné pokročilé médium pomohlo francouzským vojákům, nebo to byli Angličani?... teď nevím. Poslat zprávu o získání oněh hlav ze zvěrokruhu na fontáně Starého letního paláce v Pekingu. Tam měli ale problém. Číňani totiž dlouho nevpustili telegraf na své území. Poslední telegrafní sloup tehdy končil uprostřed řeky, dříve plné perlorodek, mezi Čínou a Hongkongem, kousek od Šen Čenu. Dále již zpráva běžela hladce, jako po másle zakopaným kabelem, až do toho Hongkongu, a dále lodí do Hamburku,... pak konečně poštovním dostavníkem k adresátovi. A to si vezměte, jak ten pokrok běží,... když ještě Caesar, musel poslat svou zprávu o zabrání Galie poštovními holubi. Zašifrovanou poznámkou dole, tyran ještě dopsal, kolik vozů toho vezou domů;... toho zlata, že cena žlutého kovu po té zvěsti spadla doma na polovinu. Někdo tu šifru cestou totiž prolomil. Či dobrý, či špatný marketinkový tah?... copak já vím, prostě se vše opakuje, jako přes kopírák. To obyčejně poštovní holubi zapráskají křídly na pozdrav, zorientují svůj let, a roznesou takovou zvěst do světa. Třeba právě tu od Julia Caesara, co věčně někomu něco dlužil, a na Rýnu si přes noc zpravil chuť. Jenže s jídlem chuť roste, a právě tehdy si budoucí tyran po holubech poslal nekolikovanou žádost o cosi?... Obyčejně to tak bývá; totižto svému oddanému příteli, synu své milenky Brutusovi poslal jinou zašifrovanou zprávu, také po holubech, tohoto znění: "... *jsem bohat, pokořím si svět*". Tu šifru, v níž strejda Caesar obyčejně posouval každé písmeno ve slově o tři písmena v abecedě do předu, měl znát jen oddaný Brutus mladší. Však zprávou rozčarovaný dosud naivní Brutus junior, zatím co si Caesar z galského zlata co se na něj místní tak nadřeli

v dolech provincie Limousin razil *aureusy* s vlastní podobiznou,... oblíbenec kul pikle. I s dalšími senátory! Caesara na smrt dobodali,... a přesto, že Caesar stačil populisticky včas zrušit šmahem ruky všechny dluhy plebejcům,... přesto se Brutus obhájil, před shromážděním ve své slavné řeči na Chrámové hoře. Julia G. Caesara prohlásil tyranem!... obhájil krvavý čin. Nic nepomohlo, nemohlo; to právě císařství kolem věčného města vznikne teprve o desetiletí později, kdy svou pleš vavřínovým věncem si začne zakrývat jiný tyran, Oktavián - *Vznešený*...

A ještě zpět k tomu Šen Čenu, kde mají kapitálovou burzu. Do dnes. S ne velkou tradicí. Sídlí však v baráku velkém, jako svět. Vystavěném do podoby obráceného kříže, tedy z profilu. Ano, Vážený čtenáři, právě na té burze byla někdy v sedmdesátých prošlého věku kotovaná ta moje jednodolarová akcie po Benovi. Když jsem ji v náhlé finanční nedostatečnosti prodal, ve Frankfurtu, cestou do Kolína am Rhein na místní *fašaňk*, jsem za ni dostal *majlant*. Tehdy mrzlo jen praštělo. Ano, dostal jsem dolarů rovnou tisíc. A to je co říct. Co říkáte?...

Ano, taková osobní svědectví, či zkušenost mám nejraději. A jsem povděčný vždy, za každou zprávičku. A takovou zprávičku z dobových novin si cením nejvýše. Tu považuji, pak za druhý nezávislý zdroj ověření si pravdivosti!... Takže co píši, je obyčejně zaručené...

Jó, zásadový to Benjamin Ch. byl,... a já?... já jsem také, jak říkám. Třeba jsem nikdy nesednul do prostředku, či automobilu s dieselovým motorem. Tedy nikdy. Kdysi to jo, ale od chvíle, co se provalilo, co z něj leze, tak ne! Vážně, jen si vezměte ten jemný prach, co

z toho vypouštěj se dostane všude, přes průdušnice krevním řečištěm, až tředa do vlásečnic palce u nohou,... se ten *marast* dostane. Pak jste ale tím svinstvem prolezlý už celý. Ano, místo kyslíkem, karcinogenem NOx¹⁰⁹,... tak vidíte, když to víte, také by jste do takového prostředku více nenesednuli. Říkal jsem vám to, Vážený čtenáři. NOx z dieselu, a pak ještě ozón ze stejného motoru nás ohrožuje přímo na životě. A nejen nás, třeba takový sekvoj v Americe, také. Vezměte si jenom, tento náš příbuzný z rostlinné říše, přímý svědek našich starobyklých dějin, je díky tomu ozónu v ohrožení života, stejně. Začínají mu po dlouhých tisíciletích žloutnout jehličky, a takový sekvoj si pamatuje mnohé, stavbu románské rotundy v Podivíně někde na Jižní Moravě, i otrockou práci a bezpráví na stavbách pyramid v Egyptě,... a teď toto, má se ztratit v nenávratnu pro jeden náš pitomý rozmar. Žloutne, tomu živému obru, mohutnějšímu Kolínského Dómu na břehu Rýna, možná ještě vyššímu,... pamatujícímu však rozhodně více, žloutne jehličí. Tak vidíte, takový zásadový člověk, jako byl Ben, Vy i já jsme dnes, můžeme být prospěšní, když do takového *vehiklu* více nenesedneme. Nebo více, více si od nich samotných na podobné klumprty peníze půjčovat nebudeme...

A tady to mám, zase jsem se celý pokecal, u jídla se mluvit nemá...

Ale, co? Přece jenom mně to nedá. Takovéto pravidelné terapeutické psaní, třeba pro magazín o zdraví, je prý pro starce dokonce lepší, i než to mé pravidelné cvičení, nebo chození každý den na stranu po ránu...

¹⁰⁹ Několika, tedy x-členné dusičnany.

Ben měl skvělou fyzickou kondici do poslední chvíle. Já ji mám také. Jako bych usilovností se naučil u něj. Však, to on mě nahnal tenkrát do kurzu *kraf maga*, prý jsem neduživý,... mně tehdy řekl. Tím to začalo. Ben cvičil pravidelně protože musel, bez rozcvičky by se ráno nepohnul. Kdysi si prý hejbnul páteří při nějaké automobilové naháněčce, jako ze staré americké gangsterky, vyprávěl. Já procvičuji pro změnu každé ráno těch pět set vnitřních svalů, nebo kolik jich je, z vlastní vůle. A ještě z preventivních důvodů. Trénuji hluboké vnitřní svaly, co formují figuru. Také se ještě kdejaká padesátnice po mně ohlédne, jak dobře vypadám. A také procvičuji sestavu s těžkou šavlí,... ta podněcuje vyplavování bojového hormonu překonávajícího strach,... vědci mu říkají *noradrenalin*, a já jej cítím. Při sestavě bych propíchal, tou těžkou šavlí, všechno co mně vleze do cesty...

Opravdu nevypadám na to, kolik mně je. Jak říkám, muži v hospodě v nejlepších letech si při pohledu na mne záhy netroufnou. A k tomu všemu to psaní, ale to jsem vám již říkal. Prostě se stále cítím v nejlepší formě, jakou jsem kdy měl. Ív mně nevěří, že to věčné psaní, drnkání na kytaru a protahování se před *špíglem*, je lepším lékem proti stařecké demenci než pilulka, co ji právě polykám a zapíjím...

Nazrál čas:...

splnit poslední vůli Benjaminu Ch.. Tedy nahlédnout do spisu zaznamenávajícím druhý Benjaminův sen-
apokalyptické zjevení se Jákoba... v Justitzově obraze.

Ted' vlastně nevím, proč s tím stařec dělal takové cavyky. V té naději opředené zvěsti stojí přepsána vlastně slova z projevu jednoho černošského předáka, amerického aktivisty minulého století. Svůj projev tehdy nestačil dotáhnout do konce, dopovědět,... obyčejně to tak bývá. Zazněly výstřely...

Nic zvláštního v tom starcově poselství vlastně není. Ale, to byl celý Benjamin Ch., napínat člověka do poslední chvíle, až k prasknutí, a pak? Zjistíš, že vlastně z komára právě uplácal vola. Snad jen tato poznámka, na ukázkou, samozřejmě uštěpačná: Na fotokopii rodného listu na jméno Samuel Langhorne, rok narození 1835, ručně napsáno zvětralou tužkou stojí:... „přichází na svět na ocase Halleyovy komety“. Jiný, mnohem čitelnější zápis říká:... „Samuel nám odešel na věčnost v dubnu 1910.“ To vysvětluje, alespoň něco ze špionova života. Benjamin Adams, Alfrédův učitel a domělý otec našeho Benjamin Chomickiho v jednom, nemůže být pokrevním otcem našeho starého špiona! Přece špionův otec odletěl v dubnu 1910 na ocase Halleyovy komety. Vrátila se,... si pro něj, po sedmdesáti pěti letech. Mormon Adams ovšemže ještě v roce 1913, nebo 1914, přesně se neupamatuji,... ale na tom nesejde; zadával si u A. Justitze namalovat obraz *“Jáko b, Lea, Ráche l a Zilpe s malým Josefem”*. Jó Alfred Justitz!... malíř modernista.

Jedině, pak ještě dvě špionem Benem tady zmíněná jména stojí za zmínku. Ta se pro změnu, vůbec nehodí do kontextu jeho snu zaznamenaném na pergamenu, co s ním dělal takové cavyky;... Proudhon a Wágner. Snad jen slovo anarchismus spojuje ta dvě jména ze špionovy

zanechané zvěsti. Ba ne, jen dvě,... špion Ben určitě ne. Nemyslím, že by se Benjamin Ch. k takovému hnutí kdy hlásil; také jsem červenou šerpu kolem pasu u něj v šatníku nikdy neviděl,... a pak nikdy mně nic...?

Tak, první jmenovaný, slovo samotné vymyslel, a druhý vzpomenutý kamarádil s Rusem podobného smýšlení...

Gustave Coubet, obdivoval Proudhona zjevně také, portrétoval jej s neobyčejnou pečlivostí, jako by po staletích mu vedl ruku sám Rembrandt van Rijn...

Tedy první jmenovaný, je vůbec prvním zaznamenaným anarchistou na světě, a navíc autorem výroku, "... *vlastnictví je krádež*". Stejné obvinění by v projevu našeho černošského předáka minulého století zaznít jistě mohlo. Těsně před tím, než zazněly ony osudové výstřely. Jen se divím, proč by Proudhonovo heslo neaktualizoval,... nepřizpůsobil době; třeba, že "*přespříliš vlastnit je nehoráznost*", nebo tak, podobně. Ovšemže v té době? To ne,... myslím, že dnes ano, ale tehdy?... by si ani on *netroufnul*. No, ať je to tak, nebo tak,... obojí je nejspíše hloupost, ne-li *tuplovaná konina*...

No, *konina*? Určitý smysl by to dávat mohlo, tedy při pohledu přes zvětšovací sklo, tam dole nalezneš ještě jedno jméno Malcolm X.,... a, pak ještě pozorným pohledem do naší společné historie tu zaznamenávám Benovo vyprávění, kde právě jméno Melcolm X. padlo. Ano, bylo to ve chvíli Benova probuzení se v letedle, kdy měl ten sen o otrocích a bílých, jak společně pracují na bavlníkových plantážích, právě někde v Lousianě. A pak ještě jednou to jméno vzpomenul, když mně Ben dával

školení, jak se mám zachovat, když se dostanu pod nesmlouvavou palbu ringu volného,... a dal k dobru historku, prostě něco z toho nesmlouvavého prostředí:...

‘To právě mladý boxer deklasoval v Miami šampiona Sonny Listona,... a posléze byl povolán bojovat do armády. Jít valčit do Indočíny,... rázně odmítl s dovětkem,... *“ti lidí tam, mně nic neudělali!”*. Ano, takto stařec mluvil,... mluvil o tom mladém boxerovi, jako o hrdinovi. Prý často chodil na kázání muslimského kazatele v Americe, reverenda Malcolma X.. Sám boxer se na tu víru posléze dal, a dal se i přejmenovat na Muhammada Aliho.‘... Ano, takto to Ben tehdy říkal, když mně toho mladého boxera dával za vzor. Že vždy, za každých okolností musím mít svou koncepci života. Jako by jemu vypadly z konspektu,... ony Benovy myšlenky, právě tehdy. Tak mně to alespoň přišlo, když v jednom povídal o automobilce BMW. Prý, pět let před boxerovým triumfálním vítězství v ringu nad tím Sonnym *mlátičkou*, se dostala automobilka BMW před čistý *bankrupt*,... vytáhnul ji z těch dluhů jeden šikovný člověk, a dal té fabrice perspektivu, zlomový model BMW 1500. ‘A tomu se říká koncept! Barnabáši, poskládat věci do dlouhodobého konceptu,...’ tím mně Ben, právě tehdy připomenul, dnes spíše jako nevalnou metaforou užívané slovo, konceptuální. Tehdy jsem ho za slovo nevzal, ikdyž jsem mohl. Moh jsem mu tenkrát, a dnes bych to dozajista udělal! Omlátit mu ten koncept i s celým tím BMW o hlavu! Ještě kdysi před tím, snad hned po válce, přece Ben koupil pro svou milovanou Rúth z Kolína, také motorku od BMW, s uspořádáním válců *boxer*. Upřednostnil ji před podobnou mašinou od

NSU, prý kvůli nacistické minulosti *matky*, či *otce*?... no, prostě dnešního Audi! A přitom ono, navísnost dnes konceptuální BMW má minulost podobnou toho NSU, jen tak blbě nedopadlo. Díky té legendární 1500?... prostě nejspíše do dnes za ní stojí stín Josepha Goebbelse. Po přeslici. Zase by se z toho lišák Ben nějak vykroutil, jak jsem toho starého špiona osobně poznal, zase by měl nějaký ten protiargument!... třeba, že mu to došlo a sedlal později obstarožního *Brough Superior*, model SS 100 s nápadně tvarovanou nádrží po syru Lawrenci z Arábie...

O toho prapůvodního mechanického *boxera* by snad nyní ani tak nešlo, ikdyž trochu také, ve spojení s tím Sonnym *mlátičkou*. Spíše o ten samotný koncept myšlení jde, historicko-kritické nazírání. Přes různé úhly pohledu? Tedy konceptuál ve všeobecnosti! Ano, a především pak o léta převažující, tzv. konceptuální *kumšt*. A právě takové umění narazilo záhy hlavou do zdi také. To jeho hodnota, jako taková, padla na 10% původní ceny. U *Christie's* uváděné, jako cena vyvolávací. To ten starodávný *bavorák* o obsahu válců 1500,... již dávno patřil do ranku *youngtimerů*, tedy bohatě nadhodnocených autoveteránů. A pak, ještě matematické modelování nezapadlo do konceptu vývoje světa pro příští desetiletí. Ano, modelování jiného ranku, zvaného ekonomika a ekonomie,... ale to Ben ještě nemoh ani tušit, i když?...

Chvilí na to Ben běžel, a jednoho veterána BMW 1500, snad s výrobní číslicí dva vyraženou na karoserii, ve *frcu* na auta koupil,... aby jej na rumovišti spolu

s podobně starým mercedesem nechal zarůst travou a mechem...

Prý onen mladý boxer měl v sobě od dětství také zakódovaný podobný koncept. Vnitřní touhu něco zvládnout,... a za tím šel, Barnabáši. Toto mně Ben tenkrát, věřte nebo ne, v letadle nad Atlantikem vtloukal do hlavy. A, že málem dopadl, jako Ben. Ten boxer, Muhammad Ali. Také prý ho málem vyobcovali. Jako Bena dvacet let před Alim,... z Ameriky...

Odmítl narukovat do Indočíny. Ali, totižto chtěl něco dosáhnout, měl víru, touhu a přesvědčení vybojovat velký zápas. A ne, se nechat někde zabít lidmi, kterým vlastně nic neudělal...

Kápli si tehdy s tím boxerem, černým muslimem, do noty,... tedy Ben a náš černý šampion, přestože na sebe kápli jen náhodou...

A Benjamin Ch.?... ten pro něj dokonce vypracoval tehdy ještě jinou koncepci, bezpečnostní. Jako bokovku, fušku, melouch, šolích, jak chcete,... v hatýrce špionů, prostě *kontraservis*. Prostě servis proti servisu. Proslýchalo se, že na toho boxera mají políčeno, že dělá jednoduše ve světě zlou krev. A tak ve čtyřiasedmdesátém prošlého věku, ten rok si pamatuji přesně,... Benjamin Ch. doprovázel Aliho, tedy tak mně to tehdy stařec nad Atlantikem v letadle vypověděl,... aby kryl záda našemu černému boxerovi cestou do Afriky. Tam si to měl rozdat s jiným šampionem černé pleti, s Georgem...

Georga nakonec dostal také, na kolena, v patnáctém kole, odpadl vačerpáním. To náš špion Ben mu právě naordinoval vlastní taktiku. Ano, totální zněna taktiky, se tomu manévru podle Bena od té doby říká! Dříve totiž Ali

kolem všech stejně tak udělanejch *mlátiček* jen si poskakoval, poletoval jako motýl, a sem tam bodal, jako včelka. Jen taková razítka jako od pošmistra přistávaly na čele takové té neskutečné mlátičky, pak přišel obyčejně levý hák na saňku. To byl obyčejně úder, známý jako k.o.! Tentokráte náš špion Benjamin Ch. zase zabodoval, šampionovi naordinoval taktiku “*rope and dope*“;... ‘ano, jednoduše využívej energii pružných provazů, Georg bude bušit a bušit do tvých rukavic a zaťatých břišních svalů. Až?... až vysílením padne před tebou na kolena vysílením!...’ A, budiš světlo!... a bylo!... Ano, Vážení, starý špion Ben byl totiž velmistrem taktiky...

A ještě jednou poslal Alimu, jestli si správně vzpomínám, náš stařec, pozdrav. Gratulaci! Ne k výročí afrického vítězství nad Georgem,... ale přímo na jakousi ceremonii do Washingtonu. To jej, již dostiženého onim Němcem, *Alzheimerem*, zahlédl v televizi sedět na kolečkovém křesle pod tamním obeliskem. Byl zabrán v přímém televizním přenosu. Měl slzy v očích, jistě pociťoval zadostiučinění. Ben, již jako stařec mně jednou pověděl toto:... “*Zadostiučinění za tu Indočinu*“, řekl mně. Pod tím obeliskem se účastnil inaugurace prvního prezidenta afroamerického původu;... zatím, co odchozí šéf světa urychleně nasedal do vrtulníku. Skytla naděje! Prchal zadním vchodem pro majordóma. Měl nepadnoucí kabát, bylo chladno, jakoby ušitý z ostudy. Nikdo nevěděl, co se v tom čase děje. Ve vzduchu visela nejistota i naděje, vjednom. Šeptalo se o politické revoluci. Bývalému šampionovi na kolečkovém křesle se řinuly samovolně slzy, blažeností. Právě začínal nabírat

na obrátkách krach na Wall Str., a o prezidenta v helikoptéře se nikdo nestrachoval. Jakoby na chvíli strach ustrnul vůbec. Ano, nad hlavami se skvělo heslo “Yes, We Can“. Tak, právě tehdy Ben poslal Alimu upřímný pozdrav e-mailem. Ben povídal, že mu přišlo v tu chvíli nejspíše líto, Alimu, toho muže uvnitř helikoptéry v kabátě z ostudy. Slzy se mu po tváři jen řinuly, byl totiž dobrákem od kosti. Muhammad, když se podíval na to heslo naděje nad hlavami davů. Možná mu přišlo líto i toho, že přijal!... medaili pro hrdiny právě od muže v převlečnicku z ostudy sedícímu v tu chvíli nad jeho hlavou, v helikoptéře směřující kamsi do nenávratna. Ben říkal, že si to pozvání možná už ani neuvědomoval, demence popsaná onim Němcem mohla být u šampiona natolik pokročilá, že kývnul prostě na všechno. Ne, rohovníkovi nic nezazlival, naopak se divil. Divil se nesoudné opovázlivosti moci...

Pak jsem se s tím nápisem nad hlavami davů setkal ještě jednou. Později. *In natura*, i já. To jsme byli s Benjaminem Ch. v tom NYC,... a na jednom sloupu místní nadzemky zel bez ducha stejný,... nápis “yes, we can“ v provedení velké grafity, však již značně opršený. Tak snadno se zapomíná. Pomyslím. Já, však na starého Bena nezapomenu, nikdy. Vždyť si jen vezměte, kolik mně toho dal. Tedy mně a Ív...

Struktura zvaná *establishment* nosí neprůstřelnou vestu, z toho nejlepšího *kevlaru* ušitou, a je trpělivá! Má svou *FBI* po ruce. Čeká na příhodnou příležitost, prostě jen tak čeká, jako by nic. Jako myslivec na posedu. Nechá tě napojit, pak vysílit a unavit. Ale, o této stránce

věci jsme před chvílí psali. Nechal bych to být. Z jiné strany bojiště. Jako by ty inteligentní tajné služby od sebe opisovaly...

Vyhladíš, nebo tě zostudí na veřejnosti, i v tisku. Takový servis. Takto mně ty nejúčinnější praktiky moci starý špion Ben tehdy vysvětloval;... a měl po ruce, jako vždy příklad:... začal nenápadně filmovou módní vlnou, francouzskou. Francouzi natočili tehdy film o frivolním a nespoutaném mládí, či beznaději. Váhali, jestli jej pustit do éteru. Jmenoval se u nás "*U konce s dechem*",... do filmu si vybrali mladičkou Joan Sebergovou. Ta mladá Američanka se v tom filmu shlédla. Role ji přirostla k srdci. Cítila se konečně svobodná. I mimo kamery. Ta svoboda po francouzsku, však nezapadala do konceptu již tak strukturované Ameriky. Smůla. Nezaklepala, a měla zaklepat, jako těch deset pannen?... Nemohla,... přece chtěla svobodu, pro sebe, a práva pro černé lidi, i pro indiány. Podporovala hnutí *Černých Panterů*, a také nechtěla platit daně na Indočínu. Naopak, platila za transparenty pacifistů, nosila stejné letadýlko v kroužku na krku, až na to doplatila. Vlastním životem. Dostala se do programu *Cointelpro*. No coment. To bylo vypovídající i pro Bena. Pro špiona takového kalibru, jakým Benjamin Ch. byl. Do karet mu tehdy nehráli ti *Černí Panteři*, více mu nahrávala víra hereččiných prapředků, jakož i německé kořeny. Vlastně tomu sám nerozuměl. Nelíbila se mu pak ani ta pitevní zpráva, a konec konců, ani zpráva policejní. Myslím, že právě jednal na přímluvu boxera Aliho. Pro něj to tehdy udělal. Na dálku z exilu. Alespoň se pokusil. V mých očích posílil. Herečku vlastně neznal, však ten její film

natočený podle té nové francouzské vlny, znal dobře. Skočil si na něj několikrát za sebou, aby tu herečku blíže poznal. Překročil vše, své pravomoci i svou tělesnou konstituci, špion Ben,... pokusil se na vlastní pěst o nemožné, přes špižírku nakouknout do spisovnice plné divných záznamů. Doslovných odposlechů. Zahlédl tam jméno! V momentě ji v úleku stařec zavřel, onu spisovnici,... a to byl ještě v dobré kondici, případ urychleně vzdal. To jméno, co stálo na té tajné listině, a zároveň stálo proti té titěrné, 63 *inch* vysoké dívence, Bena zahrno do kouta. To jméno nevyřknul ani přede mnou, po letech. Nemohl to prý dotáhnout, zhroutil se hierarchie i struktura samotná. Nemohl to ani kvůli svému černému kamarádovi z ringu, prostě udělat:... “... *změna může nastat, jen při odmítnutí všech dosavadních pravidel, ... Barnabáši!*”... více mně k tomu tehdy popověděl. Tak jsem mu tedy připomenul jeho vlastní slova, kterými mě tehdy školil ve věci kacířství, že Bruno také byl inkvizicí odsouzen pro kacířství. A že takové kacířství je vesměs světu prospěšné, a že takový opravdový kacíř, musí být za prve o své věci úplně vnitřně přesvědčený,... a za druhé nesmíme nikdy přestat v šíření toho, o čem víme, že je pravda, jsem špionovi tehdy připomenul. A stařec Ben nic. Nic mně na to neřekl. Přestože byl hrozně ukecaný, jak jsem již několikrát vzpomenu...

Jen si vezměte, ta doba?... a Benjamin Ch. tehdy? Se do politiky zásadně nemíchal. Ale zase, může být takový špion apolitický? Jen si vezměte:... *Pražské jaro*, *Woodstock* a Henrixova hymna na elektrické kytáře, ropná krize jako Brno, *Belfast* a *Německý podzim*. Čína

se právě pokouší o získání statusu tržní ekonomika, mimochodem nemá jej do dnes. Rusové si pláclí s Američanama v kosmu, a v Argentině řádila *špinavá válka*, a hned vedle prosperovala *kolonie Dignidad* pod Pinochetovou ochranou, a odsoudili tehdy také vraha Mansona. Ne myslím, že se vůbec nedivím, ani po tak dlouhatánské době. A navíc, když je po všem?... a když je po všem, je obyčejně každý generálem. Nedivím se starému špiónovi Benjaminu Chomickimu, vojákovi tolika armád, že do politiky zásadně nikdy nevrta...

Ano, věřte mně,... a to Benamin Ch. byl v boxu opravdu dobrý. Okusil jsem ho na vlastní kůži. *Jauvajs*, ještě teď to bolí, jen si vzpomenu, jakou mi ji občas natáhnul, že si prý nehlídám obranu *třistašedesátku*, že zase nejsem ve stěhu. Ano, na politiky ne. Na mě si naopak troufnul kdykoliv. Chvíli jsem se nedíval, a již jsem ji měl. S dovětkem, že nemám být *ufňukaný*. Prý mám slabé periferní vidění, dodal...

Jak správně říkal Ben již tenkrát, a dnes po desetiletích nezbývá než mu dát za pravdu. To zase mluvil ještě o jednom konceptu, o dalším,... o konceptu vědy samotné. Když říkal, že jejich ekonomie stojí na metaforách. Ale, kdo jsou to *oni*? Nevím, jak se dokázal tehdy tak rychle zorientovat v ekonomii, i mezi *nima*. Jestli si udělal večerní kurz, nebo si koupil knihu pro samouky, nevím. Dodnes mně to nejde do halvy. Přece tvrdit, dobře si ta jeho odborná slova, jako bývalý pracant v prognostřáku pamatují, že to takto dál nepůjde. A přitom dávala smysl, ta jeho tvrzení, tak nevím. Ano, literární stránku Ben postrádal v těch jejich odborných

pojednáních, i u burzovních zpráv v novinách. A také v mé rozpracované *výroční zprávě o stavu korporace jménem Svět za rok 2014*, tak v té mu literární stránka scházela také. A to jsem si myslel, že jsem tak trochu i spisovatel, tudíž po této stránce měla být *zpráva ke konci roku*, tedy podle mne, vpořádku. Nebyla. Ben si pohotově vypůjčil postavu starého Scrooge z Dickensovy balady. Že je tam ten napravený zloduch Scrooge rozveden v širokých souvztažnostech, na rozdíl od zjednodušování dnešního, mnohem složitějšího sociálního prostředí, než bylo za Dickense. Myslil jsem, nejdříve, že Benovi jde opravdu o to literární dílo. Mýlil jsem se. Pouhá metafora...

Jo Ben a metafory. Stařec si právě tehdy vzal na paškál nejdříve tu moji výroční zprávu. Z té si vypůjčil tvrzení, že Kondratěvovy periodické cykly se slily v jedno, v tržní a finanční toky. Věda, jako taková byla v tu ránu nahryzána. Dříve aplikovaná matematika; mimoděk, tady ještě slovo aplikovaná mělo svou vážnost,... dávala ekonomii důstojnost. Neoklasicistní ekonomové, to bylo také dříve, však vzali *bytotní základně*¹¹⁰ svou literární stránku. Osekali vše na dřevě. Ben měl Vážení, již tehdy pravdu, když vzpomenu krásná Alfredova neoklasicistní zákoutí s cestami někde mizejícími za rámem,... život a duch obrazů Alfreda Justitze let dvacátých jeho věku, se odehrává, jakoby za plátnem samotným, říkával. To žel v nesmlouvavém neoklasicistním prostředí ekonomiky nejde. To tvrdil již

¹¹⁰ Ekonomika jako základna, a třeba politika coby nadstavba, a výše jen ten nechvalný výrok von Clausewitze...

tenkrátě stařec Benjamin Ch.. Potom již měli snadnou úlohu naši ekonomičtí inženýři, nobelisté a profesoři na *prestížkách*. Začali modelovat zjednodušené neoklasicistní prostředí matematickými nástroji, aby dali oboru exaktnost, a především nesrozumitelnost. Zahalili věci jednoduché, tajemnem. Přitom jsou to pouhé metafory:... *pod tímto grafem si představte, ... nebo tento jiný graf sloupcový, představuje toto...*

Ben dobře říkal, musejí vrátit své ekonomii řeč, literární stránku. Trhovci se přece handrkovali, dohadovali cenu býka na býčím trhu, sjednávali obchod. A ty dnešní odduševněné trhy?... ať již býčí, nebo medvědí, nejlépe vše zobchodované vysokofrekvenční technikou? Samá mašinka. Nebo ty modely centálních *eqvilibristů*?... tedy jakési nasimulované situace, nepředstavují nic jiného než předpovídání rozmarného počasí. Ben jim již tenkrátě radil, ať nepiší pojednání k nepřčtení. Jen tak, pro nějaká vědecká simpózia, což je jakási obdoba, či podpora turistiky? Tady by to význam ještě mělo, ale ať tomu na dřeň osekanému prostředí, co tak vehementně zkoumají, jako středověcí alchymisté,... zase metafora, zasek jsem se. Tak znovu;... ať si prostě vsadí na literaturu, tam je za ty věky napsáno všechno. Třeba, že pud člověka, podobný zdravému rozumu, přehluší nakonec tu nepopsatelnou příslovečnou touhu. Doslova i přeneseně měli, podle starce Bena, vrátit trhu potřebnou řeč!... a hlavně:... *“... pište jednoduše a srozumitelně, milí doktoři věd ekonomických“*. Vzpomenul jednou špion Ben:... *“Třeba v lidovém nářečí pište, vašemu nitru nejbližším“*. Takto již tehdy Benjamin Ch., právě v rozčilení, to míval ty nejlepší nápady, hovořil o

konceptech oborů vědných, jakož i o ekonomii,... jako poslední baště odolávající vážnému bádání:... *“Přece dále není možné, aby na všech prestižkách, či velevážených institutech se mluvilo jednou a tou samou řečí, jako přes kopírák. Jako přes direktivu. Jako by se již jen vzývalo stějně, to starobylé,... i stejně tak obnošené kliše!... Jakýs kýč, nebo co?... to se nedokáží povznést a vzít si příklad z jiného kumštu?... třeba výtvarného. Třeba, právě z exprese v malířství;... různé školy, směry oživující se přece navzájem!... To už není možné, aby na všech těch honorálních institutech učili podle jedné, dá se říci světu předložené knížky. Pořádně zcenzurované. Kam toto povede?...”* Ano, takto starý špion Ben tehdy častoval ony ekonomické autority bez nápadu, a bral si je přitom na mušku po jednom, jmenovitě. Ano, takto starý Ben, již kdy volal po vskříšení tvůrčí jednoduchosti. V té je prý krása. Přesně vyhodnotil věcný stav popisků zkoumajících světovou ekonomii napříč světem,... jako záměrně nesrozumitelnou. Chtělo by se říci, dokonce s předepsaným slovosledem. Ale kdo mu k tomu dal právo?... kdo se starce prosil?... přitom jeho vědomosti stály na vodě, byly *pod psa*. Večerní kurzy, učebnice ekonomie pro samouky sice měl na stolku po ruce, a pak ještě moje výroční zprávy z prognostáku z doby, než mě vyhodili, to je pravda. Ale to bylo všechno. Ano, žalostně málo. Navíc se celoživotně angažoval v oboru docela jiném, jako špion! Tedy možná jistě tajné informace, z jistých vysoce postavených kruhů, měl...

Dnes vidíme, že modelované *“kreš“-testy* centrálních *eqvilibristů* s penězi k ničemu nevedly. Dokonce dodnes

o nich tradují anekdoty; jen si vezměte, a dokonce říkadla s obkročným veršem, hrajícím si se slovními hříčkami té dávno prošlé doby. Něco pro Voltaira, Vážený čtenáři, slovní zaklínadla jako třeba;... “... *projekt tlumíme a tok peněz přesměrováváme, ... neplní produktová očekávání záměru, peněžní sumu je nutno vrazit do konzervativní investice, a sinergie můžeme hledat ve všem!...*” Tak, takto se ještě dnes bavíme na účet ony degenerované jednostranosti. Žádná kreativita. A přitom si pomalu začínali myslet, že to bez nich nepůjde. A šlo. Ale to nemohli tušit, *Oni neomylní*. Tak za katedrami, tedy tehdy ještě dlouho, těmi poslušnými vojáčky posouvali dále. Ale zase, co faktor času a evoluce? Přece jenom se dnes píše rok 2055, a po válce?... je přece každý generálem. Že ano? Třeba právě po takové válce;... kdy hyperinflace vymaže rázem veřejný dluh. Veřejný dluh, slovní hříčka, zase metafora,... přece Země nedluží nic Marsu ani Venuši. Ale, že Ben to tušil. No tušil, možná ho vše napadlo v rozčilení. To měl vždycky ty nejlepší nápady. Rozčiloval se tehdy, zrovna tak i guvernér *evropské centrální banky*. Ten však měl nápady, na rozdíl od starého Bena,... v tom čím dále čtenějším rozpoložení ducha,... naopak ty nejblbější! A ta evropská instituce z Frankfurtu?... na pokyn z hůry!... začala brát již kde jakej dluh, za kde koho, na svá bedra. Snad v dobré víře, že to nějaký čas potrvá,... co pak já vím?... než se také sama předluží! A, pak se prostě uvidí. Halekali! A, pak ještě se pokusili vytvořit instituci jednu, jedinečnou; snad ti na ostrově Jakkyl. *Oni?* Či copak já vím,... kdo?... instituci planetární! K tomu, již našťestí nedošlo. Do té se

těh dluhů mělo vlezť opravdu hodně. A dlužit?... měla, naše všeobjímající instituce, skutečně Marsu, i Venuši! Nedošlo k tomu! Na štěstí. Ptáte se proč? Snadná odpověď:... zpětně se vše přepočítalo, a nepřišlo se k žádnému výsledku. Totižto, nebylo možno, v tu jedinečnou chvíli, nalézt žádného dalšího troubu. Kupce ani prodávajícího, oněh státních bondů, i podnikových dluhopisů nakupených na centrále;... tudíž nebylo možno ani určit, ani jakous pofiderní, hodnotu oněh dlužných papírů našich vlád, a skoro všech korporací. Po staletí okřídlené úsloví *“peníze dělaj peníze“* přestalo právě fungovat. Planeta, jako by zamrzla. Malá doba ledová přišla o pár let dříve. A Benovi, se ta jeho pověštná kudlička v kapse otvírala již kdy?... léta před těmi holomrazy. To právě instituce bankovní, i ty nebankovní stále ještě lámaly poslední zubaře, i obyčejné pracanty s tím, aby je oškubali, alespoň o tu pitomou 2% provizi z obratu. A téměř ve stejnou dobu?... právě tenkrát,... jiní místo hrábí vytáhli v parku na spadané listí těžkou techniku. Prašnou a hlučnou...

A v tom to nejspíše všechno vězí. Skutečný progress se nemůže znásilňovat. Přece již kdy Japonci dosáhli svého vrcholu, třeba díky kameře MaViCa¹¹¹, jako první. A, jako první také zjistili, že po zrátě takového patentu na rozum se stagnací v zádech se dá dlouhodobě slušně žít. A pak časem, to samé začali zjišťovat další, a další země podle výše technické pokrokovosti. Běželo vše samospádem, po nové trajektorii. Staří bohové byli mrtví.

¹¹¹ Přelomová technologie přeměny světla na zaznamatelné magnetické pole. Magnetická Video Camera.

Nebylo více třeba nikomu předčítat z povinných figur *Basileje 1*, ani přistřihávat křídla v rozletu podle vůle *Basileje 2*. Jen těm posledním hlupákům se muselo následně ještě doložit, že vše má své limity. Ano, chytrému napověz, hloupému dolož!... a to říkával již můj děd, řezník, co se v životě tak nadřel. A co mu z toho všeho nakonec zbylo?... reuma, z té vlezlé zimy kolem...

Pro Německo, ne tak pro celou Evropu z toho všeho vyplývá, že vertikální struktura řízení podniku na výrobu kamery "mavica", může fungovat jen chvíli skrze zautomatizované struktury obřích pracovních táborů v nasazení oněch nadnárodních korporátů,... rozhodně však ne dlouhodobě ve společnostech z masa a kostí, jakým třeba právě Evropa je!... a více: je třeba zdůraznit, že teze jako,... že ducha zlomíš jen přes pořádné pracovní vytížení, jsme přece dávno opustili! Ano, subjektivní vnímání dřívější zkušenosti probíhá ve středním mozku, tedy jestli se nepletu...

Jestli jsme, jako lidstvo zvítězili nad svým osudem již nyní, tedy v roce 2055, začínám pochybovat. Kuznetsovo tvrzení, že harmonizační faktory růstu, konkurence a technického pokroku povedou k samovolné a rovnoměrné stabilizaci se nenaplnily. Tedy pokud pan Kuznets neměl na mysli samovolný přerod, tedy v jisté fáze,... tedy přerod v trvalé zlevňování všeho při setrvalém, byť mírném pokroku? Tedy, jestli již tehdy nemluvil, o jakési nové trajektorii vývoje? Což pochybuji. Tedy, vlastně nevím, jestli dnes v roce 2055, sice ekonomické cykly dávno nefungují, ale na druhou stranu nemohla ani ta Kuznetsova předpověď

počítat s rozmary počasí z klimatických změn! Prostě si nejsem stoprocentně jist. Raději bych byl ve výrocích, či soudech opatrný,... tedy být jimi,... a začal bych důsledně aplikovat teorii z jiného ranku, “*teorii rozbitého okna*”¹¹². Totiž vše začíná drobným nepořádkem, a končí neskutečně rozlezlým bincem. A pak by to mohlo mít hlavu, i příslovečnou patu. A možná i literární stránku...

No, a tato kniha? Ptá se odborný čtenář.

Myslím, že onu literární stránku naše kniha má, je totiž samá metafora. Ano, mylím, že se v našem případě vskutku jedná o umělecké dílo konceptuální,... či se v ní, v odrážkách, či konturách nenápadně zračí koncept budoucího světa...

Přestože je ta dnešní síť *hopespace* již mnohem přívětivější,... tak si nejsem jist, jistou věcí. Při dopisování naší knihy mně do toho někdo stále lezl. *Ilumineři* se nevzdávají, pomyslíl jsem. Jako by mně nechtěl, ten dotyčný na druhém konci drátu nechat dopsat poslední větu. Pak jsem na to přišel. Při psaní na mém obstarožním laptopu jsem musel mít tlačítko *on-line* odpojeno, pak bylo vše v pořádku. Prostě jsem je odstříhнул...

Barnabáš

¹¹² Dodnes pořádkumilovné Německo, a pak na to přišli i policajti z NYC-department, že když necháš nezasklené jedno okno, tak do týdne máš vymlácenou celou ulici.

Barnabáš mně poslední dobou dělá velkou starost. Celé noci prosedí za svým psacím stolem, starším než je on sám, a do zblbnutí píše poslední závěť. Opakuje se, škrtá a přepisuje, celé stránky pak vytrhává, zmuchlá je do kuličky,... trefuje se do koše v opačném rohu místnosti. Ty papíry jsou všude a nepřeje si, abych je posbírala...

Ív

Není to tak dlouho, co odešla a já osiřel. Nadobro jsem zůstal na tomto světě sám. A to jsem si myslel, že na věčnou pouť se vydám první. V testamentu jsem mé podíly na všem odkázal na chudinku, dnes nebohou Ív. Měla si je prodat, a až nebude moci, že dožije v klidu útulku. Sama v pěkném zařízení s úplnou péčí. Tak si to vysnila. Byli jsme se na tom místě podívat...

Tak rychle se vše seběhlo, ztratila polykací reflex a hadičky odmítla. Odmítla i firmu *Cryonics*, její místní pobočku. Jejich agenti, co se v tu chvíli skonu vyrojili. Dveřma jsi je vykopnul a vlezli oknem. To jsou stále placeni od počtu uzavřených smluv. Nechat se napustit *heparinem*, děsná představa, ani se Ív nedivím, že je odmítla. Také se tím svinstvem napustit nenechám...

Nakonec jsme, tedy ten její konec zvládli bez cizí pomoci. Já tam nepudu, do útulku, neuvažuji o tom,... někam lézt a dožadovat se pomoci?... To není nic na mou náuru. Navíc se cítím stále silný,... to mně táhne na sto a deset let k tomu. Ale jak říkám, dnes již nejsem žádná výjimka. Nastala éra dlouhověkosti...

Vracím se z úřadu. Neuspěl jsem,... cestou jsem přemýšlel, co s tím vyvedu, jak jenom je doběhnu? A to jsem si myslel, že žádní velcí páni konšelé tam již dnes nesedí...

Chci nechat vystavět pro Ív velkou hrobku, aby však byla v jednom pro dva. Peněz mám tolik, že nevím co s něma. Benjamin Ch. z nás tehdy učinil *šmahem* boháče jednou provždy. Uvažuji o pěkném, klidném místě v tichu přírody...

Tito mně však doběhli...

Písemně,... tedy poslali mně své konečné rozhodnutí zprávou do mobilu. Samozřejmě ve tvaru *sms*, doběhla mě ještě než jsem stačil přijít od nich domů...

Cestou po schodech do nejvyššího patra jsem nad tím dilematem, co mně ztropili, přemýšlel. Pak ještě další tři noci jsem nad tím probděl. Delší dobu trpím nespavostí, nohy mně však slouží navýsost. Proto nepotřebuji ten jejich výtah v domě na drahé žetony. Kdo by zbytečně cpal peníze do plného pytle. Navíc vím, že takové rozhodnutí jednoho ouřady je dnes neprůstřelné, tady jsou mně peníze k ničemu, pomyslím...

Po třech týdnech mám konečně řešení. Zaměstnal jsem si osobního tajemníka, ten za mne vše zařídí. Co? Ten problém, co jsem mu naložil na ramena není jednoduchý, však vím, že splnitelný je. I on sám ví moc dobře, že za ten slíbený obnos bude moci dožít v nadbytku, a to je co říct. Přestože není mladý, spíše starý, vím že pro splnění udělá poslední. A ten úkol? Je zdánlivě opravdu jednoduchý. Zadání zní takto:...

Navštívit středověkou hrobku, co vlastníma rukama vytesal kameník Arnold Rosekranz za vesnicí poblíž

templářského hradu Safita pro svou milovanou ženu, Amorfii arménskou. Ano, pamatujete si dobře,... hrobku kameník Rosekranz vystavěl v přesné kopii té od Betléma. Tu starodávnou, nechal před věky pro změnu vystavět u ony staré cesty do Betléma pro svou milovanou Ráchel náš prorok z Justitzova obrazu, Jákob. Stále visí na stejném místě. Nad pelestí mojí postele...

Po dalších třech měsících:...

Obraz s *Jákobem a Ráchel*... již visí nad pelestí postele mé dcery, je to již stará dáma také, a bydlí v cizině.

Cesta trvala týden. Jsme v Tortóse, městě kde kázal na přelomu věků svatý Pavel. Stejnou cestou, kudy jdeme dnes my, tedy můj tajemník a já, provázal Pavla až do Sýrie zase jeho pomocník, můj jmenovec, Barnabáš. Tak daleko však naše kroky nesměřují. Později tudy šel onen Barnabáš ještě jednou. Cestou kázal své evangelium, provázal jej pro změnu Jan, zvaný Marek. Viděl na vlastní oči Barnabášovo ukamenování před synagogou, a ještě později se mu zjevilo před očima *nebeské město*. Vše pečlivě zapsal. Jedno i druhé...

Mé kroky dnes, i kroky mého pomocníka směřují do vísky pod rujnami hradu Safita. Někde za tou vískou máme nalézt *rov*¹¹³, středověké pietní místo, vystavěné našim argonautem Arnoldem Rosekranzem;... věrnou kopii hrobky Ráchel od Betléma...

Cesta do Tortósy nám trvala týden. To jsem již říkal. Tajemník připravil vše tak, že vše běží v taktu přesných

¹¹³ Zastarale hrob, či pietní místo.

švýcarských hodinek; podobných těm hodinkám, co je Benjamin Ch. nikdy nedal z ruky. I, o těch vojenských hodinkách jsem cestou svému tajemníkovi pověděl. Rovněž, jakož jsem mu ukázal i zlatý prsten s modrým safírem, ten pro změnu já nesundávám nikdy ze svého malíku. Je po mé Ív, tento prsten s modrým safírem. Safírem pocházejícím někde z malajsijských nalezišť. Nejspíše se stařec v těch končinách nějaký čas sám toulal, nebo se shýbnul, pro ten modrý kámen, ležící někde jen tak v prachu, cestou za Hermannem? Ale, to již se nedozvíme...

Co, však víme jistě,... že Benjamin Ch., ten ducha povznášející modrý kámen zasazený v bílém zlatě věnoval Ív, jako prezent. Toho jsem již svědkem byl. Bylo to při Benově, vlastně jedině, návštěvě u nás v bytě na Smíchově. Tehdy ji obdaroval. Ív jej celé věky nosila na palci levé ruky, byl jí velký. Od smrti Ív jsem tento prsten s modrým nebeským kamenem v bílém kovu, s vyraženou kombinací LLABI57 po obvodu obruče, nesundal z malíku...

Pomalou jsem v to již ani nevěřil, že naleznu někoho, komu svůj životní příběh vyrozprávím. A, že toho je na román. Jen si musím dávat pozor, abych nesklouzl do Benova vypravěčského stylu. To, aby si zase můj tajemník nemyslel, pro změnu o mně, že kecám stejně, jak to uměl jen stařec Benjamin Ch., a pak ještě dlouho před ním Alexandr Dumas starší. I on Bena znal, ukecl se nechtě, můj osobní tajemník. Benjamin Ch. nám totiž vyrozprávěl, nezávisle, stejnou historku z války, co se mu udála. Tedy kdysi mně, a pak nezávislé, jak říkám, mému tajemníkovi. Možná to bylo naopak. Tedy tu

historku nejdříve pověděl mému tajemníkovi, a pak později mně?... To se vám jednou starý špion Ben, tehdy ještě jako válečný nováček vydal s udicí na tygra královského. Ano, je to pravda, tajemník tuto informaci může potvrdit každému,... jako druhý, nezávislý zdroj. Tedy, udice se říkalo dlouhé ruské ruční protitankové pušce! A, ten "königstiger" byl šedesáti tunový neprůstřelný tank. A Ben jej dostal, řekl to tedy mně, a nezávisle také mému tajemníkovi. Od začátku byl přeborníkem v zacházení s informacemi. Znal totiž přesně jediné místočko, kde ten pancéřový obr zranitelný prostě byl. Skulinou pod otočnou věží. Pod věží s kanonem ráže 80, a prostým vápeným nápisem "Alles meine". Ben se nejdříve seknul při převyprávění té příhody,... prý tam bylo štětkou od ruky napsáno "Alemania", což by smysl dávalo. Pak se, ale opravil. Ale, že to měl nacvičené, předem promyšlené, svědčí to, že se stejně pak seknul i ve vzpomínce Helmutově. Tudíž se nabízí, zdali to byla vůbec pravda? Jestli si starý Ben tu historku o hrdinském činu nevymyslel také! A, jak prý sjel z toho kopce na rovinu, tak mu *lauf* stále mířil do nebe. Tomu tygru samý pancíř. Prostě, tak se mladík Ben, s tou starou ruskou *udicí* v ruce, dostal na kobytku, do mechanismu gyroskopu toho obra. A můj tajemník, zrovna včera, tento Benův nerovný souboj přirovnal k zápasu Davida s jiným starozákonným obrem! Ne, Atlasem? To byl Řek,... ne hrdina mytologie židovské! No, to je jedno, to je to příchodí stáří, co se mně do toho povídání stále plete. Ano, "Atlasova vzpoura",... Ayn Randová,... *Rozenbaumko*, jí starý Ben říkal, nevím proč?

Znárodňování Ameriky!... "A, kdo na ně bude pak dělat?" Ptá se později spisovatelka pana Reagana a potažmo paní Thatcherové. Ba ne, tajemník měl na mysli jiného obra dávnověku...

Jó, špion Benjamin Chomicki, voják tolika armád, kde je mu s Pánem konec? V jeho společnosti jsem se vždy cítil tak dobře, jaksi bezpečně. Ten to panečku uměl, vládnul slovem. Ano, slova staví mosty i hradby. Říkával. A, jak pěkně mluvil o těch startujících svět měnících trajektoriích. Dnes každou jednu bereme jako samozřejmou věc. Nebylo tomu tak vždy. Pyšním se. Ano, násobení dělením. Třeba obdarováváním štěstí. Dělíme se o štěstí s jinými, dnes. Jeden druhého. To ti, Vám Ben vyprávěl jednou zase povídku o staříčkém indiánovi, co se zúčastnil ještě bitvy u Little Bighornu. No, a právě toho bojovníka pochválila jednou jeho vlastní žena, stará indiánka, že je statečný a silný,... že dokáže nalovit více, než sám sní. Ale, proč vám to vlastně povídám? Jo, již vím. Násobení dělením! Třeba štěstí, vlastně dělením si násobíme také radost. Rozdáváme běžně radost, obdarováváme se. Nejenom štěstím. A nejbohatší, prý je ten, tedy podle starého Bena, kdo potřebuje nejméně. Ale, tady se nejspíše pořádně seknul. Jen si vezměme kolik toho měl, a kolik toho ještě stačil dát nám. Tedy ív a mně. Těch peněz, ani jsme nevěděli, co s něma. Ale, i jiní se dnes obohacují, již i navzájem, na setkání. Ano, Ben mě hodně obohatil, sumou, i na duchu. Podělil se se mnou, a já teď s Vámi. Uměl vyprávět, kolikrát si vymýšlel, bájel, ale mluvil i na vísost rozumně, vzdělaně. Jen si

vezměte, když někdo pronese tvrzení, a za tím si stojí. Ano, Ben si uměl pořádně rýpnout. Do kohokoliv, nebyl zaujatý. Prý původem Rusové oplývali svou tvůrčí genialitou a byli u všech těch změn, když se rodilo něco nového. Když mluvil o umění? Vzpomenul Alana Ginsberga... Nebo tuhle, původem Němci prý obvykle zase stáli za převratným byznysem v Americe,... 'a náš pronárod?... ' tak se tehdy Benjamin Ch. sám zařadil,... 'to vše financoval!...' Takto to tvrdil náš špion... Tak řekněte, neměl jsem štěstí, potkat takto moudrého muže, špiona Bena? A dnes, oplýváme štěstím skoro všichni. To, to násobení dělením. Třeba dělení *centů* na *centicity*! Tak je dnes všechno levné... A, také nás již dávno nemají za voly! Kdo? No, přece *Oni*...

Vlastně Benjamin Ch. byl náš společný přítel,... by se pozpátky, snad po padesáti letech, dalo říci. A, že Ben nebyl žádný svatoušek, natož svatý mně potvrdil i on, můj tajemník, co si mne sám, dnes již vím, ze zjištěných důvodů našel. Bena, můj nový, po celém těle srstnatý tajemník kdys potkal pro změnu v ostré akci špionů *mosadu*, ještě jako začínající adjutant. Také on byl u Bena v učení. Na rozdíl od Bena, však notnou dávku pokrytectví v jeho, v tajemníkově povaze nacházím. Na druhou stranu, jak zdatně si počíná. Realisticky vyhodnotit nastalou situaci dokáže s jistou bravurou, tento opičák. Tak uvidím, co se z něho nakonec vyklube...

A to, co nevím, mně nakonec poví, a bude to na vyražení dechu. Věřte mně, ale to bych zase moc předbíhal...

Pomalou jsem v to již ani nevěřil, že najdu někoho, komu svůj životní příběh vyrozprávím. A, že toho je na román...

Týdení cesta na východ uběhla rychle, jak říkám, vše na sebe navazovalo, a běželo po příslovečných drátcích. Jeli jsme vláčkem, vlakem, rychlovlakem, pak zase vlakem a vláčkem. A z Tortósy do té vísky se dostaneme povozem směřujícím skrze kaňon. Novodobým dostavňíkem směřujícím kolem trosek hradu Kerk de Chavalier do Aleppa, na ten právě čekáme. V tom městě na kraji pouště má náš novodobý dostavňík posléze konečnou. Dodnes kolem zuří lokální válka. Jak mně kdysi vyprávěl stařec Benjamin,... dva světy se v těchto končinách přetahují o každou píd' země. To stařec Ben přesně věděl o čem vypráví, týkalo se ho to, patřil k jednom z těch účastných. K těm, co se s nima dodnes v těchto krajích nebaví ani dvířka od chlívku. Tak mně to sám před padesáti lety pověděl. A nejen to, mně tedy tehdy pověděl. Vyprávěl mně o Martě, velvyslancově dceři v Berlíně za války světové, své první lásce. Přirovnal ji tehdy k démonické žince Lilith,... to, jak se té myšlenky na ni nemohl k zbláznění zbavit. Takový kousek jsem od toho svědka věků, místa prvních literárních počinů. Prý již staří Sumerové zmínili tuto Luciferovu démonickou žinku,... a já jsem zde, v těch končinách. Stojím kousek od Aleppa a čekám na dostavňík. V tamním muzeu mají být dodnes, tedy

dodnes přežily ta všechna válčení, dva amulety. *Kamenný lev* větší a menší, tedy kamenný? Jsou z vápence, ty dva amulety co mají připomínat tu tolikráté prokletou Lilith. Z vápence, ten je tu všude naokolo, i ty hory jsou vápencové,... jen naše středověká hrobka po kameníkovi Arnoldovi, po vzoru hrobky Ráchel od Betléma, je žulová!... ale ty kvádry na opevnění sem přitáhli ještě Římané,... čert ví odkud?...

Ne, nebudu na stará kolena pokoušet Štěstěnu,... slečnu přívětivou, co mně životem kráčí po boku. Dodnes se v tom městě, kousek odsud, vlastně za humny, válčí. Dalo by se říci bez příčiny...

Safita, již jen stěží k poznání. Tajemník měl pravdu, proč volit právě tento čas. Datum ideální pro naši výpravu, jinak je tady k nevydržení vedro, před odjezdem povídal. Ohleduplný, postarší, muž plný ambicí. Bere na můj věk ohled i dnes, když vláčí všechna ta zavazadla sám...

Stojíme před hrobkou, kde na věky odpočívá Amorfia arménská, žena kameníka Arnolda Rosekranze. Ten ne, ten tu není, ten završil svou životní pouť někde před Soluní. Prý šel ke svým, prý tam tehdy, možná dodnes, to já nevím, žilo a možná stále žije hodně židů. Tedy podle jedné pověsti do toho města jeho poslední kroky směřovaly...

Jak, ale přemístit ostatky Ív až sem? Do těchto končin. Já již bych zde dožil, to problém nebude. Vzpomněl jsem si na ceremoniál, při kterém nacisty Goring nechal přemístit svou ženu do nověvystavěné hrobky na sever Německa. To pověděla Benovi velvyslancova dcera Martha, a ta byla té obřadní ceremonie účastna...

Tato naše hrobka, je skvostná ještě dnes. Kameník Arnold Rosekranz ji vystavěl z vytesaných žulových kvádrů v kopii hrobky zhotovené ještě před pár tisícovkami let pro Ráchel...

Hned vedle hrobu děda Rima, a jeho milovaného orla Achaba, mlčky po staletí ta naše, do dnes stojí. Ano, takto nějak to stojí v *lejstrech* po Alfrédovi. Také je mezi starými cary papíru uprostřed štosu kratičká zmínka o věrnosti orla ke svému pánu obecně. Prý, až za hrob, tam stojí. Také na Rimův hrob ve středověku přilétl starcův orel Achab,... a více nevzlétl. Na místě se usoužil. Tak nějak to v těch starých *lejstrech* je psáno...

Arnold ji nikdy neviděl, tu pravou hrobku od Betléma,... však templář d' Ajuda Pinto, Arneho přítel, hrobku umě nakreslil, i s kopulí, na egyptský papirus. To kolem ní se tenkrát vraceli z neúspěšné kampaně namířené proti Egyptu. Tam se, právě tehdy, měnily panovnické rody, a naši odtáhly zpět se svěšenýma ušima. Tedy bez slibované válečné kořisti. Pinto se však s prázdnou tehdy nevrátil, přivezl plánec hrobky Ráchel, a pak ještě dvě Samaritánky. Jedna se stala ženou kameníkova syna Armina. Ano,... ženou Armina, Němce po otci a nositele, tak významného germánského jména po slavném Arminiusovi, přesmyčkou dnešního Hermanna. Jmenovala se Elvíra. Tu druhou k sobě přivinul starý místní mládenec Cvika Cuk. Ano u Armina začíná ta dlouhá cesta sukna, co dnes visí skryto pod malbou nad pelestí postele mé dcery v cizině. Ale to všechno by bylo na dlouhé povídání, povídám svému tajemníkovi. Kde ty obrovské žulové kvádry se tady vzaly? Ptám se jej. Všechna horstva naokolo jsou jeden vápenec. Však

tajemník je cele připraven a tvrdí, že tady zbyly ještě po Římanech, a odkud ti je sem přitáhli, prý jen čert ví. Prý to někde vyčetl. Já jemu dříve, a také teď on mně udělal velikou radost. Můj pozorný zpovědník, pomyslím na štěstěnu. A to jsem si již myslel, že svůj život ani nestihnu nikomu převyprávět. Chce mě zavést ke zdejším skalám, kde hnízdí tamní sokol skalní, a také holub skalní. Druh, co jinde nehnízdí. Poskočil jsem, a zavýsknul radostí. Moje sedmi sté padesáté sedmé a sedmi sté padesáté osmé pozorování vzácného ptačího druhu se mně nakonec zaznamenat podaří. Svou moderní fotopušku mám připravenou na kolenou...

Po celodením cvakání spouště sedíme na kameni. Lezení po skalách mám akorát dost, však stálo to za tu *fušku*. Tajemník prostřel na dalším kameni naproti. Pojídám tamní placku, nějaký sýr, nejspíše kozí, ten mám nejraději;... dále sušenou mallifu, jakousi malou barakudu, česnek zakusuji na husto. Tajemník zvidá, a já zase povídám a povídám, a netuším, že vyzvidá. Většinou jej to, co jsem prožil a považuji za důležité nezajímá. Klade otázky přesně, cíleně, stále jedním směrem. Vyráží mně dech jistota se kterou mně vlastně jen oznamuje detaily ze života starého Bena. Směřuje jedním směrem, jsem rázem zpovídán. Hlavní úlohu hraje on, dosud ke mně srdnatý tajemník. Srstnatý, po celém těle opičák. Srstnatý postarší muž s prackama, že by pěstí strazil k zemi vola. Byl u Bena v učení také, když před padesáti lety začínal v *mosadu*. Zpoléhá na mou pomalu příchozí nemohoucnost, hraje si se mnou. Chvilí se ptá na jedno, pak druhé. Jako osoba zaměstnávající jej, jej nezajímám. Nezajímá jej ani můj

příběh. Chvilí je někdo, a pak zase někdo jiný. Ví své o Hermannovi i obrazu na starobylém sukně, i o sejfu ve švýcarské bance se třemi klíči v erbu. Mate mne, chvíli po dobrém chce vyřešit problém coby pojišťovací detektiv od Lloydů, tedy korporátní pojišťovny, co má prsty ve všem možném, aby se z něj na chvíli stal staroslivý ochránce židovského údělu. A to prosím dnes, ve světě nacházejícím se, po dlouhém procesu přerodu světa k lepšímu, na správné trajektorii. Po těch evolučních, však závratnou rychlostí se řítících procesech pod hvězdnatou vlajkou *Nového údělu II.*, za hřmotu "*Smrtelné*",... opusu 125 pana Beethovena, tedy masových chórů *Deváté* v d-moll,... tedy s vloženou *malou terckou* houslového virtuosa. Jinak by tklivost skladby onou violou z Cremony nikdy nedosáhly,... a teď toto! Snad esesák převlečený za detektiva korporátní pojišťovny! Pomyslím. Však ať si nemyslí. Netuší, nemůže tušit čemu všemu mne můj přítel, *malý-velký* muž, voják a špion v jednom, naučil. Netuší, že stařec na sklonku života a já, jsme se stali skutečně bližným si jeden druhému. Tento *fšivák* ze mne nedostane, kde je obraz, ani to, že obsah té schránky ve švýcarské bance nebyl nikdy vyzvednut,... ba ani to, že ty klíče reznou kdes v *trapu*, na dně kanálu, co možná ani kanálem dávno není. Však tento ochlupený opičák páchne stokou, propadlišťem dějin. Je to jeden z těch od *bratrstva orchidejí*, co mají říšskou orlici se svastikou v pařátech, ve znaku...

Věci byly nejspíše mnohem složitější, než se mně po celou tu dobu zdálo. Tento bezohledný necita nestojí o příslibenou odměnu. Chce více, chce všechno. A

všechno ví, zná i obsah švýcarské schrány, na rozdíl ode mne. Ví, o Hermannovi vše do posledního *punktu*, já nevím vlastně nic. Tak, co po mně chce? Chce klíče a obraz. Klíče jsou dávno v *trapu*, a dceru do toho nezatáhnu,... a zbytek mně může být ukradený. O tom prostředí ze kterého tento člověk mnoha tváří vzešel nevím zhola nic,... zatím, co již znám inventární obsah schrány v bance, co jsem kdysi zatratil jednou pro vždy, od něj. Jen jsem mohl tušit, že je v ní zlatý skytský šperk z *laténu* po Nibelunzích, či templářích se zvířaty po obvodu, dále pak diamant *Šamir* po Šalamounovi a výtěžek Hermannova podvodu s ropou za embargo, i výnos z pojišťovacího podvodu u Lloydů na Londýnské City se v té skrýši nachází, a ten obzvláště nemá precedens...

Tak sedíme na kameni, a on povídá. Povídá více než obvykle. Ví, že mně může říci celou pravdu, že jsem na svém posledním tažení. V koncích, a na policejní stanici je daleko. Možná, že si myslí, že mu na oplátku povím také, všechno co vím,... že mu řeknu pravdu. A tak povídá, a povídá. To se však šeredně plete, že mu něco prozradím,... že ze mne něco vytluče. Vlastně ani nic nevím, a dceru? Tu do toho nezatáhnu, i když mně půjde o krk...

‘Benjamin Ch., mládenče,...’ dělá si ze mne srandu, však toho zrádného místního *kumisu* stáhnul již nad míru. Přesto, jako špion by si měl dát pozor na hubu v jakémkoliv stavu. Myslí si, že jsem na posledním tažení, v koncích, tak kecá,... ‘... to Hermann, v sedmdesátých,... k němu jsem se dostal právě tehdy,

přes pana Benjaminu Ch.. Byl jsem u něj v učení, jak jsem ti již prozradil dříve. Vidíš, můžu ti tykat, ty...
Dělal svou profesi poctivě, věřil ve spravedlivost. Šel z případu do případu, z akce do akce. Myslím na starýho Bena. Až nakonec, se domáknul něčeho velkého. Po něčem šel, a kladl za sebou pasti. Jednu za druhou. My, jsme sledovali pro změnu jej. Měl náskok. Mentální náskok, to se neodpouští v kruzích, kde si nejsi jistý, kdo vlastně hraje proti komu. Nakonec jsi se do problému zamotal i ty, chlapče, bezcenný človíček. Takový maloměšťák, co chtěl dělat velkou vodu, dělat ze sebe *výchery*. Takto jsme tě nejdříve ošacovali. Spletli jsme se, podcenili tě. Ano, nakouknul jsi do prostředí *kultu endemické orchideje*. Kousnul jsi do kyselého jablka, a to bývá obvykle osudné,... jinými slovy jsem jimi, již dlouho, obklíčen,... a dnes?... jen zatahují kolem mne smyčku...

‘Právě tehdy mě Benjamin Ch. nasměroval,... *Herr Barnadas*,... na Hermanna, nevědomky. O jeho *kšeftech* samozřejmě věděl. Netušil však, na čí straně stojí. Hermann se dal na stranu skutečných vítězů. Hrdinů, co budou psát historii po dobu dalších tisíc let...

Hermann byl hlavou, zdrojem hlavních peněz pro naše spřísahání. Obchodoval, organizoval *kšefty* poctivé i nezákonné. Ano, až do pozdního věku. Byl jsem mu po řadu let k ruce. Tedy díval jsem se mu na prsty. Než mne převeleli jinam. Stopovat Benjaminu Ch., jsem dostal za úkol. Zjistit po čem jde. Ano, ta schránka v bance se třemi klíči ve znaku je ve věci, a pak ten relikvijský obraz...

Z Penangu se Hermann posunul jižněji, na jiný ostrov. Jeho akční rádius se rozšířil. *Kšefty* s komponenty pro *HiTech* v Indonésii předal manažerům, a vrhnul se na komodity. Čachroval s pozicemi na čínských burzách, posléze. To právě vypukla *koltanová horečka*. Lámalo se milénium, a cena *libry koltanu* rychle zhoupla, ... z 30 na 200 dolarů. Tomu se říkají kšefty, a takto se dělají prachy, mládenče. Hermann byl ve svém živlu. Hlavní stan přesunul nadobro jižněji na ostrov Bangka. Koupil, za vesnicí Sungai Lint, licenci těžby na pořádném kusu pobřeží, a začal konkurovat. Ve společnosti *PT Koba Tin*, se pro změnu začali divit...

Domorodci na bambusových plošinách pro něj těžili ručně ty těžké černé písky, naplaveniny rozpadnutých hor zvrásněných kdysi před třemi miliardami roků. Ano, těžil *kasiterit*, a místní rybáři mu jej pašovali ze země na svých škunerech na velkou sběrnou loď opodál. Do mezinárodních vod. Odtud to tahal dále, do Austrálie. A jiní to svinstvo tam, zase pražili v pustině poblíž uhelného dolu v centrálním Queenslandu. To byla panečku jízda. Hermannova klička. Všichni v domění, že praží kokily cínu, tak ve skutečnosti z té rudy separovali tolik v *HiTech* považovaný *koltan*¹¹⁴. Nadělal v pravý čas pěknou zásobičku. Pustil vše na trh. Naráz! Ano, právě

¹¹⁴Niob byl objevitelem pojmenován podle Niobé, dcery bájného krále Tantalů. Právě niob a tantal dva těžce zařaditelné prvky pro IT obor úžasných vlastností, třeba snadné navození stavu supravodivosti, jsou ve *starohorní* rudě obsaženy. Snad jen, za to nelidské zacházení s domorodci, nepadla na Hermanna ono prokletí. Snad se nevtělil v poloboha. Tantalova muka, koho čekají dále, kdo je další na řadě...

když vrcholila ona *koltanová horečka*. Na to měl ten dědek úžasný čich,... tak ti, vše pustil na tu čínskou burzu,... a v jednom taky všechny *kultovní* prachy naší *endemické orchideje* položil na dřevo. A to, ještě neznáš čínskou mentalitu. Ti, jak cítí velký *jackpot*, tak stojí ve frontě a sázejí. Ztrácejí racionální myšlení. Vsadil vše, dědek stará, na *medvědí rally*, tedy na jízdu z kopce. Komoditní ceny slítly dolů, jak zralé hrušky, a my jsme je jen posbírali. Číňani ještě tehdy neměli *status* slavné *tržní ekonomiky*, tak tu *relly* z kopce chtěli přes státní kasu zastavit, a tak platili, jako o příslovečnej závod. A Hermann se jen potutelně šklebil, oškubal ve velkém i ten stát. Jó, Hermann, lhal a podváděl?... ale takto přece spekulují všichni, dodnes! Král *Tantalos* a jeho dcera *Niobé*. Prokletí, *Tantalova muka*, ale proč zrovna padla volba na Hermanna, přece do dnes krade a podvádí opravdu skoro kde, kdo. Ano, Hermanna nakonec proklál meteorit, skrz na skrz!... veliký jako nehet...

Takže víš co, mládenče? Tvé peníze, ta výslužka, či almužna je mně nanic. Já po tobě chci něco docela jiného...

Teď již vím, co jsi zač. Cín a *koltan*, tedy polovina váhy každého mobilního telefonu. Pašování a podvody; otrocká práce tamních naturalizovaných Číňanů, jejich dětí, co se v tom toxickém bahně hrabou holýma rukama,... a pak ještě ten toxický odpad v podobě mobilů a *e-padů*, co jej vyvážíte na skládky do Ghany. Pomyslím. Byl jsem tam svého času za pozorování ptáků, a spřátelil se tam s opravdovými aristokraty, Tuaregy kmene Bororo. Již tenkrát jsem právě v těch místech spatřil zpusťšenou krajinu, i zardoušené

buřňáky s nějakým tím falešným soustem ve chřtánu. Apokalypsu skutečnou. Že jsem tehdy obdaroval náčelníka toho vznešeného kmene exemplářem v podobě náhrdelníku z pokladu po Skytech, Nibelunzích, nejspíše však pokladu nacistického po zdecimovaných židech, mu říkat nebudu už vůbec. Ještě by se do těch končin rozjel a mezi domorodci způsobil pěknou paseku. Ne, rozhodl jsem se. Postarám se o něj. Ty haldy vyvezených mobilů, co již nejsou moderní, mu prostě přišiji na triko...

Telefony, hmmm. Těm na drátě? Trvalo kdys devadesát let, rozset je po celém světě. Mobilnímu módnímu výstřelku před padesáti lety, to trvalo jen let patnáct. Jo, pokrok nezastavíš. Ale, proč mu chodit naproti. Rychlá sláva polní tráva, pomyslím v sekundě. Dnes má každá rodina takového pomocníka jednoho, a vydrží deset let. Užitečná věcička, a malé auto, jakbysmet. To vlastní především vesničané, aby se dostali do města. Za kulturou. Právě u nás doma vystavují právě německého malíře Karla Wilhelma Diefenbacha, a jeho okolí. Zapřísáhlé pacifisty a snílky. Ne, jak tento srstnatý opičák přede mnou. Zlý, mondénní světák. Ano, ta dramatická z Dánska měla svého času pravdu, v té své divadelně zinscenované cestě humanitárního konvoje vyjevila pravdu. Tehdy jsem Benovi úplně nevěřil. Však teď mu dávám za pravdu, to jak mne učil rozpoznat první pohyb protivníka! Nyní mám šanci vše napravit. Alespoň trochu učinit svět lepším. Pro tuto chvíli. Zabít ho...

Stojí nad útesem, aby si ulevil, ne svědomí. S tím mu pomůžu já. Jen rychle zpaměti počítám, jakou rychlostí se musím rozběhnout, abych se od něj neodrazil, jako od betonové zdi? Má, tak sto kilo...

Tím prohřátým, pro mnohé, i pro svět, úlevným odpolednem kdes v Levantě¹¹⁵ zdaleka vše neskončilo. Všude ve vzduchu kolem mne je cítit brzká přítomnost jiného, dnes již postaršího muže, Helmuta z berlínského *café* na rohu...

Jó, bez prvního, *hold*, není obrazu druhého. Vše to pro mne začalo před skoro padesáti lety tou pitomou koupí Justitzova obrazu od pobudy, přes ten pošahaný internet. Celejch těch padesát let jsem měl na očích i ten pitomý revolver po starém špionovi Benovi. Po celou tu dobu,... po bezmála padesát let ležel na stejném místě, v horní zásuvce mého psacího stolu,... stále na očích. Do chvíle,... než mně nepřeletěl, před pár dny, nad hlavou velký krkavec. A to obyčejně nevěští nic dobrého...

Není odkladu, vracím se z Outremeru, kýmsi přede mnou vysněného *Kanaánu* spěšně domů, abych ze zásuvky vytasil, a po padesáti letech oprášil svůj archaický kolt ráže pět a čtyřicet, vzor Smith & Wesson. Štěstí přece přeje připraveným, tak nějak to Benjamin Ch. říkával. Kde je mu s Pánem konec. A ještě jedno, že nejdůležitější je první pohyb protivníka. Vzpomenu na Dostojevského na stěně jen tak visící, pušku. Člověk

¹¹⁵ Pobřeží východního středomoří.

nikdy neví, a čert nikdy nespí. Myslím, že s ní, tou *pětačtyřicítkou*, od teď budu chodit i spát. A to netuším, nemohu ani tušit, jak dobře nese,... a ne tak, jak snadno prostřelí kolejnici. Kde kdo by se divil, já se o tom brzy přesvědčím, jak snadno tu kolejnici prostřelí,... ta moje obstarožní pět a čtyřicítká, po vzoru špiona B., co se objevila na naší scéně hned v prvním dějství, a teď znovu, po bezmála padesáti letech,... bude od teď vždy po mé ruce...

Netrvalo dlouho, sedím ve svém bytě u velkého okna, tak jak jsem mohl předpokládat,... ne, jako na trní, sedím úplně v klidu. Naproti mně sedí Helmut. Muž mladší mne, hned jsem jej poznal, ještě než mě v café na rohu naší ulice oslovil. Tvář má stále červeňoučkou, německou. Dívám se na něj s přáním, ať raději odejde. Také se dlouze on dívá svými malými, modrými očkami prasečího výrazu na mne. Dívá se na mou ruku, na nebesky modrý kámen zasazený v bílém kovu, zná jej, nosil jej přece špion Benjamin Ch.,... pak zase zkoumá mne. Často se naše pohledy setkají, abychom dlouze zkoumali jeden druhého zevnitř. Víím, co po mně chce, žel mu nevyhovím, nemůžu, nemám mu co nabídnout. Je unavený, životem, stejně jako já. Jako by jeden i druhý věděl, že toto dějství nebude mít vítěze, ani pokračování. Jakoby se sblížíjeme, přivykáme na přítomnost toho druhého. Jako by respektoval skutečnost, že na návštěvě je on,... tady, i na tomto světě, chová se podle toho. Je vzdělaný, již tenkrát v *Romanische café* v Berlíně jsem ho šacoval na právníka. Nemýlil jsem se. Sedíme, již snad hodinu, mlčíme a jen tak civíme, na

sebe, ven z okna, na stín nad mým psacím stolem,... ten zůstal po Justitzově obraze, a zase na sebe navzájem. O ten obraz jde. Nejen o ten. Jde o heslo k sejfu v bance se třemi klíči? Jde o víc, o mnohem víc, o věc. Mně stačí obstát se ctí. Obstát v této životní zkoušce. Pomalu se rozvazuje, jazyk mému nezvanému hostu. Mně do řeči není, jen sedím a naslouchám. Vzpovídá se, že by také potřeboval zpovědníka? Pomyslím. Ostatně jako všichni, mu podobní. Jako by se omlouval, však mně nemá za co. Hluboce vzdychá mezi slovy, jak začít, mezi větami lapá po vzduchu. Předkládá odůvodňovací zprávu, jako nějaký diplomat, co má cosi prosadit u cizí moci,... a neví jak na to. Neví, že na koně se nasedá zásadně z leva. Pomyslím...

‘Můj praděd velel vojskům za ofenzivy v Rusku, byl to čin ze zoufalství, bezmezně věřil císaři Vilému II.,... pak vedl naši diplomacii v běloruském Brestu. Ti Rusové by tehdy podepsali cokoliv, jejich rudá víra doufala, že stejná revoluce do pár měsíců zaplaví zrujnovanou říši *černých rytířů*, také,... a smlouva rázem nenaplní ducha doby, bude neplatná. Praděd tehdy podepsal ještě jednu smlouvičku, dodatkovou ke smlouvě *mírové*, nazvali ji *Helmutův dodatek*. *Helmutův dodatek*, ale k podpisu na stůl ji podstrčil strejda Arthur...’ Víím o kterého strejdu jde, z dějepisu,... šedá eminence, mazaný Richelieu i prohnáný Mazarin v jedné persóně, levá ruka císařova, ta chromá. Osobně, sám vyhledal v exilu Rusa Uljanova, aby doma *zpunktoval* revoluci...

‘Obsahoval seznam, tento dodatek k *mírové* smlouvě z Brestu Litevského, seznam několika položek pokladu *Guelph*. Můj rod po předcích pamatuje středověké dění

Brunswicka,... a tedy i záhadně bludné putování pokladu z *Guelph*. Pár těch středověkých křížů s drahokamy velkými, jako pěstičky batolete se měly chvíli objevit zpět v našich rukou, mohl za to právě *Helmutův dodatek*. Mezidobou dosud roztroušený poklad měl putovat, jako výstavka po světě, a nám mělo pár milionů říšských marek zalepit oči. Větší část pokladu byla právě v moci židovských *dealerů*, jen si představte, stále ještě v židovských rukou, taková věc. Jen ty kříže s brilianty, jak pěst batolete byly různě prošustrovány, neznámo kde, snad mezi zlatem zabaveným židům přes Norimberk,... jiní mluvili, o tak zvaném pokladu *Nibelungů* zakopaném na břehu Rýna, také o *pokladniční jámě* na ostrově v severním Atlantiku se mluvilo. A přitom to patřilo nám, našemu rodovému dědictví. Až Hermann, tedy maršál Göring jej zahrnul, zdaleka ne všechno, do našeho národního pokladu říše. Tomu řešení můj děd nakloněný byl, jako i můj otec konečnému řešení židovského problému. Vězte starý pane, nechceme nic více, než co nám, našemu *bratrstvu orchideje* patří do dnes. Jen si vezměte slavného Roosevelta, tak se jich zastával, židů,... proklamace, nic více, starý pane. Pak se nedivte našemu vůdci,... vezměte *führerovu* slavnou větu, když nám Amerika vyhlásila válku:... „*V tom Rooseveltovi vidím něco z věčného žida,... a jsem šťasten, že můžu vést...*“.

A pak, chvíli na to, stejný Roosevelt, obral všechny japonské osadníky Ameriky o majetek. Najednou to šlo, naházet všechny do jednoho pytle. Vlastním jednu nádhernou válečnou *marinu*, svědka doby, od malíře Fujita. Maloval direkt, v plenéru, tu Tichomořskou vřavu

kolem, když torpédo právě bouchlo pod zádí jeho letadlové lodě, na které seděl. Přestože měl školení francouzské;... na Montparnassu s Modiglianím, co by cizinci spolu drželi. Také se spravedlivě dělili, o ateliér i Kiki, modelku z tančírny Bulier. Záhy zmizel, bez rozloučení, vyběhl jen pro cigarety do imbissu naproti,... věděl totiž na čí stranu patří,... Japonsko pomalu začínalo válčit. Samozřejmě za císařství... Myslíte si, že mně svým rozhledem načne, že vyměknu,... že mně rozváže jazyk.

‘Mám tuto Fujitovu divokou *marinu*, jako připomínku na naše slavné válečné dny. Vy, také vlastníte obraz, starý pane,... toho Justitze, mohl by jste mně jej ukázat? Jen, tak si *zakontemplovat* nad tím vzácným dílem, co vlastníte...’ Jo, *zakontemplovat* si nad mým obrazem od Justitze?... tohoto Helmuta jsem zahlédl v mé blízkosti ještě jednou. Není tomu zase toliko let, aby se mně ta situace nevyjevila v reáliích nanovo. Ano, v *Romanische* café v Berlíně, na rohu ulice to bylo poprvé, a pak ještě jednou se mně nachomejtl do cesty. Teď již si to vybavuji do nejmenšího detailu. To Ív již nebyla mezi námi. Vypravil jsem se tehdy do Mníšku pod Alpami, navštívit místo, kde se Alfred poprvé setkal s německou expresí, ano, takto přesně to bylo. Tehdy Willy, Alfredův spolužák z pražské Akademie jej právě v Mnichově seznámil s Marckem, jeho *barevnými koni*, i s Mackeho *idiány*. Justitzův obraz, o který právě jeví eminentní zájem Helmut, nese také jisté znaky Alfredova mnichovského hledání sama sebe. Já jsem pro změnu, tak snad po sto padesáti letech, hledal v tom městě galerii poblíž městského *teátru*, tam visela ta jejich první díla

vyvedena v *Rýnské expresi*?... a právě tehdy, jsem nejspíše zahlédl v mé blízkosti Helmuta podruhé. V tom tralaláčku jsem jej tehdy přesně nezařadil, byl mně pouze povědomý. Ano, tak nějak to bylo. Bylo mně dlouho, čas se vlekl, Ív mně tehdy náhle opustila, s mírem v duši. Nasednul jsem na svého starého *péráka*, a vydal se na cestu, jen tak navštívit Mnichov Alfredovými očima. Za státní hranicí, kudy kdysi šlapali naši *skopčáci*, jsem naskočil na jejich A3, a vzápětí na *A-devinu*, žoviálně mezi svými řečeno, dálnici...

Dnes jsou Vánoce, také si mohl Helmut vybrat jiný čas,... tehdy však byl slunný podzimek, a na motorce se ještě dalo. Lidé na chodnících podél té první, i té druhé dálnice, i kolem městských komunikací se za mnou ohlíželi. Mnozí se nezapoměli poťukat po čele. Stroj jsem na místě opřel o Mariánský sloup na mnichovském Mariánském náměstí a vidím, jak se všichni kolem mne, hrnou kamsi podél šipek. Tak jsem šel tím směrem také, „*proběhnu s nimi úzkou ulicí a uvidím,...*“ si tenkrát potichu říkám,... „*a jsme tu, tržnici se stany velkými, jak svět. Októberfest!...*“ zvolám. Ani jsem se nenadal, a byl jsem uprostřed bujarého veselí s *mázem* piva v ruce. To plnoštíhlá krasavice v *dirndlu* mně jej vrazila do ruky, *weizenbier*- kvasnicové, povídá tehdy: “*10 euro... silbermünzen rok 2014, Richard Strauss... also sprach Zarathustra*“. Měla vše nacvičené, i to heslo,... v kruhu každý po každém tupláku *břinknul* stejným stříbrňákem o dubovou desku stolu, i ten hmat jimž ty stříbrňáký shrnula do zástěrky od svého *dirndlu*, tenkrát ta krasavice měla nacviný. Jakás vstupenka ke stolu vyvolených, domýšlím po čase? Ještěže jsem pár těch

pravých stříbrných měl po kapsách, jinak bych tehdy zůstal na suchu. Kdepak by mne kdy napadlo, že jsem se octnul u stolu pro vybrané ptáčky...

Začalo se zpívat, a mezi zpěvem jódlovat. Kolem lavic zprohýbaných vahou tupláků piva, a papírových táců s hromadami bílých bavorských klobás,... těch velkých krýglů piva, a kečupem značky *Heinz*, jsme se všichni chytli za ramena, a houpali se v rytmu kolem těch provizorních dlouhatánských stolů se žrádlem a pivem. Rázem jsem tam nebyl *plonkovní!* Na zdraví se tady nehledí, od toho jsou prý v Německu doktoři!...

Tam jsem Helmuta zahlédl podruhé,... po prve na rohu, v *Romanische café* v Berlíně. Objedno ode mne začal jódlovat, jako první. V tom tralaláčku jsem ho tehdy nerozpoznal, ale teď jsem si jist, že to byl on. Ani jsem netušil, že již tehdy jsem byl kýmsi sledovám na každém kroku, z bezpečné vzdálenosti obklíčen zloduchy a šejdíři. Tehdy mně to dojít, vlastně ani nemohlo. V těch tralaláčcích byli jeden, jako druhý. Prostá asociace vnímání, Benjamin Ch. mně tomu jevu zkoumanému psychiatrií přiučil,... prostě vidíš toho, koho očekáváš, že spatříš. Tedy Bavora v kožených kraťasech se kšandami. A navíc, ten americký kečup tam, mně také odváděl pozornost, a tak mě nakonec i dožral,... na bavorské hostině?... si říkám. Pak mně, ale došlo, že i ten Heinz přišel za byznysem přes oceán z Německa. Co by si bez těch podnikavých Němců, Goldmanů a Sachsů, tam za velkou louží vlastně počali. Mně tehdy přišlo na rozum,... a né, tak poznat mezi šlágry zpívajícího Helmuta. Mezi těmi červenými tvářičkami, nemožná věc.

Dnes jsou ale Vánoce. Helmut si vybral blbý čas. Ze stráně pod Strahovem, z dřevěného pravoslavného kostelíku sv. Jiří se line chrastění ručních zvonečků, a to nevěští nic dobrého...

Sousedovi včera šikovná *online* služba přivezla stromek s chytrými světýlky, vše objednal přes *web*, pod reklamním sloganem,... "čisté betlémské světlo". A již týden jim vedle hraje vánoční hudba, asi Gershwin, přivezena do vedlejšího příbytku bezdrátově zase z Ameriky, přes čísi *server*,... a k tomu, právě podle nálady kolemjdoucích, je celý náš dům různě nasvětčován přes *aktivaci průmysl 4.0* - patent Německo, produkt Čína. Čisté betlémské světlo,... sem přišlo z města plného smogu. Reklamní pamflet pomyslím, i na Vánoce? Toho smogu tam již tolik dnes zase nemají, to je fakt,... hutnictví jim dávno kleklo, a elektrické malé *káry* tam léta chrlí ve velkém ve své režii celý automobilově pokročilý svět! A k tomu všemu ten koledník, tady? Helmut.

Ve sváteční promluvě u stolu, vše slyšíme přes zeď, soused sáhl po slovech z kázání středověkého mystika mistra Eckharta z Gothy, všechno je dobře slyšet. Stěny dnešních příbytků jsou pro úsporu nákladů developerů značně prodyšné. A do toho Helmut, koledník?... nemám nic po ruce, tak jsem do lednice sáhnul po gothajském salámu, abych mu nabídnul. Jsou přece Vánoce. To se Helmutovi líbí, především to středověké slovo v němčině, co slyší přes zeď. Slovo pocházející, kdes od středověkého Rýna. I ten *gothaj*, jakoby tématicky podaný mému koledníkovi, mu k nevíře chutná. Vzpomenu v jednu chvíli na staříka Bena, kdepak je mu

s Pánem konec,... jak i on v souvislosti s mistrem Eckhartem mluvil o filozofu Heideggerovi. To pro změnu stařec poučoval tehdy mne. Prý zakázané ovoce chutná nejvíce, tvrdil stařec,... vždy hledáš to, co právě chybí, je ti odpírané, či zakázané. Tak prý, i Heidegger se v mysli často obracel na toho středověkého dominikánského mystika působícího kdysi na Rýně. Tedy podle Bena...

Helmut je slušného vychování, přec nezapomněl vzpomenout ten svůj dlouhatánský původ, i ten *Helmutův dodatek*, dojednaný k mírové smlouvě s Ruskem. Ten přeci musí mít patřičné vystupování, i projev slovní, mnohému o něm napovídá:...

‘Víte, starý pane,... myslím, že mnohé nevíte, ba ani netušíte! Prostě o jistých věcech nemůžete mít ani páry. Ano, zavzpomínal jste si před chvílí na starého pána Bena, mého učitele,...’ začíná vše od začátku, nebo co,... tento také, stejně jak to uměl špion Ben, čte cizí myšlenky...

‘Víte, tehdy se Benjamin Ch. vydal, od vás z Prahy do Mnichova, vzpomenete si? Vodil vás totiž celou tu dobu za nos, nezlobte se. Nejel, tehdy shlédnout do Mnichova divadelní kus od paní dramatičky Jelinek,... to byla záminka. Vše bylo úplně jinak, a ten soudní proces s neonacistickým podsvětím, tedy s námi?... mu mohl být akorát tak ukradený. Cestoval tam v docela jiné záležitosti. Máte na kahánku, starý pane, tak vám to tedy klidně dopovím. Jel se tam nechat zaměstnat, na oko, samozřejmě! Potřeboval se dostat do tajného projektu *OBH-systém, SAR-Lupe*. V Mnichově tehdy přeseďl do větroně dalšího, a přistál až v Brémách. Hlásil se tam na adrese *Univerzitní Alej 28*. K pohovoru. Usiloval se o

pozici „*Manager Produktsicherung*“ ve službách GFAF¹¹⁶, provoz Oberfaffenhofen. Pozvala jej tam agentura specializující se na lidské zdroje, přes specialní mail: *career-much@ohl.de*. Akce samotná pro nás, tedy i pro Bena, začala však mnohem dříve. Stalo se tak, ještě na začátku nového milénia. Nadobro, právě zavíral svou hamburskou kancelář. Po zářiových událostech, když se ještě na odchodu musel vrátit k vyzvánějícímu telefonu na stole! Tehdy také vyhlásilo spolkové ministerstvo *defence* tendr. Neobvykle, přes veřejnou zakázku, přes prověřené soukromé firmy. Vyhrálo ji jisté konsorcium firem sídlících právě v Brémách. Ve hře bylo 800 mil. *euráků*, a v sázce?... technologie světové třídy v podobě pěti satelitů v *systému OHB*, kroužících ve výšce 500km nad zemí. Měli mít přehled o všem, co se kde na zemi šustne, ve dne i v noci. A Ben, ten chtěl být u všeho. Takovou měl náтуру...

Jenže kolikrát se šetří na nepravém místě. Ty družice jim nakonec, na předepsaný orbit, vynesly ruské rakety. V roce 2006. V prosinci. Zima, jak na Sibiři. Konkurenční Francouzi chtěli hodně, a tak nosná raketa ve Francouzské Quyaně zůstala tehdy trčet na vypouštěcí rampě. A, v tom Rusku?... kolem těch nejpokrokovějších věcíček začal kroužit dravec, špion Benjamin Ch,... vážený pane,...´ ale co to povídá, to přece nemůže být pravda, přece starý Ben byl sice špion, ale slušný špion. Přece mu záleželo na životním prostředí, na pravdě a spravedlnosti, a také na mně?... přece kolik nám toho dal, tedy mně a Ív!... Nebo jsem naivní, v mém věku?...

¹¹⁶ Germany Federal Armed Forces

ne, tento Helmut na mne šije další boudu. Chce mně uvést do rozpaků, abych mu vykecal, i to co nevím...

‘Jó slušnej špion. Ben, a slušnej špion?... mládenče.’ Zase si ze mne utahuje, mládenče?... a zase čte mé myšlenky...

‘Všechno to i v tom Rusku začalo!... tehdy, snad poprvé Ben šlápnul na šikmou ploch. Za války, a ještě dlouho po ní byl špionem vzorovým, mužem samá cnost. Tak do sedma padesátýho prošlýho věku, mládenče. Do Ameriky stále nemoh, na Kubu však ano. A tam se setkal s Meyerem Lanskyem, mafiánem, *Košer Nostrou v kontíku*, tedy hotelu Continentál v Havaně, na dvorku si sázeli na krvavé kohoutí zápasy a v přísálích dělili svět. Právě tehdy si tam mafiáni dělili mezi sebe sféry vlivu. K tomu jim notoval Franky. Byznys s hazardem a bílým masem Lanskyemu, tomu židovskému Rusovi, jen kvetl. I Benjamin Ch., si měl tehdy z místní pobočky banky *Trust Company* odnést první balíček s penězi. Nemám židy rád, do dnes, mládenče.’ Zase mládenče, ve stovce, darebák. Nená židy rád, do dnes, ale Ben byl přece také židem...

‘Ten Lansky po ruské únorové revoluci pláchnul s rodiči za velkou louží, ještě jako nemluvně. Mnohé bylo prostě v něm. Jisté propozice si přivezl za oceán s sebou, jako nemluvně, někde hluboko v nitru, aby se rozvinul. Dostal do vínku vlohy, jež jej činily výjmečným. A vypracoval se, podle toho, i s dalšími rudými na ruský způsob. V Americe se ti stal “*vorem v zákoně*“, společensky stál hned vedle guvernérů, či gubernátorů, jak chcete, senátorů a vysokých soudců. Stál jednoduše mimo dosah zákona. Právě tam špion Ben začal stoupat

po žebříčku výš a výše. Však na tu správnou šprušli vystoupil ještě později, to se dal k nám, na naši stranu, a Lansky mu *zafíroval* vstup do Izraele. Když to na Kubě prasklo, chtěl dožít v Izraeli. To již Benjamin Ch., jako excelentní špion *Mosadu* stál proti němu. Stál na naší straně. Tak toto byl měl být tedy starý dobrý špion Ben?... Ne, ten sám přece bojoval s mafiány, *bostonskými*! Špion Ben přece, tedy mnohem později, řádl jako černá ruka po celém Bostonu. V tamním chrámu byl na stopě ohavnému tajemství místních kleriků. Odvážně šmejdil po sklepeních tajných laboratoří *Massachusettského Technologického Institutu*? Hledal tehdy Rembrandtovu krajinku, marinu s Ježíšem?... část lupu století z *Bostonské galerie*?...

Náš špion Ben bezcharakterní?... nemožná věc, ale kdo ví,... třeba to bylo všechno úplně jinak...

‘A ten *Synthetic Aparature Radar*?... jednou zachytil neskutečný detail. To Ben již pracoval pro pravého zákazníka systému *BAAIUBw*, na pozici *Manager Produktsicherung* v Oberpfaffenhofenu. Tepelná stopa zachycená jedním radarem v systému napovídala na jistou neskutečnou náhodu. Sledoval omylem směr letu meteoritu, ten radar. Po průletu atmosferou velikosti lidského nehtu. Hermann, Benův přítel v počátcích, a náš soukmenovec z *kultu orchideje*, byl na konci letové dráhy onoho nebezpečného tělesa. Ano, Hermann byl vlastně největším smolařem na světě, co je lidstvo-lidstvem. Ten meteorit Hermannem, našim studentem germanistiky kdysi na Univerzitě Karlově v Praze,... projel jako nůž máslem. Není pochyb. Našli jej metr pod zemí, na tom ostrůvku kdes ve východních mořích.

Důkaz byl nalezen, opravdu nebylo pochyb. Nic nebylo tentokráte narafičené, nejednalo se o žádný *švindl*. Důkaz byl na světě, meteorit jako nehet zavrtaný metr pod zemí, a pak ta tepelná stopa v systému SAR. A tam, to byla práce profíka, Benjamina Ch.. Prostě smůla,...' proto mně starý Benjamín Ch. nechtěl říct nic konkrétního o Hermannovi, kde skončil, a jak nakonec dopadl. Jen se vytáčel. To mně musí říct až úplně cizí člověk. Navíc nezvaný. Na Vánoce. Ba ne, nemohl. Nejspíše by všechno pokazil...

'Mládenče,...' ten usmrkanec, tady naproti se mně vysmívá...

'Tedy, vážený postarší pane,...' To bych si vyprosil...

'Vídím, že jste jeden velký najivní hlupák,...' Hmmm...

'Začalo to, ten vesmírný program pro nás mnohem dříve, tedy pro starého Bena. To se po válce sešel den se dnem, a špion s následným věhlasným renomé, po svých chrabrých činech musel obrátit kabát. Nejdříve naoko. Nový Izrael potřeboval impuls, nové technické zázemí, nové zbraně, letadla, bojová letadla. Benjamin Ch. se svého času dostal do tzv. Gehlenovy organizace, na půl úvazku,... do pozdější spolkové vojenské kontrarozvědky. Nevím, jestli Vám, staříku říká něco akce Hentges? Říkám vám to pěkně od začátku a po lopatě, neboť vidím, že máte pořádně dlouhé vedení, když jste nic v Benove chování neprokouknul...' Ano, slyším v těch jeho větách Benův tón, manýru chování má Helmut stejnou, a používá Benova obníbená slova, výrazivo jako střelivo?...

‘Ano, vše má spojitost na *nazi* minulost vážených osob, z dob naší poslední svaté války! Hentges dělal pro nás. Vyfotil v Belgii letoun, jehož *drak* jsme potřebovali okopírovat, i letiště. Byl zatčen, Francouzi odsouzen k smrti. Práce se v ten moment ujala samotná *Feldkommandantura 515*,.. a ve čtyřicátém zásahové komando pod přímým velením *kolonela* Reila, milého Hentgese z Lucemburska odvěklo. A, tady je na scéně šmelina se smrtí poprvé. Zbrojařské zájmy, snad protizákonné? Jak se to vezme. A k tomu, do toho kšeftu vlezl pitomý melouch s pilotními přilbami *brandu* “*Socapex*“, a bylo skoro po všem! Na *zelený čtvrtek* v šedesátém roce to kdosi prásknul, a hned na *Veký pátek* Hentgese, i s pověřencem druhého Adenauerova kabinetu, panem Franz-Josefem S. a dalšími dvěma, jej neznalá policie zadržela. Jistý novinář ze *S-D Zeitung*, měl zaručeného sólokapra, však tajní jej čapli, v redakci, nejspíše práce jeho šéfika, a šel na tři měsíce za *katr*. Na přímluvu kontrarozvědky, možná i Benovu jej propustili. *Handl*, sprostý *handl*, musel slíbit, že si zavře hubu na sedm západů a dalších sedm let nebude do toho strkat nos. Ano, právě na tomto místě, tou přímluvou za redaktůrka vstupuje na scénu zakládající člen vaši prozatimní armády, vážený pane,... voják izraelské stálé armády a kamarád účastníka ozbrojené akce v hotelu King David, špion Benjamin Ch.! A nebude trvat dlouho, a do děje vstoupí také Hermann, student germanistiky na Karlově univerzitě u vás za války! Ano, starče, tak to na světě, a především v tom našem podsvětí chodí...

Ben z Gehlenovy organizace nenápadně přeskočil, říká se tomu infiltrace, do federálního BND, tajné služby s tím, že se mezi těmi jejich šesti tisíci agenty a zaměstnanci snadno ztratí. Ano, tam si natáhnul přes obličej svou v pořadí druhou masku. A, co za tím bylo? To by ses jej musel zeptat, váženej. A, kde nakonec špion Ben, váš přítel, co jste si na sklonku byli bližným jeden druhému, jak říkáte, skončil? Přece již víte. Na důležitém postu kosmické špionážní agentury v Oberpfaffenhofenu. To bylo ovšemže před tím, než do vás vrazil ramenem na *Republique*. Pár let před tím, než vám nakukal ty pitomosti o spravedlivém pořádku světa. Ano, vypravěčskými schopnostmi, hodnými A. Dumase staršího, vždy přímo hýřil. Tak, alespoň teď vidíte, jak dlouhé máme prsty...

A Franz-Josef Strauss?... nám držel palce, a jako fanda do letadel, a ministr obrany nám tu nejúčinnější techniku pro boj nad Sinajem dohadoval. A, stálo to i jej hodně úsilí, a ještě více obětí na životech pilotů, než ty *supersoniky* mu přestaly padat. Ano, mluvím o *F-čtyřkách*, modifikace G, nebo-li Germany. Špion Ben v záloze kryl záda vyjednávačům z *Chel Ha'Avir*¹¹⁷. Takže naslouchal v přítmí přes dveře. Dozvěděl se i to, že ministru obrany Německa šlo tehdy nejen o výrobu nedokonalých *F-čtyřek*, modifikace-Germany, v licenci od americkýho Lockheedu, ale především o účast na jejich jaderném programu W. von Brauna. Kšefty, úpladky a na konci padající *starfightry*,... a to již bylo silné kafe i na otrlého špiona Benjaminu Ch.,... a proto

¹¹⁷ Izraelské vojenské letectvo.

svým silám v Izraeli navrhl koupit *Phantomy* pomalejší, ale bezpečnější a levnější od výrobce *McD and Douglase*. Cítil totiž, Ben, že to tam, v tom Německu, smrdí průserem. Skandálem, a soudním procesem. Usoudil též, že ty superrychlé, však skoro neovladatelné stroje ztrácejí svou prvotní výhodu. Navíc špion Benjamin Ch. byl spíše obrovský taktik, než kaskadér,... raději si osvojil účinek praktiky momentu překvapení, za podmínky dotažení informační převahy na bojišti. A takto, jen si vezměte, přece zaspali i ty nepřátelské stíhačky na *Sinaji*, a než stačily vzlétnout zůstalo jich na 400 rozprášených, po zemi...

Těch pilotů v Německu bylo garnitúrou obětováno již přespříliš. Rodiny sice nakonec vysoudily 3 miliony marek, a veřejnost dala, garnituře najevo nevoli. Ale, pro starého harcovníka v oboru to bylo málo! Nemohl si prostě dovolit, být vláčen po soudech a místopřisažně veřejnosti přiznat svou identitu v zemi, kde od války tajně operoval. Možná si myslel, že ty 3 miliony marek nakonec bude muset zaplatit ze svého, či co!... copak já vím? Logicky, pravdou je, že všichni ostatní kolem něj drželi pouhou zodpovědnost politickou. Ano, beztrestnost špiček kolem, Benovi vadila. Ale,... ale na druhou stranu, si na své došel také. Aby držel hubu, mu dobrovolně platili,... a to prý již úplatek není. Tak nevím. Navíc se mu dostalo zadostiučinění. Totižto, po provalení onoho zájmu, jestli za tím sám stál nevím,... konečně ubylo v Německu mladých vdov po zkušebních pilotech!... A Hermann?... náš *student*, jak jsme mu do pozdního věku říkali,... jestli student germanistiky? Tak ten ve volných chvílích ještě dlouho, mezi svými kšefty,

s těmi nejfajnovějšími chytrými součástkami ceněnými mezi korporacemi i mocnostmi, někde na ostrově Penang?... tak ten dále vedl, jen si představte starče, dlouhé roky věcnou polemiku na dálku, na téma německá literatura a filozofie,... právě s Franz-Josefem Straussem. Chtěl se totiž stát *humboltiánem*. Po dlouhém čase. Přece již v mládí si splnil tajný sen,... to vyslechl přednášku svého idolu, tehdy již emeritního profesora tamní univerzity. Ano, filozofa Martina Heideggera. A F-J Strauss?... měl přece dlouhé prsty! Jenomže?... jenomže, to právě vrcholil *německý podzim*, houstla politická atmosféra. Ti mladí z RAF útočili z každé pozice,... a jen jedni utichli, byla na světě další a další nástupnická generace naší radikálnější frakce. Soudy a aféry, nikdo si s námi nevěděl rady. Právě tehdy Hermann, z toho ohně, definitivně prchl. A více, se prý nevrátil. Ale, kdo ví? Musel, šli již i po něm. Tedy prchnout. V politice si s Franz-Josefem totiž rozuměli jen částečně! Snad právě jen Franz-Josef S. jako poslední v řadě, radil tehdy kancléři z předsálí samotného kancléřství. A byl i u jiného zásadního zasedání, později mně to v rozhořčení vypověděl, tedy Franz-Josef. Jako, že se Helmut jmenuji... Totiž, prý, podle Franze-Josefa, na předposledním *kabinettsitzungu* v měsíci, právě toho kritického roku, kancléř Helmut Schmidt skoro prosadil rozumný, podtrhuji slovo rozumný, tedy jak pro koho rozumný, zákaz německým koncernům manévrovat s daněmi v cizině. Pod přísným *štráfem*. Však závažnost a prioritá Schleyrova zmizení smetla obligátní program ze stolu, i s tím rozumným kancléřovým nápadem zatrhnout koncernům čachrování s penězi přes tzv.

daňové ráje! Již tehdy. A, tady to máte, vážený, co jste chtěli,... dodnes si nevíte s těma vašima nešťastnejma *offshórama* rady! Však Hitler by věděl, jak na to. Věděl prý, jak na ně!... i Franz-Josef S., věděl zase, jak na únosce!... a tak běžel čas, vědí, staříku. Nakonec by šli i po Hermannovi. Vlastní proti vlastnímu! Martina Schleyera se nám zachránit nepodařilo. Obzvláště Hermann, alyas *student*, byl z toho dlouho celý špatný. Přece od vás, spolu s Martinem S. přišel sem po válce, na poslední chvíli přes zelenou hranici. Utekli spolu do nového Německa. To byly vůbec divný časy. Martin sešel,... pak admirál Guggenberger, a nakrajíčku měl i náš Hermann. Ale dále to již znáš... Tyká mně, tento lump si nějak dovoluje...

Jo lump, v tomto člověku dříme Hitler, i na pohled vypadá jako zloduch vystřižený z příručky osobnostní typologie; oči prasečí, ústa myší, uši špičaté dozadu slechy vlkodlaka připomínají, obočí jako vrba a nos má prasečí také;... prostě lidská bažina, stvůra hromotluk,... ale do starého Bena?... bych to nikdy neřekl. Nejspíše ho jen pomlouvá. Přece jen kolik nám toho dal, tedy mně a Ív. Koho zastupoval, co vlastně představoval, dobro nebo zlo,... monstrum? Byl to jen milý Barbucha?... zlý Frankenstein!... Ne, jen milý Barbucha, tedy v mých očích. To poválečné Německo divné bylo, v tomto punktu má Helmut pravdu, ale špiona Bena bych na jejich stranu netahal. Tehdy přeci honil gestapáka Rudolfa Dielse po Kolíně, na tamní soudy se spolehnout nedalo, museli konat, hoši od Bena. Toho gestapáka, co nosil celý kolínský tajný archiv v hlavě, i po skartaci, nakonec dohnala spravedlivost *boží*,

později. Na honě na lišku, tak o tom aktuálně psaly všechny tehdejší noviny, špion Ben mně to pověděl, že to také četl. I, přestože sám byl žid, a židé noviny zásadně nečtou, tak on je četl, i patery denně. Dielse dohnala spravedlnost *boží*, mnohdy se na *boha* zahráli i hoši z Benova komanda, to je také *fakt*. Na soudy se totiž v Německu, prý dlouho spolehnout nemohli,... prý stále soudili titíž, se stejnými knihami pod paží pod talárem. Ano, s tímto tvrzením si byl špion Ben, voják tolikati armád, celkem jist. Viděl jsem to na něm. Utvrdilo ho v tom tvrzení, i jednání nástupnického státu s výrostky z doby války; anarchistickými *piráty* ze skupiny *Edelweiss*. Nejdříve tloukli za války vůdce skupinek *hitlerjugend* na potkání, jejich zabavených dýček "*blut und ehre*" měli již plný arzenál, a hlavně pak měli oči všude. Přece právě tito hoši a dívka, tehdy našeho Bena navedli na Dielsovu stopu. Sami totižto koncem války chtěli granáty s nevybuchlými anglickými rozbuškami vyhodit do *luftu* celé kolínské *gestapo*!... a trpěli, přeživší, dlouho. Jedni skončili hned na šibenici na kolínském nádraží, na Himmlerův rozkaz, bez soudu!... tak mně to popsal věrohodný člověk, co měl informace o tom pokusu sabotáže, i o následné krutosti, od očitých svědků, samotných aktérů. Tedy z první ruky. A já pak po padesáti letech od špiona Bena; a s těmi ostatními hrdiny z *Edelweiss*?... se ten akt občanské neposlušnosti, vlekl jako škraloup ve státních záznamech, až do počátku našeho *milenia*. No, prosím pěkně. Alpský *edelweiss*, a ne endemická *orchidej*! Ano, přesně takto bych charakterizoval jednání mého přítele

špiona Bena!... a ne, jak jej líčí v temných barvách, tady naproti mne, ten darebák, lump Helmut...

V tomto spleťtém případě nerozeznávám již ani, kdo je kdo. Kdo stojí proti komu. A vůbec, jak rozmazaná je dělící čára mezi tou vzájemnou nevraživostí. Ben, prý samá levá?... a přitom mně jednou upozornil na fakt;... že není spřátelených špionážních služeb, jen účelově právě spřátelených zemí! Tak, co se vlastně divím? Odvrátil jsem se stranou. Přemýšlím o Benovi, porovnávám jej s tímto *dacanem* tady, naproti. Ano, ztratil se v životě, zabřednul občas v bažině, ale proč nás, tedy Ív a mně vyvedl z nouze? Proč? Těch peněz, co do konce života ani nestihnu utratit,... a tu malou knižičku, brožurku;... takový důraz na ni kladl, nad penězi vždy jen mávnul rukou:... "*ilustroval ji sám Alfred Justitz*",... povídal. Mám jí dodnes poruce, v horním šuplíku. "Návrat ztraceného syna..." na ní stojí v záhlaví. Psychologie napraveného darebáka, pomyslí;... pokora, sebeobětování se, bezmoc!...

Ano, starý Ben kdysi zabředl, a dlouho nejspíše nebylo cesty zpět. Našel ji, cestu pokory, na sklonku života,... stoupnul znovu pevněma nohama na rovnou zem. V mých očích...

´Ano, Martin dopadl blbě starče, a Hermann? Největší smolař na Zemi! Zasáhl jej meteorit, jako nehet veliký. Franz-Josef S. doplatil na přílišnou srážlivost krve. Dědičnou indispozici. To dědictví měl v línii po Neandrtálcích. Totiž ti v boji o přežití, často přišli o nohu, či ruku. Jinak by vykrváceli. Vývojová evoluce. A Franz-Josefa S., našeho vůdčího zastánce trefil mládenče *šlak*. Jeho, ona revoluce přibrzdila, v rozletu. Pitomá

trombóza, nebo co? Na honě to s ním praštilo. Prý to tak obyčejně bývá, trombóza od křečových žil, a ty jsou zase z nedostatku pohybu, a z tučného jídla. Pak ta trombóza zákeřně zaúraduje, právě když se ti to nejméně hodí. Obyčejně v euforii, třeba na honu,... za něčím. Takže Hermanna trefil meteorit, France-Josefa zase šlak. A já?... já jsem se zase osudově zapletl;... osobně jsem se seznámil s Franz-Josefem při jeho *vizitu kolónie dignidad*, v Chile. Panečku, stát ve státě, a říšské zákony,... tam panovaly. Totižto, bez fyzické práce důstojnost člověka nezlomíš... Helmut se v blaženosti zamyslel. Slovo dá slovo...

Slovo, ano slovo. Ani dnes tady, ještě nepadlo poslední slovo. Jako by si Helmut o něco koleduje. Provokuje. A ty zvonky linoucí se z toho pravoslavného kostelíka ve stráni nad námi, nevěští nic dobrého...

Je unavený, vidím na něm, jak ztrácí barvu v tváři. Nejspíše má za sebou dlouhou cestu, chce přenocovat. Polyká velkou pilulku, jen tak nasucho, polykací reflex mu stále slouží. Na zlatavém obalu polštářkového tvaru větší velikosti je něco psáno. Beru jej pod světlo: "*Vitamultin, Co. chemicl. Knoll*"?... ten oblbovák přece podstrkoval Dr. Morell,... Hitlerovi. Ale, co espirační doba?... datum tam nestojí. Brzy usíná s knihou z "*ruksaku*" na nose. Mně se spát nechce. Také jsem to svinstvo nepožil. Navíc ho neznám, co kdyby něco chtěl ukrást? Beru z nosu jeho rozečtenou knihu. Po špičkách jdu do kabinetu vedle, abych jej nerušil,... v křesle čtu

z knihy, neusnu. Od strany, co Helmutovi před chvílí uvázla na nose...

Čtu šeptem:...

... týden nejím, jen piji její léčivý čaj.

Jiným čajem si mám často vyplachovat tu ránu, co mně tam zůstala. Tento čaj ale polykat nesmím. Čaje mně na trhu namíchala mladá žena, Arménka, snad to bylo ještě dítě, nebo tak mladě vyhlížela. Neměl jsem ani pomyslení vést rozhovor. Čeho jsem si však všiml, byly její ruce, krásné ruce. Oči jsem na nich mohl nechat, jak po špetkách přisýpala na hromádku toho léku. Takové ruce poznám, jsou jen jedny. Ruce panenky Marie na sochách a obrazech, a teď vidím stejné ruce na této mladé ženě. Vidám ji často, běhá bosa dolů na trh, její nohy jsou také krásné, takové nohy s dlouhými prsty a prsteníkem delším než palec, takové jsou ještě vidět na starých egyptských sochách. Přesně takto tamní umělci vnímali krásu... Teploty pominuly. Myslím, že jsem se znovu narodil. Po čtrnácti dnech od té pomoci, co se mně dostalo, začínám pomalu jíst. Azar se teď již jen usmívá. Zubí se na mne. Ten má zuby zdravé. Mně již je nyní také veseleji. Ta mladá žena z trhu, co mně pomohla svými čaji má také krásný úsměv. Ohlížím se za ní, když právě bosa běží kolem, dolů na trh. Ví, že se po ní ohlížím. Možná, že i chce, abych se za ní ohlížel, a ten její běh z kopce je více a více svůdný. Jistě je nevinná, má na sobě hábit jeptišky, ale jejich jeptišky, je jiný a stařík vedle ní v krámku na trhu bude nejspíš její děd, je stále oděn v delší vlněné hazuce. Když běží,

vždy má v ruce malou knížečku, ta mladá žena, to dítě. Také na ni, tu knihu pod paží dává při běhu z kopce, cestou na trh, pozor, aby se s ní něco nestalo. Třeba, aby jí neupadla. Myslím, že mám důvod ji pozdržet, poděkovat za ten čaj, co mně namíchala a hlavně se doptat na tu knížku, co pořád s sebou nosí. Později, ne teď, musím posbírat odvalu. Jak pak se jmenuje? Ano, jsme v místě, kde sídlí Vatikán ortodoxní církve se svým malovaným kostelem. Toto zjištění si potvrzujeme doptáním se místních. Tady se dorozumí Azar, neměl jsem dostatek času tuto řeč, ještě v Safitě zvládnout docela. Ale jídlo, vyptat? Zvládnu.

..... a, také jsem si konečně dodal odvahy a oslovil tu krásnou dívku z místního trhu. Jmenuje se, ano je to dlouhé a zvláštní arménské jméno, i když arménská jména jsou krátká, její je výjimkou, ona sama je výjimečná. Výjimečně krásná. Přišla nedávno z kláštera, kde pobývala. Z kláštera svaté Gajane. Pro mne je Gajane. Přejmenoval jsem si ji v tom jednom okamžiku. Tak na ni volám, když běží dolů z kopce na trh a vůbec jí to nevadí, naopak...

‘Gajane, jsi krásná mladá žena, já jsem muž, nechci v tobě vyvolat strach nebo obavy. Má slova, ber jen jako slova zdvořilostní. To, že tak krásně mluvím o tvých rukách, a že jsou tvé nožky nádherné, přestože mají kůži ušpiněnou, to vše je pravda a nevysvětluj si to špatně...’

‘A jsou také smyslné, myslím, ty mé nohy, Kurte? Myslím, mé nohy.’ Žena je vždy dále a připravenější

než, byť mnohem starší muž, pomyslím. Vlastně jsem tomu rád, jistě již má jistou zkušenost za sebou...

‘Celá jsi krásná, Gajano, i úsměv se mně líbí, je upřímný a ještě...’

‘Ty se mně také líbíš, jsi jiný, tady se tak moc světlí muži nerodí. Jsi mužný a moudrý, když se mne ptáš na tu mou knihu...’

‘Gajano, co je to za knihu, budeš mne učit číst to vaše písmo?...’ Nestačil jsem se nadechnout, jen cítím její mladounké rty na mých...

‘Víš, Kurte, moc si přeji cítit něžné doteky tvých rukou. Ano nebráním se ničemu, jen mně slib jedno. Nemůžu se vázat na muže, byť tak krásného jako jsi ty, jsem zasvěcena pro službu Bohu, nemůžeme si slibovat nic, než tu krásnou chvíli, po které tak toužím. Musíme být silní a nedopustit více. Nemohu, opravdu nemohu, jsem zasvěcena pro lásku k Bohu...’ Pochopil jsem vše, také to, že na mne čeká, na mou náruč, toužebně vroucí žena, Assunta...

Při západu slunce sedím vedle ní v jejím příbytku. V dřevěné chatrči, kde dole jsou kozičky a osel, nahoře pak mají seno na zimu. Po lýkém svázaném žebří, tak je posvazována i celá chaloupka, jsme se dostali nahoru, kde mněla vše na ten obřad, ... tam prvním nástrojem bude něha, ta bude hrát sólové party, vím to, ... má vše připraveno, tato krásná Gajane, moje malá Assunta, a od teď, je vše, jen a jen v její moci. Ta půda plná

voňavého sena je v rozích osvětlena hořícími knoty
v hliněných miskách plných loje, má to svou zvláštní
vůni, i kozlík dole je ve střehu, jako by tušil, že se něco
bude dít. Nalila mně i sobě do jiného hliněného kalíšku
nápoj. Pak další, je krásná, ještě krásnější než venku.
Sundává si plátěnou halenu přes bohaté vlasy, co jí na
chvíli než si je upraví, ulpějí na tváři. V tom světle
plamínků se na okamžik ukázala ňadra. Krásné Gejaniny
ňadra, veliký prs, se stínohrou objevil na dřevěné stěně
tohoto příbytku. Jen na chvíli, než se objevil i druhý. Má
krásná ňadra tato moje Gajane, veliká a pevná a
bradavky má také veliké a skoro černé. To v tom svitu
svíce, jinak je drobná a útlá, to proto je vše tak veliké a
smyslné. Tak ten náš příběh krásně připravila. Chce, aby
to bylo krásné, vždyť je to pro ni poprvé a asi naposledy,
má jiné poslání, jinou službu, ... službu sloužit jinému
muži. Pro ně tady je Kristus navždy jen člověk z masa a
kostí. To jsem jí slíbil, takto krásně vidět ty věci, a svůj
slib, naplním. Pohládila mne po ramenou, zádech, zadku
i nohou, jako kdyby si ověřovala, že jsem skutečný a
zase to byla ona, odvážná a jistá si v tom co chce.
Krásné hlazení po celém Gajanině těle mně skýtá
rozkoš. Ona mluví o slasti. Oslík dole stříhá ušima a
Gajane je v sedmém nebi, myslím, že takto cítí náš akt
plný něhy, něžností a vůně okolo. Vůně svíce i potu i
sladoučké šťávy, co piji plnými doušky a ona hraje opět
prim, nebeská flétna se v dáli ozývá, aby kohout na
střeše zakokrhál, tím jeho falešným tónem ohlašujícím
nový den, den všední... Něha a vzdechy pomalu
nahrazují slova a věty, vyprávíme si a konečně přišla
chvíle, kterou jsem nechtěl opomenout a zeptal se...

‘Děkuji, milý muži, zkusila jsem to, co jsem zkusit musila...’ Opět mě předběhla, jako vždy...

‘Děkuji ti, Gajane, jsi sladká jako i to víno, co jsi mně včera podávala... Víš, ještě ta knížka, co je pro tebe tak důležitá. Odkud ji máš?’

‘Věd’, Kurte, ta knížka je moje cesta k Bohu. Mám ji z klášteřa sv. Gajany, místa naší arménské trpitelky. Tam při tom klášteře pracuje umělec, maluje překrásné, hodně barevné obrazy, ikony a miniatury ze zlata, a především zdobí takovéto svaté knihy. Je to umělec, jehož práce je ceněna po celé naší zemi, jmenuje se Toros Roslin a dlouho pracoval ve službách kilíkijského knížete, ale to pro tuto chvíli není vůbec důležité, víš, krásný muž...’ Jen se obávám, že tato krásná, moudrá mladá žena, děvčátko, mně nedá v příštích nocích spát a budu ztracený. Takto pociťuji chvíle, kdy končí něco, co není možné uchopit, je to jen vánek, vítr, co se prohání po tamních pastvinách. Jsem nadobro ztracený, jako je ztracená i tato víska vysoko v horách...

Helmut čte rád romantickou literaturu, jeden by řekl. Tento tvrd'as, co si pro něco přišel. Pro mne? Ba ne, tu knihu znám, se starým Benjaminem Ch. jsme stejnou studovali, i když v jiném jazyce. Studovali jsme spolu pouť onoho relikviijního sukna se zatkanou cypřišovou třískou. Osud třískey uťaté z bárky z počátků lidstva. Malíř Justitz na stejné sukno namaloval svého *Jákoba se svou družinou*, na zakázku. Na zakázku pro Mormona Adamse z Ameriky, snad ještě před *velkou válkou*. Ano, toto všechno kolem,... uvedeno v Helmutové knize je teď

v sázce. V sázce je život. Neusnu, čtu dále z knihy. Na místě se záložkou:...

..... 'jsme na severozápadní straně hory a někde nad námi z ledu trčí bájný Noemův koráb, tuším ho tam. Ani to nevzpomínám. Pinto také ne. Jaké překvapení nás čeká ráno. Mlha, mraky jsou ještě nižší všude kolem, to již saháme na zásoby určené na cestu zpět. Čtvrtý den se vyjasnilo a slunce nedá tím směrem pohlédnout, tak se to silné, vysoké sluníčko v ledových krystalech odráží. Pinto, si stěžuje na dýchání, špatně se mu dýchá. Jako by opět propadal panice, je to nepříjemné i pro mne přestože vím, že se to vysoko v horách děje. Mne víc trápí nateklé oči. Prohlížím okolí jen štěrbinami, když Pinto zvolá; 'Tam je, vidím ji!' To již otvírám oči, co to jen jde, něco vidím také. Vysoko nad námi trčí z ledu taková neohrabaná, neotesaná příď bájného plavidla.

'Vidím ji také, Pinto. Tak, představuji ti kolébku lidstva. Věz, že kolébka v domě není jen kus dřeva, jako stůl nebo skříň. Kolébka v domě je požehnání, batolí se v ní nový život.'

'Pojď Arne, pomodlíme se.' „Pane náš pozvi mne na Menáš. S pokorou v chléb tvůj i víru tvou, nebesy ověčenou. Jsi-li nahoře znamení duhou dej, hromem, činíme-li zlo“.' Ozývá se dvojhlasně. Ještě půl dne jsme se vzpamatovávali a nemohli vynadívat k nebesům, k tomu místu. Žádný hrom nezahřměl, tudíž činíme

dobře. Vydali jsme se s nadšením po pozvolných terasách. Nazuli hřeby, když to klouzalo. Zatloukali kolíky a uvazovali se štraňky. Dýchání bylo obtížnější než včera. To plavidlo trčící přídí k nebi a balancující nad propastí pod severní stěnou hory nás ale žene nahoru. Vybízí nás dotknout se jí. Magickou silou nás přitahuje, ale je vzdálené, hodně daleko od nás, a hodně vysoko nad námi, to bájně plavidlo.

‘Arne, nyní je chvíle, kdy je nutné vést vážný hovor. Dochází nám síly, zásoby. Bez kolíků a dalších štranků se dále nedostaneme. Možná dostaneme, dostaneme se až k ní, ale dolů se nikdy více nevrátíme, nezvládneme to.’

‘Pinto jsme tak blízko a přitom tak daleko.’

‘Nikdo se ani nedozví, že jsme byli na dosah.’

‘K čemu to, aby se jiní dozvěděli. My budeme tam a dotkneme se jí.’ Arne, jako by ztrácel soudnost, dobře ví, ... vydáme-li se nahoru a budeme-li pokračovat, je to náš konec.

‘Arne, ty jsi mě přesvědčil, že zůstat s nevěstkou v tom městě hříchu je hloupost. Měl jsi pravdu. Poznal jsem další a krásnější radovánky později. Vyprávěl jsi mně příběh římského legionáře, který si popletl slova fortuna, či fortifikace, tedy opevnění, černá zeď okolo toho města hříchu se slovem fortuna, což znamená štěstí. Prožít jej však s kněžkou lásky není možné, chudák mladá. Byla to hloupost, připouštím. Já nyní ti podobný

příběh nepovím, nenapadá mne. Uvěř však nyní zase ty mně a vzdejme se poblouznění tou děravou krasavicí nad námi. Pojdme domů a přežijeme. Vrátit se zpět pro ni můžeme později. Budeme moudřejšími. Budeme o ní vědět již vše.

‘Ano, Pinto, tvá slova jsou moudrá a jediná správná. Pojdme domů.’ Se svěšenou hlavou Arne tak odvětil. Podíval se nahoru a pak dolů ve směru odkud jsme přišli. Cestou dolů jsme již z toho nejhoršího venku, vyprávíme své dojmy jeden druhému. Plánujeme návrat, brzký návrat. Hřeby jsme nechali v ledu i natažené štranky tam zůstaly, i ráhna zastrčené tak, aby je neodneslo, až zaduje od severu. Kožešiny jsme nechali pod tím ledovým příkrovem a bedlivě je označily pro případ návratu. Tam budeme mít ležení a vše potřebné na delší pobyt v té výšce. To, abychom přivykli, než vkročíme na ledovou strmou pláň. Cestou koně nenacházíme, to místo ano. Zanechaly tam pozdravy, podle hromádek soudíme, že nás tady dlouho trpělivě čekaly. Budiž, i oni požehnání. Cestou jsme posbírali ještě bronzové věci, idoly nebo něco takové. To Pinto o jednu zakop, a bylo jich tam více. Nejsme zde první, doba bronzu se připomněla. Některé jsme vzali, jako dárek pro vesničany, ty skvělé arménské tkalce. Koberec. Malý špinavý, snad věky sešlý koberec. Docela malý. Podobný těm saracénským, tam po věky ležel. Klečí na nich při modlitbách. Nalezli jsme jej a odložili, již cestou nahoru. Koberec, jako obraz. Matně vidět postavy a veliké ptáky s dlouhými ocasy. Nyní již víme, že v zimě se vydáme na dlouhý pochod k hoře a zpět jen

tak, pro výcvik. Ať máme sílu. Přeci templářští mniši trénují boj a sílu sedmkrát denně, vědí proč. Vždy po modlitbě. Pinto, dobře ví, jak je to potřebné před výstupem, který se rovná v síle, boji. Boji s horou. Boji na život, a na smrt. Na jaře, než začne tání, se vydáme tímto směrem ještě jednou. Léta přibývají i nám. Tuto pouť není možno odkládat...

Helmut se nejspíše právě vrací z těch končin kolem hor *Džabal al Šária*, soudě podle knihy, ze které si před usnutím četl. Právě v těch končinách náš středověký příběh začíná. Odplata? Přemítám. Co má za lubem tuším. Přece se vrátil. Stejně, jako já před pár dny. Ve spěchu. Vrátil jsem se od žulové hrobky vyhlédnuté pro svou milovanou Ív,... vystavěné v průsmyku skrze *Džabal al Šária* pod templářskou *Safitou* v Levantě. Právě kameníkem *Arnoldem*, hrdinou co před očima právě ožívá, aby při předčítání a *Helmutovém* odfukování ve vedlejší místnosti, zdolal tu bájnou horu *Ararat* v raném středověku:...

... na jaře po půl roce na to, jsme byli úspěšní. Ta sto třicet loktů na délku a padesát loktů na šíři patrová loď ze smolného dřeva stromu gofer tam je, dovolila nám se jí dotknout. Ten pryskyřičný cypřiš vydržel věky. Dva kusy dřeva z toho záchranného člunu jsme uťali. Každý jeden aby měl. Ne, není to znesvěcení, ani svatokrádež. Trčí přídí z ledu a zád' visí nad propastí pod severozápadní stěnou hory. Již je nepotřebná, svůj úkol splnila. Taková je nemotorná. Nedá se poznat, co je příd' a co zád'. Ano, je poddána osudu. V mošně přes levé

rameno, co v nich nosí poutníci kůrky chleba, jsme si odnesli každý jednu třísku. Aby lidstvo nezapomnělo, že byla a svůj úkol splnila. Nyní již je to jen na nich samotných. Na tom mravenčím hemžení se, tam dole. Nedá se spočítat kdy, ale zřítí se. Nenávratně zmizí v tom hlubokém satanově chřtánu. Jde z něj strach, jak čpí. Mlha jej olizuje a tlačí se nahoru. Čpí sírou, peklem. Jestli to peklo uvnitř hory nevaří a nezahřívá horu, že z toho ledového čepce tak ubývá. Naše bárka to má zpečetěno. Takto přemítám při pohledu na horu, již z pořádné dálky, je za námi, pokořili jsme ji, tu horu posvátnou. Pinto, dokáže odvést pořádnou práci. Dokáže si také užít života. Před časem tady s místními, především krásnými ženami užíval veselí a zhostil se úlohy Bacchuse. Nyní obšťastňuje jiné i sebe jako to dělal Dionýz. Myslím, že i on byl zestárlý, šedivý a bez vlasů, přesto prostopášník. Já mám jiné práce nad hlavu. Chodím, pozoruji a přiučuji se místním řemeslům, dovednostem a povídám si s nejstaršími pamětníky. Vše se tady předává poctivě z otce na syna. Řemesla, dovednosti i tradice. Mnoho se zachovává vyprávěním. Jsou to zážitky, či skutky až pra-praoctů. O těch bronzových soškách lidu starověkého, o těch nevědí nic. Ty idoly doby bronzové, prostě pastevci občas z hory přinesou a děti se s nimi hrají. Tkalcovské rodiny navštěvují nejraději. Obyčejně s tím starověkým malým tepichem, srolovaným pod paží běhám po dílnách. Vyzvídám, zdali jim něco nepřipomíná. Odpověď je stále stejná. To není jejich práce, to nejsou ani prastaré arménské motivy. Vzpomněli několikrát tkalcovskou vesnici Čambarak, více na severu. Starý tkadlec, jmenují

ho Leart, při kumisu jsme se začali oslovovat, ty. Ten starý tkadlec vzpomněl, že koberci s takovými motivy si zateplovali stany Iránští čintamani na severu a barevné velké ptáky rádi chovají dodnes. Starý Leart připomněl, že ta práce není odsud, tady se chovají sokoli k lovu a ne palácoví zdobní pávové. Iránci, že by Iránci, se v dávnověku o tu horu pokoušeli. Vzpomněl také, že tento zašlý, ale zachovalý hadr může být starý tak, jak staré jsou ty bronzové beztvaré a tolik si podobné předměty. To by již smysl dávalo. Pinto se tady, již nezamiloval tak osudově, jak v tom městě hříchu.

Rozloučili jsme se s tím pohostinným krásným lidem. Necháváme je dále snít svůj pradávný sen o pastvinách plných stád a klidném životě v míru se sousedy. Necháváme je za sebou. Povídáme si, vzpomínáme, co bylo a také, co dál. Tato otázka nedá spát především d' Ajudo Pintovi.

‘Co dál? Kam půjdeme dál, Arnolde?’

Napadá mě jistá myšlenka, zatím co Helmut vedle hlučně nachrápá,... myšlenka neslučující se s mou životní zkušeností. Osobní zkušeností s mužem, co mě po dlouhých čtyřicel let držela v zajetí sebeklamu. Tím, i při životě v naději. Ve víře. Víře v dobro, zosobněné v jediném muži. Starci Benovi. Ano, Benjamin Ch. voják tolikati armád byl kdo? Jedním z bratří kultu *endemické orchideje!* Tedy podle Helmuta. Proč by lhal, Helmut,... v této situaci? Ne,... starý špion Ben mne tehdy verboval! Není vysvětlení jiného. *Titán obrovský*, snad

15cm bez tykadel velký přišpendlený brouk, si trůnil v škatule mezi motýly na Benjaminovém sekretáři, hned vedle staříčkého *macintoshe*. Ten brouk byl právě tehdy čerstvě civilizací objeven v deštných pralesích Brazílie. Špion Ben tam měl tedy časté spády. Bratrstvo endemické orchideje, pomyslím...

Ne dnešní noc neusnu, přitom potřebuji být ráno v kondici, jako nikdy předtím. Čtu následující kapitolu z knížky, co si Helmut přinesl v "ruksaku"...

..... mormon, Američan Adams oslovuje malíře:...

‘Alfréde, Arnold Rosekranz zůstal v tom světě opuštěn. Požádal velebnost v Mamistře o požehnání, a vydal se cestou na západ, směrem k Byzanci. Přál si dorazit do Soluně. Do Makedonie, do Tesaloniky, kterou obývala židovská většina. Snad chtěl jít ve šlépějích sv. Pavla, stejně vyznávajícího křesťanství, jakož i víru židovskou. Možná chtěl jít do města Tesalonika, nazvaném po manželce tamního císaře, sestře Alexandra Velikého. Toho šlechtetného Makedonce. Velikána, o kterém Arnold tolik dobrého slyšal cestou od Arménů. O tom muži, vskutku reku, který výdobytky přivážel a klec nad tamními pouze z proutí splétal, a vždy dvířka nechával otevřená. Tam, právě tam, podle svého přání chtěl Arne ukončit svou životní pouť. Mezi svými, s klidem v duši. Tajemství bylo předáno, nic jej netížilo. Nikdo se však již nedozví, ani my, zdali tam dorazil, nebo ne. O tom se nikde nedočteme. Nebylo nikoho, kdo by jeho cestu popsal. Svou životní pouť ukončil někde. Někde, nevíme kde, jako bezejmenný

hrdina. Víme jen to, co zaznamenal a následně vypověděl Kurtovi a Azarovi duchovní v Mamistře, městě starověkého Mopsuestia, dva farsachy východně od Tarsu. Při předání oněch cenností vedli i oni s místním popem dlouhé rozhovory o muži, který byl u zrodu naší legendy. Ano, naplnila se tak vůle Arnolda Rosekranze...

Autor blíže k Arnoldu Rosekranzovi:... nebude snad zbytečnost zaznamenati tady, byť by jen pro úplnost. Třeba, že tyto podrobnosti netýkají se podstaty našeho vyprávění. Ono totiž pověsti a domněnky, které byly o něm po odchodu z diecéze v Mamistře rozšiřovány povyšují Arnolda mezi lidi významné, neodepřeme-li tvrzení, že povedou k rozšíření cechu Svátých o jeho osobu. Totiž, co se totiž o lidech vypráví, ať je to pravda nebo lež mívá v životě jejich, a zvláště v jejich osudech stejný význam, jako jejich skutky opravdové. Ještě v tamní diecéze sedával, tento stařík v chladné komoře a přemítal nad významem života člověka na zemi, a jeho odpovědnosti. Kniha jeho poznámek se dělila na dvě části. První kapitola pojednávala o povinnosti všech lidí, druhá o povinnostech jednotlivců podle stavů. Diecézní knihovna mu byla plně přístupná, sedával v přítmí komory s malým oknem a přemýšlel nad povinnostmi vladařů, o nichž se dočítal v epištole k Římanům. O povinnostech soudců, manželek a matek se dočetl mnohé u sv. Petra, povinnosti manželů, otců a dětí vyčetl z epištole k Efezským. Povinnosti věřících vypsál z epištole

k Židům, ... "co je fas, a co je nefas". Tedy, co je dovoleno, a co ne... Živě si umíme představit tu klášterní knihovnu plnou regálů, a ty regály zaplněny knihami starořeckých myslitelů se zlatou ořízkou. Na jeho konečné pouti do Soluně se zcela jistě zastavil v Efezu, napovídá tomu hodně indicií a především ta, že kladl takový důraz na epištolu obracející se právě k Efezským...

Přešlo dalších několik let, než se naskytla arménskému duchovnímu Kardaschianovi, pověřenému popem kláštera vhodná příležitost k předání vzkazu do Tortósy. Do Tortósy a ještě kousek dál měla ta zpráva putovat. Ta zpráva směřovala do Safity. Tam žili Kurt Rosekranz i Armín s rodinou v pospolitosti. I s jinochem Azarem, nejstarším synem Armínovým.

Z knihy "Obraz nese svědectví", z Helmutova "ruksaku".

A epitaf v druhé Helmutově ruce vypůjčený z knihy jiné; čtu:...

Je v moři ostrov – nedaleko Zarathustrových blažených ostrovů - a na něm neustále vychází dým z ohnivého vrchu; o tom ostrovu říká lid, a říkají především staré ženštiny z lidu, že je postaven jako skalní balvan před bránu podsvětí: ohnivým vrchem pak že vede úzká cesta dolů k podsvětí bráně.

Právě onoho času, kdy Zarathustra dlel na blažených ostrovech se stalo, že zakotvila loď před ostrovem na

němž stojí kouřící vrch; a mužstvo lodi vystoupilo na břeh, by střílelo králíky. O polednách, kdy kapitán i jeho mužstvo bylo zase pohromadě, náhle viděli kterak se jim vzduchem blíží muž; a zřetelně se ozval hlas, volající: "Je čas",... "Je nejvyšší čas"! A pak jim postava byla nejbliže - přeletla však rychle jako stín, směrem k ohnivému vršku- tu v zděšení poznali, že je to Zarathustra; neboť všichni, s jedinou výjimkou kapitána jej již znali, a milovali ho, jak miluje lid: tak, že rovnými díly jsou spolu láska i ostych.

„Hleďme! pověděl starý kormidelník, to Zarathustra letí do pekel!“

-

V týž čas, kdy tito lodníci přistáli u ohnivého ostrova, kolovala pověst...

Ano, toto není samo sebou, Helmut si dává dohromady epitaf, pomyslím. Ano, Nietzsche *"Also sprach Zarathustra"*, a poznámkou odkaz na Opus č. 30 Richarda Strausse. To si nejspíše přeje aby mu zahráli, jako pohřební marš!

Helmut vedle spí, a mně dochází souvislosti. „Co tě nezabije, to tě posílí“. A, Benjamin Ch. byl tak silný; již jako stařík se vydal přece do Vatikánu. Nehráli mu finance v jejich bance. František právě tehdy vyhlásil mimořádný Svatý rok. Přesně si vzpomínám. Ty účty Benovi v jejich bance sloužící věcem svatým, nakonec neukázali. Však náhodou, Benovi analytici na ústředí, na Benův pokyn, stopovali nevyspídatelné cesty Páně, pana kardinála Pella z Austrálie. Až do zákoutí Vatikánu. V té samé souvislosti Benovi hoši nakolpnuli nechtě kabel, co

následně poodhalil roušku tajemství kolem vlastnictví jiné banky, tentokrátě nereálné, virtuální. Banky obhospodařující důlní průmysl *kryptoměny-bitcoinu*! Ano, takto mně pomalu dochází souvislosti. Jedna po druhé. Ten stařec právě tehdy vzpomenu následující:... „*v té Vatikánské bance mně vtříc nevyšli, účty mně nepředložili. Však tamní kúrie mně umožnila z blízka prozkoumat Rafaelovu fresku s vyobrazeným prorokem Zarathustrou, vážícím v rukou “dobro a zlo“. Iránští árvové, jak víte,... ze Sibíře táhnoucí nordičtí běloši.*“ Memoruji si Benova svatá slova:... „*Parthská říše sformovaná Skytským náčelníkem etnika Parnů, věčně bojující s Římany, atakujíc jejich ztracené varty.*“ Ano, Nietzscheho citoval stařec Ben, jeho *opus magnum*, *‘Also sprach Zarathustra’*,... o věčném návratu téhož,... Ben drmolil cosi takového v souvislosti s onou freskou ve Vatikánu od Rafaela Santi...

Ano, o pomíjivosti všeho právě přemítám! Kdo to pochopí, a hlavně uzná, uklidní se na duchu. Jeho mysl je rázem vyrovnaná, nepotřebuje žádné chemické dreky na otupení rozháranosti mysli. Ano, jsem nad věcí, jako kdysi býval Zarathustra, ne Nietzsche. Nietzsche ne! Ten se sice také snažil onu jednoduchost pochopit, zbláznil se při tom. Ano, iránští árvové, ze Sibíře táhnoucí *nordičtí běloši*, před zimou? Ano, Adamsův skytský zlatý náhrdelník a soudní polízanice u vrchního Zemského soudu v Brně, kde se přes noc na chodbě, pro výstrahu, objevil Titzianův Apollon, jak stahuje Satira z kůže. Ano, stáhnout z kůže, vzít to poslední, co máš. Benjamin Ch. mně radil, *vždy v přímém střetu s protivníkem měj krytá záda, stěnu za zády!* Takto přemítám o vzácných

kožešinách stažených právě ze sibiřských černých lišek i sobolů tmavých od Bajkalu. Byly trnem v oku *hroznému* caru sousedního Ruska natolik, že ty správce země za Uralem, spravující snad onu třetinu poznaného světa od dob panování zrovna tak hrozného Mongola,... nechal perkuzními předovkami na stělný prach zmasakrovat. A ti vzácní sibiřští sobolové?... byli postupně vymláceni také!... aby byli staženi z kůže. Kolem Bajkalu skoro žádného dnes nepotkáš. Toho, ani toho druhého. Představovali bohatství, a zároveň nebezpečí. Přece ještě za Kateřiny II. Veliké, představovaly ty carské kožešinky především hlavní vývozní artikl, a tím polovinu rozpočtu *samoděržaví*. Není více, dnes vzácných tmavých sibiřských sobolů, jen zbytky. I nordických bělochů je v těch končinách pomálu. A na Kamčatce v Bambujce?... není sněhu, jen zbytky. Tuhle psali v novinách, že letošní závody psích spřežení se zase zrušily, pro nedostatek sněhu. Jen si vezměte?... a to již po kolikeré v řadě. A ve stejných novinách, na další straně, se autor zamýšlel nad v pořadí třetím stahováním z kůže, novověkým. Nedokonaném. Po tom nešťasníkovi *Satirovi* z obrazu umělce renezance italské, po vyčínání hrozného Ivana z časů renesance ruské, mělo přijít k třetímu, novodobému, stahování z kůže, sofistikovánému! To se na slovo *internet* již pomalu pozapomínalo. Novotvar se nahrazoval novotvarem jiným. Představujícím falešnou umělou inteligenci! Ne falešnější, než je falešná svíčková. *Blockchain* je tím novotvarem v pravdě renezance novodobé. V pořadí třetí, navísnost odpovídající době, stahování z kůže. Dokonáno nebylo. Ale měli jsme namále, svět

spotřebitelů měl namále. Dnes již onen židovsky silný *golem* je v řetězech. Spoután, přistříhli jsme mu křídla, odebrali jeden stupeň volnosti. Ta síla převratného novodobého fenoménu, skrývajícího se za novotvarem *blockchain*, vrostla v bujarou užitečnost. Ano, funkční fenomén vyprodukovaný nefunkční dobou. Paradox. Jako vynalézt písmo na počátku světa nás mělo polidštit, či vynález peněz mnohem později nám dal naopak druhé já, druhou polovinu tváře, tu *Mefistofelovu!*... a nyní *blockchain*. Před pár desítkami let nás napravil, svědomí nad světem stále ještě prochází očištěm. Bezbolestným,... ale měli jsme namále, jak říkám, času dnes již mám až až, tak tady sedím a jen tak bez ladu a skladu zapisuji, co při pohledu dolů z okna vidím. A do toho ten Helmut. Ďábel, ani nectí čas Vánoc. Ano, měli jsme namále!... *Mefistelové* se ještě, snad před těmi čtyřiceti lety pokusili vrazit jakýsi ocelový sochor do *špic* kola dějin! JP Morgan Chase, Citigroup či Barclays vyčichaly nový potenciál, poslední šanci. Nechaly své středověké banky středověkými bankami, a vrhly se střemhlav na to nové *Svaté písmo*. Peníze, hanlivě zvané *kryptopeníze*. Krypta obyčejně evokuje v každém tajemství, kolikrát skrývá i poklad, jen se pro něj shýbnout. Taková představa je do dnes lákavá, ty banky tehdy, před těmi snad čtyřiceti lety do toho znovuobjeveného *písmu* cpaly a cpaly. Prachy beze smyslu. Však nové měny byly na pořadu; a v tom tolik naděje skrývajícím novotvaru se cítily jako ryba ve vodě. Žily si vlastním životem, a taková banka?... je smyslná, nevysychá. Nedaly se nahýbat ani nijak křivit, zevnitř ani zvenčí. Ty peníze, co nikdo nikdy neviděl, ani si je

neohmatal. Zaplatíš a dostaneš, co si vybereš!... přes svůj účet, a přes kurz zlatého standardu. Kupuješ to, co potřebuješ. Neužitečné věci se pomalu po skladech nepovalují. Reklamy tolik nenese, a fotbalisti hrají pro radost, a za přiměřenou *gáží*. Prostě tvůj účet na tvém telefonním uzlu pracuje v té nejlepší relaci *P2P* s uzly ostatními. Napříč světem. Takto *je*, sama doba předběhla! Koho?... no, copak já vím. Prostě *je!* Možná ty bezejmenné, schované za těmi bankami, a nepotřebnými aplikačními platformami, co již nestačili tu pomalu nekonečnou množinu. Snad strach jim to nedovolil. Nestihli naši slavnou množinu spotřebitelů potřeť stáhnout z kůže...

Vše již bylo systémové, a v tom byl ten problém. Ale, popsat obyčejné ovládání autáku, jako systém obyčejnou funkční rovnicí dávno pro vědu samotnou, nedokázali! Přesto každý jejich krok byl navísovost systémový!... ale to ty klamavé zrcadlové buňky v nás, prostě zývneš, a ten naproti tebe zývne také. To zase starý špion Ben psal pro změnu zautomatizovaně, prostě vše pro utajení, jednoduchou zažitou šifrou, zrcadlově opačně. Jednou jej, ten zlozvyk, málem stál identitu. To se jednou na úřadě upsal. Proč to, abych byl stále pod sebekontrolou?... to bych se jim na to řemeslo zrovna vyprdnul. Nemoci si sednout v kavárně u okna?... ze strahu. No, jen si vezměte. Nevyprdnuli by jste se na to také. A to měl stařec, vždy plnou hubu vnitřní svobody, aristotelovské!... tenhle vnitřně rozervaný špion. I ten jeho balonový *parker* nevypadal nejlépe. Ale na druhou stranu, mohl?... vystoupit z rozjetého vlaku. Prostě byl v čemsi namočený, a darebák Helmut mně teď vypráví

v čem všem. Kdysi si mně stařec postěžoval. To je pravda. Povzdychl si přitom a zalomil ruce. Jinak mně přišel vždy vyrovnaný, jako hrdina spokojený sám se sebou. Zdání, ovšemže často klame. Vyprávěl mně tehdy, snad v roce 2015 to bylo. Netrvalo dlouho a vyrazil následně na svou poslední štaci do švýcar. Tehdy se mě to tklo. Jinak bych si to ani nepamatoval. Čtyřicet let? Vyprávěl o “*Stounech*“, nespíše se potřeboval vyprávět z hříchů, svěřit se, nebo si jen ulevit. Moje srdeční záležitost, ještě po letech. Ano Hendrix a právě “*Stouni*“?... a on na mne s takovou. Prý koncem šedesátých prošlého hrozně vyváděli a také experimentovali. Dnešní mládež jsou v porovnání učinění beránci boží. Ano, tu dobu i tu skupinu jsem miloval, a stařec tehdy s takovou!... že se prý museli vykoupit, jinak by skončili i s dalšími za *katrem*! Benovou špiónskou *hantýrkou*. Prý se mu dostala na stůl tato pletka, kterou mu prý až čas potvrdil. Tehdy mně tvrdil, že museli podepsat jistou smlouvičku, jinak skončili za tím *katrem*. A požadovaná protislužbička?... silou *valícího se kamení*, hned v druhém sledu, hned jakmile tajné servisy navodí v zemi patřičnou náladu, tak že tam na to skočej. Trochu povzbudí místní na duchu, a to je prý všechno. Ano, Ben tehdy více neřekl, ale to byl celej on. Prostě nikdy nic nedopověděl. Nic nedotáhnul do konce. Tak nevím, co si o něm, tom starci dávno na věčnosti, tehdy tak bohatém, i na duchu, přesto chodil v obnošeném béžovém *párkru*, mám myslet? Mimikry, nic víc. A o těch “*Stounech*“? jak mluvil, je mně úplně jedno. Stejně si vymýšlel v jednom kole. Prostě ukecanej dědek, ale také nebezpečný. Určitě pro někoho!... a od

toho osobně, dávám ruce pryč. Navíc je to čtyřicet let vychladnutá záležitost. Ale, co stím darebákem vedle, v mém kabinetě spícím Helmutem? Jsou Vánoce 2055...

I ten druhý Benův vzkaz pro mne zanechaný v bance na rohu naproti mostu Legií v Praze, byl přece také napsán Benem, poloautomaticky zrcadlově opačně!... a víte co, mně dalo práce na to přijít? Svět je prostě takový, chvíli to trvá, než mu to dojde. A jeden každý z nás, by se měl občas za sebe podívat. Přes zrcadlo. To jen tak tady nahlas přemýšlím a vše zapisuji, a do toho darebák Helmut. Času mám, jak říkám, až až...

Ano, dnes sedíme již na nové, správné *trajektorii!*... a také je faktem, že po válce je přece každý generálem!... takto tady přemítám. Sedím v křesle nad Helmutovou knihou, co mu přistála na nose. Jsem cele vnitřně vyrovnaný, zdrav na duchu, pochopil jsem již dávno pomíjivost čehokoliv. Přemítám o samotném Helmutovi i Benjaminu Ch.,... o podstatě, bytí i spravedlnosti. Něco se zřejmě brzy uděje...

‘Víte, smlouvy dělaj dobré přátele, otče!’ Naléhá na mě Helmut:...

‘Myslíte, že bychom se mohli domluvit, starý pane? Víte, takové smlouvy, jako byla ta z Brestu, či Versailles, či ta dnešní smlouva všeobjímající,... o bezuzdném zadlužování světa, tedy až po uši jedince...’ Tady se vzpínám, jako hřebec čekající na “*holpruh*“. Těžce se mně polyká...

‘Měl by jste začít jódlovat, starý pane, alespoň devět hodin denně, aby se vám zpevnilo hrdlo, bude se vám polykat mnohem lépe...’ Jódlovat...

‘Aby jste neztratil polykací reflex, to je pak obyčejně konečná stanice...’ Jen si jódluj...

‘Vidíte, starý muži, nemáte také nějaký dluh? Jedno jaký, splatím jej za Vás. Víte, že dobré smlouvy dělají dobré přátele...’ Tento Helmut je společným jmenovatelem všeho,... ale čeho?... Zla!...

Nalézám se ve stavu psychické prázdnoty. Jsem nad věcí, a všechno je mně, jakoby jedno. Psychiatr by stav popsal slůvkem *dísociace*, to psychika se brání před nesnesitelnými pocity, že úplně vypne! Mně běží hlavou. Tento stav mně Ben připodobnil jednou, jednou svou beznadějí. Kdysi v temných lesích Schwarzwaldu mu dobrá psychická kondice zachránila život. Tomu vstávaly i chlupy na těle, v tu ránu, tehdy;... mně studené kroupěje potu, na čele, teď!...

Zaznělo šest ran, ztoho tři nepoctivý,... a tím, že rány zazněly, zhas celej ten proradníkúv krám. Konec? Metodou vylučovací mně vychází, že další návštěvu neočekávám...

Vstávám, vytrhnul jsem se z křesla. Pajdavým krokem starce odcházím, abych se odvrátil od toho Augiáše. Bohatý, lakomý a prohnaný Joshua Shalon, sám v louži leží,... snažím se, mám pevný krok?... však krev mně barví bok,... vězí v něm *volovo*. Házím na něj svůj připravený pohřební rubáš ze skříně. Beru do ruky lahev opiátu s nálepkou “*laudanum*“. Profesionální plačky mu

platit nebudu. Přemítám o dlouhověkosti, pomíjivosti, a tradičním travičství, *volovem*...

... zdánlivě nesouvisející dovětek:...

Barnabáše doprovázel tehdy Jan, zvaný Marek. Barnabáš mu věřil, zastal se jej. Jan, řečený Marek byl svědkem jeho pozdějšího ukamenování před synagogou někde v dnešní rozšířené Mezopotámii. Vždy kázal své evangelium plameně, tehdy v té synagoze v rozčilení. Při házení kameny na něj, Barnabáš vzlížel, stále rozčilen, k nebi. Jan, zvaný Marek nejspíše právě tento pohled později zaznamenal v poslední knize Nového zákona. Je prý ze všech nejsložitější, ta poslední kniha, vypráví o zjevení se města *nebeského*...

vytrženo ze závěti Barnabáše str. 26

Údajně:...

Student germanistiky Hermann se na stará kolena vydal na druhý konec světa, jestli se tak rozvinuté místo, jako malajsijský ostrov Penang v roce 1971 byl, dá koncem světa nazvat. Jeden tvrdil, že se tam vydal na stará bolavá kolena udělat *velkou ránu* v právě začínajícím mikroprocesorovém oboru. Zaměřil se na paměti RAM, a s frekvencí 64 tisíc operací za sekundu neuspěl. Také se proslechlo, že smluvně si naběhl na

zjištěný úskok jedničky v oboru a přišel i o svou poslední rodinnou přádelnu v Manchesteru. Přestože byl prozřetelným praktikem, tento Hermann, alias *Student*, tvrdil první svědek,... nestačilo to. Nestačil na dravce kroužící nad oborem. Ještě, že vše to bohatství i své nehmotné, kontra-úskokem stačil převést ve Frankfurtu *via* Amsterdam na jakýsi Stifting Hermann-Mann, jakous úlidbovou nadací. Praktikuje se obyčejně, takový *stifting*, před nájezdnickými snahami konkurenta o převzetí vzácného *know-how*, pozdě. Zblajzli Hermanna i s chlupama, s tím stiftingem,... i s tou nadací bez fyzického majitele....

Měl, ale vlastně štěstí v neštěstí. Tvrdil druhý. Tento očitý svědek trval na svém,... že onu nešťastnou smlouvu tehdy Hermann podepsal v Hongkongu, den před potopením trajektu, jimž se sám plavil do přístavu Victoria, a z něj dále parníkem plul zpět do Penangu. Krátce nato, totiž v těch končinách nastalo zlověstné ticho, a po něm rozséval smrt tajfun jménem Rose. Konkurenti to odnesli, a Hermann zůstal prý na svých... Vzduchem začaly ten den nad zálivem létat loďky, jako listí ve větru. I ta potupná smlouva napsaná černě na bílém ulétla. Loďky, co v klidu připojmínají hemžení okounů s naježenou hřbetní ploutví těsně nad hladinou rázem létaly také. "*Letající ryby!*"... proneslo, tehdy bezelstně přihlížející dítě,... ano najivně, s trefným ostrovtipem...

A právě v momentě, když ten druhý svědek vyprávěl o Hermannově hongkongském nezdaru, mně přišlo na mysl jiné, ne tak osobní, obchodní neštěstí. Katastrofa, co se odehrála o více než třicet let později na jiný účet.

Ne za Pacifikem, ale již za Atlantikem. Však aktér byl stejný. Jak ten čas ve světě nejfajnovějšího pokroku kalupuje. A, jak se úder vrací protiúderem. Jakou obrovskou výhodu v momentální situaci má ten, co hraje falešně, když použije faulu. A pak také, jak dopadne každý, když v takovém fajnovém oboru, jakým *IT* je, udělá fatální chybu. Jedno pitomé, špatné rozhodnutí! Hermann tehdy, a stejný hegemon v oboru paměti *RAM*, co Hermanna tehdy spolknul, o třicet pět let později. To vám americký *Intel* uvedl na trh opět převratný čip. Čip pro ony inteligentní aparáty do ruky. Rozjel se a couvnul. Couvnul, zle vyhodnotil budoucí vývoj světa, podle aktuálního názoru *ratingovek*. Celou tu svou mobilní divizi *XScale*¹¹⁸ s takovým potenciálem prodal, skoro zadarmo . Prostě za ni nedostal skoro ani suché v nose. To právě mistr Jobs začal úřadovat na scéně. A v *Intelu* se pomalu začali chytat za nos! A jejich akcionáři si trhat vlasy. Tak se po letech pokusili o *comeback*,... o pár let později, a to již utřeli opravdu. Ano, *oni*. Oni, a s nimi i zkompletované aparáty od *Motoroly* zmizely z trhu. Za pouhé tři roky, u toho hegemonu, co v oboru *RAM* zakousli před čtyřiceti lety v Hong Kongu byznis našeho dobrodruha Hermanna, napočítaly ztráty za jeden pitomý *restart* v sumě 10 miliard USD!... Tak, až tak blbě, tedy Hermann, jak se dočtete později, Vážený čtenáři, nedopad...

¹¹⁸ Vývojová divize, co pracovala na čipu, co mohl zamíchat kartami...

Třetí však povídal, že opravdu se do těch končin začátkem sedmdesátých let Hermann vydal, ale z daleko prozaičtějšího důvodu,... byl totiž po celý život slabý na plíce. Tedy stařec Ben se jednou prořekl, že někdo jiný to povídal...

K tomuto tvrzení bych se přiklonil, i já. Zvláště dnes, kdy zdraví stojí, nejen duševní, již jednoznačně na prvním místě. Ono, totiž se zjistilo, že čistý vzduch v konzervách sežere čtyřikrát více tohoto relativně čistého vzduchu na svou vlastní konzervaci s následnou recyklací, tak se od toho ustoupilo. Lidé tudíž dnes, když to jen trochu jde, tak raději prchají z dolin a měst na kopce a hory, a jen tak tam posedávají a lapají po vzduchu. A jdou ještě dále. Zkažený vzduch je všudypřítomný a objevují se, zatím sporadicky, první lehké skafandry. Začínají být dokonce módním výstřelkem. Šanci vycítila, kromě sportovních oděvních, víceméně rodiných firem, i po desetiletí vyčpělá firemní značka *Nina Riči*, ta používá napodobeniny kačírku z kadeřavého ocasu vyhynulého ptáka *blbouna nejapného*, jako módní ozdobu. Snad trefná narážka na ten všudypřítomný zkažený vzduch?...

A, to je právě takové lidské poznání vyzorované z okolitého světa. Jak jinak si odůvodnit rozhodnutí našeho studenta germanistiky, Hermanna,... tehdy již starce, vydat se na právě ten ostrov někde v tichomoří, než v doporučeními popsanych knihách našich dědů a babiček. Tam je totiž i dnes, po sedmdesáti pěti letech, vzduch nejlepší. Nedávno zveřejněná naměřená hodnota v těch místech je tři tisíce kladných iontů na centimetr kubický, a to je již jinde ve světě hodnota

nevidaná. No, a když už v těch končinách byl, tak se tam dal na ten byznys, co zřejmě nedopadl pro něj dobře. Tak, a máme to. I když, zase? V kufru v bance po Benovi, co mně nechal, byla ta jednodolarová akcie zakoupená na burze v Šen-čenu. Když jsem ji před snad čtyřiceti lety prodal, tak jsem dostal již tisícovku. Tedy, dolarů, to ještě byly v kurzu. Však, ten kdo tu akcii za jeden dolar tehdy koupil musel mít obrovsky nos na *kšeft*. Darmo se neříká, že i tady jde jakýmsi způsobem o umění. Ano, kšeftování s cenými papíry je od jaktěživ kumšt. Šen-čen, je hned vedle Hong Kongu, nechci tu myšlenku čtenáři vnucovat, ale nic bych za to nedal, že tu jednodolarovou akcii tehdy koupil právě Hermann. Takže z toho dedukuji, že se mu vlastně dařilo...

A nejspíše se dobře nevedlo jen jemu, našemu Hermannovi, původně románovému hrdinovi, studentu germanistiky. To jsem se tehdy pozastavil nad tou jedno dolarovou akcií kotovanou kdysi na burze v Šen Čenu,... a právě tomuto jsem se naučil od Benjaminu Ch., špiona a mého přítele. Pozastavit se. Ben rád filozofoval, rád dával věci do souvislostí, všímal si maličkostí;... třeba jen utrousená poznámka:... “... *tancujou tam kankán a Asiaté pijí rum...*“ mně tehdy stačila, abych se utvrdil v doměnce, že jsou za vodou. Že se sami koupou v penězích. Ano, drahé hongkongské šantány, i s holkama. A stařec na ženský byl, to jsem poznal po něm hned. Sukničkář-přeborník. Myslím dokonce, tedy s odstupem času, že se ten starý mlsný kocour proslavil jako sukničkář více, než jako špion. A také si upřímně myslím, že tu zvidavost jsem pochytil právě od něj. Od

starého špiona Bena! Ne onu Benovu proslavenou rostopášnost. Ne. Já mám přece svoji Ív...

Tvrdili jsme,... jinak, vezmu to na sebe. Tvrdil jsem, že dnes nejde poctivě zbohatnout! Mýlil jsem se, nebo je tenhle ten příběh, co vzpomenu pouhou *korelací*¹¹⁹ mezi náhodami, co se mně seběhly pod rukama. Držím Vám tenkrát v bance na rohu, u mostu Legionářů, v ruce tu malou akcii ze Šen Čenu. Tak tam stojím zadumán, jako i Ben stával zadumán v takových situacích, a přemítám,... podobně, jako i on to uměl. Dívám se sem, a zase tam. V druhé ruce držím, tehdy právě čerstvé noviny, píší v nich o ženě miliardářce, pomyslím. Mladé děvče z Číny, čtu,... v novinách vyobrazené, již jako dáma středního věku v perfektně střiženém červeném hedvábném kostýmku, a aplikací draka v tónu ze saténu přes pravé rameno. Pod tou fotkou dole redaktůrek vylíčil, zda-li jako promotion, nebo PR akci, nevím,... její příběh:... dobré reference, pomyslím;... podstoupila otrockou práci v dílně, čtu dále, co pozoruje kvalitu safírových čoček do napodobenin původních značkových hodinek precizní firmy Junghans ze Schramberku v Německu na ruku. Blízcí ji oslovovali Čou. Ta německá firma vlastnila patent na kalendář zamontovaný v hodinkách,... a to běžel podle čínského kalendáře rok zajíce, co Čou poprvé výrazněji uspěla. Výborná reference, konstatuji. Čou byla všímavá, zjistila, že je to všechno vlastně jednoduché. Zanechala té otrocké práce za tři dolary, za den práce,... a zaměstnala za stejný plat jiné,... byla totiž zvidavá a

¹¹⁹ Opak kauzality, nebo-li důkazy ověřených jevů...

brzy viděla, že je možno vést vlastní provoz s levnou prací pro subdodavatele. Vážení, začala vám, skládat do kupy dotykové *displaye* pro silného korporátního hráče,... a ona drobná žena,... nejen, že jej doběhla, ale dokonce onoho *korporáta* nad sebou, předběhla. Stala se miliardářkou, *lady* Lenz, jí na západ od Číny ze dne na den začali říkat. Doslova přes noc, zpětinásobila své již tak slušné bohatství. Za rovných třináct dnů obchodování burzy, vzrostly ty její, již pomalu *Blue Chips*¹²⁰ akcie o pět set procent. Ale, co to je proti mé *jednodolarové* akcii ze stejné burzy, ta mezičasem vzrostla o rovných tisíc procent. Ale co jsou to proboha za nesmysly. Co takhle může něco normálně růst?... ptáte se mě. A co ty *ratingovky*,... se snad zbláznily, *blue chips*, takové ohodnocení,... ty se samy z toho jednou zblázní,... budou-li takové akcie, jako byla ta moje, nebo té *lady* Lenz, tak rychle zařazovat mezi extra třídu! Ale těm to bylo již nejspíše jedno. To by bylo něco na špiona Bena, pomyslí, ... tolik indicií, souvislostí a souvstažností. Ale, Ben mně již kdy před tím radil, jako by tu *story* dávno znal, abych nedal na pozlátko. Odvolal se přitom na lidovou prognostiku,... "*lehko nabyt, lehko pozbyt*". Ben však nebyl místní, tak si popletl prognostiku s lidovou pranostikou. Tedy lidovou povídačkou. Tak se tehdy do toho zamotal, chudák stará,... že se vrátil v ten samý moment k rodné řeči,... "*One way Pony tickets...*". Ona mu, Vážení ta předpověď,... Benovi, vyšla. O devět let později jsem měl pilno podobné *one way Pony tickets* akcie, tentokráté zděděné po Benovi samotném, na

¹²⁰ Ty nejlepší akcie, rostoucí, a se slušnou dividendou...

první burze střelit. Ale to jsem vám, Vážený čtenáři, již jednou říkal...

V zadumání se nad tím článkem ve *frankfurských allgemainech* s přílohou na neděli pro ženy v ruce, jsem v té německé bance na rohu, naproti mostu Legií žasnul, a v jednom jsem se vlastně zastyděl,... když jsem dříve tvrdil, že poctivě zbohatnout? Vyloučená věc. Však, zda-li to byla u této dámy výjimka, co potvrzuje pravidlo o nemožnosti poctivě uspět v byznyse, nevím. Nevím,... tehdy ne; až dnes,... když vidím kolem, napříč světem tu odosobněnou masu, teprve jsem prozřel. Vídám masu komunikující spolu přes *mluvítka*, v tramvaji, všude. Všichni dnes mají dokonce bezdotykové *displaye* u svých *mluvítek*. Ovládají je, jen si představte, jakýmsi úhlem pohledu.

Ano, záleží na úhlu pohledu, dávno se nevyžaduje po jedinci filozofické zadumání se, či kritický pohled na věc. To je ti dnes spíše na škodu. Je třeba držet tu staletími osvědčenou *linku*. Prostě máme ta *mluvítka*, a zbytek máme nechat na nich. Na kom?... no přece na těch anonymních *CEO*, *CFO* a *CTO*, nebo nejlépe na *CIO*¹²¹,... na toho internetová adresa zveřejněna obyčejně je. Prostě na lidech, co se bez skrupulí zbavili zodpovědnosti, jakékoliv. Díky pokročilé technice,... třeba zodpovědnosti za svět... *Ekonomický inženýring*, tomu rádi říkají. To se vám jedinec schová za nějaké ten *podnikový trust*¹²²,... a tváří se, že to není jeho! A taková

¹²¹ Šéf korporace pro informování každého?...

¹²² Anonymita skutečného vlastníka podniku v této formě podnikání principiálně zaručena důvěrou a utajenou skutečností...

představa je hrozná. Tedy podle Bena. Obyčejně jsem mu jen přikyvoval, abych měl od něj chvíli pokoj. Ale, i tak. Mít takovou moc, v jedněch rukách. To snad nemyslej vážně?... a k tomu ani nevíme, kdo to vlastně tu půlku světa vlastní. Jak se vlastně jmenuje? Taková představa, že vůle jedince, ani neznáme jeho fotku, vám dá do pohotovosti všechny možné složky, včetně válečného námořnictva, kdy se mu zachce?... a to je úděsné...

Ano, rozličný pohled na svět je důležitý, té uniformity je dnes všude. Kritický pohled na věc, a svět si dokonce, dnes naštěstí troufneme mediálně i kárat. A díky za tu šanci. Takový pohled z jiného úhlu je přece důležitý. Ben to sám povídal. A mohl jsem mu to vyvracet jak jsem chtěl. Že je to vše složitější. Prý v jednoduchosti je krása. Vysvětlil si to po svém. V ten den, co mně to povídal, vám byl kritický i v tom, kde právě nemusel. Ale o tom zase někdy jindy...

Přesto, to alespoň nakousnu. Jestli si vzpomínáte,... to jsem byl právě s Benem v New Yorku,... psali jsme o tom případu. No, případ pro špiona, či detektiva? Nemyslím. Snad pro psychiatra?... to snad také ne;... však posuďte sami ty dva různé pohledy na stejnou věc:...

Šlo tenkrát o jiného Číňana, o jeho kumšt. Právě tam vystavoval mezi mrakodrapy, na nějakém větším dvorku mezi bloky. Ben tehdy prohlásil, že tam se mnou nepude, že se může na nějakého *Hej Way-Waye*,... myslím, že takto nějak popletl umělcovo jméno. Prostě, že se může na něj vyprdnout, běhat v tom horku mezi bloky a hledat ho. To mně pozval raději na *Low East*

Side, tam Ben vyrůstal, na židovskou muziku. Židovský *klezmer*. Myslím, že Ben tu výstavku šikovně smetl ze stolu záměrně. Nemohl totiž pochopit ani to, jak ten Číňan mohl v procesu své tvorby úmyslně rozbít čínskou vázu datovanou do *neolitu*. Kdyby mně to alespoň řekl, že to nechápe. Naopak, svět peněz to tehdy chápal, vysoce číňanovo umění finančně oceňoval. Já bych dal za pravdu samozřejmě Benovi. Přece mně dříve vysvětlil o co šlo,... že se v kuloárech, již polohlasem mluvilo o velkých prachách pocházejících z “QE“-*hurá akce*,... ale přesto? Kdyby mně to tehdy naznačil, alespoň na půl huby řekl, aby mně to také došlo. Myslím, že by z toho starého špiona s pořádným *fištrónem*, neubylo...

A tady, vidíme ty dva rozdílné úhly pohledu na jednu věc. Až dnes?... svýma očima, tedy změnou úhlu pohledu ovládám i svůj bezdotykový *display*. Tak v tomto konkrétním případě pohled špiona Bena, a pohled korporátních bossů byly diametrálně různé!... a jak je taková různice názorů užitečná. Dnes to teprve vidíme,... tu důležitost připustit jiný názor na svět... Právě proto dávám po letech za pravdu jim, ne Benovi. Přece ovládám pouhým pohlem svůj *laptop*...

A ta *lady Lenz*? Měla vlastně také pravdu, dokázala zbohatnout bez záhadného *trustu*. Poctivým způsobem, a navíc,... ten *display*, dnes pojmenovaný po ní, různými pohledy na něj, dodnes ovládám. Prostě doba uniformity. A jestli Benjamin Ch. měl nakonec pravdu,... a zda-li mně dobře poradil, jinými slovy,... abych se těch akcí po něm příležitostně rychle zbavil? Vlastně nevím. Myslím, že mně moh poradit lépe. Přece o té miliardářce z *říše*

středu věděl dost, ale nedal si věci správně do kontextu. Jeho analytici o neskutečném růstu firmičky, kterou *lady* Lenz provozovala, věděli. A věděl to i Ben. Tomu to řekla zase jiná žena. Benova analytička,... jednička na *IT* z celého týmu,... mu nakukala, jak se věci kolem mají. Ona nejdříve Benovi,... a Ben, ten špion v ošuntělém *Parkeru model 65*,... to posléze vykukal zase mně! Jen vše to, co věděl, dal špatně do toho kontextu. Na to konto, jsem podobné stále rostoucí akcie předčasně střelil,... měl jsem ještě chvilku počkat...

Ale, jak tvrdil Ben,... "*lehko nabudeš, lehkou pozbudeš*". Jednoduše si takových věcí nevážíš. A v tomto, měl Ben, přece pravdu...

Stejná burza v Šen-čen je dnes v širokém povědomí, z původní zbyla však jen ona slavná snad třístametrů vysoká budova ve tvaru obráceného obrovitého kříže, tedy z pohledu z profilu,... tedy jako by to bylo již všechno postavené na hlavu. Na té burze se dnes dojednávají lidstvu prospěšné projekty financované onou bankou rozvoje AIB...

Jestli to bylo tak, nebo onak,... pravdou je, že stařec Benjamin Ch. mně z pochopitelných důvodů neřekl vše. Uměl totiž informaci o Hermannovi nakousnout, zaobalit, nebo se z toho tématu nějak vykroutit. Myslím, že s tím Hermannovým krachem v oblasti východního Pacifiku to nemuselo být zase tak horké. Jednou se totiž také ctihodný stařec Ben zmínil o Hermannovi v souvislosti s bankou sídlící v Hong Kongu na prestižní adrese Queen's Road, ve fotogenickém věžáku, mluvil o roce

1988, že tam byl. Všichni již víme, že starý Ben architekturu miloval. Problém je však v tom, že v tom mrakodrapu od věhlasného Normana Fostera sídlí banka se třemi zkříženými klíči ve znaku. Ty souvislosti mně tenkrát nemohly docvaknout, chyběly mně informace, jinak bych se ho doptal blíže. Nenechal bych starce, zase tak lehce z problému vybědnout, kdyby?..

Ať si říká kdo chce, co chce,... nic bych za to nedal, že se tenkrát stařec Benjamin Ch. s Hermannem v té, tehdy již korporátní, dá se říci znovuzrozené, bance na konci světa sešli. Rozhodně mně stařec Benjamin Ch. nestačil vypovědět vše, nebo nechtěl. Dojít mně však mohlo mnohé, jen kdybych starci mnohdy naslouchal pozorněji. Kolikrátě svou slabost pro architekturu na různých místech vzpomenu. Toho jsem si všimnul. Ten hongkongský věžák vzpomenu již jednou dříve také,... v souvislosti s konkrétní příměstskou usedlostí s barokní pamětí u nás. Má obrovskou, neudržovanou a přerostlou zahradu. Za ještě větší peníz tu příměstskou usedlost s pozemkem koupil, jako by tím aktem dělal někomu naschvál. Právě tehdy přeplatil zájem banky se třemi zkříženými klíči ve znaku. Zkřížil jim plány. Tehdy si ulevil slovy,... že věří, že o věžák na Queen's Road se postarají, ale toto místo zaplevelí nějakým betonovým nevkusem. Již tehdy se s nima dostal do křížku...

Tak, to místo s pamětí raději nechává dále na pěkně dlouhou dobu zarůstat plevelem. S bankou byl od té doby na kordy,... ale právo, v právním státě, je přece svaté. *“Miluji architekturu, a pak ještě novověkou příměstskou divočinu,... více pro toto místo udělat nemohu, než hodit klíče od stavení s barokní ruinou do*

kanálu“... Právě toto mně tehdy Benjamin Ch. s úlevou pověděl. Právně naše rumiště, tak zasukoval, že ani ti nejprohnanější advokáti dnes, se v tomto případě nevyznají po dobu dalších padesáti let nejméně. Na tom místě nechává zarůstat plevelem, a je tomu již pěkná řádka let, i svůj starý pérák, a další čtyři veterány závratné ceny. Peníze pod označením *QE*, tedy *quantitative easing*, za nehorázné ceny oněch sběratelských lahůdek mohou. Travou tam zarůstá i jeden mercedes, snad z roku 1963, ale jestli je pravý nikdo neví, poněvadž jich bylo vyroděno stěží čtyřicet, a po světě jich jezdí podle posledního sčítání, osmdesát. I takto stařík Ben ulevoval světu. Jednoduše zahodil do kanálu klíče od nemovitosti odsouzené ke zneužití cizí bankou, a v jednom vyhodil Ben z okna i své peníze k ničemu koupí nesmyslně předražených autoveteránů, ty zarůstají travou dodnes, jsou tam umrtveny, dokud neshnijí,... kdes v příměstské divočině. Kolikrát jsem si již říkal, že se snad po čtyřiceti letech půjdu na rumiště, kde travou a mechem a rzí prorůstají vzácné autovraky, nejspíše do dnes, podívat. Myslím, že tamní biotop si žije svým vlastním životem. A také tam mohu, když už tam budu, a budu mít štěstí, zaznamenat,... dá-li pánbůh, nějaké ojedinělé pozorování vzácného ptačího druhu. Ano, jako právě tenkrát před čtyřiceti lety na potoce mezi vzácnými autovraky, toho ještě vzácnějšího ledňáčka. Onen náhodný záběr uchovávám do dnes, jako oko v hlavě. To mně tehdy Benjamin Ch. nařídil, ať udělám nějakou dokumentaci pro případ soudní polízanice s tou bankou s těmi třemi klíči ve znaku. Co bych za takovou momentku s ledňáčkem při práci

s rybou v zobáku dal dnes. Samozřejmě s pořádným zápisem v ornitologickém záznamníku...

A nevzpomenul, Ben, jen ten hongkongský věžák, tehdy, jako architektonický skvost! Vzpomenul také jiný skvost, to když jsem ho upozornil na ledňáčka na potoce mezi odstavenými veterány. Rozpřáhnul se,... povídám vám, tehdy stařec již jako věchýtek, však s rameny zápasníka, pěkně zešíroka. Upovídaný on byl, ale to odpoledne navíc výjimečně výřečný. Sedli jsme si na pozdním slunci na ojetou pneumatiku a povídal. Nejdříve jsem si myslel, že o ledňáčkovi na krerého jsem jej právě upozornil:...

‘Barnabáši, létající diamant se tomu střízlíčkoví tady na potoce u nás říká. Řeknu ti proč, je to dlouhatánská tradice. Podle intenzity světla mění barvu, přechází z modré do zelené tak, až zrak přechází...

Víš, kdys v dávnověku, když Asyřané rozehnali naše kmeny v pravlasti, vlekla se za našimi zkazka o drahokamu jenž mění svou barvu podle světla, právě jako tento létající *démant* tady na potoce. Z modré do zelené a naopak. Ten vzácný kámen bylo třeba schraňovat, znamenal mnoho, byl po králi Šalamounovi,...’ *Šalamounovo oko*, drahokam *Šamir*,... bylo mně vše jasné, dříve ve snu v letadle, stařec toto slovní spojení vyřkl,... ‘mnohé kmeny byly rozehnaný, však dva pokračovaly v putování krajinou a světem dále. Kmen linie Benjaminovy měl prý za úkol tento kámen uchovávat s uctou, a stále jít za hvězdou, co se v kameni zračí. Ano, myslíš si na Benjaminka, nejmladšího synka Jáкова a Ráchel z tvého obrazu, Barnabáši, od mistra Justitze. Ještě však nejméně tisíc a devět set let trvalo, než naši románoví *argonáti* nechali zručnou arménskou

přadlenou zhotovit tuniku, sukno hodno následování vírou amerických Mormonů...´ Je to tady, tehdy jsem si pověděl,... Šalamounův chrám, templáři v Jeruzalémě, zednáři, jako stavitelé chrámů a mormoni,... jako završitelé díla v Justitzově obraze. Zeleno-modrý kámen Šamir, zrovna tak, jak je i temně zeleno-modrý převažující odstín v obraze *Jákoba a Ráchel s družinou*,... a jeden z proroků občas se v obraze zjevující má barvu tváře sinalou...

´Tehdy právě vznikl Justitzův, tedy tvůj obraz pro děda Adamse...´ Jako bych to neříkal, ale tu empatii se pomalu učím o dědka,... jsem si tehdy před čtyřiceti lety v duchu pověděl...

´Víš, Barnabáši, tradice pro nás znamená vše, tak šel čas! Honba za legendami opředěném židovském pokladu není náhodná. Ten nejpravděpodobněji nejstarší známý drahokam na zemi chce mít každý. Velekněz, ve velesvatyni před archou úmluvy soudil podle toho kamene pravdu. Poteměl-li, či se kámen rozjasnil,...´ jen jestli v tom nebyl nějaký *fígl*, jsem si tehdy pomyslel, Šalamoun byl na to moudrý dost; pustili na Šamira více, či méně světla, a kámen se podle toho zbarvil...

´Ten kámen, připomenutý ledňáčkem, tady na potoce, je dost možná nevědomky obsažen v pokladu za kterým se plahočíme spolu s Alfrédem, dědem Adamsem, Hermannem, i my dnes. Na Rýně v době Aškenáz byl totiž onen kámen prý spatřen naposled. Pak se stopy větví. Víš, Barnabáši, a ty to víš sám nejlépe,... kolem umění se motá naše druhá románová linie. Umění je totiž vypovídajícím svědkem doby, a jen zřídka nezkrývá tajemství. Právě druhá stopa vedla až k carskému dvoru.

Dost známý ruský malíř Ilja Repin namaloval panovnici, obraz dva metry na metr a půl na *štorc*. Sofii Alexejevnu, na náramku vystrkuje na odiv pozorovateli kámen, modrý. Jiný obraz, skoro neznámý od stejného ruského *chudožníka*, zaznamenává ve stejném náramku ony carevny Sofie kámen zelený! Na tom nic, carevna žila docela jinou dobu, víte, že byla sestrou velikého Petra I., a právě tomu bylo Rusko povděčno za vojenské loďstvo, válečnou flotilu, co mnohem později poráželo Turka kvůli Krymu;... "Ať žije car, jenž byl veliký!..." a jeho bota č.31 byla ještě větší;... a pak ještě Řecké ostrovy zbavilo jeho nadvlády taky. Tedy to Petrovo loďstvo, co bylo úplně největší, zbavilo je Turka, taky!... ty Řeky...

No, počítám, že Gorbymu již tak vděční nebudou, ten jim to na tom Kolínském *messe* tenkrát v osmdesátých prošlého zavařil na desítky let dopředu, tedy podle našich z analytického!... *Anyway*,... Repinovi stála samozřejmě po několika stoletích docela liná žena, modelka, však máme za to, že *insignie* moci měli vypůjčeny pravé! Víš, ještě jiná žena je ve věci, tentokrát princezna Bádenská, pozdější carevna ruská, sličná Luisa přišla na ruský dvůr ze země okolo Rýna, vybrala si ji veliká Kateřina II. pro svého vnuka,... a právě v té době se podobnými drahokami bohatě obdarovávalo. Ale, jinak, Barnabáši!... vyznáte se trochu v ruských dějinách, jářku, neříkam v letopisech židovských?...

No, neříkáte nic, nejspíše ne!...´ To byla tehdy poslední Benova slova, tehdy to vyprávění doslova uřal, to asi jak jsem na něj hleděl s otevřenou pusou, ho bájení přestalo bavit...

Jó, Benjamin Chomicki, špion gentleman, kdepak je mu starci s Pánem konec?...

Právě tehdy Benjamin Ch. vzpomenu inkriminovanou banku s těmi třemi klíči ve znaku již podruhé. Posléze i mně jeden klíč od jejich sejfu zanechal, ať s ním naložím, jak chci! Stálo v dopise na rozloučenou. A tak to má být, chceš-li něco darovat, tak to dej, ale nic za to nechtěj! Pak je to nástrojem práchsprostého...

Jó, Benjamin Chomicki, špion gentleman, kdepak je mu starci s Pánem konec?...

Já jsem se ovšem k němu, k tomu klíči na doručitele, více nehlásil. Přece jenom ona banka byla tehdy již trnem v oku celému světu. Jak říkám, Benjamin Ch. byl čestný muž, nebyl však v žádném případě svatý...

z doslechu, i z vlastní zkušenosti...

Nejpravděpodobněji:...

Praděd Benjaminu Adamse, děda Benjaminu Chomickiho jednal přímo s francouzským generálem, markýzem La Fayettem, o odkoupení Louisiany pro svou kolonii bratrů a sester rozhodnutých jít ve šlépějích jednoho ze ztracených židovských kmenů. Praděd tehdy neuspěl, nebo generál neměl od krále pravomoc tak činiti,... až později Napoleon, ten kus krásné země z nouze prodal...

vyvozeno z kontextu

Pravdě nejbliže:...

Deset let před tím, než Alfred Justitz namaloval svůj biblický výjev s *“Jákobem a Ráchel a...“*, na vsutku

relikviijní sukno, proběhl v soudním paláci druhé distance na Zelném trhu v Brně kasační soud. Stalo se tak v roce 1904, nebo v roce 1905? Nešlo o nic jiného, než právě o to středověké sukno, šperky po Skytech z dob před Kristem, a zlaté římské mince s vlastním portretem samolibého *tyrana*¹²³. Benjamin Adams, *mormon* z Ameriky, tehdy s nejvěhlasnějšími právníky za zády hájil zájem svých *louisianských* bratří a sester proti lotrasům; šuškal se tehdy, lotrasům najatých *řádem černých rytířů*. Měl je vést sám *magistr* řádu. Ten měl za to, že jde o řádovou pozůstalost z dob neuspěšného tažení *Livonských*¹²⁴ podél Něvy a dále. Na Novgorod. O sentiment? Posledního neživého svědka neslavné bitvy, tak zvané *ledové bitvy*¹²⁵. *Mormoni* z Louisiany však věděli své, sukno neskrývalo v sobě pouhou pouhou sentimentální vzpomínku na neslavnou bitvu rytířů na zamrzlém ruském jezeře. Skrývalo mnohem více. Tam sice šlo, to plátno v roce 1242, z ruky do ruky. Ze švédských do ruských i rukou rytířů, aby nakonec skončilo pod paží knížete *Alexandra*. Ten totiž ono sukno na poslední chvíli vyrval z ruky pomazaného Švéda právě v momentě, když jej hnál na širé studené moře. Tak se vám, tam o to plátno tehdy tahali. Zůstalo v celku. Bylo pevné, utkáno Arménkou; zatkané smolným cypřišem, spřádáno poctivou pevnou nití! Skrývá do dnes v sobě, stále to stejné sukno, vskutku

¹²³ G.J.Caesar

¹²⁴ Livonská větev řádu Německých rytířů, mluvíme o letech křížáckých tažení, v tomto případě kolem roku 1220...

¹²⁵ Alexandr Něvský na zamrzlém jezeře v roce 1242 porazil *Livonské*. Doba křížáckých tažení...

povahu relikvie?... schraňuje třísku cypřiše z bárky *Noemovy*? Podle špiona Benjamin Chomickiho, nebo jak se špionovo jméno správně skloňuje, a podle mě? Ano! Spolu jsme to vyčetli z fascycklu dokumentů zanechaných malířem modernistou Alfredem Justitzem, schafovaném studentem germanistiky Hermannem, Benovým druhem z poválečného Německa. Mezi tou haldou starých papírů a dokumentů, jsme spolu s Benem totižto nenalezli jen to templářské účetnictví ke dni *Nanebevzetí* z roku 1183, ale i písemný záznam z jednání onoho kasačního soudu na Zelném trhu ve věci naší relikvie! Z roku 1904 nebo 1905, přesně si rok nepamatuji, musel bych se podívat. Ten zápis vlastnoručně zaznamenal Benjamin, jiný Benjamin, domělý špionův otec, *Mormon* Benjamin Adams. Ano, přímý účastník a zároveň hlavní aktér ony právní polízanice na Zelném trhu. Takže špiona Bena Chomickiho nemůžeme podezírat, že byl u všeho o čem píšeme!... Vidíte, Vážený čtenáři, a takto se šíří *pletky*. Na věci samotné však nic nemění fakt. Ten náš špion ukecaný byl!... kolikrátě mně připomínal Alexandra Něvského?... ne! Odvážný stařec Ben sice byl, ale mně?... kolikrátě připomínal spíše Alexandra Dumase staršího...

Věc u kasačního soudu na Zelném trhu v Brně přišla tehdy tak daleko, že psychický nátlak na aktéry sporu byl z tajemného úkrytu v povzdálí tak stupňován!... až z té příšerné temnoty šel strach. Někteří právě odpadali v mdlobách. V klíčový moment celého procesu se chodbami Dietrichsteinského paláce totižto šířil nesnesitelný zápach...

Na čelní stěně obrovské chodby vedoucí k plnému sálu očekávajícímu konečný verdikt, se objevilo Tizianovo plátno vyvedené v životní velikosti, „*Apollon a Marsyas*“. Plátno italského mistra, co nám dodnes závidí celý svět. Ten obraz ve své historii šel také z jedněch ruk, do ruk jim podobných. Jasněji podáno, od Karla, ke Karlovi, až se po staletích ocitl, ten hrůzný výjev, v ten osudový den na stěně Dietrichsteinského paláce na Zelném trhu v Brně, pro výstrahu?...

Na obraze řecký bůh posílá čerty na slabšího *satyra*. Zemité teplé barvy nanášené na obraz mistrovým koštětem vzbuzují hrůzu sami o sobě, figury jsou často přemalovány, scéna se mění, vyvíjí se! Ano, Marsyas se svou flétnou prohrál nerovný souboj, a pyká. Visí dole hlavou a stahují jej z kůže, všude blyštící se nože na té krvavé scéně měly předjímat výsledek ony nekonečné právní pranice na Zelném trhu...

To jistý *arci-Karel*, Karel z Lichtenstejna koupil od obchodníků tento obraz pro svou milovanou Kroměříž. Také on prohrál soudní při, musel obchodníkům za obraz ještě doplatit. Musel pykat, platil penězi. A Karel I., anglický král? Tomu tento „*Tizian*“ v životní velikosti patřil původně, prohrál i on. V soudní při, prohrál svou duši. Odsoudili ho, a skončil na popravišti. Jako by ten jedinečný obraz „*Apollon a Marsyas*“, co nám do dnes závidí celý svět, jako by ten obraz visící tehdy jediný den na chodbě Dietrichsteinského paláce, nosil smůlu. Nejspíše však byl smolný tomu, co jej právě vlastnil. Soudě z toho, stojí to tam černé na bílem,... že Benjamin Adams tuto vleklou právní bitvu s tajemnými rytíři nakonec vyhrál. Do dnešních dnů?...

Po těch letech, je to snad věčnost, jsem se na ten obraz zajel na Moravu schválně podívat. Je stále jedinečný. Malíř nanášel barvy na plátno svým koštětem, špachtlí i holýma rukama, již tehdy. Tehdy on,... dnes jsem si uvědomil pro změnu já, jestli jsem tomu *enderákovi* Gerhartovi R., že nanáší barvy na plátno dlouhou špachtlí také, jestli jsem mu nekřivdil. Vlastně vytvořil i obrovskou skleněnou mozaiku, po té,... a daroval ji katedrále, či Dómu stojícímu dodnes v Kolíně am Reihn. Benjamin Ch. mně na onu mozaiku upozornil také, snad proto, že i Ben si skládal svou mozaiku do pomyslného *Obrazu světa*,... že si jí mám všimnout, až se tam někdy pojedu podívat na ostatky *Tří králů*. Prý ji mistr naprogramoval tehdy přes počítač! Byl potom i technicky zdatný, pomyslím. Nerad bych, aby se cítil mnou ukřivděný. Navštívit Kolín am Reihn mne ještě čeká. Jsem stár, ale stále v dobré kondici. Teď, si užívám především procházky zámeckou Květnou zahradou. Po tom, co jsem viděl toho *Tiziana*, co nám dodnes závidí celý svět, si musím trochu vydechnout. Vzpamatovat se z té hrůzně vyvedené dramatické scény, však mistrovského podání. Ještě tu dolní, za zámekem. Tu dolní, nekaširovanou zahradu. Zahradu zakomponovanou přímo do přírody. Zahradu podle anglického stříhu, si chci dnes prohlédnout. Oblekl jsem se stylově, mám na sobě sportovně střižené sako se dvěma řadami knoflíků. Procházím se jako anglický gentleman, a přemítám o Justitzových obrazech, co mně visí po stěnách doma. Ne, ten smolný od Tiziana bych vlastnit nechtěl. Navíc nosí majiteli smůlu! Co s nimi bude, až tady nebudu. Obdaruji jimi dceru, rozhodnul

jsem se definitivně. Není na tom tak blbě, aby je z nouze rozprodala. Rozprodát sbírku Justitzových obrazů, uspořádanou podle mistrových zlomových období, včetně relikvií zbožštělého „*Jákoba s Ráchel*...“?

Rozprodát, výprodejem z nouze? Ne dcera na tom není tak blbě, aby musela rozprodávat. Nejspíše tu, celou svou sbírkou obdaruji. Jo výprodeje? Vzpomínám si živě na jiný výprodej. To již je tomu let. Snad rok po odchodu špiona Benjamin Ch., mého dobrého známého, přítele ne!... dnes již ne, přece mě nakonec podfouknul, na jeho poslední štaci do *švýcar*,... tak jsem se vypravil do Basileje. Také do *švýcar*, že potkám Bena jsem nedoufal; podívat se na Basilejskou věž *banky bank*, co špion Ben i v ní kdysi operoval!... ano, co trčí jako středověký bastion nad starou Basilejí. Jdu vám tehdy od nádraží kolem té banky, co má pod palcem skoro celý svět, směrem dolů k Rýnu. Jen tak se vám tam *mrcasím* mezi turisty z celého světa, přemítám o dílčích ustanoveních *Basileje 1*, co v této bance vymysleli?... tehdy to nestrávil japonský hospodářský zázrak, a od té doby se v zemi, kde právě teď vychází slunce, tady je večer a v Bastionu stále svítěj?... jsem se tehdy udivil,... nemohou vyhrabat ze stagnace do dnes! Pak přemýšlím o důsledcích *Basileje 2*, jak dohnala zase banky americké, a ty s sebou stáhly již půl světa...

Tak se vám, Vážený čtenáři, tehdy *mrcasím* od ničeho k ničemu spolu s turisty z celého světa; pujdu s proudem si tehdy povídám, přece celý svět takto houfně kamsi táhne,... když na neonové tabuli na šapitó velikém jak svět, čtu: *Art Basel 47th*.. Fronta před stanem jinak pro cirkusy samý deštník, hrozně lilo, tak jsem si stoupl do

řady také. Tak, co? Navíc právě píšete o umění, v rámci svého rekondičního pravidelného psaní o tom Tizianovi na jedné straně, a pak o tom *enderákoví*, co od toho Itala nejspíše obkoulal použitelnost velké špachtle a koštěte pro nanášení barev na rozměrné plátno. Tyto souvislosti mně docházejí až dnes, po čase, snad po dalších čtyřiceti letech. Jak ten čas letí. Ano, jako voda. Tehdy vzpomínal špión Benjamin Ch., můj dobrý známý, přítel ne!... ne tak bližný můj, přece mně celou tu dobu vodil za nos. Tedy podle mého osobního tajemníka, a pak mně to samé nezávisle potvrdil padouch Helmut o Vánocích...

Tak jsem tam tehdy vlezl. Zbožího mají prý za tři miliardy, a pak obavy zdali dobře prodají. Dozvěděl jsem se to od jedné krásné *kunsthistoričky*, zavěsila se mně v podpaždí přímo pod artefaktem "*Bílý příbytek* v měřítku 1:1, na čínský způsob. Prý invence Aj Wejweje, to jsem se právě díval, čím to mistr stloukal do kupy, a že se nadřel, nebo měl pomocníky? A jak povídala, ta *kunsthistorička* o tom Číňanovi, chodbou do dalšího veletržního baráku, tak vám, ti mě chytila za druhou paži jiná krásná žena; Ív se mnou tehdy nebyla, umění rozumí, to právě tehdy jsme byli na čas od sebe,... a tak ta místní krasavice zleva mně do druhého ucha mlela zase jinou písničku,... jak se dnes všichni sběratelé nejdříve dívají jak si stojí burza, a pak teprve na umění,... a nakonec, že z toho stejně nic není! Tak jsem si tehdy říkal proč zrovna mě, přece je tam toliko národa?... a navíc úterý, tak nevím? Prostě asi vypadám k světu, jsem si ten zájem o mou osobu tehdy odůvodnil. Ale zase, přece jsem si nestačil ani sundat pláštěnku, jak lilo, a byla u mne!... tak nevím? Nejspíše o mně museli

vědět, nejspíše v té bance co civí na celý starý Basilej, co jsem na ni zvenčí tak tupě sám zíral, jim dali echo! Přece svítili, tedy tam byli!... jinak by přece zbytečně nesvítili. Jinak si to nedovedu ani vysvětlit. A navíc, přece dokážou zařídít cokoli i dnes, v tom bastionu opodál! Tak přemyslím, a *kunsthistoriška* povídá a povídá, chvíli jedna pak druhá: První si právě stěžuje, že má stříkanýho Pollocka č.21 z roku 1949, zatím jej neprodala, jako by tady čekal na mě!... a pak zase, že těch tři sta galeristů tady, prý schraňuje ty nejlepší věci na dnešní jarmark, že obyčejně mají dobré prodeje i marketing v jednom,... mně přes rameno do druhého ucha tvrdí zase ta druhá, nejspíše byznysmanka!... a také že mají k mání Gerharta R., skáče jí do řeči první,... rannou práci "*Prág 1883*", za dvacet,... a ještě druhý, 900 nebo kolik barevných proužků-*počítačový print* mistrova práce pozdní, za milion,... to jsem zastříhal ušima, přece špion Ben mně, ne dlouho před tímto osobním zážitkem, vyprávěl o té skleněné vitráži Kolínského Dómu, že ji Gerhart R. navrhl také na počítači;... ale že ten za milion je již pryč! Ten print z PC. Prý nějaký čínský taxikář, co závratně přes noc zbohatnul, nejspíše přes platformu *P2P*¹²⁶, si jej vzal. A pak to přišlo. *Faux pas* jako vrata, francouzky dámy evidentně rozuměly! Totižto, aby jste tomu rozuměli,... u skoro žádné položky nebyla uvedena cena, ani autor. Jen název a technika. Nejdříve jsem si spletl jen Morrise

¹²⁶ Peer to peer, v jeho případě nejspíše sdílením aut,... ale o tomto problému mám v plánu psát, v rámci rekondičního mého pravidelného psaní, až příští týden...

Louise s *"Gabrielovým křídlem"* od Roberta Longa,... to ještě dámy přešly pouze s úšklebkem. Pak jsem se ale hloupě zpětně zeptal na toho Gerharta R., na tu *Prahu 1883*, přece jenom jsem odtud přicestoval, si tehdy říkám. Zdali opravdu je k mání za 20 tisíc?... nacož opovržlivě pohodily zadkem, jedna i druhá, a ta druhá jej ale měla pořádný, a držíce se za ruce mě opustily. Jako na povel. Ale, proč si vybraly právě mě, mezi takovým zájmem, dodnes nevím,... asi jak jsem dobře vypadal. Ale zase lilo, ten večer jako z konve, tak jak jsem mohl vypadat? Nebo si myslely, že jsem nějakej bohatěj vůl, nebo co?... a já ti, vám zkraje ani netušil, že je toto veletrh pro snoby, že kdo tam vleze ví, co je ve věci, a vybírá podle toho. Vezme, co mu tam nakukaj. To vše mně dochází až teď, když o tom píši, po čtyřiceti letech. A přitom již tehdy, jsem si myslel, že alespoň povědomí o současných hvězdách toho nejsoučasnějšího uměleckého nebe mám. Nejsem snob. A já tam tehdy vlez protože venku lilo, a také že se táa táhlo tolika národa. A to jsem si již tehdy myslel, že v pořádném kunštu vyznám!... Prostě i takto to v životě někdy chodí...

z knihy, kolem strany 32.,... a dále pak
v úplném závěru.

... Stejně jako k starci Adamsovi kdysi dávno, tak ke staříkovi Benjaminu Ch. dávno potom,... se i do

Barnabášovy seknice pomalu vkrádá těžká hodina,... smrt.

Myslí dnes především na svou milovanou Ív, stejně jako i Alfred myslel na svou milovanou ženu, Annu,... a žádal jediné,... zastání, neřku-li jistotu pro ni. Obé spatřoval u svobodných zednářů, zastání i jistotu,... uvěřil totiž v moc kružidla a úhelníku,... zatímco Barnabáš dnes ví své, do poslední chvíle hlásá kudy chodí:... „*Pokrok je objektivně nesmlouvavý, samotnou naši existenci však neřeší.*“ Ví také, již tehdy, jako víme i my dnes, že po nás zbude velmi málo; nejkvalitnější část genomu u potomků, vzpomínka blízkých po krátký čas, a pak zcela výjimečně stopa v dějinách takových, nebo makových...
... prostá neměnná skutečnost...

... nakonec Barnabáš, Ív přežil o celých deset let...

EPILOG I. (repetitorium)

Vše začíná zbohatnutím malíře modernisty ve třicátých letech minulého století v Paříži. Peripetie, co našeho hrdinu životem provázejí, ho přivedou k osudovému setkání se starcem z Ameriky. Ten malíři, ne náhodou, zkříží cestu v německém Karlsruhe. Stane se tak před tamní synagogou, píše se rok 1913, příběh začíná nabírat na obrátkách. Američan malíři zadá obraz pro svou kolonii mormonů v Louisianě. Vyrozpívá mu příběh sukna, na které má malíř ztvárnit biblický příběh ve stylu

malíře Josefa Izraelse. Dozví se, že plátno nese znaky středověké relikvie, do světa raně středověké Kilkie nás zavede kniha druhá. Náhodné získání díla od pobudy prostřednictvím internetu přivede samotného autora původně trilogie, k rozvolnění emocí při sledování osudů obrazu od vzniku obrazu samotného, přes smutek při odsouzení díla pro zvrhlost a to samotnými tvůrci zvrhlého nacismu v Německu. Na cestě autora zápisků, Barnabáše, provází jiný neochvějný hrdina prošlé doby, špion Mosadu, staříčkový matador kolbiště, co o všem věděl, a skoro u všeho byl; tehdy skoro stoletý muž štramák, jezdící na svém archaickém péráku, věčně oděný ve své staré motoristické bundě parker model 65, pan Benjamin Chomicki. Následnou sílu obrazu autor původně trilogie při svých výletech za dobrodružstvími znásobuje častým užitím prvků magického realismu. Obraz časem nabývá stále na duchovní síle, odolává nástrahám iluminerů doby, manipulativně třímajících opratě IT techniky, i spekulacím šibřů v dnešním světě kupení se peněz. Magická poetika uchovaná v díle, dosahuje moci měnit svět k lepšímu, přitom cestou svazuje ruce i samotným tanečnickům slavného parketu na Wall Streetu. Obrazu je v našem literárním díle přisouzena však ještě jedna, větší moc. Vyšší,... tedy nejenom svět měnit k lepšímu, ale cele jej i změnit. Svět korporací se, jako mávnutím kouzelného proutku začne ubírat opačným směrem než doposud, a na trajektorii mírné deflace při setrvalém objemu výroby přinese blahobyt všem jsoucím na planetě Zemi. Ale to je již jiný, méně prozaický, více fundamentální, čistě ekonomický rozměr díla. Ten nejdůležitější, filozofický přínos, je

v samotné pasáži nakonec, kdy s nadějí lidstvo v tom roce 2055, kdy trilogie končí, začne opět vzhlížet vzhůru. Vzhůru, ne k mocným kreaturám, kdes po sklepeních, schopným lusknutím natisknout okázalé světopeníze. Vzhůru, ne k mocným kreaturám léčícím si mindrák právě na ostrově Jakyll, či Chantilly ve Virginii,... aby vyřklí číslo, soud pro příští období? Třeba číslo právě vytažené z cylindru jednoho z nich,... 30 USD/barel oleje?... aby vynesli soud, nad jinými. Ne, to již možné dále není. Přetisky člověka do přírody ovlivňují chování řádu světa samotného, nezadržitelně. Taková tlaková výše nad Sibiří ovlivňuje již dnes zřetelně chladné chování se bankovního baráku ze skla a betonu ve Frankfurtu. A vzorce chování se počasí?... na posouvající se hranici střetu větrného proudění oceanského s proudem vzduchu arktickým, nás ovlivní v brzku zcela!... a dávno již, v očích nezaslepených zřetelně, ovlivňuje třeba prezidentské volební divadlo v Americe, nejen severní. A v Evropě? Udržet status quo v hlavní bruselské budově pojmenované po statečném komunistickém vizionáři Spinellim, bude den ode dne těžší. Naopak vyskakování si tam na převládající plenární názor balancující přesně na ose mezi Ruskou a Čínskou vizí světa,... naopak, čím dále lehčí. Vždyť si jen vezměme, že to nemůže být náповědou?... případ našeho starýho špiona Benjamin Ch.?... ten se přeci dostal do Německem nejvyvinutější družicové sítě na slídění, právě někde na kosmodromu v Rusku! Poznal pravou špionážní síť, ne tu virtuální;... fortelnou, tedy techniku německé kvality poznal starý Ben v srdci Ruska... Tak se přece tvoří síť k lapení mouchy

pavoukem, třeba pavoukem křížákem. Ten, také usouká první nit, spustí ji náhodně dolů a přeleze na druhou stranu, a čeká. Náš pavouk čeká na příhodný vánek, víchr. V tom jedinečném okanzíku vlákno na druhé straně uchopí a má osnovu. Začíná spřádat síť,... ale právě to je princip všech sítí, i sociálních, síť pavoučí... Hnulo se právě světem, nejspíše se spřádají revoluční názory, a myšlenkový proces běží. Sítí? Mimovolně, zákonitě, nestačíme se divit,... a oči reflexivně zvedáme výše, prostě k nebesům. S náležitou pokorou. A nezapomeňme přitom faktu, že hladový je vždy v právu... Ono, bylo také na čase. Prozřít, a obrátit oči v sloup. Totižto, mocní začínali pomalu věřit bludu, že jsou spolutvůrci vesmíru. Zapoměli však na jedno, v tom opojení mocí, že Ten nahoře nemá rád, když mu někdo fušuje do řemesla...

Již opravdu poslední úvaha, mimo poznámky;... snad by stálo za zváženu, rozšířit naši volnou trilogii na rozvolněnou tetralogii, prostě přidat ještě jednu knížku, co vyřeší případ z devadesátých let prošlého století,... tehdy na špiona Benjaminu Ch. padl nezáviděníhodný los:...

Z kraje posledního desetiletí posledního milénia byla v americkém městě na východním pobřeží spáchána muzeální loupež. Mezi obrazy jim ze dne na den chyběla také Rembrandtova krajinomalba, o to vzácnější, že tento žánr vlastně malíř sám nikdy nerozvinul,... jen se pokusil přes onu rozbouřenou marinu dotknout tématu zachycujícímu chvíli před samotnou, Jeho exekucí, v povědomí známou scénou, jako Ecce Homo, slovy

prašivce Piláta. Ano, správně, jedná se o obraz “Bouře na moři Galilejském“. Benjamin dostal za úkol obraz stůj, co stůj nalézt. Šeptanda jej však svedla ze stopy a obraz prý skončil za pátými dveřmi pancěřovaného trezoru ve sklepení jistého paláce. Správně, náš špion převlečený za detektiva s lupou usoudil,... že sám výjev na Rembrandtově plátně napoví mnohé o člověku, co stojí za samotnými pachateli loupeže. Totiž, Ježíš na jedné té bárce zmítajících se ve vlnách pohledem zklouzává z nebes na své dva učedníky, Ondřeje a Petra. Benjamin Ch. ve výjevu zaznamenal podobnost se současností. Měl motiv případu, vytáhnul jej z rukávu a vyložil na stůl. Vědom si, že dnes již nejde, jen tak o nějakou srandu, že bárkou nezmlítá, jen tak nějaká bouře ve sklenici s vodou,... že nebude jen tak brzy napsán Nový testament,... ale že jde dokonce o mnohem více. Benjamin Ch. se klouzavým pohledem z nebes zadíval v oněch dnech posledních let prošlého milenia na dvě vizualizované persóny skrývající se za maskou. Anonymouse a Illuminouse. Kdo z těch dvou bude psát evangelia pro třetí tisíciletí?... Středověký Guy, nebo středověký řád zoufale visící na zrezivělé brzdě?... nebo někdo třetí.

Tak, přesně takto mně celou tu šlamastiku kolem bostonské loupeže převyprávěl osobně starý špion Benjamin Ch.. Však!... nepověděl mně zdaleka vše, a na mnohých místech nejspíše záměrně lhal. Třebaže měl z kraje stíženou výchozí pozici:... “vyšetřuj takový případ na dálku, když nesmíš na místo činu!...” mně tenkrát Ben pověděl. Že byl po válce z Ameriky na třicet let

vyobcovan jsem věděl, ale to již bylo přece dávno prošlé zboží! Navíc, jsme do Ameriky letěli spolu. Tak proč mně vlastně lhal?... jsem se musel nakonec dozvědět od úplně cizího člověka. Od sprostáka Helmuta, na Vánoce. Ano, na své poslední Vánoce před smrtí, se mně přišel Helmut do bytu vyzpovídat. Důvod lhát? Neměl, na rozdíl od starce Bena. Ty události z Bostnu byly totiž ještě příliš teplé, a bůh ví koho měl tehdy v patách?...

Dnes vím o Benovi své, i díky Helmutovi. Navíc tvrdil, že s Benem kooperoval, že byl u toho. Totižto, kromě Rembrandtovy *mariny* předznamenavající Ježíšovu *exekuci* zmizlo ještě něco! Obraz mohl být záminkou. Právě totiž vrcholila nákupní horečka podobného malířského období. To se nejspíše hodilo. Vrcholila, ale také válka mezi místní a Palermskou mafií o rozhodující vliv nad městem samotným. Ta loupež uměleckých artefaktů po donátorce Gardnerové byla provedena precizně, bez chyby. Místními? Znalých poměrů?... včetně otevírací doby muzea pro veřejnost. Tudíž špiónovi Benovi, tedy podle přihlížejícího Helmuta, nemohlo jít o obraz, co by pachatele prozradil při prvním prodeji, i přes temnou síť Tor. Přece i Benovi hoši z analytického byli na Toru, jako doma. To byla jen zástěrka, obezlička matoucí pravý důvod loupeže. Ben na to tehdy přišel, ale proč to nedotáhnul, vzdal to. Proč?... se nikdy nedozvěděl proč, ani sprosták Helmut? Totižto, kromě Rembrandta a Vermeera a dalších, zmizla jistá věčička, aquilla cologna-poliem anixineum, preafatio, jak chcete. Prostě zlatý orel gardové kohorty generála Agripa. Římana, co v Kolíně am Rhein nechal postavit v těch časech vůbec nejdelší aquadukt na světě,

aby mohl odsud podnikat,... právě pod tou zlatou korouhví výboje na severovýchod. Pod pozlátkem tohoto orla ze stříbra se má totiž skrývat, podle tušení špiona Bena, lingvistické vysvětlení v úryvcích z děl starých Řeků,... jakási mast na svícele dnešního světa,... čili vysvětlení odvěkého užití obsahové validity slovního spojení "příčina a následek"!... v různých významových rovinách, prostá spojení vět důsledkových, vlastních zkušeností!... Ben tu kamufláž Rembrandtem prokouknul. Ale všechno, i to pokušení přijít věci na kloub začalo u Bena mnohem dříve, prozaičtěji. Starý špion Benjamin Ch. měl totiž bohaté zkušenosti s mafií a gangstrery vůbec. Toto jsem věděl i bez Helmutova svědectví. Ben přece při jedné motorizované naháněčce s lupiči, s rukou s pistolí venku z okýnka auta, si hejbnul páteří. Myslím, že důvodem Benovy angažovanosti v případě bostonské loupeže mohl být právě tento fakt. Klamný manévr, jeho řečí. Jak se jim vnutit do přízně. Totižto, po letech Benovy nesnesitelné bolesti bederní páteře přišla náhle úleva. Všimnul si, že úleva nastala po doléčení herpese-pásového oparu,... co bůh ví kde chytil. Tehdy se o tom převítu moc nevědělo. Tedy to, že bacil herpese užívá nervová zakončení. A právě to je ve věci. V *Massachusetts Institute of Technology*, v Bostonu za řekou, v chemických starých laboratořích po panu Du Pont, právě tehdy objasnili možnou spojitost mezi převítem herpesu a Alzheimerovou nemocí mozku. Ben alzheimerem nikdy netrpěl, a to měl stovku na krku, a to je co říct. Ale, takovouto vějičkou se potřeboval nejspíše jen dostat přes nenápadný vchod na rohu Stanhope st. a Berkeley Street, do těch supertajných

laboratoří ve sklepení původních budov věhlasného institutu, pocházejících z dob před velkým stěhováním do nového kampusu za řeku,... to všechno Ben věděl, Helmut mně to stačil povědět, ještě před vlastní smrtí. Právě tam mohli, jako na jediném místě na světě, se nějakou sofistikovanou metodou dostat pod hrubý zlatý plát té ukradené válečné korouhve generála Agripa. Ano, Bena k tomu Rýnu stále něco táhlo. Helmut vzpomenu, že Benovy kořeny sahaly právě do těch míst, že jeho prapředci tam přitáhli, ne dlouho po tom římském generálovi, prý již v roce 321. No dobře, připusťme, že na to Ben kápnul, že přes jisté gangstery se domáknul, že Rembrandtova krajina je dávno zprovozena ze světa, že jim byla vlastně na nic,... navíc neprodejná, věc zanechávající pachovou stopu,... dokazující, že opravdu šlo o něco docela jiného,... o záležitost dotýkající se právě probíhajících epochálních změn dnešního světa. Tedy větného spojení "příčiny a následku". Ale, proč toho Ben předčasně nechal, proč se stáhnul zpátky?... a proč mně nic neřekl?... kontakty měl, to jsem věděl, snad ve všech institucích po celém světě. Přece věděl dopředu i to, že mně brzy vyhodí z našeho prognostáku, a na druhý den mně opravdu došla doporučená obsílka. Věděl jsem i to, že se zajímal o mechaniku nebeských těles, o nauku o jedech a protijedech, o tradiční lékařství Avicenny v knihovnách města Hamadánu se zajímal. Zvěděl vše potřebné o ekonomii, sice mnohé vyčetl z mých výročních zpráv, vždy ke konci roku, ale i z učebnice pro samouky,... a pak také, a to především, z templářského Commendatoria ke dni Nanebevzetí z roku 1183,... to všechno je pravda, toto všechno jsem o něm

věděl,... ale, že Ben studoval i středověké islámské matematické algoritmy v Bagdádě,... a nebýt výjimečné erudice tamních učenců, jen si vezměte!... nebyli bychom v automatizaci života dnes tak daleko,... a právě díky bagdádským středověkým učencům mohou dnešní burziáni provozovat na Wall St., to nejspíše příčinné vysokofrekvenční algoritmické obchodování s cenými papíry!... Tedy podle Bena:... “jakýsi opční obchod na středověkou jarní úrodu tulipánové cibulky, a podobné derivátové trháky s něčím jiným, dnes,...“ Často rád Ben říkával na adresu našich kreativců libujících si v dovednostech podněcujících spekulativní nálady. O těch roztodivných cibulkách divoce rostoucích tulipánů z Číny, je totiž zmínka i v tom Commendatoriu z roku 1183, hned pod kolonkou dokazující nevyzvednutí skytského zlatého šperku starými manželi z Porýní; ti se na stará kolena vydali na cestu do Svaté země, také. Zřejmě tam nepochodili, šperk z úschovy od templářů nikdy nevyzvedli. Kolonka zůstala prázdná! Cestou zpět však, jiní křižáci si pod ochranu templu uložili cibulky, právě tehdy ještě divoce rostoucích tulipánů na východě Číny. A, ty stejné tulipány, o několik století později, již zušlechtěné, nadělaly pořádnou ostudu, na místě, později nazvaném Wall Str.. To byl Manhattan ještě v rukou Holanďanů, panovala doba těžkopádného baroka. Rembrandt v ten den právě domaloval portrét své milované Saskie. Druhý den sám také vsadil na tulipánové cibulky, a ze dne na den přišel o kalhoty, a pár dnů na to i o milovanou Saskii, zemřela. A to ani jeden tulipán nenamaloval! Rembrandt přišel o kalhoty, a Holanďané přišli o Manhattan i s tou burzou, ve

prospěch Angličanů, na dlouhou dobu,... než připlul markýz La Fayette, co pomohl osadníkům získat nezávislost. Po markýzy v těch vodách zbyla na věčnou památku socha Svobody,... a také slova Liberté, Égalité, Fraternité,... ale také možná tato slova leží pod plátky zlata na stříbrné válečné korouhve generála Agripa ve tvaru orla, uloupené v Bostonu na svatého Patrika...

La Fayette tehdy připlul s Carmagnolou na rtech. A ten, co zpívá Carmagnolu, chce svrhnout Ludvíka XVI.. Benjamin Ch. si však v ten den pobrukoval jinou melodii,... Marseillaisu, a ta má jednou osvobodit svět,... citoval Viktora Huga,... a přitom byl Ben ukecaný spíše, jako Alexandr Dumas starší. Tak, potom neví...

Spekulativní nálada a následná panika, stále podle stejného scénáře do dnes, přivodila krach první důmyslné burzy na tulipány, na světě. Stále na téžže místě, na Dolním Manhattanu...

Ono totiž, ti středověcí křižáci, nepřinesli ve svých poutních mošnách jen cibulky divokých tulipánů, ale také pod paží zruované záznamy o znalostech možného algoritmického ovlivnění chování nakupujícího stáda, přes zpětnou vazbu!... až z Bagdádu!... od tamních islamských učenců. Tak toto, a mnoho dalšího, jsem se musel dozvědět, až od úplně cizího člověka, sprostáka Helmuta. Těsně před jeho smrtí. Ano, starý Ben byl zvědavý, i hloubavý, a přesto že trpěl alexií hodně toho věděl, měl totiž paměť jako slon. Paměť, a další vlastnosti mu ten vrozený nedostatek nahrazovaly. Třeba kombinatorika mu šla, měl výbornou představivost, a té příslušící výřečnost, a ještě dar vyzvídání;... to se obyčejně nahrbil, v obličejí výraz

infantilního nedochudčete v tu chvíli, a kladl cíleně hloupé otázky. Takto se prý dostával k těm nejhodnotnějším informacím. Třeba právě k informaci, co Bena nakonec zhákla neučinit poslední krok. Prý se týkala černé magie, a té se Ben bál, jako čert kříže. Totižto v tom bostonském sklepení narvaném laboratorními skumavkami a křivulemi po panu Du Pont, hned vedle, tedy spíše opodál,... dodnes stojí kostel zasvěcený svaté trojici. Dodnes v témž kostele běží v duchu pravé víry bohoslužby..., a kněží, hned z vedlejšího kostela?... jen si představte; byli díky investigativní novinářce z místního listu Boston Globe, poprávu prý nařčeni ze zneužívání dětí věřících rodičů. Tolik, tedy prý, investigativní novinářka z místního Globe. A Ben?... ten se dostal ještě dále, než ta novinářka, pověděl mně před smrtí Helmut! Místní kněží v tom sklepení plném laboratoří, tedy prý, ať se jich náhodou nedotkneme, vládli rituální černou magií nad dětmi. Mluvil o jisté knize, sepsané největšími mágy, a posvěcené samotným *Havraním* králem. Ta kniha měla být dávno ztracena. Dokonce se tvrdí, že ji sám mág mágů snědl! A to kdysi bylo něco na Heinricha Himmlera, když se dozvěděl, že kniha existuje!... navíc když sám se považoval za vtěleného Jindřicha Ptáčníka. Bůh ví, jak se ta kniha nakonec dostala přes oceán do Bostonu, když soukmenovec si sáhnul nakonec na život v Evropě,... mně Helmut před svou smrtí s pietou řekl. Himmler ji nechal vydražit přihazovačem s pokynem, za jakoukoliv cenu, na aukci Sothebys v Praze v roce 1939. Knihu do aukce nabídli po uši zadlužení potomci hraběte Antona J. Aponiho, co v Prešpurku v Kozí ulici před věky

otevřel první veřejnou knihovnu v Uhersku. A tu knihu?... vytištěnou v Basileji v roce 1464 v dílně Bertholda Ruppela, tento urozený bibliofil získal, čert ví kde? Kdepak Ben, toho jímala hrůza pohledem na woo-doo panenku prošpikovanou špendlíky, ne tak ritualní obětování neviňat... A toto všechno, prosím pěkně, jsem se musel dozvědět od úplně cizího člověka, sprostáka Helmuta...

Helmut nakonec udělal ze starého špiona Bena hlupáka. A to se mně nelíbí. Ten, aby se bál černé magie?... pitomost. Přece mně učil ubránit se třeba kouzlům hraběte Blackwooda obyčejným deštníkem, po vzoru Sherlocka Holmese,... „hlavně záda měj kryta stěnou,...“ říkával! Ba ne, Ben znal pravý motiv té loupeže. Dodatečně mně vše dochází, a ošklivec Helmut?... mně tajenku ony skládačky teď nechtě doplnil. Totižto, starý Benjamin Ch. se jednou rozčílil nad jistými podvody se sázenkami na povedené rádoby sporty. Vztekal se u toho, a povídal, že gangstery ovládaná sázková kancelář na výsledky v baskické pelotě, již dlouho bezrestně podvádí! Tu kancelář vlastnila prý věhlasná Palermská mafie zabydlená právě v Bostnu. A právě tehdy si Ben, tak blbě hejbnul páteří. Říkal. Jenže, jenže Ben nikdy nic nedopověděl do konce. Ano, dopověděl to až dnes, za něj, ošklivec Helmut. Ono, Bena právě tehdy štválo, že mladí kluci na vesnici nemají kde sportovat, a takové prachy se točí kolem jakési pitomé kratochvíle, jakou ta baskická pelota je! Vždyť, i tu divnou proutěnou pátku na vypouštění míčku do hry, si jednou spletl s košíkem na odkládání načnutý pistole burgundského na stole,... říkal že!... že on v mládí hrával obyčejný

fodbal s klukama na místním plácku každý den, a dnes?... tehdy říkal,... a vysportovaný Ben byl, jen si vezměte, jen ten jeho "cemr", jako celoživotní stěhovák "kosní a kredenc", a ve stovce. A na tom jeho plácku, prý dnes stojí jakási plechová krabice, či bouda na dreky, a ve vedlejší vesnici prý mají stejný plácek dávno zavezený svinčíkem. Prostě se tehdy Ben pozastavil nad smutným faktem, že mladí kluci nemají dnes, kde docílit vytrvalosti, síly a morálně-volních vlastností vůbec. „Takoví peciválové jsou to! A pak ta baskická pelota, a ti kouzelníci s obyčejným fotbalovým míčem, královsky placení, co dokáží žonglovat s tou pitomou gumovou mičudou přes celé hřiště. Ať si jdou do cirkusu, nebo pod šapito s ostatními opicemi na ukazování! A hlavně ta hřiště i plácky, i ty podvodné peníze, ať laskavě nechají obyčejným klukům, ať z nich nevyrostou zase, a opět fracci a peciválové, hrdinové virtuální blamáže.“ Ano, takto se Ben tehdy vztekal, až zrudnul. A dnes?... je mně konečně mnohé jasné. Ne, že se bál Ben černé magie. Ben?... nikdy. Jen, Helmut dnes pověděl mejlku,... a jak to vlastně bylo? Totižto, ta bostonská loupež se stala právě na svatého Patrika, a zpeněžené artefakty z loupeže, i ty prachy z ony podělané zfalšované peloty byly tedy určeny na zbraně pro tajnou armádu v Severním Irsku, a s tím Benjamin Ch. neměl nic společného. Tak jednoduše couvnul,... zařadil zpátečku, jeho mluvou...

Popřemýšlím, jestli by opravdu nestálo za nový, opravdu zodpovědný badatelský přístup k této etapě Benova života. Prostě pokusit se bostonský případ rozlousknout v naší další, a tentokráte seriózně pojaté

knize. Prostě celý Benův příběh vystavět na těchto nových faktech...

To známí, nedávno, čistou náhodou přelétal nad městem nad Mohanem. Právě tam otvírali nový barák. Kolem velký humbuk, co za zmínku stojí. Přes všudepřítomné sklo bylo vidět, i z letadla, až na toalety uvnitř. Nevím jestli by se Benjaminu Ch. líbil? Jakoby krása, v případě tohoto baráku byla přebita nevkusem architektů doby, co pouhou drzost odsunuli do úzdí divnou arogancí. Nevím, jestli by se mu ta scenérie dole líbila. Ben architekturu miloval, nepopíratelně...

Jen řečník uvnitř roztřeseným hlasem na úvod děkoval policii, že zajistila důstojné otevření monumentu z předpjatého betonu. Slušný start-up, pomyslím, za pouhých tisíc milionů evropských kovovek,... a že se hned pustěj do ražby dalších! Hřímá roztřeseným hlasem v té vypjaté atmosféře novodobý farizej ve jménu uvolňování bolení...

Je mu to zapotřebí, v tryzně stojím zadumán,... komu to vlastně zvoní hrana?...

A dočítáme se více o frašce, odehrávající se hluboko na zemi pod letadlem. Má mít pokračování, taškařice o peníze tam dole,... dočítáme se v knize, co tolikrát obletěla svět. To sný americký spisovatel píše slovy proroka o jiném jedinci. Stál prozatím v povzdálí, a jen se tak díval,... jak onen pompézní barák plný peněz otvírají. Bukanýr, reskátor co chce navrátit zpět důstojnost,... desperát, co vlastně nemá co ztratit. Vyplová na své rychlé caravele za obzor jižních moří, aby změnil mínění na trzích obecných. Aby vnuknutí mu

z hůry uplatnil, odstoupí. Prostě vyleze z louže po kolena, aby se nenamočil. Novodobý tygr sedmi moří? Falešný bukanýr?... co potápí jednu královskou galéru za druhou; a v dáli pouštní fata morgana zašifrována do jakéhosi tvaru DiEM25.com¹²⁷. Jediná rozumná indicie odkazuje na citát Edmunda Burka:... „Jedinou věcí nezbytnou pro to, aby triumfovalo zlo, je lidská nečinnost.“ Žel nemám vedle sebe starého dobráka Bena, a tím ani jeho hochy z analytiskýho. Ti by to dilema dotýkající se lidského dna vyřešili, snad,... jako jediní?...

Moře, ano samo moře, sám oceán má být v brzku místem střetu. Na mořích se má zítra rozhodnout o pouhé maličkosti,... kterým směrem se bude napříště otáčet svět. Tedy podle Hlavy, či světové kapituli, či jak ji nazveme, ožívá víra v cestu. V cestu ke svatému hrobu, k bonanze, či snad do švýcar, slovy Benjamina Ch.? V cestu, co nastartuje nový nekonečný růst všeho. Všechno se vším, a každý s každým má být brzy propojen a svázán. Již se vytahují, a potajmu oprašují staré zaprášené námořní mapy po stejně starých objevitelích a dobyvatelích,... tedy podle toho sného spisovatele, jehož kniha později tolikrát obletěla svět. Již se prý rozvinují ty zažloutlé námořní topografické záznamy, kdes mezi sloupovým pochmurných sálů dnešních monarchů s kraťoučkým rodokmenem; aby je přepsali do mluvy dneška, tedy do tvaru GPS několikáté

¹²⁷ Jiní, ono označení spojují s mysteriem o *padlých andělich*. Pravdě podobnější výklad se blíží k víře v možné očištění pět set let starého náhledu na institut peněz, jako takových...

generace. Rejdaři a jejich logisté v ulitách brousí krátké palubní šavle, pozdě, ale přece. Sem přece směřuje hlavní, rozhodující soupeření. Žel o soutěžení k prospěchu nemůže být řeči. Prostředky z přítmi chrastí nevybíravými. Oni, novodobí monarchové s kraťoučským rodokmenem, píše sný Američan ve své knize. Řekové, Kartagiňané, coby potomci praotce Jafeta, syna Noemova. Angličani, či následovníci Jindřicha Mořeplavce v Portugalsku, a Špaňelé, či potomci přípluvších do Nového světa, či plavčíci z Hong Kongu, admirálové Kaiser Marine, či následnické loďstvo po Petru I. Velikém,... všechno je na nohou, vlna se vzedmula. Síly světa jsou vedeny ve stavu hotovosti, píše v jinotajích náš sný americký spisovatel jehož kniha tolikrátě obletěla svět. Takto popisuje spisovatel muže, co se vzepře síle toužící po heroickém obchodě, muže přezdívaného “tygr sedmi moří“. Bukanyra, co vzešel z obce obhájců světových financí, žel financí z poloviny se koupajících v dluzích,... troufnul si, aby se nadechnul, aby se nenamočil. Troufnul si, věci pojmenoval, a byl adresný. Jmenoval. Tvrdí, tedy podle svědectví našeho sného spisovatele, že není třeba jedinců jediné s Harvardem v kapse,... že takový mladý fachman z předměstí z Manchesteru s diplomem ze státní v kapse je dnes na City London užitečnější andílka z prestižky, kojeneho v ebenové postýlce. Tak je to psáno v knize, co tolikrátě obletěla svět,... myslel bych si na Hermanna, hrdinu z románu našeho, že by mohl být předobrazem, ale u něj bych zapochyboval. Hermann přece nakonec zklamal, jak se závěrem našeho povídání dozvídáme. Podlehl svodům chťiče, chťít více, a více. Zkuploval

kumpány dohromady a spáchali spolu skoro dokonalý násobný podvod. Přece, nevím jestli to tak bylo přesně, můj osobní tajemník mně to na sklonku života vyrozpráví. Na kameni pod holubí skalou, někde v Outremeru, máme sedět, píše se rok 2055,... a on vypráví. Vypráví, jak se vše vlastně tehdy semlelo doopravdy. Právě tajemník přede mnou poodhaluje mně Hermannovu pravou tvář. Co jsem se nedozvěděl od Benjaminu Ch., mně snad po padesáti letech prozradil můj osobní tajemník těsně před smrtí na kameni pod holubí skalou při lovu ptáků mou moderní fotopuškou. Ano, Hermann, jako mozek vedl kumpány, aby v Pireu najali rejdaře s tankerem. Přes terminál v Amsterdamu, vše on-line, nakoupili ropu, a to tzv. "nakrátko", tedy spekulativně,... prodali ji na černo přes zakazující embargo překupníkovi v Africe, a prázdnou loď cestou zpět potopili výbušninou v místech, kde Atlantik je nejhlubší. Sám předtím náklad, i tanker i s rejdařem pojistil Hermann u Lloyd's již osobně. Před tou pojišťovnou z plechu, trub a skla se šesnáci výtahy od architekta R.Rogerse na Lime st. se z hlouposti nachal vyfotografovat, a to jej nakonec usvědčilo. Jiní detektivové tu fotku posléze porovnali s kamerovými záznamy uvnitř pojišťovny při podpisu ony podvodné smlouvy. Sedí tam sám přímo pod podobiznou starého Lloyda,... vyobrazeného, jak někdy v roce 1688 nebo kdy prodává zákazníkům ve své kavárně podíly na pojistném nákladu kávy putujícím právě na lodi někde z Argentiny, nebo odkud. Ať to bylo tak, nebo tak, faktem je, že to byly vlastně první pojistné smlouvy "peer to peer" na světě...

Ne, Hermann ne. Již z tohoto důvodu nemůže se stát předobrazem dnešního hrdiny v příběhu našem. Spíše naopak. S mořeplavbou, i moři si rozuměl. Tudíž jeho zkušenosti by se hodily spíše těm, co věří. Co věří v nekonečný růst všeho, hned po ovládnutí moří a oceánů. Ten obří obchod zcele jistě, tedy dle věřících v hotovost, a jejich věřitelů samotných, spasí svět. Konečně se prodá vše, i to málo potřebné, nebo dokonce i to vyrobeno bez užitku do foroty. I to, co jedinec nepotřebuje,... a proč zájem jiných jedinců vnucovat světu?... nechápu. Ne, Hermann tedy ne. Není vhodným předobrazem pro dnešního hrdinu,... ten je více ctnostný...
B.B.

Citace přeložena ze špatné, počestěné němčiny:...

Duchovní odkaz v obsahu, je pro mne nad jakkoliv funkční formu projevu šedé kaše mozkové.

Alfred Justitz,malíř

Motto:...

Oni chtějí vydělat na mně luzném, a já zase na jejich psích kusech,... a to je poctivé, nebo ne?

Benjamin Chomicki

... *“To byl alespoň spisovatel, příběh v každé větě.”* Žel toto není můj výrok, však náramně se hodí k persóně Benjamina Ch..

Barnabáš Bartl

EPILOG II.

..... Všeho je dost, jen se spravedlivě podělit. Víím, co je to spravedlivě? To vlastně nevím, nejspíše to bude záležitost pocitová. Však *spravedlnost* je nejspíše opravdu slepá. Vlastně bezzubá. Přece malý národ s obrovskou historií zasévající sémě dnešního evropského blahobytu kdys na Peloponésu nemá možná na příslovečný chléb, a my žádáme splatit nějaké statistiky, kterým dnes věří snad opravdu jen věřící,... a to do posledního centu. Ale můžeme chtít po právu, byť mezinárodním, aby vymohlo nesplatitelné. Není lépe se velkoryse podělit, povznést a odpustit. Poukazuji na historii, na odstrašující příběh Hitlera, a na jeho snad nejoblíbenější obraz své sbírky evidovaný pod č.62, tedy podle Haberstockova seznamu. Tedy obraz pojmenovaný *Eia Justicia*, čili *“budíž spravedlnost”*. Dodnes jej není komu vrátit, a to ještě deset let visel v kanceláři spolkového kancléře v době, kdy již bylo po všem. Tedy po všem? Deset let po té!... po té zruďné Hitlerově radě, co poslal svého času přes kanál do Londýna, sedíce pod *“Eiou Justiciou”* jim radil, ať ho zabijí, a mají pokoj! To se právě obrýlkovaný drobný

mužík, ovinutý jen spoře, naboso vydal na pochod!... a přišel skoro až do předsálí sněmovny, *Lordů*. Ptávkě pili čaj. *Lordové*. A jsme u těch dluhů, i hříchů minulosti. Na dluh vlekoucí se padesát let po *velké válce*, vyčíslený poraženému v říšských markách, a přepočítaný ještě ve vztahu ke zlatému standardu, se pomalu pozapomínalo. I ten Hitlerův obraz, ukradený vůdcovou osobní *ERR*¹²⁸ při tažení Evropou s vyjevenou *spravedlností* šel také nejdříve z galerie do galerie,... až nakonec galerii *Heineman* byl předán do Lince, do zvláštní Hitlerovy sbírky. Jako by se stále, byť v malém zapomínalo, že patřil berlínskému Židovi Leo Bendlovi. Stejně, jako i ten náš Justitzův obraz s "*Jákobem a jeho družinou...*" někomu patřil. Jenže na ty velké dluhy se snad ani nezapomíná,... není to ani velkodušností věřitele, spíše jsou to prazvláštní investice, třeba do stavby *trojského* koně na horké půdě, či ústupek za poslušnost. To by bylo logické, po válce!... i když na druhou stranu?... co je logické, nemusí být ještě správné. Čertovy obrázky?... Ale to je dávno. A válečné reparace?... ty se dají vyčíslit jen stěží, té hrůzy! Jen je vzpomenout, a je oheň na střeše. Ještě v padesátých letech byli na Peloponésu, i na pevnině zatýkáni partyzáni za to, že bojovali za války, právě jako partyzáni proti Němcům,... a to zatýkáni vlastní vládou. Je to dávno. Však, na druhou stranu, nedávno se v prostorách klasického anglického reformního klubu ozval charismatický vzdělanec, i politik z Indie,... a žádal reparace ještě po dejší době,... za koloniální útlak svého

¹²⁸ Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg – úkol její jednotky krást díla...

lidu, a drancování jeho země po dlouhou dobu. Ta suma by byla jistě horentní. On však žádal jen omluvu, přiznání se, že Indové umírali v druhé válce v zájmu imperiální koruny. Žádal jen morální ospravedlnění se,... a pak ještě jednu libru,... po dobu příštích dvě stě let. Podíval se přitom, i tady právě *Lordi* pili čaj, indický, na jednoho z aristokratů, sedícího naproti, jestli by mu nepodal solničku?... a svůj čaj si před všemi osolil. Dvě stě let povídá. Tak dlouho byla Indie jejich kolonií, a zároveň dojnou krávou. A, Amerika byla nezávislá!... jednou pro vždy. Díky indickému čaji, také! Ale, je to strašně dávno, nechal bych to být. Oni ne, v tom na hlavu postaveném klubu, že by prý s takovou brzy přišli i o kámen *Koh-i-Noor*, i o korunu samotnou,... ať se prý zajede, ten mladý nadějný indický politik, *durch* kanálem podívat na evropskou pevninu, na praktikovaný novodobý socialismus, šířící se tam navzájem nemísitelným prostředím, přes Alpy i Rýn, a zase zpět,... že to prý raději odejdou!... ve jménu koruny. Ano, do dnešních dnů *stoj* mimo Evropu. A dodnes se dějí věci ve jménu něčeho. Dodnes se v Evropě řeší i onen snad neřešitelný prapůvodní problém *koexistence* všudepřítomného *reál-socialismu* s ještě reálnějšími vlastníky světa. Těch z nás všech, je dnes prý do 10%,... ale i to se časem prý poddá, jen nám naši filozofové musejí srozumitelně popsat ony prapodivné vztahy mezi myšlenkou za vlády lidu v míru, a terorem za války, aby ta samá myšlenka nebyla nemohoucí. Fakt:... rok 1794, Paříž?... 2015, za špiona Benjamina Ch., Praha;... a dnes v roce 2055?... přivykli jsme. Přece není možné při bombovém útoku v kavárně kreréholiv letiviska křičeli

jen ranění, ostatní u vedlejšího stolu v klidu dopijí svůj drink...

Jen bych jim přál, těm dalším ubožákům, příchozím do Evropy dnešní ze všech světových stran, aby na své pouti opět našli opravdu kontinent s právem spravedlivým, a lidem byť mocným, přesto velkodušným. Kontinent na který nikdo neútočí. Nemá totiž důvod. Stáváme se pomalu právě takovými,... o výdobytky světa se pomalu dokážeme dělit...

Ba ne, přestože je to dlouho, takové nepravosti z minula, by se urovnat měly. Třeba po čase. Přece nikdy není pozdě. Stará krádež, nebo loupež přece zůstane napořád krádeží, či loupeží. Neobstojí argument stále stejné ostrovní koruny často citovaný, právě mluvčím londýnského reformního klubu:... že v jejím Toweru je mramorovému vlisu z Partenónu na Olympu bezpečněji, že snad ty Starořecké bohy tam i krmí oblíbenou ambrózií, nebo co?... Nebo, že *busta Nefertiti s dosud nedomalovaným okem*,... i *osmá městská brána starověkého Babylonu*¹²⁹, jsou pod silnou obranou. Pod

¹²⁹ Ta brána města, kde se jeden v tom babylonu jazyků nedomluvil, mířila přesně na sever, do kraje za Kavkazem, do falešného židovského království Chazárie. V 8. století je odtud hnali Rusové *sviňským* krokem, a ti je měli proklít přes babylónskou černou magií. Útočiště našli prokazatelně pak v Německu, a přes babylónské magické peněžní kouzlo zvané *lichva*, se slovní přesmyčkou přešoupli přes kanál v podobě rodového jména Rotchildové, čili skrze *Chazárské rudé štíty*. A špion Ben byl tehdy rázem doma, ocitl se na finanční City, sám to tvrdil. Ještě to stále jen můžeme pouze

silnou vojenskou palební silou nad Berlínem. Ale, přece půjčené věci se zvyknou vracet, a zamrzlé konflikty *dublují* jen egoickou hloupost - nedomluvit se! A navíc, jakoby Berlín již jednou nebyl stejně rozbombardován, jako byla rozbombardována a rozmlácena starobylá Palmýra?...

Důstojnost proti přesile? Jářku nemožná věc, pomyslí, dokud si nevzpomenu na slova vzpurného špiona Benjamin Ch., když mě školil v pravidlech ringu volného, a radil jak na neslušné,... co naodiv vyhodí z okynka své velké káry volant s vědomím, že slušný co jim stojí v cestě uhne. Benova slova slyším v uších ještě dnes, a jako by platila pořád více a více;... když říkal:... “chlapče, za pravdu se per, ale vždy měj v záloze plán B/, jinak tě dostanou. Síla peněz je veliká...” A Ben se silným cítil, vzpomenu-li jen obsah jeho schránek v bankách... “A nezaváhej, jinak v tu ránu ležíš v ringu k.o.” Přesně, takto si jeho slova pamatuji. A demonstroval to na příkladu:... “lid s dávnou tradicí také demonstruje,... o úctu ke své historii mu právě jde! Jde i o peníze. Seběhli se na něj, ten starověký lid, jako smečka vlků,... jako smečka. Tak je to vždy od nepaměti, že byť rozhádané rody aristokratů z celé Evropy se najednou semknou, aby zarazili otevírání prošlé konzervy...” a Ben tehdy ještě dodal:... “Naši jižané, lid kolébky civilizace západního stříhu chřadne pod čímsi jarmem. A jářku přitom dluží ostatním v poměru právě toliko, kolik dluží to stále stejné ostrovní

tušit, že i sám náš špion byl mluvčím bratrstva, co po staletí nahání světu hrůzu. Ano, skrze peníze...

království. To má navíc dluh morální coby úspěšný kolonizátor,... má však i obrovský dluh reálný, ale má za sebou také to finanční City. Však kdopak ví, jestli ty banky tam nemají nahnuté statistiky taky, tedy mají šikovné počítače,... a třeba stačí málo, Barnabáši,...“ právě tehdy mně starý pan Ben tykal,... “a jsou tam, kde je dnes stát Helénský.“ Kde tehdy Ben k těm přirovnáním přišel nevím. Snad, že šlo o ty peníze?... ale peníze jsou ti přece k ničemu, když není za ně co kloudného koupit. Právě tehdy jich bylo v rukou jedinců tolik, a to je fakt, že byly z poloviny k ničemu,... peníze, i potažmo moc schovaná za nimal!...

Ben říkával, že v tom jsou nejspíše ty odvěké neřesti pána tvorstev!... a pro ránu nechodil stařec nikdy daleko. A v tom bankami přečpané City?... čas dal za pravdu Benovi zase, když vyplavalo na povrch jeho tvrzení o *hochštaplerství* profese “*masters of nothing*“ jako sebezničující, jako pravdivé!...

Ono, totižto ti hoši tam, se dlouho pásli na nosné vlně období hojnosti, a ve špatných letech?... zase přes asanaci svých *zlatých telat*, tedy bank,... přes státní dluh dále zubožují naši *středohornoněmeckou* lůzu, či dnešního spotřebitele se středním příjmem?...

Nemysleme si, ještě nebyl na tom, Ben, tak blbě!... ještě si nezaměňoval čerta s ďáblem,... prostě páté přes deváté se mu ještě stále nepletlo. Když tak pár let mu sem tam uteklo, to jo,... to mu kolikrát pár let v letopočtech přebývalo, nebo naopak chybělo, ale na staletí mu to hrálo. Rád říkával, že být nad věcí je *grunt*, a detail?... *špunt*. Tak ti, Vám se přimlouval i za ty Helény, jako by je taky sám tahal z *bryndy*, když

argumentoval německému “*financmajstrovi*“, *podobně statečným* Ptolemaiem,... Řekem, generálem Alexandra Velikého, co mu právě z moci úřední připadnul při dělení světové říše celý tehdejší Egypt. A stejnou mincí oplácel, totižto mocí úřední zavedl všude nanejvýš demokraticky jazyk *koine*¹³⁰. Tomu aktu, i tomu jazyku rozuměl tehdy každý!... i evangelisti, ti v něm napsali dokonce *Nový zákon*. Přece takto, i v něm o aktu odpouštění, podobně jak o něm povídal starý Benjamin Ch., v něm píší. A ten *Nový*, jak již víme, vycházel vždy ze zákona Starého,... a pak ještě letopisů Židovských! A poslední z Ptolemaiovců, snad dvanáctý v řadě,... ale jak říkával starý Ben, jeden Ptolemaios sem nebo tam,... tak ten zase mocí, tentokráte soudní přiřkl tu dlouhou Egyptskou tradici i s celou nilskou déltou Římanům. Právě egyptské *flagellum*¹³¹, i zakroucenou hůlku z hrušňového dřeva, jako insignie moci předal do rukou jistého Gaiuse Julia Caesara. Z vděku. Vážil si jej, nejen pro již získané vladařovy vavříny. Nejen proto, jak v Galii uměl účelně rozmístit své *orlíky* do formace želvy, ale především proto, že štědrého Ptolemaia-*posledního* naučil Caesar, císařsky lovit losy. Totižto, v bažinatých porostech východní Galie, táhnoucí se tehdy až k Rýnu, žilo hojně mohutné zvíře, los. Caesar při noční číhané náhodou zjistil, že los spí ve stoje, opřený vždy o stejný strom. Tu, nad ránem nařídil svým generálům, píše o tom ve svých císařských zápiscích z válečného tažení do těch končin, i o štědrosti Ptolemaiovců se zmiňuje o tři stránky

¹³⁰ Společný jazyk Helénských národů...

¹³¹ Důtky a hůlka, signicie moci panovníka Horního a Dolního Nilu.

dále,... ony stromy naříznout. Správně tušil, že los vlastní vahou se ve spánku svalí na bok a sám nevstane. Nakrmil zvěřinovým masem své milované zlaté orlíky!... a v jednom prokletém Keltům, po čtyřech stech letech vrátil oplátkou ono známé zařezávání kejhajících vykrmených hus před Chrámem Jupitera Kapitolského. Vskutku naříznutý strom obyčejně povolil. Nevstal, takovou má los kosterní konstituci, popisuje pozdější císař Římanů ve svých zápiscích z Galie. Přesvědčivě. I poslední vládnoucí Egyptan řeckého původu císaři uvěřil. Štědře jej odměnil svou déltou, i tou obilnicí vůkol. Tímto posledním obdarováním však velkodušnost mocných nadobro skončila. Jednou pro vždy. U *tirana* Caesara. Nadobro! Nevraživost trvá do dnes, svět ovládla chamtivost!...

.... Ben uměl pronést nějaký citát, však předem pracně nacvičený, třeba: „... *inter arma silent musae*“, a zeptat se mě hrdě, zdali vím, co to v překladu znamená, a kdo to vyřknul? A tak, když došla řeč na částečné vyhoření Alexandrijské knihovny, při tom handrkování se o tu egyptskou Afrodité?... tak vzpomněl Ben. Z ničeho nic, jinou krásnou ženu, navíc vzdělanou, Hypotiu. Pohanskou mučednici. Hypotetičku v oboru bádání mechaniky a pohybu nebeských těles. Tady, v této kapitole dějin, byl Ben totiž nedostižný, jako doma na svém dvorku. Mechaniku nebeských těles sám studoval, po večerech, jako koníčka. Tu těžkou mechaniku, a pak ještě nauku o jedech a protijedech. Tady bych si mu kontrovat netroufnul. Však, proč tu vědkyni z pohanské čtvrtě, právě křesťané v převaze, tehdy v Alexandrii

chtěli stáhnout po pohansky z kůže?... Ben nepochopil. Prý, aby se stala pohanskou mučednicí, ale to je přece hloupost. Tehdy jsem Bena chytil za slovo, že přece jenom se při studiích ony doby v Alexandrii zaměřil, přece jenom více na dílo samotné, ony vzdělané bezvěrnice. A pak ještě na úlohu místní židovské obce. A to, že onu knihovnu za dalších čtyři sta let spálili znovu, to již do základů, muslimani!... jsem Benovi nestačil dopovědět; a než ji zapálili, tak z ní prý mnohé zvěděli, ti muslimani...

Proč?... ztrácel půdu pod nohama. Nemyslete si, nevzdal se. Ben, se totiž vzát ani neuměl. Znovu se v ten moment vzpamatoval, vzchopil se, a začal mně vyprávět o jakémsi prvním střetu světů, střetu tehdejších civilizací, v té pozdně starověké části světa. Pak užil i soudů vyřknutých židovským géniem Maimonidasem,... a také, že se, také v Káhiře ranného středověku, s tím soudy trousícím rabínem, měl setkat také náš knižní hrdina Armin, syn kameníka Arnolda, co postavil kopii hrobky Ráchel od Betléma. Ano, tu hrobku, co jsem ještě já nakonec koupil, na stará kolena v Outremeru, v průsmyku horstev Džabal al Šária, koupit pro mou milovanou Ív, a následně i pro sebe! Ano, takto běží dějiny. A, abych nezapoměl zase na špiona Bena, ať neodbočuji, jak to rád na stará kolena dělám, že nedržím linku, že skáči od jednoho k druhému!... tak ti, ten starý mazaný lišák, špion Ben, začal mluvit o lidech z tehdejší berlínské čtvrtě *Neukölln*,... a že není kouře bez ohně,... že vše má svoji příčinu,... že i ten berlínský lágr je následkem čehosi...? A tak, se vám Ben tehdy vykrucoval a vykrucoval. Jak vám říkám, ten špion a

voják několika armád prostě neuměl prohrávat. Až jednou:...

Ale, již jen ve zkratce. Jak to dopadlo s Ptolemaiovci, Římany, Helény starověkými i těmi dnešními, všichni dobře víme. Ale, jak říkám, po válce je každý generálem. Odpověděli mu, tedy Benovi, tehdy z Berlína, tedy prý,... že tak to teda ne!... verbálně ne, ať napíše a podá oficiální kolkovanou žádost. Nenapsal, vyprndul se jim na to, říkal mně tehdy Ben. Kde to skončí, totiž věděl dopředu,... ten náš nenechavý starý lišák Ben, se tehdy poprvé v životě vzdal...

Heléncům sice nakonec dluh umazali, museli! Proč?... bylo třeba na řecké pevnině, v těžkém terénu, na ostrovech a ostrůvcích udělat pořádek s lidmi příchozími ze všech stran a rozvrácené Sýrie, a z rozbombardované Palmýry;... vzít na sebe jakousi špinavou práci Helenští museli. Prý ve jménu Páně. A tam to obyčejně končí, když si začneš kupovat národy, protože na to máš,... tak je najímáš, především na špinavou práci. A oni obyčejně musí, co jim zbývá,... a to je špatně. Předznamenává to obyčejně začátek svého konce. Taková situace. Tehdy se hrouť kolosy, říše, nebo třeba právě korporátní svět. Jen doufejme, naději máme, že se přesype v prostředí vlídnější, tentokráte s tváří opravdu vlídnou,... nakonec snad pro všechny...

Tak, o co mu potom vlastně tedy šlo? Dodnes jsem ono, mé staré dilema nerozseknul. Mohu jen spekulovat,... ale nejspíše Benovi šlo jen o demonstrativní příklad, chtěl mně dát asi jen radu do života, abych si vždy nechával zadní dvířka

pootevřená?... nebo mně chtěl jen ukázat kolik toho ví,... čert ví?

Ještě návdavkem:...

Nacisti přáli umění, ponejvíce oboru sochařství odrážejícímu mužskou potenci:...

... nejspíše s tím opovrhlivým pohledem nacistických pohlavárů na německou *expressi*, či modernu v umění vůbec, by to možná nebylo tak hrozné,... kdyby! Kdyby se nebáli jeden druhého navzájem. Ale, právě to je charakteristický úkaz každé mašinérie, když se rozběhne!... ano, strach opanuje celou společnost v tu ránu. Führer byl jistě fanatik, i do umění. Nic jej nedokázalo prý rozzuřit více, ani zoufalá situace svých vojáků na východě, než moderní dílo, a to nejen nějakého mazala. Třeba taková metafyzická krajina od de Chirica. Miloval krajinku jinou, německou, od německého romantika, nebo Böcklinův symbolistní obraz "Ostrov mrtvých", ten šel s každým stěhováním s ním. Nejen nad tím obrazem se skvostným vyjadřením německé duchovnosti se dokázal v blaženosti takřka rozplývat. Ano, miloval pořádné umění, své umění, své mistry, jiné naopak nenáviděl. A pak teprve ti ostatní,... pragmatik a požitkář Göring. Kšeft a šmelina, ho zajímala, zneužití moci v té celé mašinérii se stalo jeho koníčkem, a bylo mu jedno jde-li o dílo z kategorie *zvrhlé*. Tedy podle nového kastování lidí, umělců, či jejich děl. Vermmérova "*Cizoložnice s Kristem*" by u Hitlera jistě prošla, kdyby to nebyl *majstrštyk* padělatele, jistého Holanďana, van Meegerena,... a Göring mu za

něj vysázeli rovných 550 tisíc. A to měl maršál vlastně ve slevě, když odhad činil 1,6 milionu florinů. Jenonže, zase, tak málo za takový obraz? Že to nebylo maršálovi leteckva divné. Na druhou stranu ta falzifikátorova práce byla pečlivá, barvy míchal podle receptůr té, které doby, a sukno použil staré zrovna tak. Ano, barvy namícht je kumšt sám o sobě. Co se podobně, těch nejfajnovějších ingrediencí, nasháněl i náš Alfred Justitz. To když maloval svůj relikvijní obraz *“Jakoba, Ráchel, Zilpe s malým Josefem“*. Ano, psali jsme o tomto jeho životním martiriu někde zkraje. Ten obraz Alfred J. maloval tehdy na zakázku pro mormona Adamse z Ameriky. A právě na zvláštnosti a jedinečnost barev kladl Alfred, i ten Američan, ten největší důraz. I on, Alfred dostal dobře zaplácino, předem,... ale tolik florinů v přepočtu, to jistě nebylo! A té hrůzovlády?... se Alfred naštěstí nedožil. Sám se totiž hlásil k židovství, tedy do jisté doby,... ale jeho životním osudem se zabýváme v úplně jiné knize. Snad jen pro tuto chvíli:... ono, náš Alfred se hlásil nejen k židovství, tedy do jisté doby, ale také k malířům moderny. A v tom Berlíně byl u toho také, to když skoumal, právě barvy na obrazech z různých koutů světa a dob. K nevíře, právě v *Nacionalgalerii* měl jednu schůzku s prof. V.V.Štechem. Ten prosazoval, právě pohled berlínského školení na nově vznikající národní galerii-moderny v Praze. Tehdy prof. Štech zavedl poprvé Alfreda J. do *Kronenprinzeipalaise* na třídě Pod Lipami, nalákal jej na Cézanna. Ona pruská instituce si jej pořídila již v roce 1897, a to jako první muzeum na světě vůbec. A to i Alfred musel být u toho...

Ano, tolik florinů, čili guldenů, maršál nacistických válečných stíhaček za padělek zaplatil,... a každý jeden obsahoval 10 gramů čistého stříbra. Ale plagiátorovi osobně zaplatil maršál stávkami, a ty byly prý také natištěny, zase stranickým penězokazcem. Takže na sebe narazili dva podvodníci. To si měl raději pořídit jiného Krista. Od Emila Noldeho obraz *“Kristus a hříšnice“*, když již chtěl vlastnit takový výjev na obraze, tam by si mohl být jistý. Soukmenovci přece obvykle nemají zájem se navzájem doběhnout. Nebo snad jo? No, ať je to tak, nebo tak, faktem je, že když Hitler viděl sochy mladého Arna Brekera, tak před celým svým doprovodem pronesl:... *“Mladý muži odteď pracujete pro mne!“* Ta arogance, v historii vídana, tak u císařů, a pak ještě u papežů. Myslím, že stělesňoval obé. Ale uměl i zatnout zuby, alespoň zpočátku, kdy si ještě nebyli jisti, které je to pravé *nové* německé umění, řekněme mu *“Völkische“*? Ano psal se rok 1934, kdy vůdce musel zkousnout tu italskou modernu, co mu na počest zorganizoval právě Göring s Goebellsem, tam viděl i toho di Chirica. Tam, také všechna ta italská díla koupili pro Neue Nationale, aby je na to opovážlivě *zavrhli*. Ano, *Oni!*... Ono totiž se, se železnou pravidelností objevují nějakí *Oni-ové*. Jako by přistáli z Marsu. Je tomu vždy tak, nikdo neví vlastně, kdo to jsou. Ale funguje to spolehlivě, i když nevíme co,... po celé dějiny lidstva, má fungovat? Hitler miloval německý *romantismus* v malbě. Stejně, jako Napoleon;... nenáviděl však vzpurné těžkopádné *baroko*, Vůdce, ale nenáviděl také Napoleonův *empír*. To o ledačems vypovídá. A, co miloval Fridrich II.? Brambory?... Voltaira,... přesmyčkou

můžeme říci,... Shakespeara také ne! Ten psal těžkopádně, právě barokně, i když nepřekonatelně, ale složitě. Hrozně složitě. Nezbyvá než říci;... každá doba přináší své hrdiny, i přesvědčení o pravosti kultury, či víry. Starý špion Ben přišel z kultury vinařské, já zase vyrostl v kultuře pivní, a k židovství se Ben nikdy veřejně nepřihlásil...

Prostě ti bezejmění *Oni-ové* byli a budou. Vezměme Hitlera?... A potom teprve přichází na řadu ten *grunt*, ekonomická strategie, a ostatní?... vychází právě z takové dobové obyčejně nastolené kultury. Ano tehdy, i včera, po Hitlerovi! A dnes?... zase cele roztříštěna a nepojmenovaná kultura?... třeba v díle pana Williama S. Burroughse. Ta jeho doba, plná naděje, vzednutí, vzepětí,... násilí i bezpráví?... Jako by za tím byli také *Oni*, všemocní?... A zítra?... to prožijeme nejspíše podobně,... tedy proč o tom psát?... z plezíru! A co se odehraje v blízkém budoucnu?... jsme se snažili vytlouci ze starého Benjamina Chomickiho, špiona od světové války, příslušníka naší dočasné a člena stálé izraelské armády, kamaráda účastníka povstání ozbrojené akce v hotelu King David, přítele mého,... ano stali jsme se bližným jeden druhému,... přes naši knihu, spisbu, literaturu?... či pamflet pokoušející se napsat něco o *svaté pravdě*?... nebo zase jen pro srandu králíkům?... Ba ne, přízemně a všímavě, přitom z nebetyčné výše. Ale co?... historie se prostě vyvíjí, až v dále splyne v jedno...

“I v tom největším zloduchovi je nakonec kouska soucitu, já nemám žádný, tedy nejsem zloduch.”

Citát z barokní doby: Richard III., od W. Shakespeara.

Vše je prostě složitější, než jednoduché tvrzení, že německý nacismus zavrhnul modernu. Jo, a ideolog Goebbels?... dlouho zbožňoval právě Muncha. A Hitler se zasloužil o zlidovění vozítka dříve pojmenovaného jako automobil. Tedy za finančního příspěví svého přítele, pana Forda z Ameriky. Prostě vzal tuto výsadu kratochvíle hraběti Kolovratovi, a dal ten požitek z jízdy všem. Když už valčil, valčili jiní, a valčí se do dnes, ale neměl masově vraždit! Nic by se však nemělo zjednodušovat, ne tak předčasné soudy vynášet, vyzvedávat hrdiny dneška na piedestály! Přestože se říká, že v jednoduchosti je krása,... nezjednodušoval bych zhoľa nic...

B.B.

EPILOG III.

“... vy máte Emila F.?... a tamhle Damiána Hirsta na stěně,... ten obzvláště stojí za chvílku zakontemplování¹³² se,...“ ptá se dáma, přemoudřelá jako Degasova 14. letá bronzová tanečnice z Anglie v šatičkách ze šifonu,... a to majiteli takového ikonického

¹³² Rozjímání, modlitba, přemýšlení, uvažování o Bohu?

obrazu činí potěchu,... je již znalcem fajnového umění!... Tak takový tedy Alfréd nebyl, nikdy nepracoval ve strachu ze ztráty svého *brandingu*¹³³, dnešní mluvou. Tak tento *bubák* ho tedy nestrašil,... tohoto našeho mistra hledání cest ve svých dílech, ožívajících až kdes za obrazem. Na to byl velmi citlivý, a víte co si jednou poznamenal do pracovního notesu? "...vždycky, když dokončím obraz pro nějakou výstavu, tak se mně zhorší hemeroidy". Ano, hemeroidy, ne ztráta *brandu*, Alfréda strašily. A to mluví za vše. A víte, že své obrazy skoro nepodepisoval. A když, tak po letech, jako by svou fotopodobiznu pro svého fandu. Vůbec se nebál, a že na *brandy* nedal, tak se nedal ani doběhnout. Jen si vezměte, když tenkrát v Paříži, a Berlíně zbohatnul,... píšeme o tom v knize první, naší *volné pentalogie*,... tak koupil petrolejářské akcie *Kolínské rafinérské*, tedy té naší *kolínské*, tak v roce 1923? A pár let na to se dočetl v časopise *Motorismus a Sport*, že Američané se tu rafinérku chystají spekulativně koupit, a jako konkurenta zavřít,... vše mu došlo a v zápětí ty akcie na první burze střelil. A za dalších pár let na to začala mela, policajti stříleli do lidí, co neměli co do huby. Tenkrát mu došlo, že musí dát od toho ruce pryč,... totiž, to redaktůrek v novinách se moc rozpovídal, a Alfrédovi to stačilo. A věříte, že podobné dovednosti za život nabyt i náš románový hrdina. Špion každým *coulem*, Benjamin Ch.?... ten také měl obyčejně informace z první ruky, tedy od hochů zatím na pozicích *junior* v redakcích novin kolem *Wall Streetu*,... kde zaměstnavatelem jim bylo

¹³³ Něco, co je na první pohled patrné, o koho kráčí.

uskupení provádějící průzkumy trhu *Down Jones Co.*. Ti hoši byli schopní zobchodovat vše, co jim přišlo pod ruku. Tak se k Benjaminovi Ch. snadno donesly zprávy v utajení, ještě před zveřejněním v nějakém z těch plátků. Těm hochům říkal *“dlouhé ucho”*, to jak je vždycky našpicovali, aby Benovi donesli ještě za tepla něco nového. A, že to Benovi nebylo proti srsti?... se ptáte. Ne, hra peněz tomu říkal, bavil se tím. Jen považte, Vážený čtenáři, takové řemeslo špiona. Toto vše mně, ovšemže mnohem později, sdělil můj tajemník v *Outremeru*. Na sklonku života. A, také mně pověděl, když jsem se divil, jako vy, Vážení, teď:... *“Ve spravodajství musíte lhát, krást a podvádět, aby jste se dobral pravdy!”* A zabíjet? Domýšlím. Ten vám, ti měl pracky, ten můj tajemník, že by pěstí srazil k zemi vola... Však, ony předčasné informace o vývoji burzovního trhu, starýmu Benovi; tedy podle tvrzení mého osobního tajemníka, ten byl také kdysi u Bena v učení,... od svého *tippee*, čili *“dlouhého ucha”* na Wall.str., našemu společnému učiteli stačily,... aby se obohatil na svízelné situaci bank *“Big Four”*. Tedy bank, co ony peníze z *“QE”* právě nutily, skoro zadarmo, prospektorům černého zlata, a ti vrtali, a vrtali. Záhy však narazili na skálu, zadlužení prospektoři, a tím i banky na ni dojeli,... tedy na mizerný odbyt, a ještě mizernější cenu zlata, toho černého. Ano, Ben, podobně, jako i Alfréd kdysi, měl vyvinutý šestý smysl, na rozdíl od tehdejších bankéřů z *“Big Four”*,... *„tomuto se říká korporátní dluh, ne ledajaký, pořádný!...”* si tenkrát Ben řekl, a včas se těch pomalu bezcenných papírů zbavil...

A tím, že Benjamin Ch. již tehdy tuto metodu obchodování zdatně zvládnul, měl vlastně i Svět velké štěstí. Ono, se totiž chystala obrovská *hackerská* akce přes pověstné *velké e-dělo*. Cíleno tehdy mělo být právě na burzu na Wall St.. Přišel na to, a *dělo* sám zneškodnil. Sám velký Ben. Prý *fotonovou ručnicí*, se měl tehdy náš špion dostat na kobytku *hackerům* terorizujícím tehdejší bankovní svět,... jinak svět sám pro sebe. Prý ta *ručnice* byl dar od přítele *Lasera!*... mně tu *pušku* však Ben nikdy nevzpomenul,... ne tak ukázat, ne tak předvest v akci! Kde pak, on?... tady byl obyčejně skoupý. Tak, vysvětlit mně celou tu *kvantovou* teorii kolem, to jo;... jak se takové fotóny unášené magnetickým vlněním šíří obecně na sobě nezávisle, a jak za jistých podmínek se, již jako *koherentní světlo*, na sebe štosují!... to jo! Takovou, nebo podobnou přednášku jsem si od špiona Bena kolikrátě protrpěl;... jak jsou vlastně všude kolem nás celkem čtyři síly: *gravitační, elektromagnetické, a pak ty dvě meziatomární!*... že první dvě jsou nám všem patrné, ale ty zbylé budou nejspíše jen nějakou *chimérou*. "*Čtyři, a pak je tady ještě síla pátá, reálná a mocná, ... síla peněz!*"... Tak, takto, vám, mě starý Ben obyčejně pletl, to jak záměrně sám pletl páté přes deváté,... ale aby mně podobnou *optickou ručnicí*, navíc dar od přítele *Lasera*, tedy podle slov mého osobního tajemníka, co byl kdysi u špiona Bena v učení také, ukázal. Tak to ne... A jestli to všechno bylo potom vůbec pravda?... potvrdit tudíž nemohu. Vůbec starý Ben měl přede mnou spoustu tajemství, *hmmm*,... a nedopovězených nařčení. Prostě prodávám, jak jsem nakoupil. Vyprávěl mně právě o tom,

nedávno v *Outremeru*, můj osobní tajemník a také kdysi Benův učeň v jednom. Měl tyto informace přímo od starého Bena, tedy jak se říká hned z první ruky, tedy prý. Opravdu, věřte mně,... na sklonku života mně to celé vyrozprávěl tady v *Outremeru*, a mluvil opravdu zasvěceně, tedy přesvědčivě,... a to je také pravdou... Já jsem mu tedy, tehdy uvěřil...

A věřte, nebo ne, já jsem se tomu jemnocitu k penězům, od Benamina Ch,... a konečně i od Alfréda, a Benamina Adamse potažmo,... od těch dvou jen z povídání, přiučil také!...

To, když jsem narychlo *střelil* na první burze ty akcie Applu po Benovi,... a pak hlavně tu *jednodolarovou* akcií kotovanou na burze v Šen-čenu, ze sedmdesátých, zkraje, uplynulého století. Za tu jsem dostal hned na ruku rovnou tisícovku, dolarů, a to je co říci. Ono totiž v těch sedmdesátých letech všude kolem vrcholila tzv. *ropná krize*, dodnes ji pod tímto názvem známe, a takové akcie?... bezcenné. To vůbec byl ve světě *vyrvajs*. Tak, takového obchodního ducha jsem měl nakonec i já. Tu *jednodolarovou* akcií, také potištěnou symboly *nového řádu světa*, a vysoce pojištěnou u hochů od Lloyd's, jsem snad po padesáti letech ti,... Vám prodal, za rovnou tisícovku na Frankfurtské burze. Potřeboval jsem nutně hotovost. Cestou na Kolínský *fašaňk*. Tehdy mrzlo jen praštělo...

A, pak to teprve začalo, hned,... jak jsem se té *jednodolarovky* šikovně zbavil. *Repo-sazby*¹³⁴ se akorát

¹³⁴ To, svůj cenný papír nabídneš za jistý profit dále, jinému, a v čase úmluvy jej musíš odkoupit zpět, i kdyby čert na koze jezdil, nebo

ocitaly v hlubokém mínusu,... to jen poznámkou pro filozofující ekonomy. A, pro matematiky amatéry?... rázem vyvstal rébus,... stochastický rébus, jehož řešení mně vrtá hlavou do dnes. Konsorcium matematiků a statistiků, na rychlo svolaných renomovaných profesorů z *prestížek*, včetně několika praktikujících *nobelistů* v oboru, došlo k závěru,... že právě nastalá konstalace parametrů globální ekonomiky může nastat jen teoreticky, a to s pravděpodobností možného zopakování se,... zase za 1,6 milionů let!... Jen si vezměte anomálii, když doznívající první generace skutečných boháčů v Rusku může sedět v kruhu a rozhazovačně si přeposílat mamutí *bondy*¹³⁵,... či je to jakási vzpoura proti globalizaci bytí? Těžko říci, však skoro se stoprocentní jistotou lze tvrdit?... tedy naznačit,... když by se jim podařilo situaci ustát, jedněm nebo druhým,... tak měli pokoj jednou pro vždy, s odkazem,... kdo ví, co bude za 1,6 milionu let,... jestli tady ještě vlastně budeme...

Jak se mohl v tom všem stařec Ben vyznat, nevím. Však situaci vyhodnotil přesně, z nadhledu nad věcí a s chladnou hlavou, když mně v náznacích pošeptal, že bych se těch akcí, co momentálně hýbou světem, měl chytře v blízké budoucnosti zbavit. Učinil jsem, jak řekl, přestože mně to bylo divné. Váhal jsem,... bylo to po osmi letech, přesně na den, po Benově odchodu na svou poslední štaci, do Švýcar,... k úpatí hory Matterhorn.

padaly trakaře?... A jim tehdy, z pohledu na ty tratící papíry, se mnohdy dělalo zle, tak se jich na nějaký čas zbavovali se zápornou sazbou, s prodělkem. A to, jak sami říkali, je cesta do pekel...

¹³⁵ Státní dluhopisy.

Dnes již to vím, ale to už je po událostech. Taková prémiová firma s neskutečnou hotovostí v *šrajtofle*,... to malíř Alfréd takto říkal kožené peněženky, a ten měl také obyčejně *recht*,... nemůže spoléhat na jediný, byť veleúspěšný produkt,... to je cesta na slepo,... "*one way Pony tickets*", a toto jsou zase slova dobráka Bena, a ten pro mě chtěl vždycky to nejlepší. Jen kolik nám toho, tedy mně a Ív, dal. Neměli do čeho investovat, a v těch končinách tehdy to nebylo možné, jen tak si sedět na penězích. Tak, v kalifornském Cupertinu začali vyvíjet auto na baterky, s pro ně samozřejmou lehkostí, a excelentním *dyzajnem* již na papíře. Dokonce přeplatili ty nejlepší fachmany u konkurence,... dokonce do těch malých autíček začali montovat své pokročilé telefonky zcela zdarma,... však tady to nezabralo, ani reklama, přes ty telefonky zcela zdarma, nezabrala,.. a navíc, i za tu přesně cílenou reklamu bez efektu museli dát nehorázné peníze. Prostě byli rázem vedle. Ta ohromující hotovost se časem smrškla na minimum,... když sebekriticky, již pomalu tehdy anonymní CxO¹³⁶ přiznali, že vlastně střelili kozla. Že prostě takovej auták se nedá, jako telefon, montovat někde v garáži. V právě se rozvíjející zemi. A navíc, *automotiv* konkurence,... ta byla v ty kritické dny akorát na vrcholu, a navíc do dnes má v oboru mechaniky obrovskou tradici. Ta pamatuje ještě *první průmyslovou*! Já bych se však za ně trochu přimluvil,... opravdu nebylo moc do čeho investovat. Ani, *Velká modrá* dávno již nevěděla kudy, kam. Znamení? A

¹³⁶ Šéfové všech možných oddělení v korporaci,... *CEO, CTO, CFO*, či *CIO*...

to nebylo všechno, záhy se s hrůzou zjistilo, že segment *e-aut*, byť malých, napojených na družici bude brzy “*over*“,... toto slůvko mně tehdy Ben pošeptal. Dlouho jsem nevěděl, co tím naznačoval. To začala právě klíčit u inženýrů myšlenka, žádný virus *beenamit*, ale rozumná myšlenka,... že auta v budoucnu mohou jezdit na vodu. Tenkrát ještě moc bouchala, to je fakt, ta auta, ale brzy se to spravilo. A, když mně stařec Ben šeptal, co všechno bude brzy *over*;... nevím jestli to měl z knihy od *sného* Aldouse H., to nevím,... tak vyslovil větu:... “*kup černou kostku, já mám svého starého macintoshe...*“. Byl jsem tehdy přesvědčen, že firma *NeXT* je dávno prodaná, i se svým pokročilým operačním systémem,... tehdy byla již dávno *over*. Navíc, kde bych, kdy na ni vzal, na tu firmu vyvedenou v perfektním dizajnu?... Ten dědek mě nabádal však k něčemu docela jinému,... ke koupi jejich *loga*, či ke koupi uměleckého artefaktu toho *loga*. V obchodu jsem vlastně zdatný nikdy nebyl, a tu příležitost jsem samozřejmě propásl. Totiž, pan Jobs to logo koupil za rovných sto tisíc US,... již tehdy se mně z té částky zamotala hlava,... a nemůžu ani tušit, že jednou stejný artefakt může koupit galerie Guggenheim, za 650 tisíc US! Ale, jak to mohl tušit starý Ben? Víte, Vážený čtenáři, ono se o někom poví, že je geniální. Prostě génius. Ten, geniálně hraje na housle, jiný na heligón, a jiný zase geniální rovnicí popsal vesmír! Ale, starý Ben přece neuměl pořádně nic,... a přesto byl svým způsobem také geniální. Myslím, došlo mně to dlouho, dlouho po jeho odchodu na svou poslední štaci,... že Ben vlastně nehrál nijak virtuózně na housle,

spíše podprůměrně, ani na heligón,... ale dominoval ve hře na celý jeden mnohočetný orchestr!...

Ale, kde stále nacházel ty myšlenkové harmonie?... třeba jen ty co jsem stačil zaznamenat v této knize, do dnes stále ještě nevím. Kde k těm přesným odhadům příchozího, starý špion Ben přišel,... jestli od Rusů,... nebo kde?... nejspíše však to bylo jeho životní zkušeností. Čím vším, ten vznešený muž prošel,... ale jak říkám,... na dlouhé lokte,... by bylo takové naše povídání. Benovy memoáry s detektivní zápletkou, či špionážní *thriller*?... Ne, definitivně detektivka, čtenář je věčně nucen hledat souvztažnost knižního děje se skutečnými událostmi, třeba skrze staletí napříč dějinami, a porovnávat je. Souvislosti mezi smyšlenkou, dějovou linií a faktickou událostí. Co je, nebo bylo pravdou, a co lží. Co bylo, či je ještě *fas*, a co již je *nefas*: "*per fas et nefas...*" *Právem, či neprávem...*

Vlastně jsem se chtěl jen pochválit, ano tím to začalo,... kolik jsem se toho od špiona Benjaminu Ch., mého dobrého přítele, neřku-li bližního mého, tedy do chvíle kdy mě definitivně sklamal, přiučil. Také jsme byli, díky jemu, to je pravdou, po celou tu dobu za vodou. Tedy Ív, a já. Žili jsme skromně, a vše to!... utratit?... nemožná věc,... tak jsem pro Ív, a posléze i pro sebe zřídil tu pořádnou hrobku tady, kdes v tramtárii, v Outremeru, s tím:...

Ať, také po nás něco zbude...

GERMANY

Money

(You Know What...)

Barnabas Bartl

(Rozlišit tenkou hranici oddělující smyšlenku a fakt, obé oscilující kolem hlavní linie díla, je vlastně výzvou pro samotného čtenáře...)

Vydalo Nakladatelství Bartolšic Luděk-SaBelon

Vydání manuskript 2016, kniha

© Ing. Luděk Bartolšic

ISBN 978-80-906061-5-9

barnabasbartl1@gmail.com

www.alfredjustitz.com

<http://bartolludek.wix.com/alfred-justitz>

